ดาบมังกรหยก

ยอดนวนิยายจีน
อมตะของ
"โก้วเล้ง"

ว. ณ เมืองลุง

ผีเสื้อสยองขวัญ

เล่ม ๑

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

แจกฟรี

ปกอ่อน ราคา เล่มละ ๖๐.—บาท

ยอดนิยายจีน กำลังภายในอมตะ

ของ **"โก้วเล้ง"**

แปลโดย **ว.ณ เมืองลุง**

ผีเสื้อสยองขวัญ

(ชุดละ ๒ เล่มจบ)

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ประพันธ์สาส์น มาร์เก็ตติ้ง จำกัด

๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๔๓๔๑๓๔๗ โทรสาร ๔๓๔๑๓๔๖

จัดพิมพ์ที่

บริษัท พลพันธ์การพิมพ์ จำกัด

๔๑๓/๒๒-๒๕ ถ.อรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทร. ๔๒๔๓๒๗๑

คำนำ

"โก้วเล้ง" นักเขียนที่ได้รับสมญาว่า **"อัจฉริยะปิศาจ"** แห่งยุค หลังจากประสบความสำเร็จในชื่อเสียง เกียรติยศ เงินทอง อย่างที่ไม่มีนักเขียนในยุคเดียวกันเทียบได้ จึงเริ่มมีความรู้สึกจะขึ้นเป็น **"ที่หนึ่ง"** นั้นยากยิ่ง แต่จะรักษาความเป็น **"ที่หนึ่ง"** ให้คงอยู่ได้ยาวนาน ยิ่งยากมากกว่าเป็นทวีคูณ ดังนั้น จำเป็นต้องหนีจากความจำเจ ในวงจรที่จำกัดของยุทธจักรนิยาย และต้องหนีอย่างสวยงาม ไม่มีคนอื่นเขียนตามได้ด้วย

โก้วเล้งเป็นคนเก่ง และมีจินตนาการที่เฟื่องมาก เชื่อว่าแนวใหม่ที่หนีตัวเอง จาก*ลึกซึ้ง อ่อนช้อยแทรกปรัชญาชีวิต* มาเป็น *ลึกลับตื่นเต้น หวาดเสียวสยองขวัญ* คงเป็นที่ถูกใจของนักอ่านทุกระดับชั้น เรื่องแรกคือ **"นกแก้วสยองขวัญ"** ต่อมาคือ **"ผีเสื้อสยองขวัญ"** ในมือท่านนี่เอง มือชั้นโก้วเล้งที่เขียนด้วยความตั้งใจ เชื่อว่าท่านต้องไม่ผิดหวังแน่นอน!

ว. ณ เมืองลุง

๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๓

ข่มขวัญสั่นวิญญาณ

เดือนสาม

ละอองฝนโปรยปรายคล้ายหมอกบาง ในกังหนำ (ดินแดนภาคใต้ลำน้ำแยงซีเกียง)

.....

บุปผาโรยรา คนเหว่ว้า สกุณาบินเรียงเคียงคู่

นางแอ่นบินเคียงคู่ข้ามกำแพงไป แต่ร่างเซี้ยฮู่ฮวย (พิทักษ์บุปผาตลอดกาล) ยังอยู่ในอุทยาน ละอองฝนพร่างพรมจนเสื้อผ้า

ของมันเปียกชุ่มชื้น แต่มันคล้ายมิได้รู้สึก ยืนแน่วนิ่งด้วยสีหน้าเงียบเหงาว้าเหว่

ประกายตามันก็ว้าเหว่เช่นกัน ทั้งมิได้ก้มดูบุปผาที่โรยราอยู่รอบข้าง และมิได้ไล่ตามผางแอ่นคู่นั้น แต่จับมองอยู่ในกระดาษจดหมายที่มือ

.....

กระดาษสีขาวสะอาด อักษรสีดำสนิท

อักษรแต่ละตัวล้วนคดเคี้ยวขาดห้วง คล้ายดั่งผู้ที่เขียนจดหมายนี้ กำลังอยู่ในระหว่างหวาดหวั่นสยองขวัญถึงขีดสุด กระทั่งยังไม่มีปัญญากุมพู่กันได้มั่นคง!

นี่อาจเป็นความสัตย์จริง

เนื่องเพราะมันเป็นจดหมายขอความช่วยเหลือ

.....

"...ผีเสื้อดูดเลือดกลุ้มรุมเร้าทุกวันคืน ชีวิตคับขันร่อแร่"

.....

เมื่อเห็นใจต้องสะท้าน มาตรว่าปกติเชี่ยชาญหวยมีขวัญที่กล้าแข็งอย่างยิ่ง แต่เมื่ออ่านถึงสองประโยคนี้ ยังต้องตระหนกไม่น้อย

"คิบฮ้วยง้อ (ผีเสื้อดูดเลือด) ผีเสื้อดูดเลือดใดกัน"

ใคร่ครวญทวนคำอยู่ชั่วขณะ สีหน้าที่เงียบเหงาว้าเหว่พลันกลับกลายเป็นคลางแคลงสงสัย รีบอ่านจดหมายจนจบแล้ว ในที่สุดสาวเท้าก้าวออกไป ฝีเท้าของมันแผ่วพลิ้วราวดอกไม้ร่วง

.....

สุดทางกลางอุทยานเป็นเก๋งเล็กๆหลังหนึ่ง

ดรุณีสองนางที่สะคราญปานบุปผา บอบบางน่าถนอมดั่งบุปผา กำลังหยอกล้อต่อกระซิกกันอยู่ในเก๋ง

เสียงพวกนางไพเราะดั่งสกุณาระเริงไพร รอยยิ้มกลับงามสะคราญปานบัวแย้ม

กระทั่งนามของพวกนาง ก็เป็นนามของบุปผา

เซี่ยวท้อสวมอาภรณ์สีชมพูเข้มเช่นดอกท้อ แต่ใบหน้ากลับซีดขาวเกินไป เซี่ยวเห็งแม้สวมอาภรณ์สีขาวสะอาดดั่งดอกเห็ง แต่ใบหน้ากลับแดงเปล่งปลั่งยิ่งกว่าดอกท้อ พวกนางความจริงเป็นนางโจรที่มีนามสะท้านทั้งลำน้ำแยงซีเกียง... เป็นผึ้งร้ายสองตัวในฮ้วยกังเจ็กออนึ้งอ๊วยฮง (รังราชินีผึ้งในฮ้วยกัง)

แต่ตอนนี้กลับนุ่มนวลดั่งผีเสื้อ อยู่ปรนนิบัติรับใช้เซี้ยฮู่ฮวย

ในบ้วนฮวยซัวจึง (ตึกหมื่นบุปผา)

หาใช่เพียงเพราะเซี้ยฮู่ฮวยเคยช่วยชีวิตพวกนางไว้ไม่ ยังเนื่องเพราะในสายตาและความรู้สึกของพวกนาง เซี้ยฮู่ฮวยเป็นวีรบุรุษ เป็นวิญญูชนในหมู่โจร!

พวกนางเรียกตัวเองเป็นทาสบุปผาในบ้วนฮวยซัวจึง เป็นหญิงรับใช้ของเซี้ยฮู่ฮวย

เซี้ยฮู่ฮวยถือพวกนางเป็นมิตรสหายอยู่ตลอดมา

และเป็นเพียงมิตรสหายเท่านั้น

นี่เป็นหนึ่งเดียวที่พวกนางไม่พึงพอใจ

แต่พวกนางยังคงเบิกบานหรรษา

ขอเพียงได้อยู่ในบ้วนฮวยซัวจึง (ตึกหมื่นบุปผา) พวกนางก็เบิกบานแจ่มใส

บ้วนฮวยซัวจึงมีบุปผาเบ่งบานทั้งสี่ฤดูกาล เซี้ยฮู่ฮวยก็ยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่ตลอดปี

พวกนางรักบุปผา ยิ่งรักรอยยิ้มที่ทั้งน่าใกล้ชิดสนิทสนมมีทั้งเสน่ห์โน้มน้าวจิตใจของเซี้ยฮู่ฮวย

เซี้ยฮู่ฮวย ก็มีน้อยครั้งนักที่ใบหน้าไม่ปรากฏรอยยิ้ม

ดังนั้น เมื่อตอนนี้เห็นเซี้ยฮู่ฮวยเดินมาด้วยสีหน้าไม่มีรอยยิ้ม พวกนางต่างต้องตระหนกจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

พวกนางต่างได้คิดด้วยไวปัญญาในทันที ต้องมีเรื่องผิดธรรมดาเกิดขึ้นแล้ว...

เสียงหัวร่อชะงักงัน เซี่ยวเห็ง เซี่ยวท้อ พากันผุดลุกขึ้นราวนัดไว้

เซี้ยฮู่ฮวยย่างเข้ามาในเก๋ง พร้อมทั้งสะบัดกระดาษจดหมายในมือถาม

"จดหมายนี้เป็นผู้ใดส่งมา?"

เซี่ยวท้อตอบ

"เป็นชายกลางคนแต่งกายเช่นผู้รับใช้ บอกตัวเองนามซุยหงีมาจากจู้ป๊อแจ (ร้านรวมอัญมณี)"

ขณะเซี้ยฮู่ฮวยยังจะถามกระไร เซี่ยวเห็งรีบชิงถามก่อน

"เป็นจดหมายจากผู้ใด?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบช้าๆ

"ซุยปักไฮ้ เจ้าของร้านจู้ป๊อแจ"

"มันใช่สหายของท่านหรือไม่?"

"ก่อนนี้ใช่"

"บัดนี้เล่า?"

"ไม่ใช่แล้ว"

เซี่ยวเห็งมิได้ถามต่อไปอีก นางทราบเซี้ยฮู่ฮวยเป็นคนเช่นไร หากมิใช่ชุยปักไฮ้กระทำเรื่องน่าชิงชังรังเกียจเกินไป ละอายต่อท่านเกินไป ท่านต้องไม่มีการมิถือสหายเช่นนี้เป็นสหายอีก

เซี่ยวท้อกลับถามขึ้นมาบ้าง

"มันเขียนจดหมายถึงท่านด้วยเรื่องอันใด?"

"ต้องการให้เราไปช่วยมัน"

"เป็นให้หรือเป็นเชิญ?"

"ให้"

"หรือชุยปักไฮ้ผู้นั้นยังไม่ทราบ ท่านมิได้ถือมันเป็นมิตรสหายแล้ว?"

"ไหนเลยไม่ทราบได้"

เซี่ยวท้อต้องโพล่งด้วยความประหลาดใจ

"แล้วเช่นนี้ มันไฉนยังส่งจดหมายนี้มาอีก?"

"เนื่องเพราะในตอนเป็นมิตรสหายกัน มันเคยช่วยเรามาครั้งมาตรว่าครานั้นมิได้มีการช่วยเหลือจากมัน เราก็ไม่แน่ต้องตายไป

แต่อย่างไรก็ได้รับการช่วยเหลือจากมัน รับน้ำใจของมันไว้แล้ว"

หยุดเล็กน้อย เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"มันทราบ เราต้องมิใช่เป็นคนเนรคุณสูญสิ้นน้ำใจเด็ดขาด"

เซี่ยวท้อโพล่งขึ้น

"นี่เป็นการลำเลิกบุญคุณทวงทดแทนของมัน?"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวช้าๆ

"เท่าที่เราทราบ มันมิใช่คนประเภทนี้ อาจบางทีเรื่องราวคราวนี้ต้องน่าสะพรึงกลัวเกินไป ฉุกละหุกเกินไป จนมันปั่นป่วนวุ่นวาย ตัวเองไม่มีปัญญารับมือได้จริงๆ จึงจำต้องมาหาถึงเรา"

"มันตอแยถูกเรื่องยุ่งยากใดกันแน่"

สายตาเซี้ยฮู่ฮวย ลดไปที่จดหมายในมืออีกครา ตอบช้าๆ

"พวกท่านเคยได้ยินมีผีเสื้อดูดเลือดอยู่หรือไม่?"

"คิบฮ้วยง้อ (ผีเสื้อดูดเลือด)?"

เซี่ยวท้อครุ่นคิดแล้วเบือนหน้าไปมองเซี่ยวเห็ง

เซี่ยวเห็งกำลังเบิ่งตาของนางมองจนกลมกว้าง

เซี้ยฮู่ฮวยเมื่อเห็นจึงได้กล่าว

"พวกท่านต่างไม่มีความทรงจำ?"

"มันเป็นของใดกันแน่?"

"เราก็ไม่ชัดเจน"

เซี้ยฮู่ฮวยครุ่นคิดแล้วกล่าวสืบไป

"ตีความตามอักษร นั่นควรเป็นผีเสื้อที่ดูดเลือดคน"

เซี่ยวท้อพลันเงยหน้าขึ้นเพ่งมองไปยังคานเพดานเก๋งที่สลักลวดลายสวยงาม

ผีเสื้อตัวหนึ่ง กำลังเกาะอยู่บนคานนั้น

ผีเสื้อที่มีสีสันแพรวพราย มาตรว่ามิใช่อยู่ในแสงอาทิตย์ในพุ่มพฤกษ์กอบุปผา แต่ยังคงสวยงามละลานตา

เซี่ยวท้อที่ความจริงเพ่งมองผีเสื้อตัวนั้นแน่วนิ่งอยู่ นางส่งเสียงเบาๆ

"ในความเห็นของข้าพเจ้า "ง้อ" (ผีเสื้อกลางคืน จำพวกมอด) ก็คล้ายฮู่เต็ยบ (ผีเสื้อธรรมดา)..."

เซี้ยฮู่ฮวยสวนคำไป

"ดูรูปลักษณ์ภายนอกมีส่วนคล้ายคลึงกัน แต่มีอีกมากหลายที่ผิดกัน ผีเสื้อธรรมดาออกกลางวันหลบกลางคืน ส่วนผีเสื้อกลางคืน (ง้อ) นั้น กลางวันหลบซ่อนกลางคืนจึงออก ผีเสื้อธรรมดา

เมื่อหยุดนิ่ง ปีกทั้งสองของมันจะประกบชี้อยู่บนหลัง ส่วนผีเสื้อกลางคืนนั้นกางออกทางซ้ายขวา"

เซี้ยฮู่ฮวยมิเพียงมีความเชี่ยวชาญในรุกขชาติเท่านั้น กับหนอนแมลงก็เป็นเช่นเดียวกัน

เซี่ยวท้อถาม

"อย่างน้อยที่สุด มีประการหนึ่งที่คล้ายกันโดยสิ้นเชิง"

เซี่ยวเห็งที่สงบฟังมานาน อดมิได้ต้องถามบ้าง

"ประการใด?"

เซี้ยวท้อตอบอย่างมั่นใจ

"พวกมันต่างไม่ชอบเลือด ยิ่งไม่ดูดเลือดแน่นอน"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรับคำ

"ดังนั้น เรื่องราวจึงเป็นที่น่าประหลาดใจอย่างยิ่ง"

เซี่ยวท้อกับเซี่ยวเห็งยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

เซี้ยฮู่ฮวยกางจดหมายพลางกล่าว

"เท่าที่ชุยปักไฮ้ส่งจดหมายแก่เรา ก็เนื่องเพราะคิบฮ้วยง้อซุ่มกลุ้มรุมมันอยู่ตลอดวันคืน ชีวิตของมันร่อแร่คับขันแล้ว"

เซี่ยวเห็งกับเซี่ยวท้อ ตะลึงลานไปอีกครา เซี่ยวท้อโพล่งขึ้น

"มีเรื่องเช่นนี้จริงๆ?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบ

"ดูจากจดหมายฉบับนี้ คงเป็นความจริงแน่"

เซี่ยวเห็งโพล่งขึ้นบ้าง

"นี่อาจบางทีเป็นฉายาของคนก็ได้"

"ไม่ใช่"

"ไฉนคิบฮ้วยง้อถึงกับไปรังควานตัวมัน?"

เซี้ยฮู่ฮวยพลันสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่ง กระทั่งน้ำเสียงก็เปลี่ยนแปรเป็นพิกลเมื่อตอบ

"เนื่องเพราะภรรยามันเป็นตัวจำแลงของคิบฮ้วยง้อ เป็นปิศาจผีเสื้อ"

เซี่ยวเห็ง เซี่ยวท้อ กลับหัวร่อด้วยความขบขัน เซี่ยวท้อกล่าว

"ท่านก็เชื่อ ในโลกมีภูตผีปิศาจอยู่จริงๆ?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบ

"ที่เราตอบเช่นนี้ เนื่องเพราะในจดหมายเขียนไว้เช่นนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยเพิ่งยื่นจดหมายไป เซี่ยวท้อ เซี่ยวเห็งก็พากันชิงมาไว้โดยเร็ว

พวกนางอ่านจดหมายรวดเดียวจบแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้ากลับปลาสนาการหมดสิ้น

เซี่ยวท้อสีหน้าที่ซีดขาวด้วยความหวาดหวั่น ถามเบาๆ

"สมองของชุยปักไฮ้มีปัญหาหรือไม่?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบ

"เมื่อสามปีก่อนไม่มี ตอนนี้ก็มิอาจทราบได้แล้ว"

"ท่านมิได้พบมันมาสามปีแล้ว?"

เซี้ยฮู่ฮวยเหม่อมองท้องฟ้า ถอนใจเบาๆตอบ

"สามปีเต็มๆแล้ว"

"สามปีก่อน มันแต่งภรรยาแล้วหรือไม่?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะ เซี่ยวท้อถามอีก

"หมายความว่า ท่านก็มิเคยเห็นภรรยามัน?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะตอบ

"ยังมิเคย แต่ก็จะได้เห็นในเวลารวดเร็วแล้ว"

"ท่านตกลงใจจะไป?"

"ต้องไปแน่นอน"

เซี่ยวท้อตะกุกตะกักด้วยความหวาดหวั่น

"ท่านไม่กลัวภรรยามันจะเป็นปิศาจผีเสื้อจริงๆ?"

"ตอนนี้ไม่กลัว"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะตอนนี้ เรายังมิได้พบผีเสื้อดูดเลือดเลยแม้สักตัวเดียว"

เซี่ยวเห็งพลันโพล่งขึ้นบ้าง

"ไปสักครั้งก็ดีอยู่ ในเมื่ออย่างไร พวกเรามิได้ออกไปภายนอกเป็นเวลาเนิ่นนานอย่างยิ่งแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อกล่าว

"ครั้งนี้เราไปเพียงลำพังเท่านั้น"

เซี่ยวเห็งร้อง "ไฮ้" แล้วเงียบขรึมไปทันที

เซี่ยวท้อก็กลับกลายเป็นท้อแท้รันทด

พวกนางต่างทราบ เรื่องราวที่เซี้ยฮู่ฮวยตกลงใจต้องไม่มีผู้ใดสามารถคุกคามบังคับให้ท่านเปลี่ยนความคิดโดยเด็ดขาด

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มกล่าวสืบไป

"บุญคุณความแค้นของส่วนตัว เราไม่คิดให้พวกท่านสอดมือเกี่ยวข้องด้วยเลย"

เซี่ยวเห็ง เซี่ยวท้อ ต่างมิได้ส่งเสียง

เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ชุยหงีที่มาส่งจดหมายไปแล้วหรือไม่?"

เซี่ยวท้อตอบ

"...ข้าพเจ้าเรียกให้มันรอคอยคำตอบของท่านอยู่ในห้องโถง"

คนยังอยู่ในห้องโถง

ชุยหงีถึงกับรู้จักเซี้ยฮู่ฮวย พอเห็นเซี้ยฮู่ฮวยเข้ามา รีบผุดลุกขึ้นยืนทันที

เซี้ยฮู่ฮวยจึงจ้องมองมันพลางส่งเสียง

"เป็นท่านจริงๆ"

ชุยหงีคารวะจรดพื้นกล่าว

"เซี้ยเอี้ย (นายแซ่เซี้ย) ยังจำบ่าวได้?"

"ท่านคล้ายติดตามชุยปักไฮ้ มาเป็นเวลานานปีแล้ว?"

"บรรพบุรุษของบ่าว รับใช้ต่อสกุลชุยมาเป็นเวลาหลายชั่วคนแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อเบาๆ เปลี่ยนเรื่องถาม

"ตอนท่านมาในบ้านเกิดเรื่องราวใดกันแน่?"

ชุยหงีตะกุกตะกัก

"จู้หยิน (เจ้านาย) ถูกคิบฮ้วยง้อก่อกวนจนหวาดหวั่นขวัญเสียมาหลายวัน..."

"ในโลกถึงกับมีผีเสื้อที่ดูดเลือดอยู่จริงๆ?"

เซี้ยฮู่ฮวยต้องงุนงงจนตะลึงลานไปวูบหนึ่ง แล้วรีบถาม

"ท่านก็เคยเห็นคิบฮ้วยง้อ (ผีเสื้อดูดเลือด)?"

"บ่าวมิเคยเห็น"

"คนอื่นๆเล่า?"

"เท่าที่บ่าวทราบก็ไม่มีผู้ใดเคยเห็น"

"หรือคนที่เคยเห็น มีมันเพียงผู้เดียว?"

ชุยหงีฝืนยิ้มตอบ

"ในด้านนี้ บ่าวก็มิใคร่ชัดเจนนัก"

เซี้ยฮู่ฮวยเปลี่ยนเรื่องถาม

"ตอนชุยปักไฮ้มอบจดหมายแก่ท่าน ยังกล่าวกระไรอีก?"

"เพียงสั่งบ่าว พยายามส่งมาที่บ้วนฮวยซัวจึงโดยเร็วที่สุด"

ชุยหงีนับว่ารวดเร็วอย่างยิ่งจริงๆ

จดหมายนี้ส่งออกในขึ้นเจ็ดค่ำ เดือนสาม วันนี้เพิ่งขึ้นสิบค่ำ เดือนสาม จากจู้บ้อแจมาถึงบ้วมฮวยซัวจึง มิใช่ช่วงทางของเวลาหกวันจะมาถึงได้ เซี้ยฮู่ฮวยครุ่นคิดแล้วถามอีก

"ในตอนนั้น ท่านสังเกตเห็นที่ใดมิใคร่ถูกต้องบ้างหรือไม่?"

"ตอนนั้น สีหน้าของจู้หยินชิดตาอย่างยิ่ง มือทั้งสองก็สั่นระริกอยู่ตลอดเวลา"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้สืบถามต่อไป เนื่องเพราะทราบ ถามอีกก็ไม่ได้ความกระไรมา

พลันหันหน้าไปส่งเสียงดังกังวาน

"เตรียมม้า"

ผู้รับใช้ชราที่รออยู่ทางนอกประตู รับคำแล้วจะถอยออกไป พลันมีเสียงม้าร้องแว่วขึ้นที่สานตีกก่อน

เซี่ยวท้อ เซี่ยวเห็ง ถึงกับได้เตรียมม้าไว้ให้แก่เซี้ยฮู่ฮวยก่อนแล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยยิ้มแย้มสาวเท้า ชุยหงิ่งติดตามหลังกระชั้นชิด

เสื้อคลุมสีขาวสะอาดปานหิมะ กระบี่ยาวฝักสีม่วง

เซี่ยวท้อเป็นผู้ผูกกระบี่ เซี่ยวเห็งติดตามติดกระดุมเสื้อให้แก่

เซี้ยฮู่ฮวย

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มขึ้นหลังอาชาคู่ขา

.....

ขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสาม

ยามสอง (สองทุ่มเศษ) ของวิกาล เดือนดวงใหม่ทอแสงลูบไล้ ฟ้าใสจนคล้ายน้ำในลำธาร

ชุยปักไฮ้ก็คล้ายมัจฉาในธารา เบิกบานแจ่มใสสุดเปรียบประมาณได้

อัญมณีหลายชิ้นมีค่าเพียงสามร้อยตำลึงทอง ถึงกับขายได้ห้าร้อยตำลึงทอง นับเป็นเรื่องที่มีคุณค่าพอแก่ความปีติยินดีได้

ส่งลูกค้าไปแล้ว พกพาตั๋วแลกเงินห้าร้อยตำลึงทอง สาวเท้าที่แคล่วคล่องปราดเปรียวผ่านพ้นระเบียงฝ่าข้ามอุทยาน กลับมาถึงห้องหนังสือที่ตึกหลัง

ห้องหนังสือนี้ เป็นห้องอ่านหนังสือ และก็เป็นสถานที่เก็บทรัพย์สมบัติของมัน

แคร่หนังสือของผนังด้านหนึ่ง มีประตูลับอยู่บานหนึ่ง หลัง

ประตูเป็นบันไดศิลา ตรงไปยังห้องใต้ดิน

จากประตูลับลงถึงห้องใต้ดิน มีกลไกอยู่เจ็ดชั้น นอกจากมัน ไม่มีผู้ใดสามารถข้ามกลไกทั้งเจ็ดชั้นไปได้โดยปลอดภัย

มันมีความมั่นใจเช่นนี้

เนื่องเพราะกลไกซับซ้อนทั้งเจ็ดชั้น เป็นมันคิดค้นประดิษฐ์เอง คุมการก่อสร้างด้วยตนเอง

มันเป็นศิษย์รักคนสุดท้ายของเฮี้ยงกีจื้อ (ผู้เลิศพิสดาร) ที่ได้รับการยกย่องเป็นช่างฝีมือยอดเยี่ยมแห่งยุค ได้รับถ่ายทอดสุดยอดวิชากลไกกับตักของเฮี้ยงกีจื้อมาหมดสิ้น กลไกทั้งเจ็ดด่านนี้ ยิ่งเป็นผลงานสุดสูงที่มันค้นคิด สร้างด้วยความภาคภูมิใจ

มันเชื่อมั่น กลไกเหล่านี้เชื่อถือได้ รู้แก่ใจถึงอานุภาพของกลไกนี้

ปุ่มกลไกเปิดปิดประตูลับ อยู่ที่หลังภาพวาดโบราณที่แขวนกับผนัง

ภาพวาดโบราณจากฝีมือทั้งแป๊ะโฮ้ว อันเป็นจิตรกรเอกในแผ่นดินถังนี้ มันเพียงแขวนไว้โดยธรรมดา เนื่องเพราะอัญมณีที่มันสะสมยังมีคุณค่าเหนือกว่าภาพวาดโบราณนี้หลายหมื่นเท่า

นัก

ตอนนี้ มันกำลังยืนอยู่หน้าภาพวาดโบราณ

ในแสงโคมไฟที่สว่างไสว บนผนัง บนภาพวาด ทาบเงาร่างที่สูงใหญ่ของมันอยู่

มันเลิกภาพวาดขึ้น เงาของมันก็คล้ายดั่งถูกฉีกขาดตั้งแต่ศีรษะลงมา

สภาพเช่นนี้ มันมิทราบเคยผ่านมามากน้อยเท่าใดครั้งแล้ว แต่มีครั้งนี้เท่านั้น ที่มันพลันรู้สึกพิกลจนผิดธรรมดา

และในพริบตาเดียวกันนั้น เงาร่างของมันพลันสูญหายไป!

สูญหายไปในเงาอันพิกลและใหญ่มหึมา!

ต้องมิใช่พิกลเพราะเงาของมัน พลันกลับกลายเป็นใหญ่มหึมาโดยเด็ดขาด ต้องเป็นเพราะมีของหนึ่งพลันมาปรากฏที่ด้านหลังของมัน นดบังแสงโคมไฟที่สาดส่องเข้ามา

ของสิ่งนั้น ต้องมิใช่มนุษย์เด็ดขาด!

มิว่าดูอย่างไร ต้องไม่คล้ายเป็นเงาร่างมนุษย์ ไม่คล้ายโดยสิ้นเชิง กลับคล้ายเป็นเงาของผีเสื้อตัวหนึ่ง!

เงาที่สงบแน่วนิ่ง มิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวสักน้อยนิด

เงานี้ออกปรากฏโดยกะทันหันเกินไปแล้ว!

ชุยปักไฮ้งุนงงงวย พลันย่อกายลงต่ำ หันควับกลับไป

เงานั้นบดบังใบหน้ามันไปในทันที และแทบเป็นเวลาพร้อมกัน มันก็ได้เห็นของสิ่งหนึ่ง

นั่นมิใช่ผีเสื้อ นั่นเป็นง้อ (ผีเสื้อกลางคืน จำพวกมอด) ตัวหนึ่ง

ง้อสีเขียวที่สดใสคล้ายมรกต เกาะอยู่บนฝาครอบตะเกียงบนโต๊ะเขียนหนังสือ

ในแสงไฟ ตลอดตัวผีเสื้อเป็นประกายลึ้ลับคล้ายไฟปิศาจ

ในประกายคล้ายไฟปิศาจ มีดวงตาที่แดงฉานปานโลหิตคู่หนึ่ง

นั่นมิใช่ดวงตา!

นั่นเป็นเพียงสายสีแดงที่มีสภาพคล้ายดวงตาคู่หนึ่ง แยกอยู่บนปีกซ้ายขวาทั้งสองข้างผีเสื้อสีเขียว

รอบข้างของลายสีแดงฉานปานโลหิตที่คล้ายมัยน์ตา ก็เป็นลวดลายเล็กละเอียดสีแดงฉานเช่นกัน เมื่อไปคล้ายเป็นเส้นโลหิต

ฝอย

เส้นโลหิตฝอยที่คดๆเคี้ยวๆ กระจายจากเบื้องล่างขึ้นไปเกาะกลุ่มรวมกันอยู่ในบริเวณเบื้องบน ดวงตาทั้งสอง ดูไปคล้ายเป็นคิ้วสีแดง ท้องเรียวของมันยิ่งคล้ายเป็นจมูกไม่ผิดเพี้ยน

มองปราดแรก นั่นนับว่าเป็นใบหน้า ใบหน้าที่ไม่มีปาก

หน้าปิศาจ!

มนุษย์น่ากลัวยังไม่มีใบหน้าที่น่าสะพรึงกลัวปานนี้!

เหนือใบหน้านี้ คือปีกคู่แรกของผีเสื้อตัวนั้น บนปีกก็มีลายสีแดงเช่นนั้น แต่น้อยและจางกว่า ปีกคู่แรกของมันก็คล้ายเป็นมงกุฎมรกตที่พิสดารอย่างยิ่ง

กึ่งกลางมงกุฎมรกต ย่อมเป็นหัวของผีเสื้อ

ซ้ายขวาของหัวผีเสื้อ มีหนวดที่คล้ายเป็นขนนกอยู่คู่หนึ่ง ยังมีของทรงกลมอีกคู่หนึ่ง นี่จึงเป็นนัยน์ตาของมัน

นัยน์ตาคู่นั้นถึงกับเป็นสีเดียวกับนัยน์ตาคู่บน ปีกแดงฉานจนคล้ายโลหิตสดๆ และยังมีประกายอีกด้วย

ประกายโลหิต!

นัยน์ตาที่มีประกายโลหิตแวววาวคู่นั้น คล้ายกำลังถลึงจ้อง

ชุยปักไฮ้อยู่

ชุยปักไฮ้มีความรู้สึกเช่นนั้น

พริบตานั้น มันพลันบังเกิดความหวาดกลัวขึ้น

เป็นความหวาดกลัวที่มิเคยมีมาก่อนเลย!

มันคิดใคร่จะเบือนสายตาออกไปอย่างยิ่ง แต่ขณะเวลานั้น มันพลันรู้สึกนัยน์ตาของมันชาด้าน ตลอดร่างคล้ายเริ่มชาไปทีละน้อย

ตาสีแดงฉานของผีเสื้อคล้ายดั่งได้แสดงพลานุภาพอันยิ่งใหญ่ของมารร้าย ดึงดูดสายตาชุยปักไฮ้ไว้จนมิอาจกลอกเคลื่อนไหว

กระทั่งวิญญาณของชุยปักไฮ้ ก็คล้ายดั่งถูกดึงดูดไว้

มันเริ่มรู้สึก วิญญาณของมันกำลังโบยบินจากร่างมันไปอย่างเชื่องช้า

และในตอนนั้น มันได้เห็นปากของผีเสื้อแล้ว!

ปากผีเสื้อที่แดงฉานปานโลหิต มีหลอดดูด (เหล็กไน) สีแดงราวเข็มชโลมโลหิตเป็นประกายแวววาวในแสงโคมไฟ

ความเย็นเยือกที่เหน็บหนาว แผ่ขึ้นจากปลายเท้าของชุย

ปักไฮ้และก็คล้ายเป็นเข็มแหลมแทงเข้าใส่หัวใจของมันอย่างรวดเร็ว

หัวใจมันเย็นวาบ สติแจ่มใส ตลอดร่างคล้ายดั่งจมอยู่ในปลักน้ำแข็ง วิญญาณก็คล้ายโบยบินกลับมา

ดวงตามีประกายหวาดหวั่นสยองขวัญ คล้ายพลันได้พบเห็นเรื่องที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

มันพลันร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก

"คิบฮ้วยง้อ"

นั่นคล้ายมิใช่เสียงของมันเลย

สามคำของ "คิบฮ้วยง้อ" พอเปล่งไป กล้ามเนื้อบนใบหน้ามันก็บิดเบี้ยว มองปราดแรก ไม่คล้ายเป็นเค้าหน้าเดิมของมันเช่นกัน

มันคล้ายพลันแปรเปลี่ยนไปอีกผู้หนึ่ง

มีเสียงดังปุเบาๆ ฝาครอบโคมที่เป็นม่านบางปรากฏรูเล็กๆ ขึ้นมาทันที หลอดดูดที่คล้ายเข็มโลหิตของผีเสื้อ ซุกอยู่ในรูเล็กๆ นั้น

หลอดดูดนี้ แสดงว่ามิเพียงมีรูปลักษณ์คล้ายเข็มเท่านั้น

เนื้อแท้มันก็แหลมคมดั่งเข็มเล่มหนึ่ง เข็มที่แหลมเช่นนี้ ย่อมไม่อยากจะแทงเข้าไปในผิวกายของคน

เบิ่งดูฝาครอบโคมที่ถูกแทงขาด ชุยปักไอ้รู้สึกผิวกายของมันก็คล้ายถูกแทงขาด โลหิตสดๆในกายกำลังหลั่งไหลออกมา

มือของมันเย็นเฉียบ

มือเย็นเฉียบทั้งสอง กุมอยู่บนสายรัดเอวตั้งเนิ่นนานแล้ว นั่นมิใช่สายรัดเอวธรรมดา ในสายรัดเอวได้ซ่อนชิกแซเจ๊าะเมี่ยเกี่ยม (กระบี่เจ็ดดาวสะบั้นชีวิต) อันมีชื่อสะท้านแผ่นดินของมัน

กระบี่อ่อนที่ยาวสามเชี๊ยะ ตัวกระบี่ฝังอาวุธลับลักษณะคล้ายดาวอยู่เจ็ดดวง เมื่อแทงกระบี่ออกไปพลังภายในจะกระแทกอาวุธลับทั้งเจ็ดชิ้นที่ฝังอยู่ในตัวกระบี่ พุ่งปราดออกไปดั่งสายฟ้าสังหารศัตรูได้โดยมิทันรู้ตัว

จวบจนบัดนี้ ยังไม่มีผู้ใดสามารถรักษาชีวิตรอดจากกระบี่ชิกแซเจ๊าะเมี่ยเกี่ยม (เจ็ดดาวสะบั้นชีวิต) ของมันเลย

ชิกแซเต็กะเผ็ก เจ็ดเกี่ยมเต๊าะเมี่ย (เจ็ดดาวคร่าวิญญาณหนึ่งกระบี่สะบั้นชีวิต)

นับคนเป็นเช่นนี้ กับผีเสื้อจะเป็นเช่นไร?

หลอดดูดที่คล้ายเหล็กในถูกหดกลับไปแล้ว ในรูเล็กๆที่คล้ายปลายเข็มมีแสงสว่างสดใสเป็นพิเศษจุดหนึ่ง ส่องอยู่บนหัวของผีเสื้อ

ห้องหนังสือที่สงบจนวังเวง พลันมีเสียงพั่บๆอันพิสดารขึ้น

ปีกของผีเสื้อเริ่มกระพือ

หัวใจของชุยปักไฮ้เริ่มหดลง

เสียงพั่บๆยิ่งดังกว่าเดิม

ผีเสื้อที่โตเท่ากำปั้น พลันกลับกลายเป็นโตใหญ่ปานฝ่ามือ!

เสียงพั่บๆ ถึงกับยิ่งนานยิ่งดัง

ฝาครอบโคมได้เริ่มถูกผีเสื้อบดบังไปทีละน้อย

แก้วตาของชุยปักไฮ้หดเล็กลงเหมือไหลโทรมหน้า

เสียงควับดังขึ้น ผีเสื้อพลันพุ่งออกจากฝาครอบโคม โถมใส่ชุยปักไฮ้ดังปิศาจร้าย!

ตาทั้งคู่ที่หัวมัน ลวดลายที่คล้ายตาทั้งคู่บนปีกมัน ประหนึ่งกำลังอยู่ในเปลวไฟที่เผาผลาญโลหิตเปล่งประกายอยู่ในเปลวไฟนั้น

เหล็กในของมันถูกดันทะลักอีกครา แทงไปราวกระบี่ร้าย

"คิบฮ้วยง้อ" ชุยปักไฮ้แผดสุดเสียงด้วยความหวาดหวั่นจนขวัญฝ่อ ในที่สุดกระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมถูกใช้ออกไปแล้ว!

ประกายกระบี่ที่คล้ายสายฟ้าแลบ ประกายแววววับที่คล้ายดวงดาว กระบี่เจ็ดดาวถูกใช้ออกติโต้ในเวลาพร้อมกัน

เจ็ดดาวคร่าวิญญาณ หนึ่งกระบี่สะบั้นชีวิต!

เสียงต๊กๆๆๆอันพิกลดังขึ้นเจ็ดครั้ง อาวุธลับที่คล้ายดาวทั้งเจ็ดดวงต่างฝังตรึงอยู่บนโต๊ะ

ฝาครอบโคมถูกรังสีกระบี่กรีดขาดสะบั้นเป็นสองเสี่ยง ปลิวกระเด็นไปดังควับเคว้ียว

เปลวไฟในโคม ก็ถูกรังสีกระบี่ฟันขาดสองท่อนปลิวขึ้นไปในอากาศ

ทั้งห้องหนังสือพลันมืดลงทันที

เปลวไฟที่ถูกฟันขาดสะบั้น ลอยกระเพื่อมอยู่ในอากาศดุจเป็นไฟปิศาจ ผีเสื้อเล่า?

พริบตานั้น คิบฮ้วยง้อที่โถมเข้ามาจู่โจม คล้ายดั่งมีคาถาอาคมของภูตพราย กลับกลายเป็นโปร่งแสงไปเหลือเพียงเค้าที่มีประกายแววววาวอยู่เท่านั้น เมื่อกระบี่พุ่งไปถึง กระทั่งเค้าก็สาบสูญ

หมดสิ้นทันที!

สาบสูญเฉกเช่นกับภูตพรายอสูรร้าย!

ชุยปักไฮ้เบิ่งตากวาดมองรอบข้างเหงื่อกาฬพุทะลักโทรมหน้าตา

กระบี่ของมันพลันยื่นออกไปอีก รับเปลวไฟที่ร่วงหล่นลงมาจากอากาศ เคลื่อนไปไว้บนโคมน้ำมันอีกครั้ง

ไส้ของโคมจึงลุกไหม้ขึ้นอีกครา เริ่มเปล่งแสงสว่างไสวมาทีละน้อย

ในแสงสว่างของโคมไฟ ชุยปักไฮ้เห็นถนัดชัดเจนยิ่ง ทั้งห้องหนังสือมีมันอยู่ผู้เดียวเท่านั้น

ไม่มีผีเสื้อ กระทั่งยุงแมลงวันก็ไม่มีสักตัวหนึ่ง!

หรือที่เห็นเมื่อครู่ เป็นมายาภาพหลอนตา?

มันก้มลงเก็บฝาโคมที่ร่วงหล่นกับพื้นขึ้นมา

บนฝาโคม มีรูเล็กๆดั่งปลายเข็มอยู่รูหนึ่งจริงๆ นั่นเป็นรูที่เมื่อครู่ คิบฮ้วยง้อใช้เหล็กในของมันแทงเข้าไปชัดๆ

มิใช่มายาภาพหลอนตาเด็ดขาด!

ตลอดร่างชุยปักไฮ้เย็นเฉียบ!

ขึ้นสองค่ำเดือนสาม

ก่อนเที่ยง ริมบึงน้ำเขียวสดใสปานประกายมรกต ทิวเขาคดร่ำไรในสายตา หลิวอ่อนช้อยทอดใบกรายผิวน้ำ ทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิงามดั่งภาพวาด

แต่ความอัดอั้นกังวลของชุยปักไฮ้ กลับมากมายจนหนักอึ้ง มิอาจคลี่คลายได้

เรื่องของเมื่อคืน ยังสยองขวัญไม่คลาย

มันลากเท้าอยู่ในรัมเงาของใบหลิวด้วยจิตใจที่หนักอึ้ง มาตรว่าทิวทัศน์งามตระการ แต่มันกลับคล้ายมองโดยไม่เห็น

มันไหนเลยจะมีกะใจมาชื่นชมต่อทิวทัศน์

เท่าที่วันนี้มันมาที่นี่ เนื่องเพราะที่นี่พอจะหาโต้วเซี่ยเทียนพบ โต้วเซี่ยเทียนเป็นสหายของมัน และเป็นรองโป้วเท้า (ฝ่ายปราบปราม) ของที่นี่ มีเพลงดาบที่ยอดเยี่ยม สติปัญญาก็หลักแหลม เคยทำลายคดีที่ตึงมือมามากมายหลายคดี

มีคนว่า หากเบื้องหลังของโต้วเซี่ยเทียนแข็งเพียงครึ่งเดียวของ

เอี้ยสิ่ง ตำแหน่งจ้งโป้วเท้า (หัวหน้ากองปราบปราม) ที่นี่ ต้องเป็นของโต้วเซี่ยเทียนโดยมิใช่เอี้ยสิ่ง

กับการว่ากล่าวเยี่ยงนี้ โต้วเซี่ยเทียนมิได้มีความเห็นอย่างไรแสดงออก

ดูท่าที มันคล้ายพอใจตำแหน่งรองโป้วเท้านี้อย่างยิ่ง

ตอนนี้ มันกำลังเดินอยู่ข้างกายชุยปักไฮ้ ด้วยท่าทีที่คล้ายดื่มด่ำอยู่ในทิวทัศน์ตระการ

มันมาที่นี้ เพราะตั้งใจจะชื่นชมกับทิวทัศน์ที่สวยงามของริมบึง

เนื่องเพราะ มันเพิ่งสะสางคดีสำเร็จไปรายหนึ่ง กำลังต้องการผ่อนคลายจิตใจที่ตึงเครียด

จวบจนชุยปักไฮ้มาถึงข้างกายมันจึงได้รู้ตัว

มันหันมองชุยปักไฮ้ด้วยความตื่นเต้นสงสัย

เพราะการมาพบชุยปักไฮ้ในที่นี้ นับว่าผิดคาดหมายของมันอย่างยิ่ง...มันเข้าใจชุยปักไฮ้กระจ่าง

ชุยปักไฮ้ก็จ้องมองมัน ด้วยสีหน้าที่พิกลอย่างยิ่ง

โต้วเซี่ยเทียนประหลาดใจเหลือประมาณ แต่ยังคงแย้มยิ้ม

ทักทาย

"ท่านก็พอใจมาสถานที่นี้?"

ชุยปักไฮ้เหม่อมองแน่วนิ่งพลางตอบ

"มิใคร่ชมชอบเท่าใดนัก"

"นี่กลับประจวบเหมาะอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าก็ไม่คาดคิดจะมาพบท่านในสถานที่นี้ได้"

"แต่เราคิด"

"อ้อ?"

"เราไปที่บ้านท่าน คนในบ้านท่านบอกว่าท่านมาที่นี้"

"อ้อ...หรือท่านจงใจมาเพื่อหาข้าพเจ้า?"

ชุยปักไฮ้ผงกศีรษะ โต้วเชี่ยเทียนต้องถามด้วยความสงสัย

"เรื่องอันใดจึงเร่งร้อนหาข้าพเจ้าปานนี้?"

ชุยปักไฮ้ชะงักเท้าหันกาย เดินย้อนกลับไปพลางกล่าว

"มีเรื่องต้องการเรียนถามความเห็นท่านอยู่จริงๆ"

โต้วเชี่ยเทียนจำต้องเดินติดตามไป ชุยปักไฮ้เดินพลางกล่าว

"เราทราบท่านเคยท่องเที่ยวไปทั่วแผ่นดิน มีความรอบรู้กว้างขวางลึกล้ำ เรื่องรายนี้ คนที่นี่อาจบางทีมิเคยได้ยินมาก่อน

แต่ท่านกลับไม่แน่จะมิเคยได้ยิน"

"เป็นเรื่องราวใดกัน?"

ชุยปักไฮ้สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่งแล้วถาม

"ท่านเคยรู้จักแมลงนามคิบฮ้วยง้อหรือไม่?"

โต้วเซี่ยเทียนทวนคำ "คิบฮ้วยง้อ" งุนงงวูบจึงถามต่อ

"ท่านหมายถึง คิบฮ้วยง้อที่มีแต่ในป่าเขาลึกของดินแดนเซียวเซียง?"

"อา...ที่แท้ท่านทราบจริงๆ"

"ข้าพเจ้าเป็นคนมาจากเซียวเซียง"

"นี่ยิ่งประเสริฐมากแล้ว"

"ท่านพลันถามถึงนามนั้นกับข้าพเจ้าไปไย?"

"เราต้องการทราบ มันเป็นเช่นผีเสื้อทั่วๆไปหรือไม่?"

"รูปลักษณ์ของมันเช่นเดียวกัน แต่สีสันกลับผิดกันมาก"

"เป็นสีใด?"

"สีเขียวสดใสจนคล้ายมรกต แต่ตาเป็นสีแดงฉานปานโลหิต บนปีกคู่ที่สองของมันยังมีลวดลายที่คล้ายนัยน์ตา เป็นสีแดงฉานปาน

โลหิตเช่นกัน รอบๆลายนัยน์ตา ยังเป็นลายโลหิตกระจายอยู่จนเต็ม"

ชุยปักไฮ้ผงกศีรษะถามอีก

"ใช่ว่าเนื่องเพราะดูดกินโลหิตของมนุษย์ และสัตว์ จึงกลับกลายเป็นสารรูปเช่นนั้น?"

"ท่านก็เคยได้ยินเล่าขาน?"

"หรือว่ามีแต่ในคำเล่าขานเท่านั้น?"

"ความจริงเป็นเช่นนั้น"

ชุยปักไฮ้ขมวดคิ้วถาม

"เยี่ยงนี้ไหนเลยจะเรียกพวกมันเป็นคิบฮ้วยง้อได้?"

"เนื่องเพราะนัยน์ตาที่เป็นสีแดงฉานของมัน กับลวดลายที่เป็นดวงตาสีแดงฉาน พร้อมทั้งลายที่กระจายอยู่บนปีกทั้งสองของมันคล้ายเส้นโลหิตฝอย คนพื้นที่นั้นจึงได้เข้าใจ เนื่องเพราะพวกมันดูดโลหิตสดๆจึงได้ตั้งนามนั้นให้แก่มัน"

หยุดเล็กน้อยจึงได้กล่าวต่อ

"และมันมิเพียงมีนามคิบฮ้วยง้อเท่านั้น ยังมีคนเรียกพวกมันเป็น "โจรหน้าผี" อีกด้วย"

ชุยปักไฮ้ต้องผงกศีรษะกล่าว

"ดูที่ด้านหลังมัน นับว่าคล้ายเป็นหน้าผีจริงๆ"

"ฮา...ท่านเคยเห็นภูตผีมาเมื่อใด?"

ชุยปักไฮ้สั่นศีรษะปฏิเสธ โต้วเชี่ยเทียนกล่าวต่อ

"อย่างนั้นท่านไฉนจึงทราบ หน้าของภูตผีเป็นเช่นไร?"

"เราก็ไม่ทราบ แต่หน้าของคนต้องไม่เป็นเช่นนั้นเด็ดขาด"

โต้วเชี่ยเทียนผงกศีรษะ ชุยปักไฮ้ถามอีก

"ผีเสื้อพันธุ์นั้น ไม่ดูดโลหิตจริงๆ?"

"มันความจริงดูดโลหิตไม่ได้ และลวดลายโลหิตที่ปีกของมันก็มีมาเองตามธรรมชาติ"

"ท่านแน่ใจได้?"

โต้วเชี่ยเทียนมิได้ตอบ ชุยปักไฮ้เพ่งมองมันแน่วนิ่ง

โต้วเชี่ยเทียนจึงต้องฝืนยิ้มกล่าว

"ข้าพเจ้าแม้ยังไม่อาจแน่แก่ใจได้ แต่กลับมิเคยเห็นคิบฮ้วยง้อดูดโลหิต มิเคยได้ยินผู้ใดกล่าวพาดพิงถึง"

"อาจบางทีคนที่เคยเห็นมัน ถูกมันดูดโลหิตจนแห้งตายไปทุกคน...คนที่ตายแล้ว ย่อมไม่สามารถบอกเล่าผู้ใดได้"

"อาจบางทีเป็นจริงดั่งที่ท่านว่า แต่ที่ข้าพเจ้าทราบมา แมลงจำพวกง้อไม่ชมชอบโลหิต"

"หรือไม่มีนอกเหนือกฎเกณฑ์?"

"ข้าพเจ้ามีความเห็นเสมอมา นั่นเป็นเพียงนิทานที่เล่าขานกันเท่านั้น"

"โอ...ข้าพเจ้าก็หวังเป็นเพียงนิทานที่เล่ากัน"

"หมายความอย่างไร?"

"อย่างน้อยที่สุด เราจะได้มิต้องกังวลอีก"

"ท่านกังวลกระไร?"

"หวั่นกังวลคิบฮ้วยง้อ ดูดโลหิตในร่างของเรา"

โต้วเชี่ยเทียนยิ่งประหลาดใจกว่าเดิมจนต้องถาม

"ท่านพบคิบฮ้วยง้อเมื่อใด?"

"เมื่อคืน"

โต้วเชี่ยเทียนมีสีหน้าแตกตื่นสงสัยจนอุทานเบาๆ ชุยปักไฮ้กล่าวต่อ

"เราแม้เคยได้ยินนิทานที่เกี่ยวกับคิบฮ้วยง้อมา แต่มิเคยไปในป่าเขาของดินแดนเซียวเซียง และมิเคยเห็นตัวคิบฮ้วยง้อใดๆ

แต่เมื่อค่ำวาน..."

"เยี่ยงนี้ท่านจะแน่แก่ใจได้อย่างไร ที่ท่านเห็นเมื่อคืนคือคิบฮ้วยง้อ?"

"โอ...เนื่องเพราะผีเสื้อตัวที่เราพลันพบเห็นอยู่ในห้องหนังสือของเราเมื่อค่ำวาน มีรูปลักษณ์เช่นเดียวกับคิบฮ้วยง้อที่เล่าขานกันไม่ผิดเพี้ยน"

"อา...เซียวเซียงแม้ห่างจากที่นี้ไม่ไกลเท่าใดนัก คิบฮ้วยง้อก็อาจจะบินมาถึงที่นี้ได้ แต่ที่นี้กลับไม่เคยมีคนพบเห็นมาก่อนเลย"

ชุยปักไฮ้ผงกศีรษะรับคำ

โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"หรืออาจบางที ดินฟ้าอากาศที่นี้ไม่เหมาะต่อพวกมัน แต่ก็มิใช่อาจระบุแน่นอน คิบฮ้วยง้อจะไม่มาในที่นี้ได้"

หยุดหัวร่อเบาๆ โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"แม้นับว่าเห็นคิบฮ้วยง้อสักตัว ก็มิต้องกังวลถึงปานนี้ ตอนอยู่ที่เซียวเซียง ข้าพเจ้าเห็นมาไม่น้อย แล้วตอนนี้ไยมิใช่ยังมีชีวิตเป็นปกติสุขดี?"

"ตอนท่านเห็นพวกมัน อาจบางทีพวกมันอิ่มอยู่ไม่คิดจะดูด

โลหิตอีก"

"อาจบางทีใช่"

ชุยปักไฮ้เห็นโต้วเซี่ยเทียนมีสีหน้ายิ้มแย้ม แต่มันหาได้ขบขันด้วยไม่ กลับหน้านิ่วคิ้วขมวดด้วยความหวั่นกังวลดั่งเดิม

โต้วเซี่ยเทียนที่หัวร่อเอง รู้สึกมิใคร่เป็นรสชาติน่าลิ้มนัก จึงชะงักเสียงหัวร่อถาม

"ข้าพเจ้าคิดว่า เมื่อค่ำวานท่านต้องถูกคิบฮ้วยง้อตัวนั้นขู่ขวัญจนย่ำแย่ทีเดียว

ชุยปักไฮ้ผงกศีรษะยอมรับ โต้วเซี่ยเทียนถามอีก

"คิบฮ้วยง้อเมื่อค่ำวาน ใช่มีทีท่าจะดูดโลหิตของท่าน?"

สีหน้าชุยปักไฮ้เปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย เน้นเสียงหนักๆ

"เราดูมันมีทีท่าจะเช่นนั้นจริงๆ"

"ผลที่สุด ดูดโลหิตท่านได้หรือไม่?"

ดูสีหน้าท่าทีของโต้วเซี่ยเทียน คล้ายดั่งถือชุยปักไฮ้กำลังเล่าเรื่องขบขันชัดๆ

แต่ชุยปักไฮ้มิเคยแย้มยิ้มมาเลย และไม่สนใจสีหน้าท่าทีของโต้วเซี่ยเทียนอีกด้วย ยังคงตอบ

"มิได้ มันเพิ่งโถมมาที่ตัว เราก็ใช้กระบี่ตีโต้ทันที"

"อา...ไฉนรับมือกับผีเสื้อตัวเดียว ท่านถึงกับต้องใช้อาวุธแล้ว?"

"เฮอะ ยังใช้อาวุธลับอีกด้วย"

"หนึ่งกระบี่เจ็ดดาว?"

"ใช่ เราใช้ไปหมดสิ้น"

จนบัดนี้ โต้วเซี่ยเทียนจึงมีความตระหนกขึ้นจริงๆ และมันพบเห็นแล้ว ชุยปักไฮ้มิคล้ายล้อเล่นกับมันเลย

"เจ็ดดาวคร่าวิญญาณ หนึ่งกระบี่สะบั้นชีวิต" นี่เป็นไม้ตายที่ขึ้นชื่อของชุยปักไฮ้ ยากนักที่จะแสดงออกให้ผู้คนเห็น และหากมิใช่ร่อแร่คับขัน ต้องไม่ยอมใช้โดยง่ายดายเด็ดขาด

โต้วเซี่ยเทียนจึงรีบถาม

"ผลที่สุดเป็นอย่างไร?"

"ในขณะที่หนึ่งกระบี่เจ็ดดาวของเราจู่โจมไปอย่างดุดันนั้น คิบฮ้วยง้อพลันหายสาบสูญไป"

"ไฉนหายไปได้?"

"เป็นพลันหายไป หายดั่งภูตผีปิศาจจำแลง"

คราวนี้ โต้วเชี่ยเทียนเพ่งมองชุยปักไฮ้แน่วนิ่ง ถามเสียงหนักๆ

"เมื่อค่ำวานท่านดื่มสุราหรือไม่?"

"มิได้แตะต้องแม้สักหยดเดียว"

"อย่างนั้นอาจเป็นความฝัน?"

"ตอนนั้นเราเพิ่งส่งลูกค้า แล้วย่างเข้าไปในห้องหนังสือ"

โต้วเชี่ยเทียนเบิ่งตามองจนกลมกว้าง ร้องเบาๆ

"ในเมื่อมิใช่เมาตาลาย และมิใช่ตื่นนอนตาฝาด จะเป็นความจริงได้?"

"โอ...ท่านยังสงสัยคำบอกเล่าของเรา?"

"ท่านยืนยันเป็นมั่นเหมาะปานนี้ ข้าพเจ้าคิดจะสงสัยก็เห็นจะไม่ได้"

ชุยปักไฮ้ก็ฝืนยิ้มกล่าวต่อไป

"หากมิใช่เห็นกับตา เราก็ยากจะเชื่อถือได้"

"ท่านมาหาข้าพเจ้า เพื่อต้องการบอกเรื่องนี้เท่านั้น?"

"ยังมีสาเหตุอีกสองสถาน หนึ่งคือ ต้องการให้ท่านยืนยันมีแมลงพันธุ์คิบฮ้วยง้ออยู่จริงหรือไม่? สองคือ ต้องการให้ท่านสอนวิธีป้องกันแก่เรา"

โต้วเชี่ยเทียนถูกถามจนยืนตะลึงลาน ชุยปักไฮ้ส่งเสียงสืบไป

"มีวิธีใดกันแน่? ที่สามารถสกัดขวางการจู่โจมของคิบฮ้วยง้อ และคิบฮ้วยง้อมีความหวาดกลัวของใดที่สุด?"

โต้วเชี่ยเทียนแบมือฝืนยิ้มปฏิเสธไม่ทราบ ชุยปักไฮ้มีทีท่าท้อแท้ไปทันที

โต้วเชี่ยเทียนรีบปลอบ

"ท่านก็มิต้องกังวลเกินไป ของนั้นไม่แน่จะน่ากลัวดั่งนิทานที่เล่าลือกัน"

ชุยปักไฮ้พลันกล่าว

"เรายังจำคำเล่าลือได้ คิบฮ้วยง้อตัวแรกที่มาปรากฏเป็นทูตของพญาผีเสื้อ เมื่อพญาผีเสื้อเลือกได้เป้าที่มันดูดโลหิตแล้ว ก็ใช้ทูตตัวนั้นมา เท่ากับเป็นการบอกเล่าให้แก่คนผู้นั้นทราบ หลังจากทูตปรากฏแล้ว คิบฮ้วยง้ออื่นๆ ก็จะทยอยกันมาปรากฏ จนกระทั่งถึงตอนพญาผีเสื้อออกมา ฝูงผีเสื้อจะฮือเข้าจู่โจมใช้เหล็กในของพวกมันแทงเข้าใส่ร่างคนผู้นั้น ดูดโลหิตในตัวคนผู้นั้นจนแห้ง"

โต้วเชี่ยเทียนผงกศีรษะรับ

"มีคำเล่าลือเช่นนี้อยู่จริงๆ"

"ฟังว่า พญาผีเสื้อจะปรากฏในคืนจันทร์วันเพ็ญเสมอ"

"อืมม์...ที่เล่าขานกันเป็นเช่นนี้จริง แต่วันนี้เพิ่งขึ้นสองค่ำ ถึงคืนวันเพ็ญ ยังมีวิกาลอีกสิบสามคืน"

"อีกสิบสามคืนก็จะผ่านไปโดยเร็วยิ่ง"

"ในหลายคืนนี้ ท่านคอยระวังให้ตื่นตัวไว้ หากคิบฮ้วยง้อปรากฏขึ้นมาอีก พวกเราค่อยคิดหาวิธีรับมือยังไม่สายเกินไป"

ชุยปักไฮ้มิได้ส่งเสียง โต้วเชี่ยเทียนกล่าวต่อ

"อีกหลายวันข้าพเจ้าจะไปเยี่ยมท่าน"

ชุยปักไฮ้ยังคงไม่ส่งเสียง แต่พลันชะงักเท้าลง โต้วเชี่ยเทียนก็หยุดโดยมิรู้ตัว ส่งเสียงรำพึงเบาๆ

"อาจบางทีเป็นเพียงอุปาทาน เข้าใจว่าผีเสื้อตัวนั้นจะมาดูดโลหิตของท่าน"

จนเมื่อรำพึงจบคำจึงพบเห็น สองตาชุยปักไฮ้เบิ่งมองไปบนคบต้นหลิวที่ข้างทางแน่วนิ่ง ปากอ้ากว้างด้วยความตระหนก

โต้วเชี่ยเทียนรีบเบือนสายตามองตามทันที พอเห็นสีหน้าเปลี่ยนแปรไปเช่นกัน

บนคบไม้นั้นมีผีสื้อ (ง้อ) เกาะอยู่สองตัว

เป็นผีเสื้อที่เขียวสดใสปานมรกต ปีกมันคล้ายดั่งมีโลหิตฝอยอยู่เต็ม และมีลายสีแดงที่ดูไปคล้ายนัยน์ตาโลหิตอยู่คู่หนึ่ง!

ดวงตาที่หัวของมันทั้งสองข้าง ก็เป็นสีแดงฉานปานโลหิตสดๆ

คิบฮ้วยง้อ!

ดวงตาของโต้วเซี่ยเทียนเหลือกค้างแล้ว

มันงุนงงวูบ จึงรีบสาวเท้าไปที่ต้นหลิวนั้น

ชุยปักไฮ้คว้ามันไม่ทัน อ้าปากหมายส่งเสียง แต่ก็ไม่มีเสียงดังออกมา

โต้วเซี่ยเทียนไปถึงใต้ต้นไม้ก็ชะลอฝีเท้าลง ยื่นมือขวาออกไปช้าๆ จับคิบฮ้วยง้อตัวหนึ่ง

มือของมันยังยื่นไม่ถึง คิบฮ้วยง้อทั้งสองพลันโบยบินขึ้นไป

ปฏิกิริยาของคิบฮ้วยง้อ หาได้เชื่องช้ากว่าผีเสื้อธรรมดาไม่

ร่างของโต้วเซี่ยเทียนยิ่งแคล่วคล่องว่องไวกว่า พลันทะยานปราดขึ้นอากาศ มือขวาตะปบสามครั้งซ้อนๆ ในที่สุด คิบฮ้วยง้อตัวนั้นยังคงถูกมันตะปบไว้ได้

มันแม้ลงมือรวดเร็วยิ่ง แต่ก็มีการระวังที่เหมาะสม คิบฮ้วยงอตัวนั้นมิได้ตายในมือมัน ปีกทั้งสองยังกระพืออยู่ไม่หยุดยั้ง

ฝุ่นสีขาวและเขียวบนปีกของมัน เปื้อนมือโต้วเชี่ยเทียนเป็นบริเวณกว้าง

โต้วเชี่ยเทียนหัวร่อเสียงกึกก้องกังวาน แต่คิบฮ้วยงอตัวนั้นกลับคล้ายหวาดกลัวจนคลุ้มคลั่ง ตาสีแดงของมันยิ่งแดง นับว่าคล้ายเป็นโลหิตกำลังหยดหยาดก็ปาน

โต้วเชี่ยเทียนหัวร่อพลางหันกล่าวกับชุยปักไฮ้

"หากผีเสื้อพันธุ์นี้ดูดโลหิตจริง มันตอนนี้ก็ควรดูดโลหิตของข้าพเจ้า..."

มิทันจบคำ สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

มันรู้สึกปวดแปลบ ดุจมีเข็มแทงเข้าใส่นิ้วกลางของมัน!

มันรีบหันควับมา

เหล็กในสีแดงปานเข็มชโลมโลหิต กำลังพุ่งออกจากปากของคิบฮ้วยงอแทงเข้าใส่นิ้วกลางของมัน

โต้วเชี่ยเทียนที่เห็นชัดตา ใบหน้าพลันเขียวคล้ำทันที มันพลันรู้สึก โลหิตที่นิ้วกลางกำลังถูกดูดขึ้นอย่างรวดเร็ว

จะเป็นอุปาทานหรือเป็นความจริงกันแน่? ตัวมันเองก็ไม่มีปัญญาแยกแยะได้แล้ว!

ความหวาดกลัวที่รุนแรงสุดเปรียบประมาณ โหมเข้าคุกคามจิตใจมันทันที ร้องคำ "คิบฮ้วยง้อ" ขึ้นสุดเสียง มือขวาที่จับคิบฮ้วยง้อตัวนั้น คลายออกไปโดยไม่รู้ตัว

เสียงควับดังเบาๆ คิบฮ้วยง้อตัวนั้นพลันบินจากฝ่ามือมันเข้าไปในหมู่ใบที่ดกหนาของต้นหลิว

คิบฮ้วยง้อที่เหลืออีกตัวหนึ่งนั้น มิทราบบินหายไปตั้งแต่เมื่อใดแล้ว

สายตาโต้วเชี่ยเทียน มองตามคิบฮ้วยง้อตัวที่บินหนีเข้าไปในกิ่งใบต้นหลิวแวบหนึ่งแล้ว รีบเบือนกลับมามาดูนิ้วกลางของมัน

ไม่มีโลหิตไหลออกมา แต่ปลายนิ้วมีโลหิตติดอยู่จุดหนึ่ง ตาของมันจึงค้างไปทันที

ชุยปักไฮ้ก็เหม่อมองดูนิ้วกลางของโต้วเชี่ยเทียนจนตะลึงลาน ใบหน้ากลับกลายเป็นซีดขาวราวกระดาษแล้ว

ความหวาดหวั่นขวัญเสียของชุยปักไฮ้ ไม่ด้อยกว่าโต้วเชี่ยเทียนเด็ดขาด

ทั้งสองต่างตะลึงลานอยู่ในที่นั้น มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ยังคงเป็นโต้วเซี่ยเทียนทำลายความเงียบขึ้นก่อน

"ของนี้ถึงกับดูดโลหิตได้จริงๆ?!"

มันถึงกับยังหัวร่อมาได้ แต่สีหน้าไม่คล้ายหัวร่อเลย

ชุยปักไฮ้ยิ่งหัวร่อไม่ออก เขม้นมองปลายนิ้วกลางโต้วเซี่ยเทียนแน่วนิ่งไม่กะพริบ รำพึงกับตัวเองเบาๆ

"เมื่อค่ำวานเป็นหนึ่งตัว วันนี้มีสองตัว วันพรุ่งจะมีมากน้อยเท่าใดกัน?"

เสียงของมันพิกลยิ่ง ไม่คล้ายเป็นเสียงดั้งเดิมมันเลย

โต้วเซี่ยเทียนเมื่อได้ฟัง ต้องสยิวกายเฮือกใหญ่โดยมิรู้ตัว

สายตาชุยปักไฮ้พลันเบือนมาจ้องหน้าโต้วเซี่ยเทียนพลางกล่าว

"มิว่าเมื่อใดที่ท่านคิดได้วิธี ก็มาบอกกับเราด้วย"

พอขาดคำพลันเร่งฝีเท้าวิ่งปราดไป โต้วเซี่ยเทียนร้องสุดเสียง

"ท่านตอนนี้จะไปที่ใด?"

ชุยปักไฮ้ตอบมาแต่ไกล

"หาสหายอื่นๆ ดูว่ามีวิธีต่อต้านรับมือหรือไม่?"

วาจายังมิทันขาดคำ ร่างก็ได้ไปจนไกลมากแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนมิได้ไล่ตาม ร่างคล้ายดั่งเป็นรูปสลักจากตอไม้อยู่ในที่นั้น

.....

ขึ้นสามค่ำ เดือนสาม

สนธยาหลังฝนซา ชุยปักไฮ้นั่งสงบอยู่ในห้อง เค้าหน้ามีแววกังวลจนหม่นหมอง มันเพิ่งผ่านอาหารค่ำ ตอนอาหารถูกยกไปคล้ายดั่งยังมิเคยถูกแตะต้องก็ปาน

สองวันนี้มันฝืดคออย่างยิ่ง

เมื่อค่ำวาน มาตรว่าคิบฮ้วยง้อมิได้ปรากฏอีก แต่คิบฮ้วยง้อสองตัวที่ปรากฏตัวอยู่บนคบหลิวริมบึงตอนก่อนเที่ยง เพียงพอจะกระทบกระเทือนต่อมันอย่างรุนแรงแล้ว

เมื่อเห็นสภาพเช่นนี้ของมัน เอียะเต็กกุนก็รู้สึกฝืดคอ เพียงคีบชิ้นสองชิ้นก็ยุติลง

เอียะเต็กกุนมิใช่ใครอื่น เป็นภรรยาของชุยปักไฮ้เอง

นางเยาว์วัยกว่าชุยปักไฮ้สิบปี

สามปีก่อน นางยังคล้ายเป็นบุปผาฤดูใบไม้ผลิ คล้ายผีเสื้อบนบุปผา สวยสะคราญและกระปรี้กระเปร่า

วันนี้ของอีกสามปีให้หลัง นางดูไปกลับคล้ายยังชรากว่าชุยปักไฮ้

มาตรว่าใบหน้ายังไม่มีรอยย่น แต่วัยสาวคล้ายพรากจากนางไปจนห่างไกล เหลือแต่ดวงตาคู่เดียวที่ยังมีประกายของวัยสาว ดวงตาแจ่มใสของนาง ดุจเดียวกับไฟสีดำ ยังคงลุกไหม้อยู่ดั่งเดิม

มิว่าผู้ใดต่างดูออก ในกาลเวลาสามปีนี้ นางมิได้มีความสุขเลย ความเป็นอยู่ที่สุขสบาย หาได้ลบล้างความอึดอัดกลัดกลุ้มในใจนางไปได้ไม่ เนื่องเพราะคนที่นางวิวาห์ด้วย มิใช่เป็นคนที่นางหวังจะวิวาห์

เริ่มแต่วันแรกที่แต่งกับชุยปักไฮ้ นางก็ตายไปครึ่งตัวแล้ว

นางแม้มิได้ตายไปจริง แต่ตัวของนางก็คล้ายเป็นดอกไม้ที่ขาดน้ำ เหี่ยวเฉาลงทุกวันเวลา

ความรู้สึกเช่นนี้ของนาง ชุยปักไฮ้อาจยังไม่ทราบ แต่เอียะตั๊วมา มารดาเลี้ยงของนางกลับทราบกระจ่างอย่างยิ่ง และเอียะตั๊ว

มามิได้แยแสสนใจเลย

ที่เอียะตั้วมาสนใจมีอยู่เพียงประการเดียว

เงินทอง

เท่าที่นางรับเลี้ยงเอียะเต็กกุน เนื่องเพราะนางดูออกแต่แรกเอียะเต็กกุนเป็นทารกที่มีเค้าของความงามสะคราญ เมื่อเติบใหญ่ต้องสามารถรีดเงินจากตัวนางมาได้จำนวนมหาศาลทีเดียว

เท่าที่นางเลี้ยงดูเอียะเต็กกุนอย่างดีเยี่ยม ฝึกเอียะเต็กกุนจนเป็นหญิงงามเมืองนามระบือ แต่เพียงให้นางขายความสามารถไม่ยอมให้นางขายตัว เพียงให้นางร่วมดื่มสุรา ไม่ให้นางร่วมหลับนอนกับผู้คน แต่หาใช่เพราะความรักถนอมไม่ เพียงเพราะรอจะขายให้แก่ผู้มีคุณค่าเพียงพอ

เมื่อตกลงราคาได้ นางก็มอบเอียะเต็กกุนให้กับชุยปักไฮ้ดั่งหยิบยื่นสิ่งของชิ้นเดียว

จนบัดนั้น เอียะเต็กกุนจึงทราบ เอียะตั้วมาเป็นคนเช่นไร ทราบจิตเจตนาที่แท้จริงของเอียะตั้วมา

แต่นางกลับจำต้องก้มหน้ารับชะตากรรม

เอียะตั้วมามีเขี้ยวเล็บมากมาย.ชุยปักไฮ้ยิ่งมิใช่รวบรัด หาก

นางปฏิเสธ มีทางพอให้นางเดินอยู่สายเดียวเท่านั้น"

ทางตาย!

นางไม่ต้องการเดินทางสายนี้ เนื่องเพราะนางยังเยาว์วัย

ตอนนางแต่งให้ชุยปักไฮ้ มีวัยเพียงสิบเก้าปี

ดรุณีวัยสิบเก้าปี มีสักกี่คนไม่รักชีวิต?

นางมีความเห็นเสมอมาว่านางต้องทนได้ แต่ความจริงยืนยันประจักษ์ นางเป็นฝืนใจทนทาน

มาตรว่าเติบใหญ่ในซ่อง แต่นางมิได้มีนิสัยของสตรีในซ่องเลยสักนิดน้อย

นี่ยังมิใช่สาเหตุสำคัญ

สาเหตุสำคัญคือ หัวใจของนางมีที่ฝากฝังแล้ว

คืนแรกที่นางแต่งให้ชุยปักไฮ้ นางมีความรู้สึกเพียงประการเดียว

ถูกข่มขืน ถูกขยี้ทำลาย

ความรู้สึกเยี่ยงนั้น จวบจนบัดนี้ยังมีอยู่

สตรีที่ดำรงชีวิตอยู่ในความรู้สึกเช่นนี้มาเป็นเวลายาวนาน ไม่กลับกลายเป็นวิกลจริตก็ประหลาดยิ่งแล้ว

นางตอนนี้ เพียงเปลี่ยนเป็นชราภาพกว่าวัยเท่านั้น!

เปลือกนอกของนางดูไปเพียงคล้ายชราไปอีกสิบปี แต่หัวใจของนางกลับยิ่งชรามากกว่า

มีผู้ใดทราบหัวใจของนาง?

ชุยปักไฮ้เป็นคนแรกที่ไม่ทราบ

มันกลับคล้ายชมชอบเอียะเต็กกุนอย่างจริงใจ ตลอดเวลาที่ผ่าน พยายามคิดหาวิธีมาประเล้าประโลมให้เอียะเต็กกุนมีความชื่นชมยินดี

เพียงสองวันนี้เท่านั้นที่นอกเหนือธรรมดา

สองวันนี้ มันไม่มีอารมณ์เช่นนั้นเลย

การปรากฏของคิบฮ้วยง้อ ก่อกวนมันจนวุ่นวายไปแล้ว

คิบฮ้วยง้อไฉนจึงต้องมาปรากฏที่เบื้องหน้ามัน? ใช่ว่าพญาผีเสื้อเลือกมันไว้แล้ว? คิบฮ้วยง้อที่ปรากฏในขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสามใช่เป็นทูตของพญาผีเสื้อหรือไม่?"

พญาผีเสื้อไฉนพาลเจาะจงมาเลือกมัน?

หากแม้นฝูงผีเสื้อมาดูดเลือดมันจริง มันสมควรต่อต้านด้วยวิธีใด?

มันครุ่นคิดแต่เรื่องเหล่านี้อยู่ตลอดทั้งวัน

ตอนนี้ก็เป็นเช่นนั้น

มาตรว่าฝนซาไปนานแล้ว แต่ชายคานอกหน้าต่างยังมีหยาดน้ำหยดอยู่

หยดน้ำเป็นประกายในแสงไฟ เพียงวูบขึ้นแวบเดียวก็หายวับ

ชุยปักไฮ้เพ่งมองหยดน้ำที่ชายคานอกหน้าต่าง หัวใจวุ่นวายจนคล้ายหญ้าที่ยุ่งเหยิง

แสงไฟพลันสลัววูบลง

ชุยปักไฮ้คล้ายปักษาที่หวาดผวาต่อเกาทัณฑ์อยู่แล้ว พลันผุดลุกขึ้น หันขวับกลับไป จับสายตาไปที่โคมเงินบนโต๊ะ

ฝาครอบโคมเงินนั้น ถึงกับมีคิบฮ้วยง้อสี่ตัวเกาะกันอยู่ทางซ้ายขวาบนล่างเป็นรูปกากบาท

คิบฮ้วยง้อสี่ตัว ตาโลหิตสี่คู่ที่บนปีกของมันกระทบแสงไฟแล้วเป็นประกายโลหิตแวววาว คล้ายดั่งถลึงจ้องชุยปักไฮ้อยู่ก็ปาน

มิทราบพวกมันมาจากที่ใด? ไม่ได้ยินเสียงกระพือปีกของ

พวกมันเลย พอแสงไฟวูบลงก็ปรากฏมาในฉับพลันทันที ดุจกับเป็นภูตผีจำแลงก็ปาน

ดวงตาชุยปักไฮ้เบิ่งกลมกว้าง ถลึงจ้องแน่วนิ่งไม่กะพริบ หางตายังกระตุกอยู่ถี่เร็วอีกด้วย

มือขวาของมันเลื่อนไปกุมด้ามกระบี่เจ็ดดาวสะบั้นชีวิตที่สายรัดเอว แต่ฝ่ามือมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมจนชุ่มโชก

กระบี่แม้ยังไม่ถูกชักออก แต่รังสีกระบี่ได้กระจายออกไปแล้ว

คิบฮ้วยง้อทั้งสี่ตัวคล้ายมิได้รู้สึกเลย ไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด

เอียะเต็กกุนกลับถูกทีท่าอันกะทันหันของชุยปักไฮ้ขู่ขวัญจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

นางความจริงนั่งก้มหน้าสงบนิ่งอยู่ที่ด้านข้าง มิได้มองชุยปักไฮ้เลย แต่การผุดลุกขึ้นของชุยปักไฮ้ เก้าอี้ถูกกระแทกล้มลงโครมใหญ่

เสียงโครมที่ดังขึ้นในความเงียบวังเวง ย่อมกึกก้องกว่าธรรมดามากนัก

เมื่อนางเงยหน้าด้วยความตระหนก ก็เห็นสีหน้าที่หวาดหวั่นขวัญเสียของชุยปักไฮ้ ต้องพลอยโพล่งถามด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เรื่องอันใด?"

ชุยปักไฮ้เบือนหน้ามาตอบเสียงแหบแห้ง

"ผีเสื้อ"

"ผีเสื้อ? ผีเสื้อกระไร?"

"ผีเสื้อดูดเลือด"

เอียะเต็กกุนยิ่งประหลาดใจกว่าเดิม นางคล้ายมิเคยได้ยินนามผีเสื้อดูดเลือดมาก่อนเลย จึงทวนคำ "คิบฮ้วยง้อ" เบาๆ

ชุยปักไฮ้ร้องเสียงแหบแห้ง

"คิบฮ้วยง้อสี่ตัว"

"อยู่ที่ใด?"

"บนฝาครอบโคม"

เอียะเต็กกุนเบือนหน้ามองไป

นางนั่งอยู่ที่ใต้โคมดวงนั้น แต่มิได้พบเห็นบนฝาครอบโคมมีคิบฮ้วยง้อปรากฏขึ้นสี่ตัวเลย เมื่อครู่ที่แสงโคมวูบลง นางก็คล้ายมิได้รู้สึกเช่นกัน

ตอนนี้ เมื่อนางเบือนสายตาไปบนฝาครอบโคม ใบหน้าพลันปรากฏแววตื่นเต้นสงสัยยิ่ง

เป็นตื่นเต้นสงสัย มิใช่หวาดหวั่นพรั่นใจเด็ดขาด!

นางเบือนหน้ามาด้วยความตื่นเต้นสงสัย จ้องมองชุยปักไฮ้พลางกล่าว

"บนฝาครอบโคมไหนเลยมีคิบฮ้วยง้ออยู่สี่ตัว?"

ชุยปักไฮ้งุนงงงวบ เบิ่งตาของมันจนแทบปะทุ มันเห็นถนัดชัดเจน คิบฮ้วยง้อสี่ตัวนั้นยังเกาะอยู่บนฝาครอบโคมชัดๆ

แต่เอียะเต็กกุนถึงกับไม่เห็น หรือพริบตาที่นางเบือนไปคิบฮ้วยง้อทั้งสี่ตัวจะล่องหนได้?

มันเบิ่งตาจนกว้างกว่าเดิม ละล่ำละลักร้อง

"ท่านดูให้ละเอียดอีกครั้ง"

เอียะเต็กกุนรับคำเบือนหน้าไป ในครั้งนี้นางก็เป็นเช่นชุยปักไฮ้ เบิ่งตาจนกลมกว้าง

มาตรว่าคิบฮ้วยง้อทั้งสี่จะเล็กลงจนเท่าตัวยุง ยังคงยากจะหนีรอดจากสายตาของนางได้

นางเพ่งมองโดยละเอียดอย่างยิ่ง แต่กลับสั่นศีรษะดั่งเดิม

นางยังคงไม่เห็น

ชุยปักไฮ้อดมิได้ต้องถาม

"เห็นหรือไม่?"

"ไม่เห็น"

"เราเห็นคิบฮ้วยง้อสี่ตัวชัดๆ"

เอียะเต็กกุนถอนใจตอบ

"แต่ข้าพเจ้ากลับไม่เห็นเลยสักตัวหนึ่ง"

นางไม่คล้ายโป้ปด หรือมันตาลายเอง?

ชุยปักไฮ้ขยี้ตามองไปอีกครั้ง

คิบฮ้วยง้อสี่ตัวยังคงเกาะอยู่บนฝาครอบโคม ตาแดงฉานปานโลหิตของมัน คล้ายดั่งมีประกายเย้ยหยันอยู่

ต้องมิใช่ตาลายเด็ดขาด!

แล้วไฉนเอียะเต็กกุนไม่เห็น?

มันพลันหันควับมาถลึงจ้องเอียะเต็กกุน เน้นเสียงหนักๆ

"ท่านไม่เห็นจริงๆ?"

เอียะเต็กกุนถอนใจอีกครั้ง พาลเม้มปากไว้แล้ว ชุยปักไฮ้แค่นเสียงเย็นชา สาวเท้าช้าๆไปที่โคมเงิน มือขวาของมันกำด้ามกระบี่

แนบแน่น ดวงตาถลึงจ้องคิบฮ้วยง้อทั้งสี่ตัวเขม็งนิ่ง

พอมีความเคลื่อนไหวผิดปกติ กระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมของมันจะต้องฟันไปสุดเรี่ยวแรงทันที

คิบฮ้วยง้อทั้งสี่กลับแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหวเลย

ชุยปักไฮ้ย่างออกไปสามก้าว เส้นเลือดที่หลังมือบวมเบ่งพองจนเป็นสีเขียวคล้ำ

มือซ้ายก็เช่นกัน นิ้วทั้งห้างองุ้มดุจตะขอเหล็ก

เพียงเดินไปเจ็ดก้าว ก็มาถึงหน้าโคมเงินดวงนั้น ยื่นมือสัมผัสได้ กระบี่ยังมิออกจากฝักไปจู่โจมรังสีกระบี่ที่กระจายออกจากร่าง แทบพอจะคุกคามเปลวไฟในโคมให้ดับไป

ไฟยังไม่ดับ คิบฮ้วยง้อสี่ตัวยังคงไม่เคลื่อนไหว ประกายเย้ยหยันในดวงตาพวกมัน กลับคล้ายยิ่งเข้มกว่าเดิม

พวกมันนับว่ามิได้แยแสชุยปักไฮ้ในสายตา!

ชุยปักไฮ้ก็มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้น

มันพลันเดือดดาลเป็นยิ่งนัก...ความเดือดดาลบังเกิดขึ้นแทนความหวาดกลัว

เมื่อความเดือดดาลพลุ่งขึ้น ความอำมหิตย่อมบังเกิดติดตาม

มันตวาดเสียงกึกก้อง ตะปบมือขวาออกไปอย่างดุดัน

เห็นชัดว่ามือตะปบไปที่โคมแล้ว แต่คิบฮ้วยง้อทั้งสี่ตัวพลันกลับกลายเป็นโปร่งแสงไป!

ตาโลหิตของพวกมันพลันกลับกลายเป็นเหลืองซีด คิบฮ้วยง้อทั้งสี่ตัว เหลือเพียงเค้าสีเขียวเรืองอยู่สี่จุดเท่านั้น

สภาพเช่นนั้น คล้ายดั่งบนฝาครอบโคม มีคนใช้สีเขียวมรกตมาวาดคิบฮ้วยง้อไว้สี่ตัวก็ปาน

แก้วตาของชุยปักไฮ้หดเล็กลงทันที มือตะปบไปชาค้างอยู่กลางอากาศ เค้าของสีเขียวเมื่อครู่ กลายเป็นสีเหลืองซีดไปเช่นกัน

ที่สีเหลืองซีดคือสีของป่านฝาครอบโคม คิบฮ้วยง้อสี่ตัวนั้นหายสาบสูญไปหมดสิ้น สาบสูญดุจกับภูตผีปิศาจ!

เรื่องเช่นนี้ อุบัติขึ้นเป็นครั้งที่สองแล้ว!

นี่เป็นคิบฮ้วยง้อ หรือคิบฮ้วยกุ้ย (ปิศาจดูดเลือด) กันแน่?

ชุยปักไฮ้เบิ่งตากวาดมองรอบข้าง

คิบฮ้วยง้อสี่ตัวที่หายไปจากฝาครอบโคม มิได้ไปปรากฏในที่อื่นๆอีก

ชุยปักไฮ้ต้องหวาดหวั่นลัฉเลแล้ว

คิบฮ้วยง้อที่คล้ายภูตผีปิศาจ ไม่มีปัญญาจะตะปบจับได้นี้ มันมิทราบควรจะต่อต้านรับมือด้วยวิธีใดเลยจริงๆ

เอียะเต็กกุนจ้องมองมันด้วยความตระหนก สีหน้าท่าทีคล้ายกำลังดูคนวิกลจริตอยู่

หากนางมิได้เห็นคิบฮ้วยง้อสี่ตัวนั้นจริง ท่วงท่าเมื่อครู่ของชุยปักไฮ้ในสายตานางที่จับมอง นับว่าคล้ายวิกลจริตไปจริงๆแล้ว

ชุยปักไฮ้เห็น นางไฉนถึงกับไม่เห็นได้?

หรือคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น เป็นตัวจำแลงของภูตผีมารร้าย มีแต่คนที่พวกมันจะทำลายจึงสามารถแลเห็นมัน?

สายตาชุยปักไฮ้เบือนมาอีกครา ในที่สุด จับมองใบหน้าของเอียะเต็กกุน

มันความจริง คิดจะกล่าวกระไรอีกสักหลายคำ เพื่อกล่อมเกลาจิตใจที่ปั่นป่วนวุ่นวาย ให้ผ่อนคลายลงบ้าง ไหนเลยจะคาดสายตาพอจับมองหน้าเอียะเต็กกุน ก็ได้เห็นดวงตาที่แดงฉานปานโลหิตคู่หนึ่ง!

นั่นความจริงเป็นนัยน์ตาของเอียะเต็กกุน มิทราบกลายเป็นแดงฉานปานโลหิตตั้งแต่เมื่อใด? แก้วตาที่ดำขลับปานนิลแต้ม

ของนางหายไปแล้ว ที่เห็นในตอนนี้ คล้ายเป็นรวงผึ้ง รูของตะแกรงไม้ไผ่

รูของรวงผึ้งและตะแกรงที่มีร้อยๆพันๆ ผนึกรวมขึ้นเป็นดวงตาคู่นั้น

นัยน์ตาของคิบฮ้วยง้อ ไยมิใช่เป็นสภาพเช่นนี้?

ใบหน้าของเอียะเต็กกุนก็เปลี่ยนสีสัน จากแดงเปล่งปลั่งเป็นสีเขียวใสคล้ายดั่งปีกของคิบฮ้วยง้อไม่ผิดเพี้ยน

ชุยปักไฮ้ปากอ้าตาเหลือกค้าง

ปากของเอียะเต็กกุนก็อ้ากว้าง คล้ายดั่งจะกล่าวกระไร แต่ปากที่อ้าไม่มีเสียงดังออกมา ลิ้นกลับทะลักออกมาแทน

ลิ้นที่ยาวถึงเชี๊ยะเศษ ปลายเรียวแหลมดั่งคมทวน แดงฉานปานโลหิตสดๆ

นางนับว่าคล้ายเป็นตัวจำแลงของคิบฮ้วยง้อชัดๆ!

ชุยปักไฮ้ร้องสุดเสียงด้วยความตระหนก เซถลาไปถึงสามก้าวใหญ่

ยกมือที่สั่นระริกชี้หน้าเอียะเต็กกุน ริมฝีปากกระตุกถี่เร็ว แต่ไม่มีเสียงเปล่งมาสักครึ่งคำ

ความหวาดกลัวอย่างที่มิเคยมี เค้นคอมันไว้จนแนบแน่น

ความหวาดกลัวขุมนั้น แผ่กระจายไปทั่วร่างของมันอย่างรวดเร็ว ตลอดร่างของมันจึงเริ่มสั่นระริกขึ้นแล้ว

ภรรยาของตัวเอง ถึงกับกลายเป็นปิศาจ จะดูดเลือดของมัน หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น ต้องตระหนกจนดีฝ่อตายไปแล้ว

หากมิใช่เห็นกับตา มันยากยิ่งจะยอมเชื่อ มันถึงกับเผชิญเรื่องราวเช่นนี้ได้

เพียงชั่วขณะ ลิ้นของเอียะเต็กกุนได้แลบยาวกว่าเดิมอีกมากหลาย

สองมือของนางกดเท้าแขนเก้าอี้แนบแน่น ดูท่าจะยืนขึ้นเดินเข้าไปหา ดูดเลือดของมันแล้ว!!

นางยังมิได้ยืน ชุยปักไฮ้ก็หวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ

ความเย็นยะเยียบแผ่ซ่านจากปลายเท้าขึ้นมาคุกคามหัวใจของมัน ทะลวงลำคอที่ตีบตันมันจนเปิดออก จึงแผดสุดเสียง

"อย่าได้เข้ามา"

เป็นเสียงที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นขวัญเสีย ไม่คล้ายเสียงของมันเลย

ร่างที่ลุกขึ้นครึ่งหนึ่งของเอียะเต็กกุน รีบทรุดนั่งตามคำบอก แล้วถามด้วยความสงสัย

"ท่านเป็นอะไรกันแน่?"

วาจาพอเปล่งจากปาก ลิ้นที่แดงฉานปานโลหิตของนางก็พลันสูญสลายไป ใบหน้าที่เขียวใสก็กลับกลายเป็นแดงเปล่งปลั่งอย่างรวดเร็ว ดวงตาพลอยคืนกลับสู่สภาพเดิมอีกครั้ง

นั่นเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในเวลารวดเร็วปานกะพริบตา ชุยปักไฮ้เพียงรู้สึกตาลายไปวูบเดียว เค้าหน้าที่น่าสะพรึงกลัวของเอียะเต็กกุนก็สูญสลายไปหมดสิ้น

คาถาอาคมภูตผีปิศาจ ก็น่ากลัวไม่รวดเร็วถึงปานนี้!

ชุยปักไฮ้มีความคลางแคลงสงสัยจริงๆ เรื่องทั้งมวลนี้ เป็นมันตาลายไป? ประสาทหลอนมัน?

มันพลันก้าวปราดมาเบื้องหน้าเอียะเต็กกุน ตะปบมืออย่างว่องไวปานสายฟ้า มือซ้ายคว้าคางนางไว้ มือขวาบีบปากนางจนอ้าขึ้น

ฟันทั้งสองแถวของนาง ขาวแวววาวราวไข่มุก เป็นเช่นปกติมิผิดเพี้ยน ลิ้นก็หาได้เปลี่ยนแปรไปจากคนธรรมดาไม่

ชุยปักไฮ้ถอนใจเฮือกใหญ่ คลายมือทั้งสองออกมา

ปากเอียะเด็กกุนยังคงอ้ากว้าง ดวงตาเบิ่งกลมโตไม่กะพริบ คล้ายดั่งถูกทีท่าของชุยปักไฮ้ขู่ขวัญจนตะลึงลานไปแล้ว

ชุยปักไฮ้เพ่งมองนางแน่วนิ่ง ถอยอย่างเชื่องช้า กระแทกโครมลงบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ใบหน้าเผือดขาวราวกระดาษแล้ว

นอกหน้าต่างมืดมิดจนสนิท ม่านวิกาลดำมืดราวมีหมึกสาดใส่

วิกาลที่ยาวนาน ต้องรอถึงเมื่อใดจึงสุดสิ้น?

ภูตร้ายในวิกาล

ขึ้นสี่ค่ำ เดือนสาม

ในที่สุด วิกาลอันยาวนานผ่านพ้นไปจนได้

ชุยปักไฮ้ตื่นมาแต่เช้าตรู่ ตาทั้งคู่แดงฉานด้วยเส้นโลหิตฝอย

เมื่อคืนนี้ มันมิได้หลับเลยสักงีบเดียว แทบจะเป็นการเบิ่งตา รอคอยเวลาสว่างอยู่ตลอดมา

ปกติ เวลาเช้าตรู่เช่นนี้ มันยังอยู่ในความฝันอันดื่มด่ำ มาตรว่าตื่นแล้วยังคงทอดร่างบนเตียง

เนื่องเพราะ บนเตียงนอกจากมันยังมีเอียะเต็กกุน

ตอนนี้ เอียะเต็กกุนยังอยู่บนเตียง แต่มันกลับไม่มีปัญญาทอดกายในเตียงอีกแล้ว

กับเอียะเต็กกุน มันก็มีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงอยู่

ที่มันมิอาจข่มตาหลับตลอดคืน ก็เพราะกังวล เมื่อตอนมันหลับไหล เอียะเต็กกุนจะกลับกลายเป็นคิบฮ้วยง้อ แลบลิ้นที่ยาวเหยียดออกมา แทงเข้าดูดโลหิตของมัน!

มิได้นอนตลอดคืน หาเป็นที่กระทบกระเทือนต่อมันสักเท่าใดไม่ มันเหยียดแขนบิดกายคลายเมื่อยขบ ปลุกปลอบใจให้แจ่มใส คึกคัก ก้าวช้าๆไปที่หน้าตู้เสื้อผ้า

ตลอดสามปีที่ผ่าน แทบทุกวันที่มันจะต้องหยิบเสื้อผ้าออกมาสวมใส่เอง

เนื่องเพราะมันไม่ต้องการให้เอียะเต็กกุนลำบากเกินไป

วันนี้ยิ่งไม่นอกเหนือกฎเคยชิน

สองมือมันแยกออก ดึงสองบานประตูของตู้เสื้อผ้า

ตู้เสื้อผ้าพอเปิดออก มันก็เห็นนัยน์ตาแปดคู่!

นัยน์ตาที่มีประกายโลหิตแวววาว!

เสียงพึ่บพั่บดังสับสน พริบตาที่ตู้เสื้อผ้าถูกเปิดออก คิบฮ้วย ง้อแปดตัวพากันโบยบินออกมาดุจฝูงผึ้งแตกรัง พุ่งเข้าใส่ใบหน้าชุยปักไฮ้!

ปากที่เรียวแหลมราวเหล็กในของผึ้งร้ายสีแดงฉานจะแทงเข้าใส่ผิวหน้าชุยปักไฮ้ในบัดดล!

ชุยปักไฮ้แผดร้องเสียงพิกล หงายร่างโครมไปบนพื้นด้วยความตระหนก

เอียะเต็กกุนที่หลับสนิท ถูกเสียงร้องอันโหยหวนชวนสยดสยอง ก่อกวนจนตระหนกต้องกระโดดลงจากเตียงทันที

นางเบิ่งมองชุยปักไฮ้ที่กลิ้งกับพื้นด้วยความตระหนก พลางร้องถาม

"เกิดเรื่องอันใด?"

ชุยปักไฮ้แผดเสียงแหบแห้ง

"เกิดเรื่องอันใด? หรือท่านไม่เห็นผีเสื้อเหล่านั้น? ผีเสื้อดูดเลือด"

เอียะเต็กกุนกวาดตามองรอบข้างพลางถาม

"ไหนเลยมีคิบฮ้วยง้อสักตัว?"

ชุยปักไฮ้กระโดดขวับขึ้นจากพื้น เบิ่งตาแดงฉานของมันสอดส่ายค้นหาทั่วทั้งห้องนอน

ไม่มีจริงๆ ไม่มีคิบฮ้วยง้อแม้สักตัวเดียว

คิบฮ้วยง้อแปดตัวที่บินออกจากตู้เสื้อผ้า ถึงกับหายลับในชั่วพริบตาเดียว

ประตูหน้าต่างทุกบานต่างปิดสนิทแน่น หรือคิบฮ้วยง้อจะสาบสูญไปดุจวิญญาณภูตพราย?

ชุยปักไฮ้เกาะประตูตู้เสื้อผ้าแนบแน่น มองดูภายในตู้แล้วมองดูเอียะเต็กกุนอีกครา ร่างของมันสั่นระริกอยู่ตลอดเวลา

คิบฮ้วยง้อมาปรากฏแต่เช้าตรู่ เป็นการมาบอกกล่าว? หรือมาขู่ขวัญกันแน่?

ขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสาม คิบฮ้วยง้อเพียงปรากฏตัวเดียว ขึ้นสองค่ำเดือนสามมีสองตัว สามค่ำมีสี่ตัว วันนี้เป็นสี่ค่ำเดือนสาม แต่เพิ่มถึงแปดตัวแล้ว

แต่ละครั้งที่คิบฮ้วยง้อปรากฏ พอดีมีจำนวนมากกว่าเดิมหนึ่งเท่าเสมอ

วันนี้เป็นแปดตัว หากวันพรุ่งมาปรากฏอีกครั้ง สมควรเป็น

สิบหกตัวแล้ว

นอกจากบังเอิญจนประจวบเหมาะ มิเช่นนั้น คิบฮ้วยง้อเหล่านี้น่ากลัวเป็นตัวจำลองของภูตผีปิศาจจริงๆ

หากมิใช่ภูตผีปิศาจจำแลงมา ไหนเลยจะรู้จักอีกหนึ่งเท่าของสองเป็นสี่ หนึ่งเท่าของสี่เป็นแปด?!

.....

ขึ้นห้าค่ำเดือนสาม

วิกาล

ลมวิกาลผ่านช่องหน้าต่างมา เปลวไฟสั่นไหววูบวาบ

โคมเงินคล้ายดั่งเป็นวงล้อที่หมุนได้ คิบฮ้วยง้อฝูงหนึ่งบินวนเวียนอยู่รอบโคมเงิน

ชุยปักไฮ้มิได้เคลื่อนไหว นั่งสงบอยู่ที่ขอบเตียง นับจำนวนคิบฮ้วยง้อฝูงนั้นอยู่

สิบหกตัว!

หัวใจของชุยปักไฮ้เย็นวาบจนแทบหยุดเต้น

ลอบชำเลืองดูเอียะเต็กกุนแวบหนึ่ง

เอียะเต็กกุนนั่งอยู่ด้านในของเตียง เหม่อมองดูโคมเงินเช่นกัน

ชุยปักไฮ้พลันหันมองเอียะเต็กกุนเต็มหน้า พลางถาม

"ท่านมองโคมด้วยเรื่องอันใด?"

เอียะเต็กกุนงุนงงวูบจึงตอบเสียงละห้อย

"ข้าพเจ้าเห็นท่านเหม่อมองแต่โคมไฟ จึงรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งพลอยดูบ้างเท่านั้น"

"อ้อ แล้วท่านเห็นกระไร?"

"โคมเงินดวงหนึ่ง"

"เพียงโคมเงินดวงเดียวเท่านั้น?"

เอียะเต็กกุนผงกศีรษะ ชุยปักไฮ้ถามอีก

"โคมใช่กำลังหมุนอยู่ตลอดเวลา?"

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น"

"ท่านมิได้ยินเสียงพึ่บๆพั่บๆ?"

"ไม่มี"

"หรือท่านไม่เห็นคิบฮ้วยง้อสิบหกตัวบินวนเวียนอยู่รอบๆ โคมเงินนั้นจริงๆ?"

"มิได้เห็นจริงๆ"

ชุยปักไฮ้ฝืนยิ้มด้วยความรันทด กล่าว

"ท่านโป้ปด ท่านหลอกลวงเรา"

เอียะเต็กกุนถอนหายใจเบาๆ มิได้กล่าวกระไรอีก

ชุยปักไฮ้งุนงงงวน จึงถาม

"เรามีที่ใดเลวร้ายต่อท่าน ท่านไฉนจึงต้องทำเช่นนี้กับเรา?"

เอียะเต็กกุนมีแต่ทอดถอนใจ

ชุยปักไฮ้ทรงกายขึ้นอย่างซึมเซา ก้าวช้าๆไปที่หน้าโคมเงินดวงนั้น

มิทันเข้าไปถึง คิบฮ้วยง้อทั้งสิบหกตัวก็กลายเป็นโปร่งแสง เพียงแต่เห็นเค้าสีเขียวแวววาว พริบตาก็หายลับไปหมดสิ้น

ชุยปักไฮ้ไม่มีสีหน้าแตกตื่นสงสัยเลย เพราะรู้แต่แรก เรื่องราวจะต้องเป็นเช่นนี้

เรื่องเยี่ยงนี้ มิใช่เกิดขึ้นเป็นคราแรก มันจึงได้แค่ฝืนยิ้มเท่านั้น

.....

ชิ้นหกค่ำเดือนสาม

วิกาลดีกสงัด

ชุยปักไฮ้นอนแผ่แน่นิ่งอยู่บนเตียง จิตใจสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง

ในหกวันที่ผ่าน มีวันนี้เท่านั้นที่มันรู้สึกออกจะปลอดโปร่งกว่าบ้าง

เนื่องเพราะตลอดทั้งวัน คิบฮ้วยง้อมิได้ปรากฏขึ้นในสายตาของมันเลย

แสงนวลใยของดวงจันทร์ เป็นเสน่ห์ที่เย้ายวนจนบอกมิถูก

มันเหม่อมองดูแสงจันทร์เย้ายวน พลันบังเกิดความพลุ่งพล่านอย่างรุนแรง

มันพลิกตัวไปมองดูเอียะเต็กกุนที่ข้างกาย

เอียะเต็กกุนหลับสนิทอยู่

แสงจันทร์ลอดกระดาษหน้าต่างมาสว่างเลือนราง

มันแม้มิเห็นท่าหลับของเอียะเต็กกุนชัดตา แต่ก็พอจะคาดคิดได้

มันเป็นสามีของเอียะเต็กกุนมาสามปีแล้ว มิไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันครั้ง ที่ได้เห็นท่านอนอันสวยงามเปี่ยมเสน่ห์ เห็นเรือนร่างที่อวบรัดรึงของนาง

อย่าว่าแต่ มันตอนนี้ยังได้ยินเสียงกรนเบาๆ ได้กลิ่นหอมจางๆ จากเรือนร่างของนาง

กลิ่นหอมจากเรือนร่าง เต็มไปด้วยเสน่ห์ที่เย้ายวนอันรุนแรง กระทั่งเสียงลมหายใจ เมื่อฟังในตอนนี้ สะกิดใจให้เกิดไฟราคะได้รุนแรงเป็นพิเศษ

ชุยปักไฮ้ไม่อาจสะกดกลั้นได้แล้วจริงๆ

มือมันสอดเข้าไปในผ้าห่ม ก็สัมผัสถูกมือเอียะเต็กกุน

มือของเอียะเต็กกุนเรียบลื่นนุ่มนิ่ม แต่เย็นเฉียบดุจดั่งโลหิตในร่างของนาง ถูกความหนาวเย็นผนึกเป็นน้ำแข็งไปแล้ว

แต่กับชุยปักไฮ้ กลับเป็นความเร้าใจอีกประการ

เร้าใจที่เร่าร้อนจนคอแห้งผาก ลมหายใจก็กลายเป็นกระชั้นถี่เร็ว

มันยันกายขึ้น ลูบตามลำแขนของนางขึ้นไปถึงไหล่กลมมนของเอียะเต็กกุนแล้ว จึงเลื่อนต่ำลงไปที่ทรวงอกนาง

ทรวงอกของเอียะเต็กกุนกำลังสะท้านขึ้นลงเบาๆตามลมหายใจ

มาตรว่ามิได้เห็น แต่หัวใจชุยปักไฮ้ก็เต้นระรัวด้วยความวาบหวามรัญจวน

ลมหายใจของมันยิ่งถี่เร็ว ฝ่ามือยิ่งเลื่อนต่ำ กุมเบาๆไปที่ทรวงอกของนาง

ฝ่ามือมันพอคลึงวูบเดียวก็หยุดลง ใบหน้ามีแววประหลาดสงสัย

นับเป็นเรื่องที่สุดแสนประหลาดจริงๆ มือมันที่สูบคลำ ถึงกับสัมผัสถูกปทุมถันสามข้าง

ตอนนี้ฝ่ามือของมันหยุดอยู่บนปทุมถันข้างที่สามของเอียะเต็กกุน

ไฉนมีถันสามข้างได้?

มันเลื่อนมือออกเล็กน้อย หรี่ตาเพ่งมองไป

มิใช่เป็นมายาภาพหลอนตา เป็นปทุมถันสามข้างจริงๆ

ยามนั้นสัมผัสรู้สึกอ่อนนุ่มนิ่ม ปทุมถันข้างนั้นยังเคลื่อนไหวอยู่เบาๆอีกด้วย

เรือนร่างของเอียะเต็กกุน ไม่มีผู้ใดจะทราบกระจ่างยิ่งกว่ามันอีกแล้ว

มันทราบแน่แก่ใจ เอียะเต็กกุนเป็นเช่นคนธรรมดา มีปทุมถันเพียงสองข้างอยู่ตลอดมา บัดนี้ถึงกับเพิ่มขึ้นอีกข้างหนึ่ง?!

นี่เป็นเรื่องราวใดกันแน่?

หรือนางไว้ของใดอยู่ในร่องอกนาง?

แล้วนั่นควรเป็นของใดกัน?

ชุยปักไฮ้อดมิได้ต้องแหวกคอเสื้อของเอียะเต็กกุน ไถลมือลึกเข้าไปที่ร่องอกนาง ลูบคลำปทุมถันข้างที่สามนั้น

เมื่อสัมผัส ชุยปักไฮ้ยิ่งประหลาดใจ

ปทุมถันข้างนั้น ถึงกับมีขนละเอียดอ่อนอยู่เต็ม

เป็นของใดกันแน่?

ขณะชุยปักไฮ้จะลูบคลำให้แน่แก่ใจ ห้านิ้วของมือข้างนั้นพลันรู้สึกปวดแปลบดั่งถูกเข็มแหลมทิ่มแทง

จากนั้นพลันรู้สึก ตลอดลำแขนกระตุกถี่เร็ว โลหิตที่มือคล้ายถูกดูดออกไปอย่างรุนแรง

มันรีบกระชากมือกลับด้วยความตระหนก

พอกระชากออก ปทุมถันข้างที่สามของเอียะเต็กกุนพลอยถูกดึงตามมาด้วย

เป็นโลหิต ไม่มีเนื้อ มันความจริงมิใช่ปทุมถันข้างหนึ่งเลย เป็นคิบฮ้วยง้อ!

คิบฮ้วยง้อฝูงหนึ่ง เกาะกลุ่มกันจนกลายเป็นปทุมถันหนึ่งข้าง ที่มือชุยปักไฮ้ลูบคลำไป ปากแหลมดั่งปลายเข็มของคิบฮ้วยง้อก็ได้แทงเข้าใส่นิ้วของมันดูดโลหิตของมัน

พริบตานั้น ความหวาดกลัวของชุยปักไฮ้ ใหญ่หลวงจนมิอาจใช้ถ้อยคำใดมาเอ่ยอ้างบรรยายได้!

มันแผดร้องด้วยความตระหนก

แต่นั่นไม่คล้ายเป็นเสียงร้องของมนุษย์เลย

เสียงร้องด้วยความตระหนก สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งห้องนอนกว้างใหญ่ ร่างของมันคล้ายเป็นสัตว์ป่าที่บาดเจ็บ พลิกกระดอนขึ้นจากเตียงกระแทกใส่หน้าต่างบานหนึ่ง

กรอบหน้าต่างพังทลายดังสนั่นหวั่นไหว ร่างของมันพุ่งออกจากหน้าต่างที่พังทลายไป

ชุยปักไฮ้พอสัมผัสพื้น กลิ้งอีกสองตลบจึงกระโดดขึ้นยืน

เบิ่งตาจนแทบถลนออกนอกเบ้า ถลึงจ้องมือของมันแน่วนิ่งไม่กะพริบ

มือข้างนั้นไม่มีคิบฮ้วยง้อเกาะอยู่เลย ไม่มีแม้สักตัวเดียว และไม่มีโลหิตอีกด้วย แต่คล้ายมีรอยเข็มอีกหลายสิบรอย เป็นจุดๆ สีแดงแทบทั่วฝ่ามือ

ใบหน้าชุยปักไฮ้บิดเบี้ยวเขียวคล้ำ หันมองไปที่หน้าต่าง ซึ่งถูกกระแทกพังทลายอีกครา

ในหน้าต่างที่ไม่มีคิบฮ้วยง้อ แต่มีใบหน้าคนผู้หนึ่ง

เอียะเต็กกุนกำลังยืนอยู่ในหน้าต่างที่พังทลาย เพ่งมองดูมันแน่วนิ่ง

แสงจันทร์ที่ซีดจาง พอดีลูบไล้อยู่บนใบหน้าของนาง

ใบหน้าของนางก็รู้สึกซีดขาวกว่าธรรมดา แต่เป็นซีดขาวมิใช่เขียวใส ดวงตาก็มิกลับกลายเป็นรวงผึ้ง และมิกลายเป็นสีแดงของโลหิต

นางยังคงเป็นรูปเค้าเดิม ไม่มีความน่ากลัวแม้สักน้อยนิด

ในแสงจันทร์ รู้สึกแต่นางงามผุดผาดสะคราญ คล้ายดั่งเป็นเทพธิดาจำแลงมา

ความงามเยี่ยงนั้นไม่คล้ายเป็นแดนมนุษย์พึงจะมี งามอย่างเศร้าสร้อย งามจนจิตใจผู้คนต้องแหลกสลาย

นางเบิ่งมองชุยปักไฮ้ด้วยความตื่นเต้นสงสัย เดินเข้ามาที่ริมหน้าต่าง โผล่ศีรษะออกมาอีกด้วย

แสงจันทร์ซีดจาง สาดส่องอยู่บนใบหน้านางมากกว่าเดิม ใบหน้านั้นยิ่งซีดขาว ซีดจนไม่มีสีเลือดเลย กระทั่งริมฝีปากนางก็ยังซีดขาวแล้ว

เมื่อเห็นสีหน้านั้นชุยปักไฮ้อดมิได้ต้องนึกถึงเมื่อครู่ ตอนมือลูบลงไป ลูบถูกผิวกายที่เรียบลื่นแต่เย็นเยียบดุจกับไม่มีโลหิตในร่างของนาง

สำหรับมันเมื่อครู่ เป็นความรู้สึกที่พลุ่งพล่านรัญจวน แต่หวนคิดในตอนนี้ กลับเหลือเพียงความหวาดหวั่นสยองขวัญเท่านั้น

นั่นนับว่าคล้ายเป็นเรือนกาย ที่ไม่มีโลหิตหลงเหลืออยู่เลย

โลหิตนางหายไปที่ใดกัน?

ใช่หรือไม่ว่า ฝูงคิบฮ้วยง้อเมื่อครู่เกาะกุมกันอยู่ในร่องอกของนาง เพื่อดูดโลหิตของนาง? โลหิตตลอดร่างนาง ใช่ถูกคิบฮ้วยง้อฝูงนั้นดูดกินไปหมดสิ้นแล้ว?

ใช่หรือไม่ เป้าหมายที่คิบฮ้วยง้อเลือกเฟ้นในครานี้ ความจริงเป็นนางมิใช่มัน?

มิเช่นนั้น ฝูงคิบฮ้วยง้อไฉนจึงเกาะกลุ่มกันอยู่ในร่องปทุมถันของนาง?

ห้วงสมองของชุยปักไฮ้เต็มไปด้วยความคลางแคลงสงสัย แต่สองตาเขม้นมองเอียะเต็กกุนแน่วนิ่ง

เอียะเต็กกุนก็มีสีหน้าคลางแคลงสงสัย พลันถามขึ้น

"ท่านกำลังทำกระไร?"

กระแสเสียงละห้อยเลือนราง ดุจดั่งดังจากฟากฟ้าสุดแสนไกล

นางคลุมร่างด้วยเสื้อนอนแพรสีขาว ดูในแสงจันทร์ยิ่งเลือนราง ดุจดั่งเป็นหมอกบางปกคลุมอยู่ก็ปาน และยิ่งคล้ายมีไอเย็นกระจายออกจากร่างนางมา

ชุยปักไฮ้คล้ายถูกความเย็นนี้คุกคามมาเค้นคอ มิได้ส่งเสียงใดๆเลย

เอียะเต็กกุนอดมิได้ต้องถามอีก

"เมื่อครู่เกิดเรื่องราวใดกันแน่?"

"ง้อ..."

ชุยปักไฮ้เพียงเปล่งได้คำเดียว ก็สยิวกายหลายต่อหลายครั้ง จึงส่งเสียงสั่นสะท้านต่อ

"คิบฮ้วยง้อฝูงหนึ่ง เกาะกลุ่มอยู่บนทรวงอกของท่าน ดูดโลหิตของท่าน..."

เป็นเสียงคล้ายเปล่งออกมาจากคอหอย ฟังในยามวิกาลยังคงชัดเจนอย่างยิ่งอยู่

มันกล่าวอย่างหนักแน่นจริงจัง มิคล้ายโป้ปดโดยเด็ดขาด

เอียะเต็กกุนพลันตระหนกจนหน้าซีดขาว รีบแบะอกเสื้อออกตรวจดูทรวงอกของนางทันที

ในแสงจันทร์ซีดจางที่สาดส่อง ทรวงอกของนางขาวผ่องราวสลักจากหยกเนื้อดี

ชุยปักไฮ้มองจนตาค้างแล้ว

มันไหนเลยเคยเห็นทรวงอกของเอียะเต็กกุนในแสงจันทร์พริบตานั้น มันแทบจะลืมความหวาดกลัวในใจไปหมดสิ้น

สีหน้าตระหนกแตกตื่นขวัญเสียของเอียะเต็กกุนก็ปลาสนาการไปรวดเร็ว ที่เกิดขึ้นแทน เป็นแตกตื่นสงสัย

นางคล้ายมิได้พบเห็น

นางถอนใจเบาๆ แล้วรวบอกเสื้อเข้าหากันอีกครา

และในเวลานั้นเอง ชุยปักไฮ้กระโดดขวับข้ามระเบียงเข้าไปในที่ริมหน้าต่าง ร่างพอพลิ้วลง ก็กุมมือข้างที่เกาะกรอบหน้าต่างของเอียะเต็กกุน

เอียะเต็กกุนหดมือกลับตามสัญชาตญาณ แต่นางย่อมไม่มีปัญญาสลัดหลุดออกจากการเกาะกุมของชุยปักไฮ้ได้

มือชุยปักไฮ้ก็มิได้ใช้พลังรุนแรง หาได้บีบนางจนเจ็บปวดไม่ ดังนั้น เมื่อนางสลัดไม่หลุด นางจึงละทิ้งการสะบัดดิ้นรน

มือของนางมิคล้ายดั่งเมื่อครู่แล้ว มาตรว่ายังเรียบลื่นนุ่มนิ่มดั่งเดิม แต่มีความอบอุ่น

ชุยปักไฮ้ต้องงุนงงจนตะลึงลาน มืออีกข้างหนึ่งของมันยกขึ้นแหวกอกเสื้อเอียะเต็กกุน ที่เพิ่งถูกรวบเข้าหากัน

สายตามันมองต่ำลงไปที่ทรวงอกเอียะเต็กกุน

ระยะที่ใกล้ชิดกันปานนี้ มันย่อมเห็นยิ่งถนัดชัดเจนกว่า

ทรวงอกเอียะเต็กกุนเรียบลื่นเป็นประกาย ที่ร่องอกนางไม่มีไฝฝ้าราคี ยิ่งไม่มีจุดแดงของปลายเข็ม กระทั่งยังไม่มีฝุ่นจากปีก

ผีเสื้อสักน้อยนิดด้วย

ไม่มีรอยเข็มยังมิประหลาด เนื่องเพราะคิบฮ้วยง้อฝูงนั้น อาจบางทียังมิได้แทงผิวกายของนางขาดดูดโลหิตของนาง แต่คิบฮ้วยง้อจำนวนมากมายปานนั้น มาเกาะเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน แม้ว่าแน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่ตอนพวกมันคลานเข้าไป จะมากจะน้อยก็ต้องเสียดสีกับเสื้อนอนของนาง จะมากจะน้อยก็ควรมีฝุ่นจากปีกมันติดอยู่บ้าง

มันยังไม่ลืมในครั้งนั้น เมื่อโต้วเชี่ยเทียนตะปบได้คิบฮ้วยง้อตัวหนึ่ง ถูกฝุ่นของคิบฮ้วยง้อกระจายเต็มไปทั้งฝ่ามือ

แต่ตอนนี้ ทรวงอกของเอียะเด็กกุนกลับไม่มีฝุ่นผีเสื้อเลยสักจุดแต้ม

ไฉนมีเรื่องเช่นนี้ได้?

คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น เข้าไปในอกเสื้อของนางได้อย่างไรกัน?

แล้วพวกมันเข้าไปในร่องอกของเอียะเด็กกุนด้วยเรื่องอันใดกันแน่?

ชุยปักไฮ้ครุ่นคิดพลาง ตรวจสอบปกเสื้อของเอียะเด็กกุนไปพลาง

ไม่มีเป็นไม่มี

มันต้องฝืนหัวร่อ แต่ใบหน้ากลับไม่มีเค้าของความแตกตื่นสงสัยเลย

ในหลายวันนี้ เรื่องที่ไม่อาจเป็นไปได้ เกิดขึ้นมามากมายจนเกินไปจริงๆ

มันก็แตกตื่นสงสัยมากเกินไปแล้วจริงๆ

ความรู้สึกแตกตื่นนี้ มาตรว่ายังมิได้ชาด้าน แต่ก็เริ่มชาด้านแล้ว

มันเขม้นมองเอียะเต็กกุนแน่วนิ่ง ดวงตาพลันมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นอีกครา

พริบตานั้น มันได้คิดถึงเรื่องราวมากหลายยิ่ง

"...ก่อนๆ หลังๆ ถึงสามครั้ง เมื่อตอนเราอยู่กับนาง เราเห็นคิบฮ้วยง้อนางกลับไม่เห็น มาตรว่ามีทีท่าตื่นเต้นสงสัย แต่ไม่มีความหวาดหวั่นลนลาน หลังเรื่องราวยิ่งไม่สอบถาม คล้ายดั่งมิทราบกระไรทั้งสิ้น"

"ค่ำคืนของขึ้นสามค่ำเดือนสาม หลังจากคิบฮ้วยง้อสาบสูญไปแล้ว ดวงตานางก็กลายเป็นสีแดงฉานปานโลหิต กลายเป็นผนึก

ขึ้นจากรวงผึ้งจำนวนร้อยๆพันๆ และผิวหน้ากลายเป็นสีเขียวใส แลบลิ้นที่ยาวหลายเซ็ยะออกมา ปลายลิ้นยังเรียวแหลมดั่งเข็มอีกด้วย...”

“เมื่อครู่คิบฮ้วยง้อทั้งฝูงเข้าไปในอกเสื้อนาง เกาะกลุ่มกันอยู่ที่ร่องอกนาง นั่นเป็นสัดส่วนที่สตรีมีความรู้สึกรวดเร็วที่สุด แต่นางถึงกับมิได้รู้สึกเลย เป็นเรื่องที่ไม่อาจเป็นไปได้อย่างแน่ชัด...”

“คิบฮ้วยง้อฝูงนั้น เกาะกลุ่มกันอยู่ในร่องอกนาง ทั้งไม่มีฝุ่นทิ้งเหลืออยู่ และมิได้ดูดโลหิตนาง แต่พอมือเราสัมผัส พวกมันก็พากันแทงใส่มือเรา ดูดโลหิตของเราอย่างบ้าคลั่ง ประหนึ่งเป็นเทพเจ้าที่เฝ้าพิทักษ์นาง มิยินยอมให้ผู้คนไปรุกรานร่างกายของนาง หรือว่า...”

“...หรือว่านางเป็นปิศาจผีเสื้อ? เป็นนางพญาผีเสื้อที่จำแลงแปลงกายมา?

เมื่อได้คิดเช่นนั้น ใบหน้าของชุยปักไฮ้กลายเป็นสีเขียวแล้ว มันคลายมือออกโดยไม่รู้ตัว หดร่างไปด้านหลัง พิงอยู่กับเสาระเบียงต้นหนึ่ง

มาตรว่ามิได้ล้มลงไป แต่ร่างของมันคล้ายดั่งระทวยสิ้นเรี่ยว

แรงไปถึงครึ่งหนึ่งแล้ว

เล่าขานกันแต่โบราณ สิ่งมีชีวิตใดๆในโลกกว้าง ดึงดูดพลังสุริยันจันทรามาเป็นเวลายาวนาน ก็จะกลายเป็นแก่กล้า ก็จะกลายเป็นปิศาจ จำแลงร่างเป็นคนได้ตามความชอบใจ

นิทานที่ปิศาจแปลงเป็นคน มีมากมายจนนับไม่ถ้วน

เกี่ยวกับนิทานที่เล่าขาน ย่อมเป็นฮู่ลี้ (ชะมด) มากที่สุด ส่วนจตุบาทและทวิบาทอื่นๆ กระทั่งต้นไม้ใบดอกก็มีอยู่ไม่น้อย

กระทั่งต้นไม้ ยังพอจะกลายเป็นปิศาจแปลงร่างมนุษย์ได้ ผีเสื้อไหนเลยจะไม่ได้?

.....

ขึ้นเจ็ดค่ำเดือนสาม

ละอองฝนโปรยปรายราวสายไหมโรยตัว

จากฟากฟ้า ครอบคลุมทั่วลานตีกจนเลือนราง

ชุยปักไฮ้อยู่ในลานตีกนั้น

เค้าหน้าของมันยังมีแววหวาดหวั่นสยองขวัญของเมื่อค่ำวานหลงเหลือ แต่ในใจมันกลับไม่หนักอึ้งตึงเครียดเช่นเมื่อค่ำวาน

เนื่องเพราะมันได้ลอบเขียนจดหมายฉบับหนึ่ง ลอบให้ชุยหงีห้อม้าเร็วไปส่งแก่เซี้ยฮู่ฮวย

จดหมายขอความช่วยเหลือฉบับนั้น ได้บอกเล่าสถานการณ์ของมันในตอนนี้ไปคร่าวๆ บอกเล่าต้องการขอความพิทักษ์คุ้มครองจากเซี้ยฮู่ฮวย

มันมิเขียนจดหมายให้ผู้อื่น เพียงเขียนแก่เซี้ยฮู่ฮวยเท่านั้น

นี่มิเพียงเพราะพลังฝีมือเซี้ยฮู่ฮวยสูงส่งกล้าแข็งเท่านั้น ยังเนื่องเพราะแม้เซี้ยฮู่ฮวยเป็นโจร แต่ก็เป็นวิญญูชนในหมู่โจร เป็นมือกระบี่ที่มีคุณธรรมล้ำเลิศ

มาตรว่าเป็นภูตผีปิศาจจริง เชื่อแน่ว่ามันต้องไม่กล้าไปคุกคามรังควานมือกระบี่ที่มีคุณธรรมล้ำเลิศ

มันเพียงหวัง เซี้ยฮู่ฮวยสามารถรุดมาทันเวลา โดยมิได้กังวลเซี้ยฮู่ฮวยจะไม่ยอมมา

มันมิได้ลืม พวกมันมิใช่มิตรสหาย แต่ก็มิได้ลืม ตอนพวกมันยังเป็นมิตรสหายกัน มันเคยช่วยชีวิตเซี้ยฮู่ฮวยมาครั้งหนึ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยต้องมิใช่คนเนรคุณสูญสิ้นน้ำใจเด็ดขาด ประการนี้ มันทราบกระจ่างยิ่งกว่าทุกผู้คน

เซี้ยฮู่ฮวยต้องไม่ทรยศต่อบุญคุณน้ำใจ แต่มันไหนเลยยินยอมลำเลิกบุญคุณขอทดแทน?

เพียงแต่ว่า ตลอดร่างของมันใกล้พังทลาย มันคิดหาวิธีที่สองพอจะไปวิงวอน ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นไม่ได้อีกแล้วจริงๆ

ละอองฝนฤดูใบไม้ผลิ พร่างพรมมิขาดสาย เมื่อลมโชยพัดมาอีกคราว ทั่วทั้งลานตีกมีบุปผาปลิวกระจาย

ชุยปักไฮ้เหม่อมองดูบุปผาที่กระจายเต็มท้องฟ้า บังเกิดความรู้สึกที่ห่อเหี่ยวรันทดจนบอกมิถูก

มันยกมือไปรับดอกเห็งที่ปลิวลงมาดอกหนึ่งโดยไม่รู้ตัว

บนกลีบดอกไม้สีขาว ถึงกับมีรอยโลหิตอยู่สองจุด

ชุยปักไฮ้เพิ่งงุนงงงวบ นิ้วกลางของมันก็พลันปวดแปลบดั่งถูกเข็มแทงเข้าใส่

หว่างกลางจุดสีแดงของกลีบดอกไม้ พลันมีเหล็กในแดงฉานโผล่ออกมา ดอกเห็งสีขาวก็กลับกลายเป็นสีเขียวสดใส

คิบฮ้วยง้อ

คิบฮ้วยง้อตัวหนึ่ง เกาะนิ่งอยู่บนดอกเห็ง ชุยปักไฮ้ที่ยื่นมือไปรับดอกไม้ไว้ เหล็กในของคิบฮ้วยง้อก็พุ่งออกจากปาก แทงเข้าไป

ในปลายนิ้วกลางของมัน

ชุยปักไฮ้ตระหนกจนขวัญหาย รีบสะบัดมือไปสุดแรง สะบัดดอกไม้ที่มันรับไว้กระเด็นไป

ดอกไม้ยังมิทันกระเด็นสู่พื้น คิบฮ้วยง้อตัวนั้นก็โบยบินขึ้นจากกลีบดอกไม้ก่อน

พอบินขึ้นก็หายลับไป

จนบัดนี้ ชุยปักไฮ้จึงระบายลมจากปากได้เฮือกหนึ่ง

แต่มันระบายลมจากปากเร็วเกินไปบ้าง

ลมยังคงโชยพัดอยู่ ดอกไม้ยังคงร่วงโรย แต่ละดอกที่ร่วงลงไป บนกลีบพลันมีจุดโลหิตเพิ่มขึ้นอีกสองจุดทันที

แต่ละดอกของดอกไม้ร่วง ถึงกับมีคิบฮ้วยง้อเกาะอยู่ตัวหนึ่ง

ดอกไม้ร่วงที่มากเพียงใด คิบฮ้วยง้อที่มากเพียงใด!

ชุยปักไฮ้พอเหลือบเห็น หัวใจที่ผ่อนคลายพลันเครียดขึ้นอีกครา ถีบกายถอยหลังควับทันที

ถอยปราดก็เป็นระยะไกลหลายก้าว กระบี่เจ็ดดาวสะบั้นชีวิตถูกชักออกมา สะบัดอีกคราก็เหยียดเป็นเส้นตรงในอากาศ ส่งเสียงกระหึ่มปานมังกรคำราม

บรรดาคิบฮ้วยง้อพากันโบยบินขึ้นจากดอกไม้ร่วง พ่นเหล็กในที่แหลมคมของมันออกมา ฮือเข้าหาชุยปักไฮ้ทันที

ดอกไม้ร่วงสีเหลืองสีขาว คิบฮ้วยง้อสีเขียวสดใส ตาและลิ้นแดงฉานผนึกขึ้นเป็นภาพวาดที่สุดแสนพิสดาร ในม่านละอองฝนที่คล้ายหมอกบาง

ชุยปักไฮ้ไหนเลยยังมีกะใจไปชื่นชม ส่งเสียงตวาดก้องด้วยความตระหนกแล้ว สะบัดกระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยม จนคล้ายมีประกายสายฟ้ากระจายออกไปทั้งบริเวณ

เสียงควับเคว้ยวหวืดหวิวดังถี่ยิบ ม่านพิรุณถูกกระบี่ฟาดฟันขาดกระจัดกระจาย ดอกไม้ร่วงถูกกระบี่ฟาดฟันจนละเอียด

มีแต่ละอองฝน มีแต่ดอกไม้ร่วง คิบฮ้วยง้อหลายสิบตัวนั้นไม่มีสักตัวเดียวที่แหลกละเอียดในคมกระบี่ ยิ่งไม่ทราบต่างสาบสูญไปที่ใดจนหมดสิ้น?!

พริบตานั้น คิบฮ้วยง้อทั้งหลายสิบตัว คล้ายดั่งถูกรังสีกระบี่ทำลายจนกลายเป็นหมอกบาง สูญสลายไปในละอองฝนที่โปรยปราย

แต่ชุยปักไฮ้ทราบว่าไม่ใช่เด็ดขาด

มันก็ทราบ มันยังไม่มีความสามารถระดับนี้ และก็ทราบในชั่วพริบตา คิบฮ้วยง้อหลายสิบตัวนั้น สาบสูญไปดั่งวิญญาณของภูตพราย

ศัตรูเช่นนี้ มันอับจนปัญญาจะต่อต้านได้จริงๆ

มันขวางกระบี่ที่หว่างอก ยืนแน่วนิ่งอยู่ในที่นั้น กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกถี่เร็ว มาตรว่าในดวงตาไม่มีหยาดน้ำ แต่มีความพลุ่งพล่านใคร่จะได้ร่ำไห้จนสุดเสียงสักครา

จดหมายส่งไปแล้วอย่างเร็วที่สุดก็ต้องหกวันจึงจะถึงบ้วนฮวยซัวจึง แม้เซี้ยฮู่ฮวยเมื่อได้รับจดหมายแล้วเดินทางมาทันที ก็ต้องเป็นแรมสามค่ำเดือนสาม จึงจะมาถึงจู้ป้อแจได้

แต่คิบฮ้วยง้อที่มีความผยองลำพองจนเด่นชัดทุกวันเวลา

จนเมื่อถึงตอนพญาผีเสื้อปรากฏ ฝูงผีเสื้อก็จะฮือเข้าจู่โจม ใช้เหล็กในของพวกมันแทงเข้าใส่ร่างที่เป็นเป้า จะดูดโลหิตดูดเลือดเนื้อในร่างของมันจนแห้งไป

ฟังว่า พญาผีเสื้อมักปรากฏในคืนวันเพ็ญอยู่เสมอ

คืนวันเพ็ญก็เป็นขึ้นสิบห้าค่ำ

หากคำเล่าลือเป็นความจริง เมื่อเซี้ยฮู่ฮวยเร่งรุดมาถึง ก็นับ

ว่าช้าไปสามวัน หากคิบฮ้วยง้อจะดูดเลือดมัน มันก็กลายเป็นซากศพที่แห้งกรังไปแล้ว

.....

ขึ้นแปดค่ำเดือนสาม คิบฮ้วยง้อปรากฏตัวในค่ำคืนนี้

คิบฮ้วยง้อฝูงใหญ่ จำนวนมากกว่าเมื่อวานอีกหนึ่งเท่า โบยบินวนเวียนอยู่รอบโคมไฟ

ชุยปักไฮ้มิได้แยแสด้วย

ฝูงคิบฮ้วยง้อโบยบินอยู่เป็นเวลาชั่วน้ำเดือด ในที่สุด ก็สลายหายลับไป

หายลับดุจเป็นเงามายา หายลับดั่งเป็นภูตผีปิศาจ!

.....

ขึ้นเก้าค่ำเดือนสาม

ชุยปักไฮ้กลับจากภายนอกในเวลาค่ำคืน มีสีหน้าบูดบึ้งมิพอใจ

วันนี้ มันได้ทยอยไปบอกเล่าเรื่องคิบฮ้วยง้อให้แก่มิตรสหายของมันสิบเอ็ดคน

ในบรรดาสหายทั้งสิบเอ็ดคนของมัน มีเปียซือ (ผู้คุ้มกันสินค้า) มีนายวานิช กระทั่งยังหมอของพวกวงนักเลง

เกาเทียนลกข้าหลวงของเมืองนี้ เอี้ยสิ่งจ้งปู้เท้า (หัวหน้าฝ่ายปราบปราม) ก็เป็นผู้ได้รับการบอกเล่าจากมัน

พวกประดานั้น ส่วนมากต่างเคยท่องเที่ยวจนแทบทั่วแผ่นดิน มีความรู้เห็นกว้างขวาง ที่ชุยปักไฮ้บอกแก่พวกมันเพราะมีความหวัง ให้ในบรรดาพวกมัน สามารถมีสักผู้หนึ่ง มาออกความเห็นวิธีต่อต้าน กระทั่งวิธีทำลายคิบฮ้วยง้อด้วย

ผลที่สุด, มันผิดหวังโดยสิ้นเชิง กระทั่งยังสำนึกเสียใจอย่างยิ่ง

พวกเหล่านั้น ไม่มีผู้ใดเชื่อถือวาจาของมันเลย เข้าใจว่ามันล้อเล่น

มีสองคนที่นอกเหนือจากกฎนี้

สองคนนั้นต่างว่า สมองของมันวิปริตผิดปกติ

ชุยปักไฮ้มิได้โต้เถียงอธิบาย มีแต่ฝืนยิ้มเท่านั้น

เนื่องเพราะมันคำนวณได้ก่อน อาจจะมีผลเช่นนี้เกิดขึ้น

หากเรื่องของคิบฮ้วยง้อมิใช่เกิดกับตัวมัน มันก็มิเชื่อถือเช่นกัน

มันตรงเข้าไปในห้องหนังสือ

ผ่านเหตุการณ์ของขึ้นหกค่ำมาแล้ว มันไม่กล้าย่างเหยียบเข้าไปนอนร่วมเตียงกับเอียะเต็กกุนอีกเลย

สองวันที่ผ่านมา มันนอนอยู่ในห้องหนังสือนี้เพียงลำพัง

คืนนี้บนฟ้าก็มีดวงจันทร์

แสงจันทร์ฉีดจางหดหู่

ชุยปักไฮ้ยืนโดดเดี่ยวที่ริมหน้าต่าง เหม่อมองดูแสงจันทร์ด้วยจิตใจที่รันทดหดหู่ยิ่ง

มันพลันรู้สึก ตัวเองได้โดดเดี่ยวจนเดียวดาย

เสียงพึ่บๆ พลันดังขึ้นจากทางด้านหลังของมัน กับเสียงนี้มันไม่รู้สึกแปลกหูอีกเลย

แต่ละครั้งที่คิบฮ้วยง้อปรากฏ มันต่างได้คิดว่า ต้องมีเสียงพึ่บพั่บเช่นนี้

นั่นเป็นเสียงกระพือปีกของคิบฮ้วยง้อ มันพลันหันควับไป

ที่เห็นเป็นความมืดมิด...เพราะมันเข้ามาด้วยจิตใจที่ว้าวุ่น

กังวล จึงลืมจุดโคมไฟขึ้น

ในความมืดมิด มีประกายสีเขียวจำนวนมากมายเรืองรอง ดั่งเป็นไฟปิศาจก็ปาน

ในประกายสีเขียวทุกกลุ่ม มีจุดแดงฉานอยู่สองแต้ม มาตรว่าเล็กละเอียด แต่เป็นประกายโลหิตที่แวววาวผิดธรรมดา

ประกายสีเขียวสีแดง วนเวียนอยู่ในอากาศอย่างว่องไว คล้ายดั่งมีนัยน์ตาของมารร้ายจำนวนมากหลายซุ่มดูอยู่ในความมืดก็ปาน

"คิบฮ้วยง้อ!"

ชุยปักไฮ้ร่ำร้องในใจด้วยความเจ็บแค้น แต่ลำคอคล้ายดั่งถูกกระไรเค้นไว้ มิได้มีเสียงดังออกไปเลย

มันพลันหันร่าง โถมเข้าไปในความมืด

ทุกสรรพสิ่งในห้องหนังสือ มันรู้กระจ่างดังนิ้วของฝ่ามือ

การโถมนี้ พอดีถึงที่หน้าโต๊ะหนังสือ มันจำได้แน่ชัด บนโต๊ะมีโคมอยู่ดวงหนึ่ง

โคมยังอยู่บนโต๊ะ

ชุยปักไฮ้สะบัดมือซ้าย ปัดฝาครอบโคมปลิวกระเด็นไป

มือขวาสะบัดชุดไฟวูบ จุดโคมขึ้นมาทันที

แสงสีเหลืองของเปลวไฟ ขับไล่ความมืดปลาสนาการทันที

ประกายสีเขียวเรืองและแดงฉาน พลอยหายสาบสูญไปในพริบตาเดียวกัน

เสียงพรึ่บๆพลอยหายไปด้วยแล้ว

ห้องหนังสือไม่มีคิบฮ้วยง้อ

เมื่อประกายสีเขียวสีแดงสูญสลายไป คิบฮ้วยง้อพลอยสลายหายไปด้วย

ชุยปักไฮ้ได้แต่ก่นด่าสาปแช่งอยู่ในใจเท่านั้น

.....

ขึ้นสิบค่ำเดือนสาม

วิกาลตีกสงัดจันทร์กระจ่างลมเฉื่อยฉิว

ชุยปักไฮ้ นอนสงบนิ่งอยู่ในห้องหนังสือ อ่อนระโหยโรยแรงจนแทบขาดใจ แต่ยังคงไม่ยอมข่มตาหลับได้

มันพยายามฝืนใจเบิ่งตากลมกว้าง ถลึงจ้องแสงสว่างเจ็ดกลุ่มก้อนภายในห้องหนังสือ

นั่นเป็นแสงสว่างของเปลวไฟ

ไส้ตะเกียงใหญ่พิเศษเจ็ดสาย กำลังเผาไหม้เปล่งแสงเจิดจ้าของมันอยู่

ช่วงล่างของไส้ แช่อยู่ในโถน้ำมันขนาดใหญ่ โถใหญ่นั้นวางอยู่บนโต๊ะตัวหนึ่ง แต่โต๊ะกลับวางอยู่ในอ่างอาบน้ำใบใหญ่

ในอ่างอาบน้ำ มีน้ำสะอาดอยู่เต็ม โต๊ะทั้งตัวจมอยู่ในน้ำ กระถางน้ำมันทองเหลืองก็จมน้ำอยู่ครึ่งหนึ่ง

ไส้ตะเกียงใหญ่ทั้งเจ็ดสาย ส่องแสงสว่างที่เจิดจ้า เมื่อมีผิวน้ำสะท้อนซ้ำ ทั้งห้องหนังสือจึงสว่างดั่งกลางวัน

ชุยปักไฮ้คิดเป็นเวลาหนึ่งวันเต็มๆ ในที่สุด คิดได้หลุมพรางนี้มา ผีเสื้อทั่วๆไป ส่วนมากเมื่อเห็นไฟเป็นต้องโถมเข้าใส่ ชั้นนอกของโคมมีฝาครอบ ดังนั้น เมื่อผีเสื้อโถมไปที่โคม ก็ได้แต่บินวนเวียนอยู่รอบโคมไฟเท่านั้น หากถอดฝาครอบออกก็ต้องโถมเข้าไปในเปลวไฟอย่างแน่นอน

ผีเสื้อโถมใส่ไฟ เป็นต้องตายเสียเก้าในสิบ

ใต้โคมไฟเป็นน้ำ มันยิ่งต้องตายแน่นอนเด็ดขาด

ปีกที่ถูกไฟเผา มาถูกน้ำจนเปียกชื้นอีก จะไม่มีทางโบยบิน

ได้อีกแล้ว

ชุยปักไฮ้เพียงหวัง สัญชาตญาณการเล่นไฟของคิบฮ้วยง้อ อย่าได้ผิดไปกว่าผีเสื้อธรรมดาเลย

มันยิ่งหวัง ไฟสามารถทำลายอาคมอันชั่วร้ายของหมู่มาร น้ำสามารถราดรดอาคมมารร้ายให้ดับไป คิบฮ้วยง้อโถมเข้าไปในเปลวไฟ ร่วงหล่นลงในน้ำแล้วไม่อาจจะสูญสลายไปดั่งมายาภาพอีก

ขอเพียงมีซากคิบฮ้วยง้ออยู่ในมือสักตัวหนึ่ง บรรดามิตรสหายที่มิยอมเชื่อถือเหล่านั้น จะมากจะน้อยก็ต้องมีความคลางแคลงเกิดขึ้นบ้างแล้ว

ขอเพียงพวกมันเกิดความคลางแคลง เป็นต้องสอดมือเข้าสืบสาวราวเรื่อง มันก็ร่วมมือกับพวกมันคิดค้นหาวิธีต่อต้านทำลายคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น

อย่างน้อยที่สุด ต้องไม่โดดเดี่ยว

ที่มันตอนนี้ยังไม่นอน พยายามฝืนใจทนทานต่อไป ก็เพื่อต้องการรอคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นมาแส่หาที่ตายเอง

ยามสอง

เสียงเกราะบอกเวลาแว่วมาแต่ไกล ชุยปักไฮ้พริ้มตาลงเบาๆ เริ่มมีความกระวนกระวายขึ้นบ้างแล้ว

ด้วยประสบการณ์ของหลายวันที่ผ่านมา หากคิบฮ้วยง้อมาปรากฏในยามวิกาลตอนนี้เป็นต้องมากันแล้ว

แต่จนบัดนี้ กลับยังไม่ปรากฏเลย

หรือคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นแสนรู้ ทราบว่าที่นี้มีหลุมพรางอยู่จริงๆได้?

ความคิดนี้พอวูบขึ้น ชุยปักไฮ้ก็ได้ยินเสียงพึ่บพั่บนั้นแล้ว

เป็นเสียงกระพือปีกของคิบฮ้วยง้อมันมาแล้วจริงๆ

ชุยปักไฮ้คึกคักแจ่มใสทันที พลันลืมตาขึ้น

แต่การลืมคราวนี้ พลันรู้สึกหนังตาหนักหน่วงดั่งมีตะกั่วถ่วงไว้ ไม่อาจลืมขึ้นได้อีกแล้ว

มันเพียงแต่พริ้มตาพักผ่อน มิใช่หลับตานอน และก็ห่างกันในช่วงเวลาชั่วขณะเท่านั้น ไฉนกลายเป็นสภาพนี้ได้?

มันยกมือหมายจะขยี้ตา ไหนเลยจะคาด พยายามยกเพียงใดมือทั้งสองข้างต่างไม่สามารถขยับเขยื้อนได้อีกแล้ว

พริบตานั้น พละกำลังทั้งร่างถึงกับสูญสลายหมดสิ้น!

ความตระหนกของชุยปักไฮ้ในครานี้ ใหญ่หลวงสุดเปรียบประมาณแล้ว

"เกิดเรื่องราวใดกันแน่?"

มันแผดร้องในใจ เพราะกระทั่งเสียงจะเปล่งก็ไม่มี แต่กลับยังมีความรู้สึกที่แจ่มใส โสตประสาทที่ปราดเปรียวเช่นธรรมดา

เสียงพึ่บพั่บได้ดังขึ้นทุกขณะ แสดงว่าคิบฮ้วยง้อพากันมาโบยบินอยู่ในห้องหนังสือแล้ว

ชุยปักไฮ้ยิ่งกระวนกระวายยิ่ง คิดตะเกียกตะกายขึ้นนั่ง พลันรู้สึกมีความง่วงที่รุนแรงโหมเข้ามาคุกคาม จนไม่มีปัญญาต่อต้านขัดขืนได้

ความรู้สึกของมันเลอะเลือนแล้วก็ดับวูบไป

มิทราบเนิ่นนานปานใด ชุยปักไฮ้พลันมีสติฟื้นคืนมาอีกครา

พอสติฟื้นคืนมาก็ได้ยินเสียงที่สุดแสนประหลาดพิกล คล้ายดั่งเป็นเสียงกรีดร้อง เสียงคร่ำครวญ

มันปรารถนาใคร่จะทราบว่า อยู่ที่ใดเป็นอย่างยิ่ง กลับกลายเป็นสภาพอย่างไรไปแล้ว?

เนื่องเพราะมันกังวลอย่างยิ่ง ช่วงเวลาที่สลบไสลไปนั้น

คิบฮ้วยง้อจะลากตัวมันออกจากห้องหนังสือ ดูดโลหิตมันจนแห้งไป

กับเหตุการณ์ตอนก่อนจะสลบ มันยังคงจำได้แม่นยำ และก็กังวลอย่างยิ่ง มันยังสามารถลืมตา สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้หรือไม่?

มันลองลืมตาดู

แต่พอลืมขึ้นวูบเดียว ต้องรีบหลับสุงอีกครั้ง

นัยน์ตาที่เพิ่งตื่นนอน ยากจะทนทานแสงสว่างอันเจิดจ้าได้

ในพริบตาที่มันลืม ได้เห็นเลือนรางว่า มันยังคงอยู่ในห้องหนังสือเยี่ยงนั้น อย่างน้อยวางใจได้กว่าครึ่งแล้ว

ร่างยังอยู่ในห้องหนังสือ ยังมีความรู้สึก อย่างนั้น มาตรว่าถูกคิบฮ้วยง้อดูดโลหิตไป แต่ยังมิดูดจนแห้ง ยังพอมีชีวิตต่อไปได้

มันกะพริบตาเบาๆ แล้วลืมตาอีกครา ครั้งนี้ดีกว่าเมื่อครู่มากมาย

จวบจนนัยน์ตาชินกับแสงสว่าง สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง

มันแลเห็นเรื่องพิกลจนสุดพรรณนา

ไส้ตะเกียงเจ็ดสายในกระถางทองแดง มีสองสายจมลงไปในน้ำมัน ยังมีอีกห้าสายที่ลุกสว่างอยู่

เปลวไฟจากไส้ทั้งห้าสาย ยังพอให้แสงสว่างในห้องหนังสือจนเจิดจ้า

แต่ใต้แสงไฟ กลับไม่เห็นประกายผิวน้ำ ที่เห็นเป็นสีเขียวแผ่นผืนกว้าง คล้ายดั่งมีมรกตลอยอยู่บนผิวน้ำก็ปาน

แต่ในมรกตสดใส กลับมีประกายเป็นจุดแต้มกะพริบอยู่วูบวาบ

ประกายแดงฉานปานโลหิต!

ชุยปักไฮ้เห็นชัดเจน ประกายสีเขียวจำนวนมากหลายบนผิวน้ำ คือตัวคิบฮ้วยง้อ ส่วนประกายสีแดงปานโลหิต คือนัยน์ตาของพวกมัน

หลุมพรางที่สร้างไว้ ได้ผลดังคาดหมายแล้ว

คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น พอเห็นไฟก็โถมเข้าเล่นจริงๆ

ไส้ใหญ่ทั้งเจ็ดสาย ถูกพวกมันโถมดับไปสองสาย แต่พวกมันคล้ายดั่งถูกไฟสวกบาดเจ็บ ร่วงลงไปในน้ำจนหมดสิ้น

ที่ประหลาดกลับมิใช่พวกคิบฮ้วยง้อลอยกระเพื่อมเต็มผิวน้ำ

สายตาที่มีประกายพิศวงสงสัยของชุยปักไฮ้ มิใช่มองไปยังคิบฮ้วยง้อบนผิวน้ำ แต่กลับมองคิบฮ้วยง้ออีกตัวหนึ่งที่โบยบินอยู่บนอ่างอาบน้ำ

เป็นคิบฮ้วยง้อลักษณะเดียวกัน แต่มีสีสันที่สวยงามกว่าตัวของมันอย่างน้อยก็โตกว่าสามสี่เท่า ปีกแต่ละข้างแทบเท่าฝ่ามือ พอกางกระพือ เสียงพั่บๆดังดุจดั่งพัดอย่างถี่เร็ว เปลวไฟห้าสายเมื่อถูกลมจากปีกของมันกระพือพัด ถึงกับสั่นไหวราวลิ้นอสรพิษ

มันมิใช่โถมเข้าดับไฟ แต่เป็นพุ่งขึ้นพุ่งลงในอ่างอาบน้ำ

แต่ละครั้งที่มันขึ้นลง เป็นต้องมีคิบฮ้วยง้อตัวหนึ่ง ถูกมันคว้าขึ้นจากในน้ำ ปล่อยทิ้งบนพื้นข้างอ่าง

มันถึงกับกำลังช่วยบรรดาคิบฮ้วยง้อที่ถูกไฟลวกบาดเจ็บร่วงหล่นลงไปในน้ำขึ้นมา

บริเวณรอบอ่างอาบน้ำ มีคิบฮ้วยง้อบาดเจ็บยี่สิบกว่าตัวกำลังกระพือปีกดิ้นรนอยู่ในที่นั้น

เสียงกรีดร้องแหลมเล็ก คร่ำครวญหวนไห้ที่ประหลาดพิกลนั้น ถึงกับดังมาจากบรรดาคิบฮ้วยง้อ ที่กระเสือกกระสนอยู่บน

พื้นรอบบริเวณอ่างอาบน้ำนั่นเอง

เมื่อมีสติฟื้นคืนมา โสตประสาทย่อมปราดเปรียวเช่นเดิม ได้ยินเสียงนั้นอย่างถนัดชัดเจน ชุยปักไฮ้กลับยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย

มันจับตามองคิบฮ้วยง้อตัวใหญ่เขม็งนิ่ง

แสดงแน่ชัด การช่วยเหลือของคิบฮ้วยง้อตัวนั้นต้องเป็นไปเป็นเวลาไม่น้อย แต่การปรากฏตัวของมัน จะต้องอยู่หลังคิบฮ้วยง้อทั้งฝูง มิเช่นนั้น ในเมื่อมันมิได้โถมเข้าเล่นไฟ และยังรู้จักช่วยคิบฮ้วยง้อที่บาดเจ็บตกน้ำ มันย่อมรู้จักขัดขวางฝูงคิบฮ้วยง้อ มิให้ไปเล่นไฟอย่างแน่นอน

มันที่เร่งร้อนช่วยฝูงคิบฮ้วยง้อ คล้ายยังไม่ทราบชุยปักไฮ้ได้สติฟื้นคืนมากำลังถลึงจ้องมันอย่างเอาเป็นเอาตายเตรียมลงมือจัดการต่อมันแล้ว

มือของชุยปักไฮ้! เลื่อนลงไปกำด้ามกระบี่แนบแน่น กระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมความจริงวางอยู่ข้างกายมันก่อนแล้ว จึงถูกกำไว้อย่างง่ายดาย

ตอนสร้างหลุมพรางเรียบร้อย มันก็ได้วางกระบี่ชิกแชเจ๊าะ

เมี่ยเกี่ยมไว้ในที่เหมาะสมที่สุดอยู่ก่อน

มันเตรียมพร้อมที่จะลงมือจู่โจมในทุกเวลา

เมื่อกำด้ามกระบี่แนบแน่น มันก็รู้สึกพลังในร่างยังมิได้สูญสลายไปเลย และไม่รู้สึกมีความเจ็บปวดในที่ใดอีกด้วย

หรือการสลบไสลไปชั่วขณะของมัน เพียงเนื่องเพราะอ่อนล้าระโหยเกินไป ไม่มีความสามารถจะต้านทานความง่วงที่พลันจู่โจมมา?

ชุยปักไฮ้มิได้ไปคิดถึงเรื่องนี้อีก ความคิดในตอนนี้ เพียงใคร่ครวญจะใช้วิธีใด ไปสังหารคิบฮ้วยง้อตัวใหญ่มหึมานั้น

ดูท่าที คิบฮ้วยง้อมหึมาตัวนั้น มาตรว่ามิใช่เป็นนางพญาพวกมัน ก็ต้องเป็นหัวหน้าของฝูงอย่างแน่นอน

ขอเพียงกำจัดหัวหน้าของฝูงไป ฝูงคิบฮ้วยง้อย่อมต้องปั่นป่วนวุ่นวาย อย่าว่าแต่กำจัดหัวหน้าฝูง บรรดาคิบฮ้วยง้อที่อยู่ในน้ำ และที่กระเสือกกระสนอยู่รอบบริเวณอ่าง ต่างก็ต้องตายแน่นอนเด็ดขาด

ไม่มีหัวหน้า กอปรกับบาดเจ็บและตายไปอย่างมากหลาย แม้พญาผีเสื้อคิดจะมาแก้แค้น หรือยังถือมันเป็นเป้าที่ต้องดูดโลหิต

ก็ต้องประเมินมันใหม่ เริ่มต้นดำเนินวิธีใหม่อีกครา!

เมื่อเช่นนั้น พญาผีเสื้ออาจจะชะลอเวลาปรากฏตัวให้ช้าไป เมื่อฝูงคิบฮ้วยง้อมารังควานอีก เซี้ยฮู่ฮวยก็ต้องมาถึงที่นี้อย่างแน่นอน

ดังนั้นเอง หากคิดจะรักษาชีวิต คล้ายต้องสังหารหัวหน้าฝูงตัวนี้เสียก่อน

มือกำกระบี่แนบแน่น ความอำมหิตประดังขึ้นจับจิตใจ พริบตานั้นร่างของชุยปักไฮ้ คล้ายดั่งถูกครอบคลุมอยู่ในละอองหมอกควัน

แสงไฟที่สว่างไสว พลันกลายคล้ายอยู่ภายในหมอกหนา

คิบฮ้วยง้อตัวใหญ่มหึมา ก็คล้ายดั่งรู้สึก มีรังสีอำมหิตอยู่ในห้อง มันพลันหยุดการกระทำ วกตัวกลางอากาศมาหาชุยปักไฮ้

ในคราวนี้ ชุยปักไฮ้ยิ่งเห็นถนัดชัดเจนกว่าเดิม นับเป็นคิบฮ้วยง้อที่ใหญ่ยิ่งจริงๆ

นัยน์ตาทั้งคู่ของมัน โตใหญ่เทียบเท่ากับนัยน์ตามนุษย์ แดงฉานปานโลหิตสดๆที่ถูกไฟเผาผลาญ มีประกายเจิดจ้าบาดตา

เป็นความน่าสะพรึงกลัวอย่างบอกไม่ถูก เป็นความสวยงาม

ที่บอกไม่ถูก

สายตาชุยปักไฮ้พอประสานกับสายตาคู่นั้นของมัน อดมิได้ต้องเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นสยองขวัญ

แต่ความรู้สึกหวาดหวั่นสยองขวัญของมัน กลับถูกอีกความรู้สึกหนึ่งแทรกขึ้นโดยเร็ว

เป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก กระทั่งชุยปักไฮ้ก็ไม่ทราบ เป็นความรู้สึกเยี่ยงไรกันแน่?

มันเพียงรู้สึก วิญญาณของมันคล้ายโบยบินออกจากร่าง สติก็เริ่มเลอะเลือนอย่างรวดเร็ว

ความจริง มันตั้งใจจะสะบัดกระบี่ออกมาจู่โจมอยู่แล้ว แต่เมื่อเช่นนั้น มือของมันคลายไปโดยไม่รู้ตัว

กระบี่ถูกยกขึ้นครึ่งเชี่ยะ พอมือมันคลายออก กระบี่ก็ร่วงลงไปที่น่องของมัน

เป็นกระบี่ทางแบนมิใช่ทางคม มาตรว่าน่องมันมิได้บาดเจ็บกับกระบี่ที่ถูกทิ้งลง แต่รังสีกระบี่ที่เย็นยะเยียบ คล้ายเป็นเข็มน้ำแข็งแทงเข้าใส่น่องของมัน แทงเข้าใส่ประสาทในน่องมัน

มันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง สติพลันแจ่มใส

คืนมาได้

"นั่นเป็นนัยน์ตาคู่นั้นก่อกวน"

มันรู้ตัวเป็นเรื่องราวใดมาได้ทันที

"มันมิเพียงดูดโลหิตเท่านั้น ยังรู้จักดึงดูดวิญญาณของเรา เราจะต้องปลุกปลอบใจให้หนักแน่นเข้มแข็งไม่อาจถูกนัยน์ตาทั้งคู่ของมัน สะกดจนเลอะเลือนมืนงงได้"

ชุยปักไฮ้บอกกับตัวเองเช่นนั้น สายตาแม้จะประสานกับตาทั้งคู่ของคิบฮ้วยง้ออีกครา แต่จิตใจกลับกล้าแข็งดั่งเหล็กศิลา ประสาทก็กล้าแข็งดั่งเป็นลวดเหล็ก

ผู้ที่ฝึกกระบี่ ส่วนมากต่างฝึกจิตใจไปในเวลาเดียวกัน

ชุยปักไฮ้ก็มินอกเหนือจากกฎนี้

กระบี่ถูกกำในมือจนแน่นแน่นอีกครา ดวงตาเป็นประกาย คมกล้าเฉกเช่นกับคมกระบี่แล้ว

คิบฮ้วยง้อมหืมาตัวนั้นก็คล้ายรู้สึก ชุยปักไฮ้แจ่มใสคืนมาแล้ว นัยน์ตาของมันไม่อาจคุกคามต่อชุยปักไฮ้ได้อีก ประกายสีแดงฉานของดวงตาพลันสลัวมัวลงทันที

มันกระพือปีกดังควับ พุ่งไปที่หน้าต่างอย่างรวดเร็ว

หรือมันรู้ตัวมีอันตราย เตรียมจะบินหนีไปเสียก่อน?

พริบตานั้น ร่างชุยปักไฮ้พุ่งขึ้นจากเตียงดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

เสียงกระหึ่มดังสดใส กระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี๋ยมถูกสะบัดเหยียดตรงดั่งพู่กัน ผนึกร่างรวมกระบี่เป็นดาวตกจากฟ้า พุ่งเข้าจู่โจมคิบฮ้วยง้อตัวนั้น

คมกระบี่มิทันถึงเป้า รังสีกระบี่ที่กราดเกรี้ยวคมกริบ ก็ได้แผ่กระจายเข้าไปก่อน

เสียงฉี่ๆของไส้ไฟ ดับไปในพลังลมกระบี่ที่กระจาย

ทั้งห้องหนังสือมืดวูบลง มีเสียงร้องด้วยความตระหนกที่คล้ายคนดังขึ้นมา

ต้องมิใช่เสียงชุยปักไฮ้เด็ดขาด

เป็นเสียงที่ทั้งแหลมทั้งเล็ก ถึงกับเป็นเสียงอิสตรี!

ไปมีสตรีมาจากที่ใด?

ในห้องหนังสือ มีชุยปักไฮ้อยู่ผู้เดียว แต่เป็นบุรุษ

เสียงกรีดร้องของอิสตรี ถึงกับดังจากปากคิบฮ้วยง้อตัวใหญ่มหึมานี้ได้?

ชุยปักไฮ้ต้องตระหนกจนงุนงงวูบ แต่กระบี่ยังคงแทงปราดออกไป

กระบี่นี้เมื่อแทงไป ความจริงก็มีอานุภาพที่มีไปไม่มีกลับอยู่แล้ว

เสียงกรีดร้องดังขึ้นอีกครา คิบฮ้วยง้อมหีมาพลันโปร่งแสงดั่งเป็นปิศาจ พุ่งหายไปในหน้าต่างดั่งปิศาจ!

ชุยปักไฮ้แทงเข้าใส่ความเวิ้งว้างว่างเปล่า

แต่ร่างของชุยปักไฮ้ กลับร่วงลงไปที่ข้างอ่างอาบน้ำ

แสงไฟส่องสว่างร่างของมัน และก็ส่องสว่างที่กระบี่มัน

ปลายกระบี่ถึงกับมีประกายโลหิตอยู่แววว้บ

ชุยปักไฮ้รีบยกกระบี่ขึ้นมาใกล้ดวงตาพิจารณาโดยละเอียด

นั่นเป็นโลหิตจริงๆ เป็นโลหิตสดๆที่โตประมาณเม็ดถั่วรวมตัวอยู่ปลายกระบี่จุดหนึ่ง

ชุยปักไฮ้ใช้นิ้วแตะโลหิต ถึงกับยังรู้สึกอุ่นๆอยู่

ไปมีโลหิตสดๆมาจากที่ใด?

กระบี่แม้จะแทงเข้าใส่อากาศที่เวิ้งว้าง แต่ก็เป็นที่ซึ่งคิบฮ้วยง้อยังมิทันหายสาบสูญ

หรือกระบี่นี้แทงเข้าใส่คิบฮ้วยง้อตัวนั้นจริงๆ? หรือโลหิตจุดนี้ เป็นโลหิตจากในตัวคิบฮ้วยง้อมหิมาตัวนั้น?

คิบฮ้วยง้อไฉนมีโลหิตสีแดง? โลหิตของมันไฉนยังมีความอุ่น?

หรือคิบฮ้วยง้อตัวนั้นเป็นปิศาจผีเสื้อจริง?

หากเป็นความจริงจะต้องเป็นนางปิศาจแน่นอน

เสียงที่มันร้องเมื่อครู่ ไยมิใช่เป็นเสียงของอิสตรี?

ชุยปักไฮ้ยืนตะลึงลานอยู่ริมอ่างอาบน้ำ เบิ่งมองดูโลหิตที่ปลายนิ้วมันด้วยสีหน้าแตกตื่นขวัญเสีย

โลหิตที่ปลายนิ้วเย็นลงแล้ว โลหิตในร่างชุยปักไฮ้ก็เริ่มเย็นลง

มันบังเอิญก้มมองโดยไม่ตั้งใจ ยิ่งหวาดหวั่นจนตลอดร่างเย็นเฉียบประหนึ่งตกลงไปในหล่มน้ำแข็ง

คิบฮ้วยง้อที่บาดเจ็บกระจายอยู่เต็มผิวน้ำของอ่าง ประกายสีเขียวกระเพื่อมขึ้นลงดั่งเป็นเกล็ดปลา กำลังกระเสือกกระสนหวังเอาชีวิตรอดอยู่

เสียงครวญครางที่สุดแสนประหลาดพิกลดังขึ้นกว่าเดิมมาก

หลายนัก

สายตาแลเห็นใจสั่นสะท้าน หูได้ยินขวัญกระเจิดกระเจิง

ชุยปักไฮ้ แทบจะสงสัยมันลงมาในห้วงอเวจีแล้วหรือไร?

สายตามันเบือนมองไปที่ริมหน้าต่างอีกครา

เป็นโลหิตอีกหยดหนึ่ง!

ชุยปักไฮ้สูดลมหายใจลึกๆ พุ่งควับผ่านหน้าต่างออกไปทันที

นอกหน้าต่างมีลม บนฟ้ามีจันทร์

จันทร์กระจ่าง ลมเฉื่อยฉิว

ตอนชุยปักไฮ้พลิ้วตัวลงถึงพื้น ดวงจันทร์กลับเคลื่อนเข้าไปในหมู่เมฆ ทั้งลานตีกกลับกลายเป็นมืดเลือนราง ลมอบอุ่นของชุนเทียน (ฤดูใบไม้ผลิ) ก็คล้ายกลับกลายเป็นเหน็บหนาว

พื้นที่บริเวณริมหน้าต่าง ยังมีแสงไฟภายในห้องหนังสือลอดส่องออกมากระจ่างชัดตาอยู่

บนพื้นก็มีหยดโลหิต

กระบี่นั้นของชุยปักไฮ้แทงออกไปได้ไม่เบาเลย

คิบฮ้วยง้อมหีมาแม้จะลับหายไป ดั่งวิญญาณภูตพราย แต่โลหิตที่หยดออกมาจากปากแผลมันกลับเป็นการประกาศร่องรอย

มันมา

ติดตามหยดโลหิตบนพื้นไป อาจบางทีหาสถานที่ซ่อนตัวของมันพบก็ได้

แต่ความหวังของชุยปักไฮ้ มิอาจยิ่งไกลกว่านั้น

ดวงจันทร์ถูกเมฆกลืนหายไปหมดสิ้น ทั้งลานตึกมืดเลือนราง

ชุยปักไฮ้หันกายกระโดดเข้าไปในห้อง

ในห้องมีโคมไฟ มันตั้งใจจะหิ้วโคมไฟสักดวงหนึ่งก่อนจึงไล่ตามไป

พอร่างพลิ้วถึงพื้นในห้องหนังสือ พลันตัวแข็งดั่งรูปสลักจากตอไม้ทันที

กระถางทองแดงยังอยู่บนโต๊ะที่จมในน้ำ อ่างอาบน้ำยังมีอยู่ดั่งเดิม เปลวไฟยังคงลุกโชติช่วงสว่างไสว แต่คิบฮ้วยง้อบาดเจ็บที่อยู่รอบๆอ่างอาบน้ำ กลับไม่เหลือเลยแม้สักตัวเดียว

คิบฮ้วยง้อที่ลอยอยู่เต็มผิวน้ำในอ่าง พลอยสาบสูญไม่มีเหลือตัวหนึ่งเช่นกัน

พวกมันล้วนบาดเจ็บ ไม่อาจกระพือปีกโบยบินอีก แล้วไปได้อย่างไรกัน?

ชุยปักไฮ้ก้าวปราดไปริมอ่างอาบน้ำ เบิ่งตาจนกลมกว้างเพ่งมองไม่กะพริบ

ไส้ไฟแม้จะดับไปสี่สาย แต่ยังมีอีกสามสายที่ลุกไหม้ให้แสงสว่างอยู่ ชุยปักไฮ้จึงเห็นถนัดชัดเจนยิ่ง

ไม่มีคิบฮ้วยง้อเหลือแม้สักตัวหนึ่งจริงๆ แต่น้ำใสในอ่างถึงกับกลายเป็นน้ำโลหิตไป!

หรือคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น สลายกลายเป็นน้ำโลหิตไปได้?

ชุยปักไฮ้ลองจุ่มกระบี่ลงไปในน้ำโลหิต

กระบี่ยังมิทันสัมผัสน้ำโลหิต น้ำโลหิตในอ่างพลันสลายหายวับ

ที่หายวับเพียงโลหิตมิใช่น้ำ

กลับกลายเป็นน้ำใสสะอาดทั้งอ่าง!

กระบี่ของชุยปักไฮ้ ไหนเลยยังจะจุ่มลงไปได้ พลันหันไปที่หน้าต่างอีกครา

ความจริงพื้นที่นั้นมีโลหิตสดๆอยู่หยดหนึ่ง แต่ตอนนี้คล้ายดั่งซึมลงไปในใต้ดิน ไม่มีอยู่อีกแล้ว

ชุยปักไฮ้เหลือบมองดูตัวเอง ด้วยความตระหนก เพราะ

ปลายนิ้วเคยแตะโลหิตมา ยังมีความรู้สึกว่าโลหิตนั้นอุ่นๆอยู่ที่ปลายนิ้วข้างนั้น ตอนนี้ไหนเลยยังมีโลหิต?

เป็นประสาทหลอน?

หรือเป็นโลหิตอสูร?

ชุยปักไฮ้ไม่ทราบ

ความเป็นจริงของเรื่องราวนี้ กระทั่งมันยังยากจะยอมเชื่อ แต่ก็มิอาจไม่เชื่อได้

เรื่องที่กระทั่งมันยังยากจะเชื่อ บอกไปแล้วยังมีผู้ใดยอมเชื่อ?

มันจึงได้แต่ฝืนหัวร่อ ฝืนหัวร่อเท่านั้น

เงาภูตพรายรายล้อม

ขึ้นสิบเอ็ดค่ำเดือนสาม

อรุณรุ่ง

ลมบูรพาโชยมาอีกครา บุปผาพร่างพรูตั้งท่าฝน

ชุยปักไฮ้มิได้ยืนอยู่ในบุปผาที่ร่วงหล่น

มันยืนอยู่บนระเบียง

ดอกไม้ร่วงก็มี ถูกลมบูรพาโชยพัดมาในระเบียง แต่มันมิได้ขึ้นมือรับอีกแล้ว

มันกลัวดอกไม้ที่ร่วงมา จะมีคิบฮ้วยง้อเกาะอยู่อีก ยามเมื่อมันรับไว้ในมือแทงเข้าใส่นิ้วมัน ดูดโลหิตมันอีก

มันจับตามองดูดอกไม้ร่วงเหล่านั้น แต่ในใจไม่มีความรู้สึกหดหู่อีกเลย

กระทั่งยังไม่มีความรู้สึกใดๆทั้งสิ้น

สายตาของมันเซื่องซึม หัวใจมันก็ซึมเซา

หวาดกลัว อดนอน ในสภาพเช่นนี้ ที่ติดต่อกันมาถึงสิบวัน มันยังสามารถทนทานอยู่ได้ มิกลับกลายเป็นวิกลจริต นับว่ายากจะหาได้อยู่แล้ว

มันมิได้รู้ตัวว่าเอียะเต็กกุนกำลังเดินเข้ามา

เอียะเต็กกุนก็คาดคิดมิถึง จะพบชุยปักไฮ้บนระเบียงสายนี้ในเวลาเช่นนี้ และระเบียงนี้ห่างจากห้องหนังสือมาไกลอย่างยิ่ง

ระเบียงสายนี้คดๆเคี้ยวๆ ชุยปักไฮ้มิได้ยืนอยู่กึ่งกลางทาง และมิได้ส่งเสียงใดๆ

ดังนั้น เมื่อนางพบชุยปักไฮ้ ก็ไม่ทันจะหลบหลีกอีกแล้ว

พอเห็นชุยปักไฮ้ ใบหน้านางกลับกลายเป็นแตกตื่นขวัญเสีย หดกายวูบหมายจะหลบหลีกออกไปจริงๆ

เสียดายที่ชุยปักไฮ้แม้มิได้เห็นนาง แต่เมื่อใกล้ถึงปานนั้น และฝีเท้าของนางก็ดังเพียงพอ จนชุยปักไฮ้สามารถสะดุ้งรู้ตัวได้

ชุยปักไฮ้หันช้าๆ สายตาที่ซึมเซาพอมองเอียะเต็กกุนพลันหยุดนิ่ง แก้วตาหดเล็กลงทันที

"ง้อ..."

คำง้อของชุยปักไฮ้พอดังไป เสียงพลันชะงักหายลงกลางคัน

เอียะเต็กกุนวันนี้ สวมเสื้อกระโปรงสีเขียวสดใสดั่งมรกต เป็นสีเดียวกับตัวของคิบฮ้วยง้อไม่ผิดเพี้ยน

ชุยปักไฮ้ที่คล้ายปักษาหวาดผวาเกาทัณฑ์ พอเห็นสีสันนั้นอดนึกถึงคิบฮ้วยง้อไม่ได้

มือของมันพลันลดไปกุมบนด้ามกระบี่ทันที

โชคดีที่มันยังนับว่าเห็นชัดเจน นั่นเป็นคน เป็นภรรยาของมัน

วาจาที่จะดังตามติดไป ถูกกลืนหายลงในบัดดล มิมีคำพูดใดๆดังติดต่อ เพียงแต่เหม่อมองดูเอียะเต็กกุนจนตะลึงลานเท่านั้น

เอียะเต็กกุนไม่มีวาจาว่ากล่าว แต่เค้าแตกตื่นขวัญเสียบน

ใบหน้ากลับยิ่งเข้มกว่าเดิม ดุจดังเผชิญกับคนวิกลจริตก็ปาน

หากผู้ใดไปพบกับคนวิกลจริต และคนวิกลจริตนั้น ยังมีประกายเหี้ยมอำมหิตต้องการฆ่าฟัน มือถืออาวุธคมกริบอยู่ วิธีประเสริฐสุด เป็นรีบเตลิดหนีไปโดยเร็ว

เอียะเต็กกุนมิได้เตลิดหนี และไม่อาจหนีด้วย

เนื่องเพราะนางเป็นภรรยาของคนวิกลจริตผู้นี้

ทั้งสองจึงต่างยืนแน่วนิ่ง ดุจเป็นหุ่นไม้ไม่มีชีวิต ทั้งมิส่งเสียงว่ากล่าวและไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ

นั่นไหนเลยยังจะคล้ายเป็นสามีภรรยา

อย่าว่าสามีภรรยาเลย กระทั่งยังไม่คล้ายคนแปลกหน้ามิเคยรู้จัก

คนแปลกหน้าที่พบพานกันในยามรุ่งอรุณ บางครั้งยังอาจทักทายกันได้ ยิ่งไม่มีการที่พอเห็นแต่ไกลก็หมายหลบหน้าหนีหายเสียก่อน

ชุยปักไฮ้อดเกิดความเศร้าเสียใจวูบขึ้นมิได้

ในที่สุด ยังคงเป็นมันส่งเสียงขึ้นก่อน

"ท่านจะไปที่ใดแต่เช้าตรู่ปานนี้?"

เอียะเต็กกุนตะกุกตะกักตอบ

"ไปเดินเล่นที่ริมสระบัว"

"เพราะสาเหตุใด ถึงกับหงุดหงิดกลัดกลุ้มปานนี้?"

เอียะเต็กกุนมิได้ตอบ ชุยปักไฮ้ก็มิได้รีดเร้นเค้นถาม ถอนหายใจยาวแล้วกล่าวอีก

"ดอกเห็งในที่นั้นใกล้จะโรยราหมดสิ้น จะดูก็ควรฉวยโอกาสไปในตอนนี้จริงๆ เดินเล่นเสียบ้างก็ประเสริฐอยู่"

มันแม้บอกว่าประเสริฐ แต่เท้ามิได้ขยับเขยื้อนสักครึ่งก้าว ดวงตาก็มิได้กลอกไปมา ยังคงจ้องมองเอียะเต็กกุนแน่วนิ่ง

มันคล้ายไม่มีความตั้งใจจะร่วมทางกับเอียะเต็กกุนไปที่ริมสระบัวเลย

เอียะเต็กกุนยังคงไม่ส่งเสียง และมิได้สืบเท้าก้าวเดินด้วย

ชุยปักไฮ้ถอนใจอีกครา กล่าว

"ท่านยังรอกระไร?"

"ท่านไม่ไป?"

"ท่านหวังให้เราไปด้วย?"

เอียะเต็กกุนไม่ส่งเสียงอีกแล้ว คล้ายไม่ทราบควรตอบอย่าง

ไร ชุยปักไฮ้ฝืนยิ้มด้วยความรันทดกล่าว

"เราก็คิดเป็นเพื่อนท่านไปเดินเล่นสักครู่ แต่เสียดายเรายังมีเรื่องสำคัญต้องสะสาง ไม่อาจปลีกตัวไปได้ ยังคงเป็นท่านไปเพียงลำพังเถิด"

รอยยิ้มของมันรันทดหดหู่อย่างยิ่ง ดวงตาก็เต็มไปด้วยประกายรันทดหดหู่ มันไม่อาจไปจริงๆ? มันมีเรื่องสำคัญจะต้องสะสางจริงๆ เอียะเต็กกุนมิได้ถาม นางก้มศีรษะต่ำ สืบเท้าออกไปโดยเงียบงัน ชุยปักไฮ้ก็เบิ่งมองนางด้วยความสงบ ดูนางเดินเฉียดผ่านข้างกายออกไปได้ประมาณว่าเดียว ฝีเท้าเอียะเต็กกุนพลันเริ่มเร็วขึ้นกว่าเดิม

ชุยปักไฮ้พลันส่งเสียงเรียก "เต็กกุน" ออกไป

เสียงเรียกนี้ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง เอียะเต็กกุนถูกเรียกจนต้องชะงักเท้าไว้

นางแม้ชะงักเท้า แต่ยังมิได้หันกลับไป ชุยปักไฮ้ก็เร่งฝีเท้าตามติดทันที

ใช่ว่ามันพลันเปลี่ยนความคิดติดตามเอียะเต็กกุนไปเดินเล่นผ่อนคลายอารมณ์ ที่ริมสระบัว?

เอียะเต็กรอจนมันไล่มาทัน ใบหน้าทั้งไม่มีแววยินดี และไม่ได้เหลียวมาอีกด้วย

ชุยปักไฮ้ไปถึงข้างกายนางแล้วจึงหยุดลง เอียะเต็กกุนอดมิได้ต้องหันมาถามเบาๆ

"เรื่องอันใด?"

ชุยปักไฮ้มิตอบทันที แต่เบิ่งตาจนกลมกว้าง จ้องมองมือซ้ายของเอียะเต็กกุนแน่วนิ่ง

สองมือของเอียะเต็กกุนซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ ที่มันเพ่งมองเป็นเพียงแขนเสื้อนางเท่านั้น

แขนเสื้อสีเขียวสดใสของนาง ถึงกับมีคราบโลหิตสีแดงฉานสดใสบาดตา

เอียะเต็กกุนพอเห็นชุยปักไฮ้เพ่งมองดูมือนาง รีบหดมือซ้ายไปตามสัญชาตญาณ แต่ชุยปักไฮ้รวดเร็วกว่านางมากนัก คว้าข้อมือซ้ายนางไว้ก่อนทันที

เอียะเต็กกุนคล้ายถูกบีบข้อมือจนเจ็บปวด นางขมวดคิ้วแนบแน่น...

ชุยปักไฮ้มิเห็น เพราะสายตายังคงจ้องอยู่บนแขนเสื้อนั้น

พลันถามขึ้น

"มือซ้ายท่านเป็นไรไป?"

เอียะเต็กกุนสะท้านเฮือกใหญ่ ตะกุกตะกักปฏิเสธ

"ไม่มีเรื่องอันใด"

"เฮอะ ไม่มีเรื่อง ไฉนมีโลหิตซึมออกมาจนแขนเสื้อแดงฉาน?"

ชุยปักไฮ้คล้ายยังไม่หนำใจ แค่นเสียงถามอีก

"หรือมิใช่เป็นโลหิตที่ไหลจากมือท่าน?"

แล้วมิรอคำตอบของนาง ถลกแขนเสื้อมือซ้ายเอียะเต็กกุนขึ้นทันที

ลำแขนนางขาวผ่องเป็นยองใย ที่ท้องแขนถึงกับมีผ้าขาวพันอยู่อีกผืนหนึ่ง

ริมผ้าขาวกลายเป็นสีแดงฉาน ถูกโลหิตซึมออกมาจนเปียกชื้น

สีหน้าชุยปักไฮ้เคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงกราดเกรี้ยว

"เป็นเรื่องราวใดกัน? ไฉนมีโลหิตไหลมากปานนี้?"

เอียะเต็กกุนตะกุกตะกักตอบ

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าที่ตัดเสื้อมิทันระวัง ถูกกรรไกรบาดเป็น

แผล"

ตัดเสื้อ? กรรไกร?

นางถือกรรไกรอย่างไรกัน? ไฉนจึงบาดที่แขนจนเป็นแผลฉกรรจ์ปานนี้?

ชุยปักไฮ้ฉุกใจได้คิด รีบถามอีก

"ให้เราดู บาดแผลของท่านเป็นสภาพใด?"

มิรอให้เอียะเต็กกุนแสดงความเห็น มันจัดการแก้ผ้าพันแผลออกทันที

เป็นบาดแผลที่ฉกรรจ์อย่างยิ่ง

ท้องแขนเป็นแผลยาวห้าหกนิ้ว ลึกสองสามนิ้ว โลหิตสดๆ ยังคงไหลซึมออกมา

กรรไกรไฉนสร้างบาดแผลสาหัสเช่นนี้ได้? ชุยปักไฮ้พอเพ่งมองละเอียด สีหน้าเปลี่ยนแปรทันที

"...เป็นแผลกระบี่!"

มันแผดร้องสุดเสียงในใจ แต่มิได้กล่าวกระไรสักครึ่งคำ

มันเชื่อสนิทใจ ข้อคิดเห็นของมันไม่ผิดพลาดเด็ดขาด

ควรทราบ มันจะอย่างไรก็เป็นยอดฝีมือในวิชากระบี่ ใช่บาด

แผลจากกระบี่หรือไม่? มันสมควรแยกแยะได้กระจ่าง

"นางไฉนต้องหลอกลวงเรา?"

สายตาชุยปักไฮ้เบือนไปที่ใบหน้าเอียะเต็กกุนอีกครา เห็นนางมีแววหวาดหวั่นขวัญเสียจนเด่นชัด

"นางหวาดกลัวกระไร?"

ชุยปักไฮ้เหม่อมองนางจนตะลึงลาน ความหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่เกิดขึ้น มิได้ด้อยกว่าเอียะเต็กกุนเลย

นางไม่รู้จักวิชาบู๊ และไม่มีเหตุผลจะใช้กระบี่โดยไร้สาเหตุ ไฉนจึงใช้กระบี่ทำร้ายตัวเองเป็นบาดแผล?

"...มิใช่นาง เป็นผู้ใด?"

"...ในสถานที่นี้ มีผู้ใดกล้าใช้กระบี่ทำอันตรายนาง?"

"...มีแต่เรา"

"...หรือคิบฮ้วยง้อตัวมหึมา ที่ปรากฏในห้องหนังสือเมื่อค่ำวาน คือตัวจำแลงของนาง?"

"...หรือกระบี่เมื่อค่ำวานของเรา แทงใส่ที่ท้องแขนของนาง? โลหิตบนกระบี่ โลหิตบนพื้น คือโลหิตของนาง?"

"...โลหิตเหล่านั้น ไฉนพลันสลายสาบสูญ? หรือตอนนาง

กลับกลายเป็นคิบฮ้วยง้อ โลหิตในตัวนางก็กลายเป็นโลหิตภูตผีปิศาจ?"

"...หากเป็นเรื่องจริง นางไยมิใช่คิบฮ้วยง้อจริงๆ? เป็นปิศาจผีเสื้อ?" ชุยปักไฮ้ยิ่งครุ่นคิดยิ่งหวาดหวั่นขวัญเสีย

"...เช่นนี้เป็นว่า เราจะรักษาชีวิตตัวเองไว้ ไยมิใช่ต้องฆ่านางก่อน?"

"...นางอย่างไรก็เป็นภรรยาเรา ให้เราลงมืออำมหิตต่อนางได้อย่างไร"

หางตาชุยปักไฮ้กระตุกถี่เร็ว มันดูมือของตัวเอง เลื่อนไปดูมือของเอียะเต็กกุนอีก ในที่สุด คลายมือของมันออก ถอนหายใจยาวกล่าวขึ้น

"เพียงใช้ผ้าพันไม่มีประโยชน์ แม่ครัวแซ่เล้ารู้จักรักษาบาดแผลสด ท่านไปหานางดู ใส่ยาไว้บ้าง มิเช่นนั้น ปากแผลจะเน่าเปื่อยก็ยิ่งย่ำแย่"

เอียะเต็กกุนผงกศีรษะโพล่งตอบ

"ข้าพเจ้ากำลังจะไปหานางอยู่"

"ท่านเมื่อครู่มิใช่บอกไปเดินเล่นที่ริมสระบัว?"

เอียะเต็กกุนตะลึงลานทันที ก้มศีรษะลงช้าๆ ชุยปักไฮ้กล่าวต่อไป

"เดินเล่นเป็นเรื่องเล็ก ยังคงรักษาตัวไว้สำคัญกว่า แผลนี้มิสาหัสนักแม่ครัวคงพอจะรักษาได้"

เอียะเต็กกุนผงกศีรษะรับคำ ชุยปักไฮ้จึงโบกมือเร่งรัดให้นางรีบไป

เหม่อมองดูนางไปจนไกลแล้ว ดวงตาชุยปักไฮ้มีประกายรันทดหดหู่กว่าเดิม

ได้ภรรยาที่เป็นตัวจำแลงจากปิศาจผีเสื้อ ภรรยาที่จะดูดโลหิตของตน ภรรยาที่หลอกลวงตน ไม่มีความจงรักภักดี เรื่องทั้งสองประการ ล้วนน่าเศร้าใจเช่นกัน หากเป็นความจริงทั้งสิ้นไยมิใช่ยิ่งน่าเศร้ารันทด?

.....

ขึ้นสิบสองค่ำเดือนสาม กลางวัน

"ลมฝนพาคนเก่ามา"

ผู้มา มิใช่เป็นญาติเป็นมิตรของชุยปักไฮ้

แต่เป็นเปียเฮีย (ลูกพี่ลูกน้อง) ของเอียะเต็กกุน

คำเรียกเปียเฮียนี้ ไม่แน่จะเป็นความหมายของเปียเฮียเท่านั้น ยังใช้เรียกแทนคนรักได้

มีสตรีมากหลาย ฟังว่าต่างพอใจเรียกคนรักของนางเป็นเปียเฮีย เนื่องเพราะเยี่ยงนั้น มิเพียงคลี่คลายปัญหาคำเรียกได้เท่านั้น ยังเข้าออกได้สะดวกยิ่งขึ้น มิถูกผู้คนครหาเท่าใด

เปียเฮียผู้นี้ของเอียะเต็กกุน ย่อมไม่แน่จะเป็นเปียเฮียเช่นนั้น

เปียเฮียผู้นี้ของนางมีนามก้วยพก ดูทางเปลือกนอก คล้ายยังเยาว์วัยกว่าเอียะเต็กกุนอยู่บ้าง

มันมิเพียงวัยเยาว์ ยังหล่อเหลาอย่างยิ่ง บุคลิกสง่างามอย่างยิ่งด้วย

บุรุษหนุ่มเช่นดั่งมัน ไยมิใช่เป็นเทพบุตรในฝันของบรรดาดรุณีทั้งหลาย?

แต่ชุยปักไฮ้ยิ่งดูก้วยพกยิ่งรู้สึกขัดตา

มันมีงานยุ่งวุ่นวายถึงครึ่งวัน เมื่อจัดการเรื่องราวในร้านเรียบร้อย ย้อนกลับมาที่ห้องหนังสือ ขณะคิดจะพักผ่อนให้สบายสักครู่ เอียะเต็กกุนก็ได้พาก้วยพกเปียเฮียของนางเข้ามา

เอียะเต็กกุนแม้เดินนำหน้า แต่มักเหลียวมองไปอยู่บ่อยครั้ง ก้วยพกที่ติดตามหลัง ดวงต ของมันคล้ายมิเคยห่างจากร่างที่อ้อนแอ้นของเอียะเต็กกุนเลย

ชุยปักไฮ้เพียงเห็นก็มีโทสะ

มันถึงกับยังสะกดกลั้นโทสะไว้ได้ ไม่อาละวาดออกไปทันที

มันยังแย้มยิ้ม คำทักทายแรกที่เปล่งไปคือ

"เฮียตี๋น้อยท่านนี้เป็นผู้ใดกัน?"

เอียะเต็กกุนรีบแนะนำ

"ผู้นี้คือเปียเฮียข้าพเจ้า"

"อ้อ ที่แท้เป็นเปียเฮียของท่าน มีนามใดกัน?"

"ก้วยพก"

"เราคล้ายเคยได้ยินนามนี้มา?"

"ความจริงท่านก็สมควรเคยได้ยิน?"

"ใช่อยู่ที่มารดาเลี้ยงของท่าน?"

เอียะเต็กกุนผงกศีรษะ ชุยปักไฮ้กล่าว

"มิน่าเล่า จึงคล้ายรู้สึกคล้ายเคยเห็นมา เชิญนั่ง"

มันผายมือเชิญนั่ง ดูเปลือกนอกกลับมีความเกรงใจอยู่เป็น

อย่างยิ่ง

ก้วยพกนับว่าต้องตระหนกต่อความรักนี้อย่างยิ่ง รีบปราดเข้าไปนั่งเก้าอี้ที่ด้านข้าง

ชุยปักไฮ้จับสายตาเย็นชา จ้องมองจนมันนั่งลงแล้ว แม้จะกล่าววาจาเกรงใจตามมารยาท แต่ความเป็นจริง กลับใคร่ต้องการเตะเปียเฮียผู้นี้ให้กระเด็นออกไปในเท้าเดียว

แม้นมิความปรารถนาเช่นนั้น แต่ยังคงสะกดกลั้นไว้ เพราะต้องการทราบ เอียะเต็กกุนไฉนพาเปียเฮียผู้นี้มาถึงที่เบื้องหน้ามัน?

มันกล่าวกับก้วยพกดั่งไม่มีความตั้งใจ

"เรามิได้ไปที่เอียะตั้วมานานกว่าสามปีแล้ว ดังนั้น แม้นับว่าเคยเห็นหน้า แต่อย่างน้อยก็เป็นเวลากว่าสามปี ตอนนี้จำไม่ได้ก็มิอาจตำหนิเลย"

"มิกล้า มิกล้า"

ชุยปักไฮ้วกเรื่องเข้าหาจุดสำคัญ

"เพียงมิทราบ ที่ให้เกียรติมาในครานี้คือเรื่องอันใด?"

ก้วยพกมิทันเอ่ยปาก เอียะเต็กกุนก็ชิงตอบให้

"เปียเฮียผู้นี้ของข้าพเจ้า เป็นทายาทของผู้เลื่องชื่อลือนาม

ศึกษาตำราแพทย์จนแตกฉานแต่เยาว์วัย เชี่ยวชาญการตรวจชีพจรยิ่งนัก ในสองปีนี้ ได้ตั้งร้านอยู่ทางประตูเมืองทิศใต้ ช่วยชีวิตคนมาไม่น้อย"

ชุยปักไฮ้ร้องอ้อ เอียะเต็กกุนกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าเห็นท่านหลายวันนี้ มีสติที่เคลิบเคลิ้มเลอะเลือนทีท่าผิดธรรมดา และยังกล่าวแต่เรื่องประหลาดพิกลมิขาดปาก ดังนั้น จึงหามันมาตรวจตราท่านดู"

ที่แท้เป็นสาเหตุนี้เอง

ฟังจากที่นางว่า ถึงกับคล้ายไม่ทราบเรื่องราวใดทั้งสิ้น ถึงกับถือว่าสมองของชุยปักไฮ้เกิดปัญหา กำลังวิกลจริตอยู่

"...หรือนางมิใช่เป็นตัวจำแลงของคิบฮ้วยง้อมา? มิใช่เป็นปิศาจผีเสื้อ?"

"...หรือในหลายวันนี้ นางมิได้เห็นพวกคิบฮ้วยง้อจริงๆ?"

"...หรือนางมีความกังวลสนใจเราปานนี้จริงๆ?"

หัวใจของชุยปักไฮ้กระด้างเย็นชาก็จริง แต่ใบหน้ากลับมีรอยยิ้มที่ประหลาดพิกล ทั้งคล้ายเป็นแค่นยิ้ม และก็คล้ายเป็นฝืนยิ้ม ส่งเสียงช้าๆ

"จิตใจของเรา แม้เลอะเลือนเคลิบเคลิ้ม พฤติการณ์กลับมิได้ผิดธรรมดา วาจาก็หาประหลาดพิกลไม่ ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บใดๆ มิจำเป็นต้องหาแพทย์มาตรวจรักษาเลย"

เอียะเต็กกุนถอนใจกล่าว

"ปิดบังอาการกิดกันรักษา มิใช่เป็นเรื่องที่ประเสริฐเลย"

"หากยืนกรานว่ามีโรค เราก็มีเพียงโรคเดียว"

"โรคอันใด?"

"โรคหัวใจ"

เอียะเต็กกุนทวนคำ "โรคหัวใจ" ด้วยความงุนงง ชุยปักไฮ้จึงย้ำอีกคราแล้วเบือนหน้ากล่าวกับก้วยพก

"ท่านทราบ โรคหัวใจจะรักษาเยี่ยงไรจึงทุเลาเป็นปกติได้?"

ก้วยพกก็งุนงงไป ขณะมันคิดจะตอบ ชุยปักไฮ้ได้กล่าวขึ้นเอง

"โรคอื่นอาจบางทีจะต้องหาแพทย์มาจึงมีทางทุเลา แต่โรคหัวใจกลับไม่ต้อง"

ก้วยพกผงกศีรษะ ขณะจะกล่าวกระไร เสียงชุยปักไฮ้ได้ดังขึ้นอีก

"ความเป็นจริง รักษาโรคนี้มีอยู่วิธีเดียวเท่านั้น โรคหัวใจจำเป็นต้องใช้ยาหัวใจรักษา แต่ยาหัวใจกลับแสวงหายากยิ่งกว่าใดๆทั้งสิ้น"

เอียะเต็กกุนกับก้วยพกต่างฟังจนตะลึงลาน เหม่อมองจนตะลึงลาน

เมื่อวาจาของชุยปักไฮ้สิ้นความ ทั้งสองเหลียวมองกันแวบหนึ่งราวนัดไว้ ในประกายตาครานี้ คล้ายได้แฝงความหมายมากมายที่มีแต่ทั้งสองจึงเข้าใจอยู่

จากนั้นเบือนสายตามาที่ใบหน้าชุยปักไฮ้ ในครานี้ กลับมีประกายเวทนาอยู่จนเห็นชัด

ทั้งสองคล้ายดั่งจ้องมองดูคนที่เป็นโรคหนักหนาจนสาหัสแล้ว

ชุยปักไฮ้ย่อมดูออก หัวร่อพลางกล่าว

"วาจาของเรา อาจบางทีพวกท่านยากจะเข้าใจ หรืออาจบางทีไม่เข้าใจเลย แต่มิว่าอย่างไร เราหาแยแสสนใจไม่"

หันมองก้วยพกอีกครา พลันยื่นมือไปวางบนโต๊ะแล้วกล่าว

"ในเมื่อท่านแตกฉานวิชาแพทย์ เชี่ยวชาญการตรวจชีพจร

ดูว่าเรามีโรคจริงหรือไม่?"

ก้วยพกชายตามองเอียะเต็กกุนแวบหนึ่งกล่าว

"ข้าพเจ้าจะตรวจดูในตอนนี้เลย"

มันย่อกายยื่นมือ แตะปลายนิ้วไปที่ข้อมือชุยปักไฮ้ สีหน้ากลับกลายเป็นเคร่งขรึมสำรวม ด้วยทีท่ารวมสมาธิจิตใจ ดูไปกลับคล้ายเป็นหมอคนหนึ่ง และก็คล้ายถือเป็นจริงเป็นจังอย่างยิ่ง

สีหน้าชุยปักไฮ้เฉื่อยชา แต่ในใจกลับลอบหัวร่อ เพราะมันแม้มิใช่บุตรหลานของแพทย์มีชื่อ แต่ก็พอมีความรู้ในด้านนี้อยู่บ้าง ก่อนหน้าวันนี้ มันก็เคยตรวจตัวเองมาสองครั้งสองคราแล้ว

มันเชื่อมั่นสนิทใจ มันไม่มีโรคภัยใดๆ แต่ยังคงยอมให้เอียะเต็กกุนกับก้วยพก จัดการตามความพอใจ เนื่องเพราะมันคลางแคลงสงสัย ต้องการจะสะสางให้กระจ่าง ทั้งสองคนนี้มีความคิดเห็นอย่างไร? และก็ต้องการทดสอบ ก้วยพกใช่จะเป็นหมอจริงหรือไม่?

บุรุษหนุ่มที่องอาจสง่าเช่นดั่งมัน อย่าว่าแต่จะเป็นหมอเลย แม้บอกว่ารู้จักตรวจโรค ก็เป็นที่ผู้คนยากจะเชื่อถืออยู่แล้ว

แทบจะตั้งแต่แรกเริ่ม ชุยปักไฮ้ก็ได้คลางแคลงสงสัยในวาจา

ของเอียะเต็กกุ่นอยู่แล้ว

แต่ทว่า คนมีบางครั้งก็ไม่อาจวัดด้วยรูปเค้า

ก้วยพกผู้นี้ถึงกับรู้จักการตรวจชีพจรจริงๆ และยังพอมีฝีมืออยู่บ้างอีกด้วย

หลังจากตรวจชีพจรแล้ว ก้วยพกมองหน้าชุยปักไฮ้อีกครา ด้วยประกายตาที่เปลี่ยนแปรเป็นประหลาดสงสัย

ชุยปักไฮ้เขม้นมองมันอยู่ตลอดเวลาจนบัดนี้จึงถาม

"เป็นอย่างไร? เรามีโรคหรือไม่?"

ก้วยพกสั่นศีรษะตอบ

"ชีพจรเป็นปกติอย่างยิ่ง ไม่มีเค้าของโรคภัยแม้สักน้อยนิด เพียงแต่หลับนอนพักผ่อนไม่พอเท่านั้น"

ชุยปักไฮ้งุนงงงวบ จึงหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"พอมีฝีมืออยู่บ้างจริงๆ บอกตามความจริง เราก็พอจะรู้หลักวิชาแพทย์เล็กน้อย ใช่มีโรคหรือไม่ เราย่อมรู้อยู่แก่ใจ"

ก้วยพกฝืนยิ้มตอบ

"ดูท่าหากท่านมีโรค คล้ายดั่งจะเป็นโรคหัวใจที่จำเป็นต้องใช้ยาของหัวใจรักษาจึงจะได้"

รอยยิ้มของชุยปักไฮ้สลายไปทันที สวนคำเบาๆ

"ความจริงเป็นเช่นนี้อยู่"

"นี่ข้าพเจ้าก็ไม่มีปัญญาแล้ว"

"ความจริงโรคของหัวใจ ไม่จำเป็นต้องหาหมอกระไร? เพียงหาพบสมุฏฐานของโรค แม้เป็นผู้ไม่รู้จักหลักวิชาแพทย์เลย ก็ไม่ยากที่จะคิดหาวิธีมารักษาโรคให้แก่ตัวเอง"

"ท่านหาสมุฏฐานของโรคพบแล้วหรือไม่?"

"พบอยู่นานแล้ว"

"วิธีขจัดโรค?"

"ก็มีแล้ว"

ก้วยพกถอนใจกล่าว

"ที่แท้ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องมาเลย แต่ทว่า เยี่ยงนี้กลับประเสริฐสุด มิต้องให้เปียม่วยข้าพเจ้ากังวลอยู่ตลอดวันคืน"

มันหัวร่อพลางหันไปมองเอียะเต็กกุน เอียะเต็กกุนก็แย้มยิ้มอยู่ แต่เป็นรอยยิ้มที่ฝืนจนเห็นชัด สีหน้าท่าทีนั้น กลับคล้ายยินดีวิตกกังวลทั้งวันทั้งคืน กลัวแต่ชุยปักไฮ้ไม่ป่วยจริงเท่านั้น

"...หากแม้นเราล้มป่วยจริง นางน่ากลัวไม่แน่จะกังวลทั้ง

วันทั้งคืน?"

ชุยปักไฮ้คิดเช่นนั้นในใจ แต่สีหน้าไม่มีเค้าใดให้สังเกต มันหัวร่อกล่าวกับก้วยพก

"ท่านมาถูกต้องตามเวลาพอดี"

ก้วยพกร้องอ้อด้วยความงุนงงสงสัย ชุยปักไฮ้กล่าวต่อไป

"เรากำลังอึดอัดจนกลัดกลุ้มยิ่ง กลับต้องการจะหาสักผู้หนึ่งมาร่วมดื่มกับเราสักหลายจอก"

ก้วยพกนั่งตะลึงลานอยู่ในที่นั้น ชุยปักไฮ้จึงถามอย่างไม่ตั้งใจ

"ท่านรับประทานอาหารเที่ยงแล้วหรือไม่?"

ก้วยพกสั่นศีรษะปฏิเสธ ชุยปักไฮ้ถามอีก

"ดื่มสุราเป็นหรือไม่?"

"ยังพอร่วมสนองได้ไม่กี่จอก"

"วิเศษมาก"

แล้วชุยปักไฮ้เบือนสายตาไป หมายจะสั่งเอียะเต็กกุนเตรียมสุราอาหาร แต่เอียะเต็กกุนก็ได้สืบเท้าเข้ามาอาสาก่อน

"ข้าพเจ้าจะไปสั่งให้เตรียมสุราอาหาร"

วาจาพอจบคำ นางก็เดินแย้มยิ้มออกจากห้องไป

ดูท่าทีของนาง คล้ายดั่งพอใจให้ก้วยพกอยู่ในที่นี้อย่างยิ่ง

นางลิงโลดยินดีจนกระทั่งลืมถามชุยปักไฮ้ สุราอาหารควรตั้งอยู่ในที่ใด?

.....

สุราอาหารเตรียมอยู่ในห้องพักผ่อนทางด้านข้าง

นี่เป็นสถานที่ชุยปักไฮ้มักจะจัดเลี้ยงมิตรสหาย เอียะเต็กกุนยังนับว่าจำนิสัยนี้ของชุยปักไฮ้ได้ไม่ลืมไป

นางสั่งคนมาปรุงอาหารหกอย่าง

อาหารหกจาน มีห้าจานวางเป็นห้ามุมดั่งกลีบดอกเหมย เหลือแต่จานกลางยังมีฝาชีครอบอยู่

ชุยปักไฮ้แย้มยิ้มบอกนามอาหารทั้งห้าจานนั้นแล้วจับตามองบนฝาชีพลางกล่าว

"ในนั้นเป็นกระไร?"

เอียะเต็กกุนยกฝาชีออกทันทีพลางตอบ

"นี่เป็นแผ่นน้ำผึ้งห่อลูกชิ้นกุ้งกระจกที่ข้าพเจ้าเข้าครัวปรุงเอง

ชั้นนอกของลูกชิ้นกุ้ง มีแผ่นน้ำผึ้งใสห่ออยู่อีกชั้นหนึ่ง เน้นกับผักสีเขียวที่รอง ลูกชิ้นกุ้งจึงคล้ายลูกแก้วและก็คล้ายมรกต เยี่ยมทั้งสีทั้งกลิ่น แสดงแน่ชัด เอียะเต็กกุนต้องเสียสมองกับเรื่องราวนี้ไม่น้อย

ก้วยพกเบิ่งตามองแผ่นน้ำผึ้งห่อลูกชิ้นทั้งจานด้วยประกายตากระหายอย่างยิ่ง ดูท่าทีมันคล้ายดั่งไม่แปลกตาต่ออาหารชนิดนี้ แต่ก็มิได้ลิ้มรสมาเนิ่นนานแล้ว

แต่ชุยปักไฮ้กลับมีสีหน้าแตกตื่นสงสัย กระทั่งนามของอาหารนี้ยังมิเคยได้ยินมาเลย ยิ่งมิทราบ เอียะเต็กกุนยังมีความสามารถนี้อยู่

มันเหม่อมองเอียะเต็กกุนด้วยความงุนงงสงสัย แล้วโพล่งถาม

"ไฉนท่านยังรู้จักประกอบอาหารเช่นนี้?"

ก้วยพกชิงตอบแทนเอียะเต็กกุนทันที

"นางความจริงเป็นผู้สามารถในเรื่องนี้อยู่แล้ว"

มันที่เป็นเปียเฮีย ถึงกับรู้จักเอียะเต็กกุนยิ่งกว่าชุยปักไฮ้ที่เป็นสามีเสียอีก

หัวใจของชุยปักไฮ้ที่เป็นสามี บังเกิดความรู้สึกที่กระอักกระอ่วนจนบอกไม่ถูก เพียงแต่ร้องอ้อเบาๆ

ก้วยพกกล่าวต่อไป

"โดยเฉพาะแผ่นน้ำผึ้งห่อลูกชิ้นกุ้งกระจกนี้ นางยิ่งประกอบได้ยอดเยี่ยมเป็นพิเศษ ข้าพเจ้ามิได้ลิ้มรสมาถึงสามปีแล้ว"

ในใจชุยปักไฮ้เป็นรสชาติที่บอกไม่ถูก แต่ถึงกับยังหัวร่อออกมาได้ แล้วกล่าวเสียงราบเรียบ

"เรายังมิเคยลิ้มรสมาเลย"

มันแม้จะหัวร่อ แต่น้ำเสียงผิดปกติไปเล็กน้อย เอียะเต็กกุนก็ฟังออกแล้ว

ก้วยพกย่อมมิใช่โง่เขลาบัดซบ มันฟังออกเช่นเดียวกัน ยิ่งนึกถึงวาจาของชุยปักไฮ้เมื่อครู่ รอยยิ้มของมันต้องชาค้างไปแล้ว

ชุยปักไฮ้แย้มยิ้มกล่าวต่อ

"ครั้งนี้เนื่องเพราะท่านมา นางจึงได้เข้าครัวไปประกอบอาหารนี้เป็นพิเศษ ฮา...เรากลับได้อาศัยบารมีของท่านแล้ว"

วาจานี้พอกล่าวไป สีหน้าเอียะเต็กกุนต้องแปรเปลี่ยนจนปั้นยากอย่างยิ่ง

ก้วยพกรีบหัวร่อประจบพลางกล่าว

"แต่งให้กับเศรษฐีตระกูลใหญ่ ยังมีผู้ใดต้องการเข้าครัวประกอบอาหารเอง? ในครั้งนี้คิดว่าเนื่องเพราะข้าพเจ้าที่เป็นเปียเฮียมาเยี่ยม จำได้ว่าตัวเองยังมีความสามารถนี้อยู่ จึงได้เข้าครัวไป น่ากลัวจะต้องการทดสอบ ยังสามารถประกอบอาหารได้หรือไม่?"

แล้วจึงหันไปถามเอียะเต็กกุน

"เปียม่วย ท่านใช่มีความคิดเห็นเช่นนี้หรือไม่?"

เอียะเต็กกุนผงกศีรษะรับ

ชุยปักไฮ้หัวเราะกล่าวขึ้นทันที

"นี่ก็จำเป็นต้องทดสอบให้ได้แล้ว หากแม้นโอชะจริง คราวหน้าเห็นจะต้องมีเรื่องให้ท่านยุ่งอีกมากทีเดียว"

มันกลับหัวร่อคล้ายเบิกบานใจอย่างยิ่ง

เอียะเต็กกุนและก้วยพกได้ยินดังนั้น จิตใจค่อยผ่อนคลายลงบ้าง

ชุยปักไฮ้หัวร่อพลางกล่าวต่อไป

"ล้วนเป็นคนกันเอง ยังเกรงใจไปไย? มา...รับทานตอนร้อน"

มันเป็นคนแรกที่ไม่เกรงใจตามมารยาท คว้าตะเกียบคีบลูกชิ้นกุ้งเข้าใส่ปากทันที

ยังมิทันเข้าปากก็ได้กลิ่นหอมชอนไชนาสิก เข้าปากยิ่งทั้งหอมทั้งหวาน

ความจริงน้ำผึ้งก็หอมหวานอยู่แล้ว

ความหิวกระหายจึงกำเริบขึ้นรุนแรง งับลงไปจนจมเขี้ยวทันที

เสียงกรี๊ดดังแหลมเล็ก ประหนึ่งงับเข้าใส่ตัวของมุสิกก็ปาน

มุสิกที่ตายแล้ว?!

โลหิตแดงฉาน ไหลออกจากลูกชิ้นกุ้งมา ไหลเข้าไปในลำคอมัน

ในน้ำข้นเหนียว มีกลิ่นเหม็นที่สุดแสนจะบ่งบอกถูกต้องคล้ายดั่งเป็นกลิ่นเหม็นของหนูตายก็ปาน!

กุ้งมิใช่กลิ่นรสนี้ มิใช่เด็ดขาด!!

แล้วที่ในแผ่นน้ำผึ้งห่ออยู่ เป็นกระไรกันแน่?!

ชุยปักไฮ้ไม่คิดจะเสียมารยาทต่อหน้าอาคันตุกะเลย แต่ก็ไม่มีปัญญาจะสะกดกลั้นทนทานได้เลยจริงๆ

น้ำที่ทั้งเหนียวทั้งเหม็นเมื่อไหลเข้าลำคอ ตลอดร่างของมันก็คล้ายพังทลายไป

มันอ้าปากถ่มลูกชิ้นกุ้งออกมาสุดแรง

ลูกชิ้นกุ้งร่วงอยู่บนหน้าโต๊ะ แทบจะถูกมันงับขาดเป็นสองเสี่ยง มันเห็นถนัดชัดเจน ที่ห่ออยู่ในแผ่นน้ำผึ้งมิใช่เป็นกุ้งกระจก แต่เป็นผีเสื้อตัวหนึ่ง ผีเสื้อที่สีเขียวสดใสปานมรกต ตาแดงฉานปานโลหิต!

ผีเสื้อดูดโลหิต (คิบฮ้วยง้อ) !!

แผ่นน้ำผึ้งห่อลูกชิ้นคิบฮ้วยง้อ!

คิบฮ้วยง้อตัวนั้น มิทราบถูกชุยปักไฮ้กัดตายทั้งเป็นหรือว่าเป็นผีเสื้อตายอยู่ก่อน เลือดได้ไหลออกมาจากตัวคิบฮ้วยง้อที่ถูกกัดขาด แปดเปื้อนเปลือกชั้นนอกที่เป็นแผ่นน้ำผึ้งจนแดงฉานไป

เลือดสีแดงของคิบฮ้วยง้อ มีกลิ่นเหม็นที่สุดแสนจะบ่งบอกได้ถูกต้อง

ที่ไหลเข้าไปในคอชุยปักไฮ้ ก็เป็นกลิ่นเหม็นของโลหิตผีเสื้อนี้เอง

ชุยปักไฮ้ไม่ดูยังพอทำเนา เมื่อดูชัดตา ใบหน้ากลับกลาย

เป็นเผือดขาวราวซากศพทันที

สองมือเกาะขอบโต๊ะแน่น อ้าปากอาเจียนออกมาแล้ว

เลือดผีเสื้อที่เหม็นคละคลุ้ง ถูกอาเจียนลงไปบนหน้าโต๊ะ

กระทั่งน้ำในกระเพาะก็แทบถูกอาเจียนออกมา

เอียะเต็กกุนกับก้วยพก เบิ่งตามองชุยปักไฮ้ด้วยความตระหนก

สายตาของทั้งสอง มองไปยังลูกชิ้นกุ้งที่ถูกชุยปักไฮ้ถ่มออกมาแว่บหนึ่งก่อน แต่ในดวงตาพวกนาง คล้ายไม่มีความตื่นกลัวอย่างไร

ใช่หรือไม่ พวกนางรู้อยู่ก่อน ในแผ่นน้ำผึ้งห่อของใดไว้?

พวกนางยังมิได้ยกตะเกียบแตะต้อง

ชุยปักไฮ้อาเจียนต่อไป จนกระทั่งมีแต่น้ำสีเหลืองที่ขมอย่างยิ่ง

ใบหน้าเปลี่ยนจากซีดขาวมาเป็นแดงฉาน ร่างก็คล้ายถูกอาเจียนจนเปราะบาง ส่ายโงนเงนแทบล้มลงไปแล้ว

เอียะเต็กกุนกับก้วยพกที่เห็นเช่นนั้น พากันผุดลุกขึ้นเร่งฝีเท้าเข้าไปดั่งนัดไว้ ยื่นมือหมายจะประคองชุยปักไฮ้ แต่มิคาด ชุยปัก

ไฮ้พลันเงยหน้ามาถลึงจ้องพวกนางอย่างดุดัน

เมื่อถูกถลึงจ้องเช่นนั้น เอียะเต็กกุนกับก้วยพกต่างพากันชะงักมือค้างอยู่กลางอากาศ ยืนตะลึงลานในที่นั้นไป

การอาเจียนก็หยุดลงในเวลาพร้อมกัน กล้ามเนื้อที่คอหอยของชุยปักไฮ้ยังคงกระตุกอยู่ไม่หยุดยั้ง ปากอ้ากว้างดั่งเดิม มุมปากมีน้ำลายเนืองนอง หน้าผากมีหยาดเหงื่อชุ่มโชก หลั่งไหลลงมาเป็นเส้นสาย กล้ามเนื้อบนใบหน้ากระตุกจนบิดเบี้ยวไปแล้ว สีหน้าท่าทีที่แสดงออกมาครานี้ มิทราบเป็นหวาดกลัวหรือเดือดดาลกันแน่?

เอียะเต็กกุนที่เหม่อมอง แต่โพล่งไปโดยไม่รู้ตัว

"ท่าน...เป็นไรแล้ว?"

บนมุมปากชุยปักไฮ้กระตุกถี่เร็ว พยายามด้วยความลำบากจึงสามารถเปล่งเสียงคำหนึ่ง

"ง้อ..."

สีหน้าเอียะเต็กกุนแปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง ขมวดคิ้วสวนคำ

"ผีเสื้อกระไร? ผีเสื้อดูดเลือด?"

ชุยปักไฮ้เอียงกายชี้ไปที่ใบหน้าเอียะเต็กกุน แล้วร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่านไปหาคิบฮ้วยง้อจากที่ใดตั้งมากปานนี้?"

เอียะเต็กกุนถอนใจตอบ

"ครั้งนี้ท่านได้เห็นคิบฮ้วยง้อในที่ใดอีก?"

นิ้วที่สั่นระริกของชุยปักไฮ้ เคลื่อนจากชี้หน้าเอียะเต็กกุนไปที่จานลูกชิ้นกุ้งคำราม

"ท่านว่าในจานเป็นของใด?"

เอียะเต็กกุนงุนงงงวย จึงตอบ

"มิใช่แผ่นน้ำผึ้งห่อลูกชิ้นกุ้ง?"

ชุยปักไฮ้ฝืนหัวร่อด้วยความเจ็บแค้นกล่าว

"ลูกชิ้นกุ้ง ลูกชิ้นกุ้ง ในแผ่นน้ำผึ้งห่อลูกชิ้นกุ้งจริงๆ?"

เอียะเต็กกุนถอนใจตอบ

"มิใช่ลูกชิ้นกุ้งจะเป็นกระไร?"

"ง้อ...คิบฮ้วยง้อ!"

เอียะเต็กกุนส่ายหน้าไปมา มิได้ส่งเสียงอีกแล้ว ชุยปักไฮ้จึงคำรามต่อ

"แผ่นน้ำผึ้งห่อลูกชิ้นคิบฮ้วยง้อ ท่านเข้าครัวทำอาหารจานนี้มาเอง ด้วยตั้งใจจะให้ผู้ใดกินกันแน่?"

เอียะเต็กกุนต้องส่ายหน้าอีกครา ยังคงไม่ส่งเสียงเช่นเดิม

ก้วยพกที่ด้านข้างพลันกล่าว

"ไปมีคิบฮ้วยง้อใดมากัน?"

ชุยปักไฮ้ตวาดด้วยโทสะ

"หรือนี่ไม่ใช่...?"

วาจาพอเปล่งไป นิ้วข้างนั้นชี้ลงที่ลูกชิ้นกุ้งซึ่งถูกถ่มอยู่บนโต๊ะ

แต่ชี้ได้ครึ่งเดียว นิ้วข้างนั้นต้องชาค้างอยู่กลางอากาศ วาจาก็สะบั้นลงกลางคัน

ในลูกชิ้นกุ้งนั้น จำเดิมเป็นคิบฮ้วยง้อตัวหนึ่ง แต่ตอนนี้ถึงกับกลายเป็นกุ้งตัวหนึ่ง เลือดสีแดงฉานเหม็นคละคลุ้ง ก็กลายเป็นสีเหลืองอร่ามและหอมหวนของน้ำผึ้ง

พริบตานั้น ชุยปักไฮ้พลันรู้สึก ความเหม็นที่ยังค้างอยู่ในลำคอ มิทราบกลายเป็นหอมหวานไปตั้งแต่เมื่อใด?

หอมหวานของรสน้ำผึ้ง!

ชุยปักไฮ้ปากอ้าตาเหลือกค้าง มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด จึงสามารถเบือนกลับมาที่ใบหน้าเอียะเต็กกุนกับก้วยพกอีกครา

มันพลันได้เห็นใบหน้าของ "คน" ที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่ง

ใบหน้าที่เขียวสดใสปานมรกต ดวงตาที่แดงฉานปานโลหิต ไม่มีแก้วตา ทั้งดวงตาคล้ายเป็นรวงผึ้ง คล้ายเป็นรูของตะแกรงไม้ไผ่

คนไฉนจึงมีสารรูปเช่นนี้ได้?

"ปิศาจ!"

ชุยปักไฮ้แผดเสียงร้องในใจด้วยความตระหนก

เสียงแผดร้องมิทันเปล่งจากปาก หน้าปิศาจทั้งสองสูญสลายไปหมดสิ้นทันที ที่สูญสลายความจริงเป็นใบหน้าของปิศาจทั้งสองนั้น

ความจริง ใบหน้าปิศาจทั้งสองก็มิใช่สูญสลายเลือนหายไป เพียงแต่ใบหน้าไม่เป็นสีเขียวอีก ดวงตาไม่เป็นสีแดงอีก แก้วตาที่ดำขลับปรากฏออกให้เห็นอีกครา

ใบหน้าปิศาจเพียงกลับกลายเป็นใบหน้ามนุษย์เท่านั้น เป็น

ใบหน้าของเอียะเต็กกุนกับก้วยพก

ใบหน้าสีเขียวสดใสปานมรกต ดวงตาที่แดงฉานปานโลหิตสดๆ มันเป็นร่างจำแลงของคิบฮ้วยง้อชัดๆ

หรือทั้งสองเป็นปิศาจผีเสื้อจริงๆ?

เลือดลมทั้งร่างของชุยปักไฮ้ คล้ายผนึกแข็งไปในบัดดล ยืนเหม่อมองเอียะเต็กกุนกับก้วยพกแน่วนิ่ง มิขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

เอียะเต็กกุนกับก้วยพกก็จ้องมองชุยปักไฮ้อยู่ตลอดเวลา จนเมื่อเห็นมันเบือนหน้ามา ก้วยพกจึงถาม

"คิบฮ้วยง้ออยู่ที่ใด?"

ชุยปักไฮ้มิได้ตอบ ในดวงตาปรากฏแววหวาดหวั่นขวัญเสียขึ้นอีกครา

เอียะเต็กกุนถอนหายใจยาว หันกล่าวกับก้วยพก

"มันเป็นสภาพเช่นนี้นี่เอง มีหลายครั้งที่พลันบอกพบเห็นคิบฮ้วยง้อ ในความเห็นของเรา ท่านตอนนี้ควรจะตรวจอาการมันทันที จึงประเสริฐ อาจบางทีตอนนี้ยังพอจะหาสมุฏฐานของโรคจากตัวมันได้"

ก้วยพกผงกศีรษะรับคำ

"ข้าพเจ้ากำลังมีความคิดเช่นนี้พอดี"

มันสืบเท้าเข้าไป ขณะเพิ่งยื่นมือออก ชุยปักไฮ้พลันแผดสุดเสียง

"อย่าเข้าใกล้เรา"

เป็นเสียงแผดร้องที่น่าตระหนกยิ่ง

ก้วยพกแทบจะถูกเสียงร้องขู่จนขวัญฝ่อตายไป มันพยายามฝืนกล่าว

"ท่านตอนนี้ยังคงให้ข้าพเจ้าตรวจดูประเสริฐกว่า"

ชุยปักไฮ้เค้นเสียงเย็นยะเยียบ

"ยังมีกระไรน่าตรวจ? บัดนี้...บัดนี้เราเข้าใจมาได้กระจ่างแล้ว..."

เอียะเต็กกุนกับก้วยพก เหลียวมองตากันคล้ายไม่เข้าใจความหมายในวาจาของชุยปักไฮ้

"คิบฮ้วยง้อ คิบฮ้วยง้อ เรามีที่ใดก้าวร้าวล่วงเกินพวกเจ้า?"

ชุยปักไฮ้พึมพำกับตัวเองแล้ว พลันตะเบ็งเสียงหัวร่อปานคลุ้มคลั่ง

มันที่เจ็บช้ำรันทดอัดอก เสียงหัวร่อจึงยิ่งเจ็บช้ำรันทดผิด

ธรรมดา

เอียะเต็กกุนกับก้วยพกจ้องมองหน้ากันไปมา แล้วพลันทอดถอนใจยาว

เอียะเต็กกุนถอนใจกล่าว

"โรคของมันกำเริบอีกแล้ว"

ชุยปักไฮ้ถึงกับยังได้ยิน ฝืนหัวร่อตอบ

"ใช่ โรคเรากำเริบอีกแล้ว"

วาจามิทันขาดคำ พลันหันร่างวิ่งปราดออกไปจนสุดฝีเท้า

.....

น้ำในสระบัวเย็นเยียบดั่งน้ำแข็ง

ชุยปักไฮ้สองมือวักน้ำขึ้น ราดรดใส่ใบหน้า อารมณ์ที่พลุ่งพล่านดาลเดือดจึงค่อยเยือกเย็นลงอีกครา แต่จิตใจยังคงว้าวุ่นสับสนดั่งเดิม

"...ตอนเอียะเต็กกุนวิวาห์กับเรา ก็มิใช่เป็นสตรีพรหมจารีอยู่แล้ว เราแม้เพราะรักนางจริงใจ จึงมิได้เปิดเผยต่อหน้านาง และมิได้สืบสาวเอาเรื่องกับเอียะตั๋วมา แต่ยังทนอดตะขิดตะขวงใจมิได้ ตั้งใจจะหาคนที่ชิงพรหมจารีของนางไปก่อนเราให้ได้"

"...คนผู้นั้น หรือเป็นก้วยพกเปียเฮียนางนี่เอง?"

"...สตรีที่น่ารักเช่นเอียะเต็กกุน มิว่าผู้ใดได้ไป ต่างต้องไม่ยอมปล่อยมือ ก้วยพกก็ต้องเนื่องเพราะนางมาวิวาห์กับเรา คาดว่าตอนนั้นยังมีความกริ่งเกรง มิกล้าเสนอหน้ามาช่วงชิงกับเรา"

"...ในสามปีนี้ มันอาจบางทีไปฝึกได้คาถาอาคมใด ดังนั้นจึงย้อนกลับมา ช่วงชิงเอียะเต็กกุนจากมือเรา การปรากฏตัวของคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น อาจบางทีเกิดขึ้นจากการขับต้อนของมัน เรื่องพิกลที่น่าสะพรึงกลัวทั้งมวล ล้วนแล้วเป็นมันก่อกวนมาก็ไม่แน่"

"...หรืออาจบางที มันสองความจริงก็เป็นปิศาจผีเสื้อสองตัวอยู่แล้ว ก้วยพกแสร้งปล่อยให้เอียะเต็กกุนมาวิวาห์กับเรา รอจนเมื่อถึงโอกาสสมควร จึงแสดงรูปเดิมของมันออกมา ดูดโลหิตเรา ปลิดชีวิตเรา?"

"หากแม้นเป็นความจริง จุดประสงค์ของพวกมัน น่ากลัวมิเพียงรวบรัดปานนี้ นอกจากโลหิตของเราจะพิเศษผิดธรรมดา พวกมันจึงยอมทุ่มเทเวลาอยู่กับตัวเรานานถึงสามปีโดยไม่เสียดาย?"

"...หากไม่ใช่ พวกมันมีจุดประสงค์ใดกัน?"

ชุยปักไฮ้ยิ่งคิดยิ่งว้าวุ่นสับสน

"...หากพวกมันมีอกุศลจิตต้องการคิดร้ายเราจริง เราก็ต้องไม่เกรงใจกับพวกมันเด็ดขาด มิว่าเป็นคนหรือเป็นปิศาจผีเสื้อต่างต้องฆ่าให้ได้!"

ความอำมหิตวูบขึ้น มือชุยปักไฮ้ลดลงไปกุมด้ามกระบี่โดยมิรู้ตัว

"...นี่เป็นเพียงข้อคิดสันนิษฐานของเราเท่านั้น ไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยัน รอดูอีกสักวันเถิด ไม่แน่ว่าในช่วงเวลาหนึ่งวันนี้ถูกเราค้นหาได้หลักฐานที่พวกมันจะประทุษร้ายเรา ตอนนั้น มีเหตุผลของการลงมือแล้ว"

เมื่อความคิดนี้วูบขึ้น มือที่กำด้ามกระบี่จนแนบแน่นของชุยปักไฮ้จึงคลายออก

มันตกลงใจจะรออีกวันหนึ่ง!

.....

ขึ้นสิบสามค่ำ เดือนสาม

ดวงจันทร์คืนนี้ยังแหว่งอยู่ แต่ไม่แหว่งมาก

แมลงส่งเสียงเซ็งแซ่ไปทั้งลานตึก

หน้าต่างห้องหนังสือที่หันสู่ดวงจันทร์ ถูกแสงจันทร์ลูบไล้จนกระดาษกลายเป็นซีดขาว

ชุยปักไฮ้นอนบนเตียง สงบมองดูกระดาษหน้าต่างที่ซีดขาว ด้วยสีหน้าที่ยิ่งซีดขาวกว่า

ใบหน้าของมันมีแววอิดโรยอ่อนล้า แต่ดวงตายังคงเบิ่งกลมกว้าง

แทบจะวุ่นวายถึงตลอดวัน ค้นหาไปทั่วทั้งตัวตึก สรรพสิ่งของที่เอียะเต็กกุนมี มันก็หาโอกาสไปลอบตรวจค้นยืนยัน

มันหาไม่พบหลักฐานใดๆ และไม่พบสิ่งของที่น่าสงสัย กระทั่งไม่เห็นคิบฮ้วยง้อแม้สักตัวหนึ่ง

"...หรือพวกมันรู้อยู่ก่อน ว่าเราจะดำเนินการเยี่ยงไร จัดการโยกย้ายข้าวของที่มีปัญหา ไปซุกซ่อนไว้ในสถานที่อื่นก่อน?"

"...หรือรังของคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น มิใช่อยู่ในตัวตึกนี้?"

หามาตลอดทั้งวัน หาไม่พบคิบฮ้วยง้อสักตัวหนึ่ง ทว่าเพิ่งเอนกายนอนลง คิบฮ้วยง้อเหล่านั้นก็พากันมาอีกแล้ว

คิบฮ้วยง้อที่เป็นฝูง ปรากฏที่นอกห้องหนังสือ เสียงกระพือปีกของมันดังในยจมวิกาลที่เงียบวังเวง รู้สึกเสียดประสาทระคายใจ

ผิดธรรมดา น่าหวาดหวั่นสยองขวัญผิดธรรมดา

คิบฮ้วยง้อทั้งฝูง คล้ายดั่งโบยบินมาจากดวงจันทร์ก็ไม่ปาน แสงจันทร์ลูบไล้บนกระดาษหน้าต่าง พวกมันก็ทาบเงามาที่กระดาษหน้าต่าง

เงาผีเสื้อที่โบยบิน นับว่าคล้ายเป็นภูตผีทั้งฝูงกำลังกระโดดโลดเต้นจากไกลเป็นใกล้ จากใหญ่เป็นเล็ก!

แสงจันทร์ถูกผีเสื้อโบยบินจนแตกกระจาย กระดาษหน้าต่างก็คล้ายถูกโบยบินจนแตกกระจาย

ชุยปักไฮ้ถึงกับยังสะกดใจอยู่ได้

เพียงชั่วขณะ เสียงพึ่บพั่บของการกระพือปีกพลันชะงักลง เงาผีเสื้อก็พลอยหยุดนิ่งไปด้วย

เงาผีเสื้อเป็นร้อยๆพันๆ เกาะนิ่งอยู่บนกระดาษหน้าต่างที่ซีดขาว

กระดาษหน้าต่างมิได้มีดสลัวลงเพราะการนี้ กลับยังกลายเป็นสีเขียวสดใส

แสงจันทร์ถึงกับสองทะลุตัวผีเสื้อมาได้!

ใบหน้าซีดขาวของชุยปักไฮ้ก็กลับกลายเป็นเขียว ร่างมัน

พลันกระโดดขึ้นจากเตียงมา

พุ่งควับไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง ละลิ่วลงที่ริมหน้าต่าง

มันเบิ่งตาจ้องคิบฮ้วยง้อทั้งฝูงแน่วนิ่ง จวบจนพวกมันสงบโดยสิ้นเชิง จึงดำเนินการเคลื่อนไหว

ร่างยังอยู่กลางอากาศ สองมือของมันก็ผลักออก พอร่างพลิ้วถึงพื้น สองมือฟาดหน้าต่างเปิดกว้างออกไป

หน้าต่างพอถูกฟาดเปิดออก มือขวาของมันหดกลับโดยฉับไว ชักกระบี่ออกจากฝักดังควับสดใส

มันได้ตระเตรียมอยู่ก่อนแล้ว ในพริบตาที่หน้าต่างถูกเปิดออก คิบฮ้วยง้อทั้งฝูงจะต้องโถมเข้ามาจู่โจมใส่มันเป็นแน่

แต่ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง ไม่มีคิบฮ้วยง้อเข้ามาเลยสักตัวเดียว

พริบตาที่มันเปิดหน้าต่าง คิบฮ้วยง้อที่เกาะอยู่บนหน้าต่างถึงกับพลันหายวับไปหมดสิ้น

ลานตึกที่เลือนรางด้วยหมอกบางที่ครอบคลุม ถึงกับมีประกายเขียวเรืองปานปีศาจ เป็นจุดๆแต้มๆ อยู่วับๆแวมๆในทั้งลานตึก

ชุยปักไฮ้มิได้ไล่ตามออกไป ใบหน้ากลับกลายเป็นเจ็บแค้นรันทด

มันพลันสะบัดหมัดต่อยเข้าใส่กรอบหน้าต่างด้วยความเจ็บแค้น

กรอบหน้าต่างถูกมันต่อยแตกกระจาย แต่ความเจ็บแค้นในอก หาได้ถูกระบายไปไม่

มันแม้ไม่ทราบ ฝูงคิบฮ้วยง้อที่มาปรากฏตัวหลายวันซ้อนๆ โดยมิได้มีท่าที่คืบหน้ากว่าเดิม จะเป็นนิสัยเคยชินของมัน? หรือว่าจงใจขู่ขวัญ? แต่มันทราบ หากเช่นนี้สืบไป มันคงจะกลายเป็นคนวิกลจริตได้อย่างง่ายดาย...

ดำรงชีวิตอยู่ในความหวาดหวั่นสยองขวัญเป็นเวลายาวนาน นับว่าเพียงพอจะทำลายจิตใจผู้คนให้สลายยับเยินได้จริงๆ

โชคดีที่วันนี้ขึ้นสิบสามค่ำแล้ว อีกสองวันก็ถึงสิบห้าค่ำเดือนสาม

คือจันทร์เพ็ญของขึ้นสิบห้าค่ำ ฟังว่าพญาผีเสื้อก็จะปรากฏตัวออกมา

ตอนพญาผีเสื้อปรากฏเรื่องราวก็ต้องยุติลง

ชีวิตที่หวาดหวั่นสยองขวัญเยี่ยงนี้ อย่างมากก็มีอีกเพียงสองวันเท่านั้น

ชุยปักไฮ้เพียงมุ่งหวัง ในสองวันนี้ มันอย่าได้กลับกลายเป็นคนวิกลจริตเลย

การยุติของเรื่องราวบางทีอาจเป็นการยุติของชีวิตมันก็ได้ แต่มิว่าอย่างไร มันย่อมต้องไม่หวาดกลัวอีกแล้ว

ความเป็นจริง หวาดกลัวยังยากจะทนทานยิ่งกว่าตายเสียอีก

.....

ขึ้นสิบสี่ค่ำ เดือนสาม

ชุยปักไฮ้เดินวนเวียนอยู่ในลานตึก ภายใต้อาทิตย์สนธยา ขณะเวลานั้นเอง ผู้รับใช้ได้พาโต้วเซี่ยเทียนเข้ามา

โต้วเซี่ยเทียนยังคงแต่งเครื่องแบบของรองโป้วเท้า ตลอดร่างมีแต่ฝุ่นมอมแมม

ชุยปักไฮ้พอแลเห็น ลิงโลดยินดีปานคลุ้มคลั่ง รีบปราดเข้าต้อนรับพร้อมทั้งส่งเสียง

"โต้วเฮีย ท่านไฉนเพิ่งมา? ก่อกวนให้เราคิดถึงแทบตายทีเดียว"

ชุยปักไฮ้ทักทายแล้วตบฉาดเข้าใส่ไหล่ของโต้วเชี่ยเทียน พลันมีฝุ่นกระจายออกมากลุ่มก้อนใหญ่ทันที

ชุยปักไฮ้งุนงงงวน มือทั้งสองชาค้างอยู่กลางอากาศ

โต้วเชี่ยเทียนหัวร่อเสียงก้องกังวานแล้วกล่าว

"หากตบต่อไป กระทั่งท่านก็ต้องกลายเป็นคนคลุกฝุ่นแล้ว"

"ไฮ้...ท่านมาจากที่ใดกัน? ไฉนจึงคล้ายหนอนที่เพิ่งคลานออกมาจากในกองฝุ่น?"

"ข้าพเจ้ามิใช่มุดออกจากกองฝุ่น เพียงแต่เดินทางในลมฝุ่นมาตลอดทั้งวัน

"ในสิบวันนี้ หาท่านที่ใดก็ไม่พบ ท่านไปที่ใดกันแน่?"

"ไปที่ฮ่งเอ็ยง"

"ในหน้าที่ราชการ?"

โต้วเชี่ยเทียนผงกศีรษะ ชุยปักไฮ้ถามอีก

"สะสางเรื่องราวเสร็จสิ้นแล้วหรือไม่?"

"เสร็จสิ้นแล้ว"

"แล้วไฉนท่านจึงต้องเร่งร้อนกลับมา?"

"ข้าพเจ้ากลับมาเพื่อดูท่าน"

ชุยปักไฮ้ร้องอ้อ โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"หรือท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าลืมเรื่องคิบฮ้วยง้อไปโดยสิ้นเชิงแล้ว?"

"เราแทบจะเข้าใจเช่นนี้"

"ท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่แยแสต่อความเป็นตายร้ายดีของมิตรสหาย?"

"มิใช่หมายความว่าดังนี้ เพียงแต่ว่า มันเป็นเรื่องที่ผู้คนยากจะยอมเชื่อถือ แม้นับว่าท่านไม่แยแสสนใจเลยเราก็ไม่ตำหนิท่าน"

"หากในวันนั้นมิได้พบคิบฮ้วยง้อสองตัวที่ริมบึง ถูกตัวหนึ่งแทงเข้าใส่นิ้วมือ ข้าพเจ้าน่ากลัวก็ยังไม่แยแสสนใจเช่นกัน"

"หรือท่านตอนนี้มีวิธีต่อต้านรับมือแล้ว?"

"ไม่มี"

"แล้วท่านเร่งรีบกลับมาพบเรา ด้วยสาเหตุใดกันแน่?"

"ดูท่านกลับกลายเป็นสารรูปใด?"

โต้วเซี่ยเทียนตอบแล้วกวาดตามองชุยปักไฮ้ขึ้นๆลงๆสองคราจึงส่งเสียงต่อ

"ท่านตอนนี้ดูไปไม่มีที่ใดขาดตกบกพร่องเลย"

ชุยปักไฮ้ฝืนหัวร่อ โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"เรื่องนั้นหากมิใช่เป็นเพียงนิทานที่เล่าต่อกันมา พญาผีเสื้อจะปรากฏตัวก็ต้องเป็นคืนวันเพ็ญของขึ้นสิบห้าค่ำ วันนี้เพียงขึ้นสิบสี่ค่ำ ข้าพเจ้ายังกลับมาทันเวลาอยู่ ยังพอจะมาช่วยเหลือท่านต่อต้านกับพวกคิบฮ้วยง้อฝูงนั้น"

ชุยปักไฮ้ถอนใจกล่าว

"ท่านแม้กลับมาทันเวลา แต่น่ากลัวก็ไม่อาจช่วยเหลือเราได้"

"ไฮ้...ฟังน้ำเสียงของท่าน หรือในสิบวันนี้ เกิดเรื่องราวมาอีกมากมายหลากหลาย?"

"มากเกินพอจริงๆ"

"ใช่หรือไม่ว่า คิบฮ้วยง้อปรากฏตัวมาอีก?"

"ปรากฏตัวทุกวัน และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ที่ปรากฏเมื่อค่ำวานเราดูแล้วต้องมีจำนวนไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันตัว"

สีหน้าโต้วเซี่ยเทียนแปรเปลี่ยนเป็นแตกตื่นทันที ร้องโพล่งไป

"หรือมิใช่เป็นนิทานเล่าขานกันจริงๆ?"

"เราเห็นว่าเป็นความจริง"

"พวกมันบินมาจากที่ใด?"

"ไม่ทราบ"

"พวกมันมิได้จู่โจมท่าน"

"มิได้ เพียงแต่พยายามขู่ขวัญ หรืออาจบางทีเป็นนิสัยเคยชินของพวกมัน? เป็นคำสั่งของพญาผีเสื้อ? จนเมื่อคืนวันเพ็ญ พญาผีเสื้อปรากฏตัวมา พวกมันจึงจะทำการจู่โจมเราโดยจริงจัง"

"แล้วท่านลงมือต่อพวกมันหรือไม่?"

"ลงมือ"

"สามารถทำลายพวกมันหรือไม่?"

"ไม่มีประโยชน์โดยสิ้นเชิง"

"หรือดาบกระบี่ไม่ระคายพวกมันได้?"

"เป็นเช่นดั่งครั้งแรกมิผิดเพี้ยน"

โต้วเซี่ยเทียนมีสีหน้าหวาดหวั่นขวัญเสียกว่าเดิม ร้องโพล่งไป

"ใช่หรือไม่ว่า ตอนท่านลงมือนั้น พวกมันกลับกลายเป็นสูญ

สลายดั่งเงาภูตผีปิศาจ?"

"พวกมันนับว่าคล้ายเป็นตัวจำแลงของภูตผีปิศาจจริงๆ"

"ท่านเคยได้คิดหรือไม่ ไฉนไปตอแยถูกพวกมันเหล่านั้น"

ชุยปักไฮ้คล้ายคิดไม่ถึง โต้วเชี่ยเทียนจะถามดั่งนี้ จึงตะลึงลานอยู่กับที่ไป

โต้วเชี่ยเทียนถามอีก

"คนตั้งมากหลายมันไม่เลือก พาลมาเจาะจงเลือกท่านคนเดียว นี่ต้องมีสาเหตุของพวกมันอยู่ เมื่อทราบสาเหตุนี้แล้ว เรื่องราวก็พอจะคลี่คลายได้ง่ายดายกว่า"

ชุยปักไฮ้ได้แต่ฝืนหัวร่อ จะกล่าวแต่กลั้นไว้

โต้วเชี่ยเทียนที่ก้มศีรษะครุ่นคิด จึงไม่เห็นสีหน้าชุยปักไฮ้ที่แปรเปลี่ยนส่งเสียงถามอีก

"พวกมันส่วนมากปรากฏตัวในสถานที่ใด?"

"แต่ละครั้งแทบไม่ซ้ำสถานที่"

"เมื่อค่ำวานปรากฏในที่ใด?"

"นอกห้องหนังสือ"

"หลายครั้งก่อนๆเล่า?"

ชุยปักไฮ้เม้มปาก โต้วเซี่ยเทียนจึงเขม้นมองพลางถาม

"ลืมแล้ว?"

"ท่านดูเราคล้ายเป็นคนลืมง่าย?"

"ข้าพเจ้าดูท่านกลับคล้ายมีความคับแค้น ที่ยากจะบ่งบอกอยู่"

ชุยปักไฮ้เม้มปากอีกครา โต้วเซี่ยเทียนจึงกล่าว

"ท่านบอกออกมา อาจบางทีข้าพเจ้าพอจะหาจุดอ่อนของคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นมาได้บ้าง คิดหาวิธีต่อต้านรับมือแทนท่านได้ แต่หากท่านไม่บอก น่ากลัวข้าพเจ้าจะไม่มีปัญญาช่วยเหลือท่านได้สักน้อยนิดจริงๆ"

ชุยปักไฮ้ฝืนยิ้มอีกคราพลางกล่าว

"มีเรื่องราวบางประการ มาตรว่าเราบอกไปท่านก็ไม่แน่จะยอมเชื่อ"

"เพียงแต่ไม่แน่จะยอมเชื่อ มิใช่ไม่เชื่อแน่นอน"

ชุยปักไฮ้เงียบขรึมไป โต้วเซี่ยเทียนสงบรออยู่ทางด้านข้าง ไม่เร่งรัดอีกด้วย

ชุยปักไฮ้ครุ่นคิดจนเคร่งเครียดเป็นครู่หนึ่ง จึงถอนใจยาว

ส่ายหน้าไปมา

โต้วเซี่ยเทียนโพล่งขึ้นทันที

"เป็นเรื่องยากจะเอ่ยปากได้จริงๆ เราก็ไม่เคี่ยวเข็ญบังคับท่าน"

ชุยปักไฮ้ฝืนยิ้มกล่าว

"มีเรื่องหนึ่งที่เราใคร่จะบอกกับท่าน"

"ข้าพเจ้ากำลังฟังอยู่"

"ตอนคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นปรากฏมา มิใช่ทุกครั้งล้วนเป็นเราอยู่เพียงลำพัง แต่ทว่า นอกจากเราแล้ว คนอื่นๆที่อยู่ร่วมด้วยต่างไม่เห็นพวกมันเลย ท่านว่าประหลาดหรือไม่?"

"มีเรื่องเช่นนี้?"

"หรือโต้วเฮียไม่เชื่อถือวาจาเรา?"

"มิใช่ แต่หากแม้นเป็นเช่นนี้จริง คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น น่ากลัวเป็นตัวจำแลงของภูตผีจริงๆแล้ว"

มันพลันฝืนหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"หรือในโลกจะมีภูตผีปิศาจจริงดั่งเล่าลือ ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด"

"เราก็ไม่เชื่อ มีภูตผีปิศาจอยู่ในโลกนี้จริง แต่คิบฮ้วยง้อที่ปรากฏตัวมาเป็นร้อยๆพันๆ นั่นจะเป็นอานุภาพระดับใด? แต่ถึงกับไม่มีผู้ใดพบเห็น มีเราอยู่นอกเกณฑ์เพียงคนเดียว เรื่องนี้ควรจะอธิบายเยี่ยงไร?"

โต้วเซี่ยเทียนไม่สามารถอธิบาย ชุยปักไฮ้กล่าวต่อไป

"คนที่อยู่ร่วมในที่เกิดเหตุยังมิต้องว่ากล่าว ขอเพียงเป็นคนอยู่ในบริเวณตึกเราก็ต่างถูกเราสอบถามมาแล้ว พวกมันตอบตรงกัน ต่างบอกว่าไม่ทราบ ไม่เห็น หากแม้นมิใช่เป็นเรื่องจริงหนึ่งเดียวที่พออธิบายได้ก็คือ...พวกมันต่างโป้ปดมดเท็จเรา..."

"ก่อนนี้ท่านมิใช่เคยบอก ผู้คนในหมู่ตึกของท่านล้วนจงรักภักดีต่อท่าน"

"เราเคยบอกเช่นนี้จริง ตอนนั้นเท่าที่เราบอกเช่นนี้ เนื่องเพราะเราลืมเรื่องหนึ่งไป"

"เรื่องอันใด?"

"ใจคนยากจะหยั่ง"

ชุยปักไฮ้ตอบแล้วถอนใจยาว โต้วเซี่ยเทียนจึงกล่าว

"วาจานี้ท่านคล้ายเปล่งด้วยความสะทกสะท้าน?"

ชุยปักไฮ้ถอนใจอีกคราจึงกล่าว

"หากพวกมันจงรักภักดีต่อเราจริง มิได้โป้ปดมดเท็จ เรื่องนี้กลับรวบรัดมากแล้ว"

โต้วเชี่ยเทียนร้องอ้อด้วยความสงสัย ชุยปักไฮ้กล่าวต่อไป

"เนื่องเพราะเยี่ยงนั้น ก็มีทางเป็นไปได้อยู่สามสถาน หนึ่งคือคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นเป็นตัวจำแลงของภูตผีปิศาจจริง ดังนั้น มีแต่เราที่เป็นผู้ถูกทำร้าย จึงสามารถมองเห็นได้เพียงผู้เดียว"

"มิเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร?"

"นั่นก็เป็นเราโป้ปด เสกสรรปั้นเรื่องมาบอกเล่า ไม่ก็เป็นสมองของเราควรมีปัญหา ทุกประการเกิดขึ้นจากอุปาทานของเรา"

"ฮา...เยี่ยงนั้นสมองของข้าพเจ้าไยมิใช่มีปัญหาเช่นเดียวกัน?"

ชุยปักไฮ้ได้แต่ทอดถอนใจ

โต้วเชี่ยเทียนมองดูนิ้วมือที่เคยถูกคิบฮ้วยง้อแทงใส่ รอยยิ้มพลอยปลาสนาการไป ส่งเสียงขึ้น

"กลับไม่แน่ว่าเป็นตัวจำแลงของภูตผี แต่การมีคิบฮ้วยง้ออยู่นั้น กลับเป็นที่แน่แก่ใจได้"

มันเชื่อสายตาตัวเองสนิทใจ อย่าว่าแต่ตอนนั้นยังจับคิบฮ้วยง้อไว้ได้ตัวหนึ่ง ถูกคิบฮ้วยง้อตัวนั้นแทงเข้าใส่ปลายนิ้วมาครั้ง

นั่นต้องไม่ใช่ประสาทหลอนเด็ดขาด!

ในเมื่อสมองของมันไม่มีปัญหา ชุยปักไฮ้ก็สมควรไม่มีเช่นกัน

...ในสิบวันนี้เกิดเรื่องราวใดกันแน่? ชุยปักไฮ้ไฉนจึงมิยอมบอก?

สายตาโต้วเชี่ยเทียนเบือนไปที่ใบหน้าชุยปักไฮ้ ไฉนจึงมิยอมบอก?

สายตาโต้วเชี่ยเทียนเบือนไปที่ใบหน้าชุยปักไฮ้อีกครา พลันพบเห็นสองตาของชุยปักไฮ้เหม่อค้าง มิใช่จ้องมองมันอยู่

"...มันดูกระไร?"

โต้วเชี่ยเทียนจึงเบือนตามสายตาชุยปักไฮ้ไปโดยไม่รู้ตัว

มันเห็นผีเสื้อคู่หนึ่ง

ตาแดงฉานปานโลหิต ปีกสีเขียวดั่งมรกต

คิบฮ้วยง้อ!

โต้วเชี่ยเทียนสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บขึ้นสองครั้ง

ในแสงเรืองรองของอาทิตย์อัสดงค์ คิบฮ้วยง้อสองตัวนั้นยิ่งสวยงามบาดตา สวยงาม และลี้ลับคล้ายปิศาจจำแลง

พวกมันบินเคียงคู่กันอยู่ในพุ่มดอกเห็ง

ดอกเห็งโรยราแทบหมดสิ้นแล้ว กำลังสั่นไหวอยู่ในสายลมหนาวเหน็บ

ใช่ว่าดอกเห็งก็มีความรู้สึก ทราบคิบฮ้วยง้อสองตัวนี้จะพาเภทภัยมาให้ จึงเกิดความหวาดกลัวจนสั่นระริก?

เภทภัยเกิดขึ้นมาในบัดดลจริงๆ

เสียงควับดังสดใส ร่างโต้วเชี่ยเทียนพลันพุ่งปราดไปดั่งสายฟ้า เข้าใส่พุ่มดอกเห็งนั้น

ตอนนั้นพวกมันถูกตาข่ายกระบี่ครอบคลุมไว้แล้ว แต่ทว่าพอตาข่ายกระบี่กระชับเข้ามาพวกมันก็กลายเป็นโปร่งแสง สลายไปดุจเป็นภูตพรายก็ปาน

โต้วเชี่ยเทียนฝืนหัวร่อ กวาดตามองไปที่พื้น

มันหวังจะสามารถเห็นซากผีเสื้อทั้งคู่นั้น เนื่องเพราะเยี่ยงนั้นจึงพอจะยืนยันได้ ผีเสื้อทั้งสองต่างตายในม่านกระบี่ ซุยปักไฮ้เพียงแต่ตาลายไปวูบเท่านั้น

ทั้งบริเวณมีแต่เศษใบไม้ ทั้งบริเวณมีแต่เศษดอกไม้

ในเศษดอกและใบของพุ่มเห็ง ไม่มีซากผีเสื้อใดๆ กระทั่งเศษส่วนของปีกมันก็ไม่มี

ชุยปักไฮ้สะบัดแขนเสื้อเบาๆ ดอกและใบบนพื้นปลิวกระจาย ซากผีเสื้อก็มิได้ถูกทับอยู่ในดอกและใบเห็ง

"...คิบฮ้วยง้อสองตัวไปที่ใด? หรือพวกมันสามารถหายสาบสูญได้ดั่งภูตผีปิศาจจริงๆ? หรือพวกมันเป็นตัวจำแลงของภูตผีจริง? หรือในโลกมีภูตผีปิศาจอยู่จริง?"

โต้วเชี่ยเทียนอดมิได้ต้องถอนใจยาว

ชุยปักไฮ้ก็ทอดถอนใจ

โต้วเชี่ยเทียนพลันถาม

"ท่านเตรียมจะทำอย่างไรอีก?"

"รอความตาย"

"ไฮ้...วันพรุ่งจึงเป็นขึ้นสิบห้าค่ำ ท่านยังมีเวลาอีกหนึ่งวัน"

"ในหนึ่งวันนี้ ท่านเข้าใจจะสามารถคิดได้วิธีต่อต้านรับมือมา"

"อย่างน้อยที่สุด ท่านพอจะใช้เวลาหนึ่งวันไปจากที่นี้ให้สุด

แสนไกล หรือหาสถานที่เร้นลับสักแห่งหนึ่งซ่อนตัวไว้ ทุกประการรอจนผ่านพ้นสิบห้าค่ำค่อยว่ากล่าว"

"หากเราจะไปจากที่นี้ ก็ไปเสียเนิ่นนานแล้ว"

"ไฉนท่านไม่หนีไป?"

"หากคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นเป็นตัวจำแลงของภูตผีจริง มิว่าเราหนีไปที่ใดพวกมันต่างหาเราได้เช่นกัน"

โต้วเซี่ยเทียนตะลึงลานอีกครั้ง วาจาของปักไฮ้หาใช่ไร้เหตุผลไม่

เล่าขานกันแต่โบราณ ภูตผีปิศาจไยมิใช่มีความสามารถนานา? ไปได้ในทุกแห่งหน?

"ดังนั้น ท่านจึงพาลอยู่รอการปรากฏของพญาผีเสื้อ?"

"เราก็มีความต้องการได้เห็นมันสักครั้งจริงๆ"

โต้วเซี่ยเทียนร้องอ้อ ชุยปักไฮ้กล่าวต่อ

"ให้ประเสริฐสุด ถึงเวลานั้น มันยินยอมจำแลงกายเป็นร่างมนุษย์ สามารถกล่าววาจาได้เช่นมนุษย์ ยินยอมให้เราได้ถามวาจามันสักหลายคำ"

"ท่านต้องการถามให้กระจ่าง มันไฉนจึงเจาะจงเลือกท่าน

หรือไร?"

ชุยปักไฮ้ฝืนยิ้มด้วยความรันทดตอบ

"ขอเพียงมันยินยอมให้ความกระจ่างแก่เรา แม้เราอุทิศโลหิตทั้งร่างให้ฝูงผีเสื้อก็ยินยอมพร้อมใจอยู่"

โต้วเซี่ยเทียนนิ่งอึ้งทันที ชุยปักไฮ้กล่าวช้าๆต่อไป

"เราเพียงหวังให้เข้าใจเท่านั้น"

"ข้าพเจ้าก็หวังสามารถได้เข้าใจเช่นกัน"

"นี่ก็เป็นที่ยากมากแล้ว ตอนเราเข้าใจ อาจบางทีเป็นเวลาที่เราสิ้นใจ คนตายต้องไม่สามารถบอกข่าวได้"

"คืนวันพรุ่ง ข้าพเจ้าจะเฝ้าข้างกายท่านไม่ยอมห่างสักครึ่งก้าว เมื่อท่านเข้าใจ ข้าพเจ้าไหนเลยจะไม่เข้าใจได้?"

"ไม่ได้เด็ดขาด"

"เพราะเหตุใด?"

"เนื่องเพราะท่านเป็นสหายของเรา เราไม่ยินยอมให้มิตรสหายมาเสี่ยงอันตรายนี้โดยเด็ดขาด"

"ท่านกล่าวเยี่ยงนี้ ข้าพเจ้ายิ่งต้องเสี่ยงอันตรายนี้ให้ได้"

ชุยปักไฮ้เบิ่งตาถลึงจ้องมัน โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อไป

"ท่านได้ถือข้าพเจ้าเป็นมิตรสหาย ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ถือท่านเป็นมิตรสหายด้วย? เห็นมิตรสหายประสบภัยแล้วงอมือดูไหนเลยเป็นน้ำใจของมิตรสหายได้?"

"ท่านทราบหรือไม่ คืนวันพรุ่งนี้ ผู้ที่อยู่กับเราพลอยต้องกลายเป็นเป้าให้ฝูงผีเสื้อจู่โจมด้วย?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะ ชุยปักไฮ้ถามอีก

"ท่านทราบหรือไม่ หากเป็นจริงดั่งที่เล่าขาน ฝูงผีเสื้อก็อาจจะดูดโลหิตของท่านจนแห้งทั้งร่าง?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะอีก ชุยปักไฮ้โพล่งไป

"ในเมื่อต่างทราบทุกเรื่องราว ไฉนยังจะเสี่ยงอันตรายอีก?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะอีกครั้ง

ชุยปักไฮ้พลันตบบ่ามันฉาดใหญ่ หัวร่อเสียงก้องกล่าว

"เป็นสหายประเสริฐ เป็นเพื่อนน้ำมิตรที่ดี"

"ท่านยอมรับปาก ให้คืนวันพรุ่งมาอยู่เคียงข้างกายท่าน?"

เสียงหัวร่อชุยปักไฮ้ชะงักลงทันที สั่นศีรษะปฏิเสธ

"เรายังคงไม่ยอมรับปาก"

มันเขม้นมองโต้วเซี่ยเทียนแน่วนิ่ง เน้นเสียงหนักๆตอบ

"หากเรายอมรับ เราก็ไม่ควรค่าเป็นมิตรสหายของท่าน"

"ท่านออกจะดื้อรั้นเกินไป"

"ใช่ เรามีนิสัยเช่นนี้มาแต่กำเนิด"

โต้วเซี่ยเทียนพลันหัวร่อก่อนกล่าว

"แต่ข้าพเจ้าจะต้องมาแน่ ท่านคล้ายดั่งไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับข้าพเจ้าได้"

"เนื่องเพราะท่านเป็นโป้วเท้า"

"ใช่ ข้าพเจ้ามีหน้าที่สกัดขวางการฆาตกรรม"

"ด้วยศักดิ์ฐานะของเรา ตอนเราจะนอน น่ากลัวย่อมพอจะเชิญท่านออกจากห้องได้กระมัง?"

"อย่างนั้น คืนวันพรุ่งนี้ ข้าพเจ้าจะเฝ้าอยู่ที่หน้าประตูห้องท่าน"

"มีกระไรพอจะเปลี่ยนความคิดของท่านได้?"

"ไม่มี"

ชุยปักไฮ้ถอนใจด้วยความอับจนปัญญาแล้วกล่าว

"ขอเพียงตอนฝูงผีเสื้อปรากฏ ท่านอย่าได้ทลายประตูเข้าไป นอกประตูห้องสมควรเป็นสถานที่ปลอดภัยอยู่"

โต้วเซี่ยเทียนหัวร่อเบาๆ ชุยปักไฮ้กล่าวต่อ

"แต่เรากลับทราบ ท่านไม่มีนิสัยอดกลั้นเยี่ยงนี้ มิต้องรอให้ฝูงผีเสื้อปรากฏ ขอเพียงในห้องมีเสียงผิดปกติเล็กน้อย ท่านก็ต้องทะลวงเข้าไปแน่"

"ท่านรู้นิสัยของข้าพเจ้ากระจ่างตั้งแต่เมื่อใด?"

ชุยปักไฮ้มิตอบ แต่ย้อนถาม

"วันพรุ่งท่านจะมาเมื่อใด?"

"เช้าตรู่"

"ตลอดวันพรุ่งนี้ เราจะอยู่ในห้องหนังสือทั้งวัน"

"ทิวทัศน์นอกห้องหนังสือก็ไม่เลวอยู่"

"ทิวทัศน์วิกาลวันเพ็ญยิ่งไม่เลว น่ากลัวมีลมมีน้ำค้างหนาวเกินไปเท่านั้น"

"ลมน้ำค้างหนาวเกินไป พอจะเพิ่มเสื้ออีกชั้นหนึ่งได้"

ชุยปักไฮ้สั่นศีรษะกล่าว

"ที่แท้ท่านยังเป็นคนดื้อรั้นกว่าเราเสียอีก"

โต้วเซี่ยเทียนหัวร่อแล้วเปลี่ยนเรื่อง

"ข้าพเจ้าที่ตรากตรำฝ่าลมฝุ่นไปมา ท่านไม่มีความเห็นอย่าง

ไรเลย?"

"ความจริง เราสมควรจัดโต๊ะสุราอาหารล้างฝุ่น (ต้อนรับ) ท่าน แต่เสียดายที่อารมณ์ของเราขุ่นมัวเกินไป"

"เช่นนี้เป็นว่า ตอนนี้ข้าพเจ้าสมควรรีบลาไปจึงประเสริฐ?"

ชุยปักไฮ้ก็ไม่เหนี่ยวรั้ง กล่าวด้วยสีหน้าเสียใจ

"มีชีวิตรอดพ้นวันพรุ่งนี้ได้ เราจะต้องร่วมเมากับท่านสามวันเต็มๆ"

โต้วเซี่ยเทียนอำลาไปแล้ว ชุยปักไฮ้ยังคงยืนอยู่ในลานตึก

มาตรว่าม่านวิกาลยังมิได้คลี่คลุมลงมา แต่ฟ้าได้เริ่มเลือนรางสลัว

ลมยามค่ำยะเยียบเหน็บหนาว

ลมกระโชกมาวูบหนึ่ง กระพือชายเสื้อยาวของชุยปักไฮ้เลิกขึ้น และก็กระโชกเศษใบไม้ที่ข้างเท้าของมันปลิวกระจาย

ใบไม้มีเลือด เลือดข้นๆ

เลือดแทบจะมีเพียงจุดเดียว แต่เป็นประกายแวววาว

ประกายโลหิตที่พิสดาร วูบขึ้นแวบเดียวก็หายวับ

เศษใบไม้นั้น ร่วงหล่นลงสู่ที่เดิมมันอีกครา

ชุยปักไฮ้ที่หันกายมองส่งโต้วเชี่ยเทียนจนออกพ้นซุ้มประตู จึงได้ขยับเท้าเคลื่อนไหว ประกายโลหิตวูบขึ้นอีกครั้ง

ครั้งนี้ ประกายโลหิตมิใช่บนเศษใบไม้ และมิใช่มีเพียงจุดเดียว

โลหิตถึงกับอยู่ที่ใต้เท้าของมัน เป็นโลหิตหย่อมหนึ่ง

โลหิตหย่อมเล็กๆ

โลหิตเหล่านี้ เป็นโลหิตกระไรกันแน่?

โลหิตมีที่ใต้เท้าชุยปักไฮ้ ใช่เป็นโลหิตของชุยปักไฮ้หรือไม่?"

หากว่าใช่ มันไฉนจึงมีโลหิตไหล?

โลหิตข้นเหนียว คล้ายดั่งมีกลิ่นเหม็นที่ยากจะบ่งบอก ประกายโลหิตลี้ลับพิสดาร บรรยากาศรอบข้างคล้ายดั่งพลอยแปรเปลี่ยนเป็นพิกลพิสดาร

ใบหน้าของชุยปักไฮ้ก็คล้ายแปรเปลี่ยนไปเพราะสาเหตุนี้จนบิดเบี้ยวพิสดารไปบ้าง

.....

ขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนสาม

ก่อนสนธยา ละอองฝนโปรยปรายจนเลือนราง เมื่อถึงสนธยา ละอองฝนคล้ายดั่งถูกลมโชยพัดหายไปหมดสิ้น

อาทิตย์ในด้านนั้นยังมิทันจางหาย ดวงจันทร์ในด้านนี้ก็ลอยขึ้นมาแล้ว

.....

ขึ้นสิบห้าค่ำ ดวงจันทร์กลม

ดวงจันทร์ที่กลมดั่งกระจก เมื่ออยู่ในแสงหลงเหลือของอาทิตย์อัสดง เพียงเห็นเค้าจางๆเท่านั้น

โต้วเซี่ยเทียนพลันพบเห็นดวงจันทร์จางๆนี้

"ไฉนดวงจันทร์จึงขึ้นมาเร็วปานนี้?"

มันกล่าวแล้วสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บหลายเฮือก

จันทร์จางๆดวงนี้ คล้ายดั่งห่อหุ้มอยู่ในน้ำแข็งที่เหน็บหนาว ให้ความรู้สึกเหน็บหนาวและลี้ลับพิสดารต่อผู้คนอย่างรุนแรง

ตอนนี้ โต้วเซี่ยเทียนอยู่ในจู้ป๋อแจ

ชุยปักไฮ้มีคำสั่งไว้ก่อน ดังนั้น พอโต้วเซี่ยเทียนมา ผู้รับใช้ก็พามาที่ห้องหนังสือ...เพียงหน้าห้องหนังสือเท่านั้น

นี่เป็นคำสั่งของชุยปักไฮ้

ผู้รับใช้คนนั้นรีบเร่งจากไป เนื่องเพราะชุยปักไฮ้ยังมีคำสั่งพอโต้วเชี่ยเทียนมาถึง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเข้ามาใกล้ห้องหนังสือเด็ดขาด

แสดงแน่ชัด มันไม่ต้องการพัวพันไปถึงผู้อื่นใด

โต้วเชี่ยเทียนย่อมเข้าใจความคับแค้นของชุยปักไฮ้

แต่มันมิใช่มาเพียงลำพัง ยังพาผู้ช่วยนามโป้วเปียกับเอี้ยคุนอีกสองคน มันสองล้วนเป็นผู้ช่วยที่เข้มแข็ง ล้วนมีพลังฝีมือไม่ต่ำทราม

ประตูห้องหนังสือปิดสนิทแน่น ภายในจุดโคมไฟขึ้นแล้ว แต่ไม่เห็นเงาร่างคน

สายตาโต้วเชี่ยเทียนจับนิ่งที่ประตู กำลังครุ่นคิด เรียกประตูเปิดออก เข้าไปทักทายกับชุยปักไฮ้ก่อนหรือไม่? และถือโอกาสดูมันตอนนี้เป็นอย่างไร? แต่ประตูพลันถูกเปิดออกมา

สองมือของชุยปักไฮ้เกาะขอบประตูไว้ มิได้ออกมาด้วย

สายตาโต้วเชี่ยเทียนจึงเบือนจากบานประตูไปที่ใบหน้าชุยปักไฮ้ทันที แต่พอเห็นต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือก

ใหญ่

เพียงมิได้เห็นวันเดียว ใบหน้าของชุยปักไฮ้ ถึงกับซีดขาว ไม่มีสีเลือดเหลืออยู่เลย ขาวจนเขียวซีด ดุจดั่งดวงจันทร์ซีดจางที่ขอบฟ้า น่าหวาดหวั่นสยองขวัญยิ่งนัก

มันคล้ายดั่งทราบอยู่ก่อนว่าโต้วเซี่ยเทียนมาแล้ว และก็คล้ายเพิ่งทราบในตอนนี้

เสียงของมันก็เย็นยะเยียบอย่างยิ่ง โต้วเซี่ยเทียนรีบถาม

"เกิดเรื่องราวใดกัน?"

ชุยปักไฮ้งุนงงงวยจึงตอบ

"ไม่มีเรื่องใดเกิดขึ้น ไฉนท่านถามดั่งนี้?"

"หรือท่านไม่ทราบ? สีหน้าท่านตอนนี้ขัดตาปานใด?"

"มิได้นอนทั้งคืน และยังไม่ได้พักผ่อนตลอดวัน สีหน้าย่อมขัดตาเล็กน้อยอยู่"

"ท่านยุ่งเรื่องอันใด?"

"บันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสิบกว่าวันนี้..."

"พอจะให้เราดูหรือไม่?"

"ดูนั้นดูได้ แต่มิใช่ตอนนี้"

"มิใช่ตอนนี้? เป็นเวลาใดจึงดูได้?"

"หลังจากเราตายไปแล้ว"

โต้วเซี่ยเทียนตะลึงลานทันที ชุยปักไฮ้ถอนใจกล่าวต่อ

"หากเราไม่ตาย เรื่องราวนี้ก็เลิกรากันไป ไม่เช่นนั้น วันหน้าเราย่อมรู้จักจัดการเอง"

"หากท่านตายแล้วจะเป็นอย่างไร?"

"อย่างนั้น ท่านจะเร็วจะช้า ย่อมหาบันทึกเล่มนั้นของเราพบ ขอเพียงมีบันทึกอยู่กับมือ ท่านก็ต้องเข้าใจต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวโดยกระจ่าง และไม่ยากที่จะหาสาเหตุการตายของเราพบพาน"

โต้วเซี่ยเทียนสั่นศีรษะกล่าว

"ท่านไฉนไม่ให้เราดูตอนนี้ นั่นอาจบางที พวกเรายังสามารถหาทางช่วยเหลือได้ทัน?"

ชุยปักไฮ้ยังคงสั่นศีรษะปฏิเสธ

"มีแต่เราตายไปเท่านั้น จึงมีคนยินยอมเชื่อบันทึกนี้ของเรา"

"ไฮ้ ท่านไฉนถึงกับใช้ชีวิตตัวเอง มายืนยันความเป็นจริงของเรื่องราวนี้"

"มีแต่วิธีนี้เท่านั้น"

"ท่านเบื่อหน่ายชีวิตหรือไร?"

"ชีวิตที่อยู่ในความหวาดหวั่นสยองขวัญเยี่ยงนี้ มิว่าผู้ใดก็เบื่อหน่ายไม่ต้องการมี"

โต้วเซี่ยเทียนกวาดตามองชุยปักไฮ้ขึ้นๆลงๆสองคราจึงกล่าว

"ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านวิกลจริตไปแล้วจริงๆ"

"เรากลับหวังให้วิกลจริตไปจริงๆ"

ฝืนหัวร่อด้วยความรันทดแล้วกล่าวต่อ

"หากเราเป็นคนวิกลจริต ก็ไม่ต้องหวั่นวิตกเรื่องใดๆ และต้องไม่มีความรู้สึกอื่นใดอีกด้วย มิว่าจะเป็นหวาดหวั่นขวัญเสียหรือเจ็บแค้นรันทด"

โต้วเซี่ยเทียนต้องงุนงงอีกครา

ชุยปักไฮ้ล้วงจดหมายออกจากอกเสื้ออย่างเชื่องช้า ส่งเสียงช้าๆ

"เรายังเขียนจดหมายฉบับนี้ไว้"

"จดหมายฉบับนี้จะจัดการอย่างไรอีก?"

"ตั้งใจมอบให้ท่าน"

"มอบให้ข้าพเจ้า?"

"มิใช่ให้ท่าน เนื่องเพราะเราไม่มีเวลาออกไป ทั้งยังไม่มีผู้ใดพอจะให้เชื่อถือได้ ดังนั้น มีแต่ฉวยโอกาสนี้มอบให้ท่าน ให้ท่านส่งออกไปแทนเรา"

"ส่งไปที่ใด?"

"กรมเมือง"

"ให้ผู้ใด?"

"ข้าหลวงของเมืองนี้...เกาเทียนลก"

"อา...เป็นจดหมายเยี่ยงไรกันแน่?"

"ความจริงก็มิใช่จดหมาย เป็นพินัยกรรม"

"พินัยกรรม?"

"เราจะขอร้อง ให้ข้าหลวงเกาจัดการทรัพย์สินของเราแทน" โต้วเชี่ยเทียนร้องอ้อ ชุยปักไฮ้ฝืนยิ้มกล่าวต่อ

"แน่นอน หากเราสามารถมีชีวิตถึงวันพรุ่ง จดหมายนี้ก็มิต้องส่งออกไป ท่านต้องมอบคืนแก่เรา"

"เช่นนี้หมายความ ตอนนี้ต้องให้ข้าพเจ้ารักษาจดหมายไว้?"

"แน่นอน"

โต้วเซี่ยเทียนพลันหัวร่อกล่าว

"น่ากลัวหลังจากฝูงผีเสื้อไปแล้ว ข้าพเจ้าก็กลายเป็นศพแห้งกรังซากหนึ่ง ไม่อาจส่งจดหมายฉบับนี้แทนท่าน?"

"แม้นับว่าท่านเป็นซากศพแห้งกรัง ท่านยังมีบริวารอีกสองคน"

โต้วเซี่ยเทียนหันไปมองแว่บหนึ่งก่อนจึงตอบ

"อาจบางที พวกมันก็มีชะตากรรมเดียวกับข้าพเจ้า"

"ที่แท้หัวใจท่านก็มิใช่ประเสริฐเลิศดีเท่าใดเลย"

โต้วเซี่ยเทียนถอนใจกล่าว

กระทั่งชิกแชเต๊าะเผ็ก เจ็กเกี่ยมเจ๊าะเมี่ยของท่าน ยังไม่มีความมั่นใจรักษาชีวิตไว้ได้ ทวนสั้นสองเล่มกับโซ่เหล็กสายหนึ่งของพวกมัน ยิ่งไม่มีทางเปรียบกับกระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยของท่านเลย"

"คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น ไม่แน่จะหาตัวพวกมัน มาตรว่าหาจริง พวกท่านทั้งสามต่างประสบชะตากรรม จดหมายถูกทำลายไปก็ไม่เป็นปัญหาแล้ว"

โต้วเชี่ยเทียนไม่เข้าใจ ชุยปักไฮ้จึงอธิบาย

"เนื่องเพราะเรายังเขียนอีกฉบับหนึ่ง ที่มีเนื้อความต้องตรงกันโดยสิ้นเชิงซ่อนไว้อยู่ในบันทึกของเรา หากพวกเราพากันตายไปจริง อีกสามวันให้หลัง จดหมายและบันทึกก็ต้องไปถึงมือข้าหลวงเกาเช่นกัน"

โต้วเชี่ยเทียนยิ่งไม่เข้าใจ ชุยปักไฮ้จึงอธิบายต่อ

"อีกสามวันให้หลัง สหายผู้นั้นของเรา มิว่าอย่างไรก็สมควรเร่งรุดมาถึง ด้วยภูมิปัญญาของมัน สมควรหาพวกบันทึกนั้นพบ หน้าซองจดหมายบ่งบอกให้ส่งแก่ผู้ใด มันสมควรส่งแทนให้เรา"

"ท่านกลับมีความรอบคอบอยู่"

"เหตุการณ์เป็นเช่นนี้แล้ว เราไหนเลยไม่รอบคอบได้"

"สหายผู้นั้นของท่านเป็นใคร?"

"เซี้ยฮู่ฮวย"

พวกโต้วเชี่ยเทียนทั้งสาม พอได้ยินนามเซี้ยฮู่ฮวยต่างสีหน้าเปลี่ยนไปทันที

ชุยปักไฮ้ชายตามองทั้งสามแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"พวกท่านใช่เคยได้ยินนามสหายผู้นั้นของเรามา?"

"ที่มิเคยได้ยินนามสหายผู้นี้ของท่าน น่ากลัวมีไม่มาก" ชุยปักไฮ้ผงกศีรษะกล่าว

"ชื่อเสียงในวงพวกนักเลงของมัน กระเดื่องดังอย่างยิ่งจริงๆ หากลำดับรายนามยอดกระบี่ของยุทธจักรในตอนนี้ ตำแหน่งที่หนึ่งต้องเป็นของมันแน่นอน" โต้วเซี่ยเทียนมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน ผงกศีรษะกล่าว

"ข้าพเจ้าแม้มิเคยเห็นคนผู้นี้มา และมิเคยเห็นวิชากระบี่ของมัน แต่ในยุทธจักรปัจจุบัน หากเอ่ยถึงความยิ่งใหญ่ของชื่อเสียง นับว่ายังไม่มีผู้ใดทัดเทียมมันได้จริงๆ"

"คิดว่าพวกท่านอย่างไรคงนึกไม่ออก เราถึงกับมีสหายเช่นนี้?"

"ข้าพเจ้ารู้จักกับท่านมาหลายปีแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินท่านบอก" ชุยปักไฮ้อึ้งไปทันที โต้วเซี่ยเทียนมิทันสังเกตสีหน้าชุยปักไฮ้เปลี่ยนแปรจากเดิม ยังคงกล่าวต่อ

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ สหายผู้นี้ของท่านอยู่ในบ้วนฮวยจึง?" ชุยปักไฮ้ผงกศีรษะ โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"บ้วนฮวยซัว (ตึกหมื่นบุปผา) ห่างจากที่นี่ไม่ไกลเท่าใดนัก"

"ม้าเร็วหกวันก็ถึงได้"

โต้วเซี่ยเทียนจึงเป็นฝ่ายถาม

"ท่านมิใช่พอเริ่มเรื่องก็หามันเลย?"

"ในคืนวันขึ้นเจ็ดค่ำ เราจึงใช้ซุยหงีห้อม้าเร็วนำจดหมายไปที่บ้วนฮวยซัวจึง"

"ซุยหงี?"

"ท่านควรไม่แปลกหน้าต่อมัน?"

"ใช่ ข้าพเจ้าจำคนผู้นี้ได้"

"ตระกูลของมัน รับใช้ตระกูลเรามาหลายชั่วคนแล้ว เราเชื่อถือมันผู้นี้ได้สนิทใจ ดังนั้น จึงใช้มันไปหาเซี้ยสู่ฮวย"

"ท่านสมควรใช้มันไปแต่แรกเริ่ม เยี่ยงนั้น ตอนนี้มันก็สมควรมาถึงที่นี่แล้ว?"

"ไม่มีความจำเป็น เราไม่ต้องการหามันเลยจริงๆ...เนื่องเพราะพวกเรา...ความจริงไม่ใช่มิตรสหายกันแล้ว"

โต้วเซี่ยเทียนร้องอ้อด้วยความสงสัย แต่ซุยปักไฮ้มิได้อธิบายต่อไป ลดสายตามาที่จดหมายในมืออีกครา พลางกล่าวต่อ

"จดหมายนี้ เราใช้ครั่งตีที่ปากซองแล้ว และเราก็มิใช่เคยส่งของขวัญให้แก่ข้าหลวงเกาเพียงครั้งสองครั้ง แต่ละครั้งต่างมีจดหมายแนบไปด้วย แม้ข้าหลวงเกาจะจำลายมือเราไม่ได้ แต่เมื่อเทียบเคียงกันในสองฉบับ ก็ไม่ยากจะแยกแยะจดจำ"

"ท่านกังวลจะมีคนเปลี่ยน หรือแก้พินัยกรรมของท่าน?"

"มีความกังวลอยู่จริงๆ ดังนั้น ในจดหมายเรายังประทับตราส่วนตัวไว้อีกสองตรา"

ฝนหัวร่อเบาๆ ชุยปักไฮ้กล่าวต่อ

"พินัยกรรมเยี่ยงนี้ สมควรไม่เกิดเรื่องวุ่นวายเป็นแน่?"

โต้วเชี่ยเทียนถอนใจกล่าว

"หากท่านเป็นคนวิกลจริต ไหนเลยจะครุ่นคิดได้รอบคอบปานนี้"

ชุยปักไฮ้ถอนใจเบาๆ มิได้กล่าวกระไรอีก สะบัดมือพุ่งจดหมายฉบับนั้นออกมา

โดยไม่รอให้โต้วเชี่ยเทียนรับจดหมาย ก็พลิกมือผลักประตูปิดลง

โต้วเชี่ยเทียนรับจดหมายไว้ มิได้ส่งเสียงอย่างไรเช่นกัน

สายตามองไปที่ซองจดหมาย พลิกดูหน้าๆหลังๆโดยละเอียด เป็นจดหมายที่ผนึกไว้แนบแน่นจริงๆ

โต้วเชี่ยเทียนชุกจดหมายซ่อนไว้ในอกเสื้อ หันมองบริวารทั้งสองแล้วกล่าว

"ที่นั้นมีเก๋ง พวกเราไปเฝ้าในเก๋งกันเถิด"

ตอนนั้น แสงหลงเหลือของอาทิตย์สนธยา ลับหายไปจากขอบฟ้าหมดสิ้นแล้ว แต่ดวงจันทร์ที่ขอบฟ้ายังคงเลือนรางดั่งมีหมอกบดบัง

เก๋งสร้างอยู่ในหมู่ไม้ใบดอก หมู่ไม้ใบดอกที่ประปรายมิได้บดบังเก๋งไปจากสายตา อยู่ในห้องหนังสือไม่ยากที่จะเห็นที่เก๋งนี้ ที่อยู่ในเก๋ง ก็ไม่ยากจะเห็นทางด้านห้องหนังสือ

เก๋งและห้องหนังสือห่างกันประมาณแปดวาเท่านั้น คุมเชิงความเคลื่อนไหวของห้องหนังสือ ไม่มีที่ใดเหมาะสมกว่าเก๋งนี้อีกแล้ว

ในเก๋งยังมีโต๊ะหินตัวหนึ่ง ม้าหินหลายตัว

โต้วเชี่ยเทียนเลือกม้าหินตัวหนึ่ง นั่งหันหน้าไปที่ห้องหนังสือ จิตใจเริ่มตื่นเต้นขึ้นมาโดยไม่อาจสะกดกลั้น

โป้วเปียกับเอี้ยคุนก็นั่งอยู่ที่ด้านข้าง เอี้ยคุนเป็นผู้ส่งเสียง

"หัวหน้า ฟังหางเสียงผู้แซ่ชุย คล้ายดั่งมีคิบฮ้วยง้ออยู่จริงๆ?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะรับคำ เอี้ยคุนถามอีก

"หรือหัวหน้าเคยเห็นของนั้นมา?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะรับคำ

"เคยเห็นสองครั้ง"

"ของนั้นสามารถดูดโลหิตจริงๆ"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะรับ เอี้ยคุนโพล่งด้วยความตระหนก

"หัวหน้าแน่ใจเช่นนี้ หรือเคยถูกของนั้นดูดโลหิตมา?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะเป็นครั้งที่สาม พลางตอบ

"แต่ครั้งนั้น เป็นคิบฮ้วยง้อตัวเดียว มันเพิ่งเริ่มจะดูดโลหิตก็ถูกเราสลัดกระเด็นไป"

จนบัดนี้ สีหน้าเอี้ยคุนจึงเปลี่ยนแปรไปจริงๆ โป้วเปียก็อดมิได้ต้องถามบ้าง

"ผู้แซ่ชุยไฉนไปตอแยถูกของเหล่านั้น?"

โต้วเซี่ยเทียนสั่นศีรษะปฏิเสธไม่ทราบ โป้วเปียถามบ้าง

"ตัวมันเองทราบหรือไม่?"

"ฟังคำบอกเล่าของมัน แสดงว่าทราบอยู่ แต่มิยอมบอก คล้ายดั่งมีความลำบากใจอย่างไร"

หยุดเล็กน้อยแล้ว โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"แต่แม้มันมิยอมบอก ในค่ำคืนวันนี้ พวกเราก็อาจได้รับคำตอบมา"

เอี้ยคุนพลันส่งเสียง

"ดูท่าเริ่มเวลากลางคืนแล้ว"

โต้วเซี่ยเทียนเงยหน้ามองท้องฟ้า ในม่านราตรีที่เลือนราง ปรากฏว่า วิกาลได้กรายเข้ามาแล้วจริงๆ

ดวงจันทร์ซีดจางทางขอบฟ้า เริ่มมีแสงสว่างมาทีละน้อย

แสงไฟที่ลอดจากกระดาษหน้าต่างของห้องหนังสือก็เริ่มสว่างไสวขึ้นมา

แต่ในลานตึกกลับเริ่มมืดลงไป

ในหมู่ไม้ใบดอก ไม่มีโคมไฟจุดไว้ ในเก๋งแม้มีโต๊ะหิน แต่ไม่มีตะเกียง

พวกโต้วเซี่ยเทียนทั้งสาม เริ่มถูกความมืดกลืนหายไป

ทั้งสามมิได้ส่งเสียงสนทนากันอีกแล้ว

วิกาลคล้อยดึกไปทุกขณะ
ดวงจันทร์กระจ่างสุกใสขึ้นทุกเวลา

แสงไฟที่ออกมาจากหน้าต่างห้องหนังสือ ยิ่งสว่างไสวขึ้นกว่าเดิม

บนกระดาษหน้าต่าง ปรากฏเงาร่างของชุยปักไฮ้ขึ้นอยู่บ่อยครั้ง

มันบางครายืนแน่วนิ่ง บางคราถูมือไปมา บางคราเดินพล่านดุจเป็นมดบนกระทะ

มาตรว่าไม่ได้ยินเสียงใดๆ เพียงเห็นแต่เงาร่างของชุยปักไฮ้ พวกโต้วเชี่ยเทียนทั้งสามก็ได้รู้สึก ชุยปักไฮ้มีความรุ่มร้อนจนกระวนกระวายยิ่ง

พวกมันจึงพลอยอดรู้สึกกระวนกระวายขึ้นบ้างไม่ได้

คิบฮ้วยง้อจะมาเมื่อใด?

วิกาลยิ่งดึกสงัด

ดวงจันทร์ยิ่งลอยสูงยิ่งสดใส ยิ่งกลมกว่าเดิม

ในลานตึกเริ่มมีหมอกบางโรยตัวลงมา

มิทราบหมอกมาจากที่ใด? มาตั้งแต่เมื่อใด? ในแสงจันทร์ที่สาดส่องคล้ายดั่งบนน้ำแข็งมีละอองลอยตัวอยู่ก็ปาน

พวกโต้วเซี่ยเทียนทั้งสาม คล้ายดั่งถูกความหนาวคุกคามจนตัวชาแข็งแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว สายตาจับมองอยู่บนหน้าต่างของห้องหนังสือโดยมิเคยคลาดเลย

แสงไฟในหน้าต่างยิ่งสว่างสุกใส กระดาษหน้าต่างขาวราวเป็นหิมะแล้ว

เงาร่างครึ่งท่อนของชุยปักไฮ้ ทาบอยู่บนกระดาษหน้าต่าง

เงาร่างที่แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหว

ดูจากเงานี้ ชุยปักไฮ้คล้ายนั่งอยู่ที่เก้าอี้ริมตะเกียง

กระสับกระส่าย ก็มีเวลาสงบลงได้

"ยามสอง ยามสาม (เที่ยงคืน) เสียงเกราะบอกยามสามเพิ่งดังมา

ดวงจันทร์อยู่กึ่งกลางฟ้าพอดี

ดวงจันทร์ที่สว่างสุกใสราวกระจก กลมเกลี้ยงไม่มีแหว่งเว้า

เสียงเกราะบอกโมงยามดังขึ้นอีกครั้ง

ดวงจันทร์พลันแตกกระจาย!

เมฆหมู่ที่พิกลพิสดารหย่อมหนึ่ง พลันลอยเข้ามาตัดดวงจันทร์ขาดออกจากกัน คล้ายดั่งเป็นมืออสูรร้าย พลันจับดวงจันทร์มาฉีกกระชากก็ปาน!

เมฆเป็นสีแดงฉาน แดงจนคล้ายโลหิตที่ข้นเหนียว!

ดวงจันทร์จึงคล้ายอาบอยู่ในโลหิต!

ดวงจันทร์ที่มีโลหิตสดๆหยดหยาดอยู่!!

.....

โต้วเซี่ยเทียนแหงนหน้ามองท้องฟ้า ความจริงคิดมองเพื่อจะดูเวลา แต่กลับพบเห็นดวงจันทร์ที่คล้ายมีโลหิตหลั่งไหล

มันบังเกิดความกลัวจนเย็นวาบไปทั้งกาย

ไฉนดวงจันทร์ในคืนนี้ จึงประหลาดจนพิกลปานนี้?!

.....

ดวงจันทร์ถูกกลืนหายไปในเมฆโลหิตจนหมดสิ้นแล้ว

ขณะเวลานั้นเอง เงาร่างชุยปักไฮ้ที่หน้าต่าง พลันกระโดดขึ้นจากเก้าอี้

เสียงร้องด้วยความแตกตื่นขวัญเสียดังออกมาในเวลาพร้อม

กัน

"คิบฮ้วยง้อ...!!"

มันเป็นเสียงของชุยปักไฮ้

ในที่สุด คิบฮ้วยง้อก็มาแล้วจริงๆ

.....

สายตาโต้วเซี่ยเทียน หันควับไปที่หน้าต่างห้องหนังสือทันที

เสียงติงของการชักกระบี่ดังตามติดมา

เสียงแม้จะดังมาจากในห้องหนังสือ แต่พวกโต้วเซี่ยเทียนทั้งสามที่อยู่ในเก๋งยาวกว่าวา ยังคงได้ยินถนัดชัดเจน

วิกาลเงียบวังเวงจนเกินไปจริงๆ

.....

เงากระบี่และเงาคนทะยานขึ้นพร้อมกัน แสงไฟในห้องหนังสือพลันดับวูบลง!

ทั้งห้องหนังสือถูกความมืดกลืนกินไปหมดสิ้นในทันที

โต้วเซี่ยเทียนไม่ลังเลอีกแล้ว ตวาดคำ "รีบไป" ชักดาบออกจากฝักทะยานกายไปสู่ห้องหนังสือด้วยความรวดเร็วดั่งเหินบิน

โป้วเปียกับเอี้ยคุนก็มีความรวดเร็วเพียงพอ เอี้ยคุนพลิกสองมือควับ ชักทวนคู่ที่สะพายหลังออกมา เสียงโลหะดังเกรียวกราว เมื่อโป้วเปียกระชากโซ่เหล็กออกจากเอว ทั้งสองทะยานจากเก้งไปแทบจะพร้อมกัน ติดตามหลังโต้วเชี่ยเทียนโดยกระชั้นชิด

โต้วเชี่ยเทียนกระโดดอีกคราก็พลิ้วลงที่ประตูห้องหนังสือได้ส่งเสียงร้องดังกึกก้อง

"ชุยเฮีย"

ไม่มีเสียงขาน ในห้องหนังสือเงียบงันวังเวง...วังเวงจนคล้ายสุสานร้าง

โป้วเปียกับเอี้ยคุน ทะยานกายลงยืนกระหนาบซ้ายขวาโต้วเชี่ยเทียนไว้ เอี้ยคุนถามไป

"หัวหน้า จะทำอย่างไร?"

โต้วเชี่ยเทียนตวาดคำ "บุก" แล้วตวัดเท้าขวาเตะใส่ประตูห้องหนังสือทันที

เสียงโครมดังสนั่น ประตูถูกเตะเปิดออกจากกัน

พริบตานั้น โต้วเชี่ยเทียนควงดาบคู่มือจนคล้ายเป็นกำแพงประกายคุ้มครองทุกส่วนสัดของร่างไว้

หากประตูพอเปิดออก จะมีคิบฮ้วยง้อฝูงหนึ่งพุ่งออกจากในห้องมา การควงดาบครานี้ พอจะสกัดพวกมันไว้ได้ชั่วคราว

"แต่ผิดคาดหมายอย่างยิ่ง ไม่มีคิบฮ้วยง้อฮือออกมาจากในห้องหนังสือ ไม่มีเลยแม้สักตัวเดียว

ในห้องมืดมิดสนิท

โต้วเซี่ยเทียนกวาดตามองอย่างว่องไว โถมควับเข้าไปแล้วล้มร่างกลิ้งกับพื้น ควงดาบคุ้มครองดุจจักรผัน ทั้งร่างทั้งดาบหมุนฝนอยู่ในความมืดมิดของห้อง

เอี้ยคุนกับโป๋วเปีย มิรอให้โต้วเซี่ยเทียนออกคำสั่ง ทะยานกายพุ่งไปใส่ที่หน้าต่าง คนหนึ่งควงทวนคู่คุ้มครองร่าง คนหนึ่งสะบัดโซ่เหล็กอย่างว่องไว บุกเข้าไปในห้องเป็นซ้ายขวา

พริบตานั้น ความมืดกลืนร่างทั้งสามไปจนหมดสิ้น

แต่ในเวลาแทบพร้อมกัน มีเสียงฉาดเบาๆ แล้วปรากฏแสงไฟวูบขึ้นในความมืด

ชุดไฟถูกสะบัดให้มีแสงขึ้นแล้ว

ร่างโต้วเซี่ยเทียนถูกครอบคลุมอยู่ในแสงสว่าง ชุดไฟอยู่ในมือมันนั่นเอง

มันทรงกายขึ้นแล้ว ชุดไฟในมือใช้ชูเหนือศีรษะ ดาบมือขวาขวางป้องอก ตาแวววาวทั้งคู่กวาดมองไปมาอยู่ไม่หยุดยั้ง

โป้วเปียกับเอี้ยคุน ก็กวัดแกว่งไฟในมือให้สว่างขึ้นมาทางซ้ายขวา

ชุดไฟสามอัน พอจะให้แสงสว่างต่อห้องหนังสือจนกระจ่างจ้า

โต้วเซี่ยเทียนเห็นชัดถนัดตา ในห้องหนังสือ นอกจากพวกมันสามคนแล้วไม่มีบุคคลที่สี่

ชุยปักไฮ้หายไปที่ใด?

.....

ตะเกียงยังคงอยู่บนโต๊ะ ฝาครอบตะเกียงแบะออกเป็นสองเสี่ยงแล้ว ไส้ตะเกียงก็กลายเป็นสองท่อน

ชุยปักไฮ้ต้องสะบัดกระบี่ฟันออกไป กระบี่นั้นฟันเข้าใส่ฝาครอบตะเกียงอย่างแน่ชัด

ที่ฟันกระบี่เข้าใส่ฝาครอบตะเกียง ก็มีเหตุผลของมันอยู่

มันมิใช่เป็นคนวิกลจริต

"คิบฮ้วยง้อ!"

มันตอนนั้น แผดร้องคำคิบฮ้วยง้อด้วยความตระหนก คิบฮ้วยง้อจะมาปรากฏในข้างฝาครอบตะเกียง หรือละแวกใกล้เคียง ดังนั้น กระบี่นั้นของมันจึงฟันฝาครอบตะเกียงกระจายเป็นสองเสี่ยง กระทั่งไส้ตะเกียงก็ถูกฟันขาด

ไส้ตะเกียงยังพอจะจุดได้อีก

โต้วเซี่ยเทียนจุดตะเกียงขึ้นอีกครั้ง

แสงไฟกระจายไปทั่วห้องหนังสืออย่างรวดเร็ว มีตะเกียงเพิ่มขึ้นอีกดวงหนึ่ง ทั้งห้องหนังสือพลันสว่างไสวดั่งกลางวันทันที

โต้วเซี่ยเทียนยิ่งเห็นถนัดชัดเจนกว่าเดิม ซุยปักไฮ้มิได้อยู่ในห้องหนังสือจริงๆ

ไม่เห็นคน แต่เห็นโลหิต

ที่นั่งข้างตะเกียง มีโลหิตสดๆอยู่กองหนึ่ง เป็นประกายแววววับในแสงไฟ

สีโลหิตแดงสดใส แดงอย่างน่าหวาดหวั่นสะท้านใจ

เป็นโลหิตคนหรือโลหิตผีเสื้อ?

โลหิตผีเสื้อไม่มีสี คิบฮ้วยง้อจะนอกเหนือธรรมชาตินี้หรือไม่?

มิใช่เลือดผีเสื้อ ก็ต้องเป็นเลือดของชุยปักไฮ้

เลือดมันยังอยู่บนโต๊ะ แต่ตัวมันไปที่ใดกัน?

โต้วเซี่ยเทียนจิ้มนิ้วไปที่กองโลหิต ยกขึ้นดมเบาๆ ส่งเสียงเบาๆ

"นี่ควรเป็นโลหิตของคน?"

มันเป็นโป้วเท้าม่าสิบปี มิทราบมีโจรผู้ร้ายตกอยู่ในเงื้อมมือมันมากน้อยเท่าใด โจรผู้ร้ายเหล่านั้น ย่อมไม่มีการงอมือรอให้มันไปจับกุม สิบปีที่ผ่าน ตรงดั่งคำว่า เสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย มากมายจนกระทั่งมันเองก็นับครั้งไม่ถ้วน ดาบคู่มือของมันอาบเลือดจนชุ่มโชกมาเนิ่นนานแล้ว ยิ่งต้องคุ้นกับกลิ่นของเลือดมนุษย์และเลือดสัตว์อย่างยิ่ง

ตอนนี้ มันยังคงมิกล้าแน่ใจนัก

มาตรว่ามันเคยเห็นคิบฮ้วยง้อ แต่ไม่เคยเห็นเลือดของคิบฮ้วยง้อ

คิบฮ้วยง้อที่พิกลผิดธรรมชาติเหล่านั้น หลังจากดูดกินโลหิตในร่างคนแล้ว อาจบางทียังสะสมโลหิตนั้นไว้ในตัวมันก็ได้

อาจบางทีหลังจากดูดโลหิตของคนแล้ว คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น

ก็อาจมีเลือดเป็นเช่นโลหิตของคนเพราะสาเหตุนี้

อาจบางที เลือดในตัวคิบฮ้วยง้อความจริงคล้ายคลึงกับเลือดคนอยู่แล้ว

โต้วเชี่ยเทียนมิได้ครุ่นคิดต่อไป กลัวจะเสียสมองจนว้าวุ่นสับสนเกินไป เพราะในตอนนี้ ยังมีปัญหาที่สำคัญให้มันมาคลี่คลาย

มิว่าคนเป็นหรือคนตาย มันก็ต้องหาตัวชุยปักไฮ้ออกมาก่อนให้ได้

มันวางชุดไฟในมือลง แต่ยกตะเกียงขึ้นมาแทน ตลอดร่างจึงอาบอยู่ในแสงสว่างของตะเกียง

ร่างที่เคลื่อนไหว แสงไฟก็พลอยเคลื่อนไหวตาม

มันเดินไปรอบๆห้องหนังสือ ค้นหาจนทั่วทั้งทุกซอกมุม

โป้วเปียกับเอี้ยคุนย่อมไม่มีการงอมือดู ที่ซึ่งโต้วเชี่ยเทียนค้นผ่าน พวกมันก็พากันค้นซ้ำอีกครา

ทั้งสามคนจึงตรวจค้นกันในสภาพนั้น มาตรว่าชุยปักไฮ้จะกลับกลายเป็นร่างสูงเพียงครึ่งนิ้ว เชื่อว่าก็ต้องถูกพวกมันหาออกมาจนได้

คนที่มีร่างสูงถึงเจ็ดเชี่ยะ ไหนเลยจะเปลี่ยนเป็นสูงครึ่งนิ้วได้?

นอกเสียจากชุยปักไฮ้เมื่อครู่เผชิญกับภูตผี มิเช่นนั้น ตัวชุยปักไฮ้เองก็เป็นภูตผีปิศาจ!

มันแผดร้องเรียกนามคิบฮ้วยง้อด้วยความตระหนก หากแม้นพบพานภูตผีจริง สมควรเป็นปิศาจคิบฮ้วยง้อแล้ว

หรือนี่มิใช่เป็นนิทานเล่าขาน? หรือในโลกจะมีภูตผีปิศาจอยู่จริงๆ?

โต้วเซี่ยเทียนค้นหาเป็นครั้งที่สาม ตามประตูหน้าต่างทุกบานล้วนถูกตรวจค้นโดยละเอียดยิ่ง

ประตูหน้าต่างของห้องหนังสือทุกบาน ล้วนเป็นปิดจากข้างในออกไป โต้วเซี่ยเทียนเตะประตูออก กลอนประตูก็ถูกเตะหักสะบั้น โป้วเปียกับเอี้ยคุนที่พุ่งเข้ามาทางหน้าต่าง ก็กระแทกบานหน้าต่างพังทลายไป

ทั้งห้องหนังสือ นับว่าคล้ายถูกปิดตายไปทุกด้านเลย

แม้ชุยปักไฮ้จะเสียบปีก ก็ไม่อาจบินหนีจากห้องหนังสือไป อย่าว่าแต่ทุกด้านของห้องหนังสือ ยังอยู่ในการคุมเชิงของพวกโต้วเซี่ยเทียนทั้งสาม

มันต้องไม่มีการร้องเรียกคิบฮ้วยง้อ โดยไม่มีต้นสายปลาย

เหตุ แสดงแน่ชัดต้องเห็นคิบฮ้วยง้อจริงๆ จึงร้องด้วยความตระหนกถึงปานนั้น

เสียงแผดร้องครานั้น กราดเกรี้ยวโหยหวนยิ่ง ความน่าสะพรึงกลัวของมัน ขู่ขวัญผู้คนจนสั่นระริกได้แล้ว

มาตรว่าไม่เห็นสีหน้ามันในตอนนั้น เพียงแต่ได้ยินเสียงก็ไม่อยากจะคาดคิดว่ามันตอนนั้นมีความหวาดหวั่นพรั่นพรึงถึงปานใดแล้ว?

มันมิใช่เพิ่งเห็นคิบฮ้วยง้อเป็นครั้งแรก

หากนั่นเป็นเพียงคิบฮ้วยง้อไม่กี่ตัว มันต้องไม่มีเหตุผลเกิดความหวาดกลัวถึงปานนี้

พริบตานั้น หรือในห้องหนังสือจะพลันปรากฏคิบฮ้วยง้อมาเป็นจำนวนหมื่นๆ ฮือเข้าจู่โจมใส่มันโดยพร้อมเพรียงกัน

หากแม้นเป็นความจริงเช่นนี้ อย่างนั้น คิบฮ้วยง้อที่มากหลาย ไหนเลยหนีรอดจากสายตาพวกโต้วเซี่ยเทียนที่จับจ้องคุมเชิง ไฉนเข้ามาในห้องหนังสือนี้ได้?

ห้องหนังสือที่ปิดสนิทแน่น ดูท่านอกจากมีสายลมเท่านั้นจึงจะพัดพาเข้ามาตามช่องประตูหน้าต่างได้ บรรดาคิบฮ้วยง้อ

เหล่านั้น มาตรว่าให้บางราวกระดาษ แต่ในช่วงเวลาสั้นๆ ไหนเลยจะสามารถเข้ามาได้เป็นจำนวนพันๆ หมื่นๆตัว

คิบฮ้วยง้อที่ชุยปักไฮ้เห็น เป็นคิบฮ้วยง้อเยี่ยงไร? หรือในพริบตานั้น ที่ปรากฏตัวมาคือหัวหน้าของฝูงคิบฮ้วยง้อ? เป็นพญาผีเสื้อ?

หรือสารรูปของพญาผีเสื้อ จะมีความน่าสะพรึงกลัวกว่าคิบฮ้วยง้อที่เคยปรากฏเป็นพันเท่า? หมื่นเท่า?

จากเสียงแผดร้องด้วยความตระหนก จนถึงมันชักกระบี่จวบจนทั้งกระบี่ทั้งร่างคนพุ่งออกไป กระทั่งโคมไฟดับลงนี้ รวมทั้งเวลาโต้วเชี่ยเทียนที่ทลายประตูเข้ามา ทั้งก่อนทั้งหลังกินเวลาที่สั้นอย่างยิ่ง

แม้ว่าชุยปักไฮ้พอจู่โจมออกไป ร่างก็ถูกฝูงคิบฮ้วยง้อโถมเข้าเข่นฆ่า แม้ตัวของมันจะถูกฝูงคิบฮ้วยง้อหามขึ้น แต่จะออกจากที่นี้ได้อย่างไร?

ช่วงเวลาสั้นๆเพียงชั่วขณะ ชุยปักไฮ้นับว่าได้กลับกลายเป็นหมอกควัน สูญสลายไปจากห้องหนังสือนี้ สูญสลายไปจากมวลหมู่มนุษย์โลก

นับเป็นอาคมของภูตผีปิศาจ มีแต่ภูตผีปิศาจเท่านั้น จึงสามารถเช่นนี้

ในโลกมีภูตผีปิศาจจริงๆ?

โต้วเซี่ยเทียนถือโคมไฟแน่วนิ่ง ยืนตะลึงลานอยู่ที่หน้ากองโลหิตบนโต๊ะ ตลอดร่างคล้ายดั่งถูกแช่อยู่ในหล่มน้ำแข็ง เย็นเยียบจนชาแข็งไปแล้ว

แต่หน้าผากกลับมีเหงื่อหลั่งไหลดั่งสายฝน

.....

แรมหนึ่งค่ำ เดือนสาม

โต้วเซี่ยเทียนดำเนินการค้นต่อไป แต่บริเวณของการเสาะค้นกว้างกระจายไปทั่วทั้งหมู่ตึกจู้ป๋อแจ

ที่ร่วมการเสาะค้น นอกจากโป๋วเปีย เอี้ยคนแล้ว ยังมีบริวารอีกสิบกว่าคน

โต้วเซี่ยเทียนมีคำสั่งเด็ดขาด ห้ามแพร่งพรายเรื่องออกไปทางภายนอก

ก่อนยังมิมีหลักฐานยืนยัน มันต้องไม่ยินยอมให้ข่าวของ

อาถรรพณ์ชั่วร้ายแพร่กระจายไปในตัวเมืองเด็ดขาด

มันแม้มีคำสั่งเฉียบขาด แต่ข่าวเล่าลือยังคงแพร่เข้าไปในหมู่ผู้คนอย่างรวดเร็วดั่งไฟไหม้ป่า

ด้านนอกของจู้ป๋อแจ มีคนมาออจนแออัดอยู่ตลอดวัน มิตรสหายของชุยปักไฮ้ ยิ่งทยอยกันมาสอบถามอยู่ไม่ขาดสาย

เป็นข่าวที่ผู้ใดแพร่ออกไป?

โต้วเซี่ยเทียนไม่มีเวลาสืบสาวราวเรื่องนี้ และไม่ยินยอมให้ผู้ใดมาสกัดขัดขวางการค้นของพวกมัน

ตลอดเวลาหนึ่งวันเต็มๆ พวกมันค้นหาจนทั่วทุกซอกมุมของจู้ป๋อแจ แต่ยังคงไม่พบเห็นร่องรอยของชุยปักไฮ้เลย

คนเราแม้ว่าตายไป ก็ควรเหลือซากศพทิ้งไว้

หรือคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น มิเพียงดูดโลหิตมันแห้ง ยังแทะกินซากศพมันไปด้วย?

.....

แรมสองค่ำ เดือนสาม

อาณาบริเวณการตรวจค้น กระจายออกไปถึงทั่วทั้งตัวเมือง

แล้ว

นี่มิใช่ความเห็นของโต้วเซี่ยเทียน แต่เป็นคำสั่งของท่านข้าหลวงเกาเทียนลก

เกาเทียนลกก็เป็นสหายชุยปักไฮ้

ในเมืองนี้ ชุยปักไฮ้อย่างไรก็เป็นมหาเศรษฐียิ่งใหญ่ เป็นบุคคลที่มีศักดิ์ฐานะสูงส่ง

เมื่อเช่นนี้ ตลอดทั้งตัวเมืองต่างทราบเรื่องราว และมีไม่น้อยที่อาสาเข้ามาร่วมการเสาะค้นด้วย

ผลของการเสาะค้น ไม่ได้ร่องรอยเบาะแสใด

.....

แรมสามค่ำ เดือนสาม

ข้าหลวงเกาได้ทำการค้นจู้ป้อแจอีกครา

ครั้งนี้มิใช่โต้วเซี่ยเทียนเป็นหัวหน้า เป็นเอี้ยสิ่ง

จังโป้วเท้า (หัวหน้าใหญ่ฝ่ายปราบปราม) เอี้ยสิ่ง ในที่สุดก็ต้องออกโรง มาเป็นผู้บงการตรวจค้นเบาะแสด้วยตนเอง

เอี้ยสิ่งมีความเชื่อมั่นตลอดมา มันยังเปรื่องปราดหลักแหลม

กว่าโต้วเซี่ยเทียนมากหลาย เปรื่องปราดหลักแหลมยิ่งกว่าทุกผู้คน

โต้วเซี่ยเทียนมิได้คัดค้านความคิดเห็นนี้ ตอนเอี้ยสิ่งอยู่ด้วยมันน้อยครั้งนักจะเสนอความเห็นออกไป

มันมิใช่เป็นคนชมชอบชื่อเสียง และมิแยแสสนใจผู้อื่นจะวิพากษ์วิจารณ์มันอย่างไร

สิบปีมา มันเพียงรู้จักแต่ปฏิบัติตามหน้าที่จนสุดความสามารถเท่านั้น

.....

ลมอรุณสดชื่นเย็นเยียบ เอี้ยสิ่งก้าวอาดๆอยู่หน้าสุด เครื่องแบบของมันเป็นสีสดใส พลิ้วไสวอยู่ในกระแสลม

เมื่อมันย่างเท้าขึ้นไปบนบันไดศิลาของซุ้มประตู พลันส่งเสียงตวาด

"ผู้ใดเข้าไปถ่ายทอดคำสั่งให้เรา?"

โต้วเซี่ยเทียนรับคำสืบเท้า พอดีซุ้มประตูของจู้ป๋อแจก็ถูกเปิด เด็กรับใช้คนหนึ่งโผล่ศีรษะออกมากวาดตามอง

ทางด้านโต้วเซี่ยเทียนยังมิทันบอกกับผู้รับใช้ อีกด้านหนึ่งของถนนใหญ่ พลันมีเสียงกระพรวนดังขึ้น

เสียงกระพรวนดังเข้ามาด้วยความรวดเร็วดั่งเกาทัณฑ์สัญญาณ สะกิดใจทุกผู้คนจนต้องเบือนหน้ามองไป

ม้าเร็วสองตัว กำลังอ้อมออกจากหัวเลี้ยว พุ่งเข้ามาในทางนี้ปานกระแสลม

เสียงกระพรวนดังมาจากม้าเร็วตัวแรก

กระพรวนทองคำ ม้าสีม่วง เสื้อยาวสีม่วงจางๆ เสื้อคลุมสีขาวสะอาด ผู้ขับขี่เป็นบุรุษหนุ่ม วัยฉกรรจ์ เค้าหน้าหล่อเหลาคมคาย ดูไปคล้ายเป็นองค์ยุพราชออกประพาสไม่ผิดเพี้ยน

เซี้ยฮู่ฮวย...!

ในที่สุด เซี้ยฮู่ฮวยก็ได้มาถึงแล้ว!

เสียงกระพรวนพอชะงักหาย อาชาพ่วงพีสีม่วงเข้มพอดีหยุดอยู่ที่หน้าซุ้มประตูจูป้อแจ เซี้ยฮู่ฮวยรวบเสื้อคลุมวูบ ร่างพุ่งควับลงจากหลังม้า มือซ้ายควงอีกวูบก็ปลดเสื้อคลุมมาไว้ในมือ

ชุยหงีที่ห้อม้าติดตามกระชั้นชิด กลิ้งลงจากหลังม้าตามมาบ้าง ร่างที่ความจริงเหยียดตรงดั่งพู่กัน ไม่สามารถจะยืดขึ้นได้อีกแล้ว

สุขภาพมันไม่แข็งแรงทัดเทียมเซี้ยฮู่ฮวย อย่าว่าแต่ ตลอด

เวลาสิบสองวันเต็มๆ แต่ละวันต้องมีเวลามากกว่าครึ่งที่ฟุบอยู่บนหลังม้า

ม้าของมันได้เปลี่ยนมาสองตัวแล้ว แต่เอวมันยังไม่ถูกการตรากตรำเดินทางทรมานหักไป นับว่าเป็นโชคอย่างยิ่งทีเดียว

มันจูงบังเหียนอาชาคู่ขาเร่งฝีเท้ามายืนเคียงข้างเซี้ยฮู่ฮวย

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้สนใจมัน แต่กวาดตามองดูเอี้ยสิ่งบนบันไดศิลา ด้วยความตื่นเต้นสงสัย

ไม่มีเรื่องสำคัญเกิดขึ้น ไหนเลยจะมีพวกพนักงานกรมเมืองมาออยู่ที่ปากประตูแต่เช้าตรู่ มาตรว่ามิใช่คนฉลาดปราดเปรื่องก็ควรดูออกได้...

เกิดเรื่องราวใดกันแน่?

เซี้ยฮู่ฮวยคิดจะถาม เอี้ยสิ่งก็ได้เหลือบตาของมัน ถลึงมาพลางตวาด

"ผู้มาเป็นใคร?"

มันแม้จะวางก้ามเป็นขุนนาง แต่กระแสเสียงมิได้ดุร้าย

เสื้อผ้าอาภรณ์ของเซี้ยฮู่ฮวยมิคล้ายเป็นชาวบ้านธรรมดาสามัญ กับคนที่มิใช่ธรรมดาสามัญ ปกติมันต่างมิยินยอมก้าวร้าว

ล่วงเกินเลย

เซี้ยฮู่ฮวยไม่ตอบ แต่ย้อนถาม

"แล้วท่านเป็นใคร?"

เอี้ยสิ่งยืดอกเชิดหน้า กล่าวตอบ

"จ้งโป้วเท้าของเมืองนี้"

"เอี้ยสิ่ง?"

"ท่านก็รู้จักเรา?"

"ไม่รู้จัก เพียงแต่เคยได้ยินชุยหงึเอ่ยถึงในระหว่างทาง"

"อ้อ ท่านยังไม่ประกาศมาให้เราทราบ"

คนผู้นี้ว่ากล่าวกระไร เป็นต้องวางก้ามของขุนนางใหญ่เสมอ

ขณะเซี้ยฮู่ฮวยจะตอบโต้ ชุยหงึก็ได้ชิงตอบขึ้นแทน

"เอี้ยตั้วนั้ง (คนธรรมดาเรียกขุนนาง หมายถึงมีอำนาจใหญ่) ท่านผู้นี้คือสหายรักของเจ้านายเรา..."

เอี้ยสิ่งสอดคำขึ้นทันที

"มีนามใด?"

กล่าวกับชุยหงึ ทีท่าของมันยิ่งโอ่อ่าโอหังกว่าเดิม

เซี้ยฮู่ฮวยตอบไปเอง

"เซี้ยฮู่ฮวย"

เอี้ยสิ่งทวนคำ "เซี้ยฮู่ฮวย" ด้วยสีหน้าแตกตื่นสงสัย แสดงแน่ชัด มิใช่ไม่เคยได้ยินนามนี้มา

โต้วเซี่ยเทียนรีบเดินออกมาสองก้าวพลางส่งเสียง

"ที่แท้คือเซี้ยเฮีย วันก่อนชุยเฮียได้บอกกับข้าพเจ้า ท่านจะมาในเร็ววันนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนหน้ามองไป กวาดตาพิจารณาโต้วเซี่ยเทียนแวบหนึ่งแล้วถาม

"ท่านคือโต้วเซี่ยเทียนเฮีย?"

โต้วเซี่ยเทียนแย้มยิ้มผงกศีรษะตอบ

"คิดว่าชุยเฮียคงเคยเอ่ยถึงข้าพเจ้ากับท่านมาบ้าง?"

"ฟังว่า ชุยเฮียกับท่านเป็นสหายที่รักกันอย่างยิ่ง?"

"บอกถึงน้ำใจไมตรี ยังไม่ลึกซึ้งเทียบเท่าท่านและมัน ข้าพเจ้ากับมันเพียงรู้จักมาสองสามปีเท่านั้น"

"น้ำมิตรไมตรีที่ลึกหรือตื้น มิใช่อยู่ในกาลเวลาสั้นหรือยาว มีบ้างบางคนเห็นกันคราวแรกก็ทุ่มเทจิตใจแก่กันได้ มีบ้างบางคน

คบกันเป็นสิบๆปี ยังคงเป็นเพียงสหายที่ผงกศีรษะเท่านั้น"

"วาจาของท่านหาใช่ไร้เหตุผลโดยสิ้นเชิงไม่ แต่ทว่า น้ำมิตรไมตรีของท่านกับมัน ต้องลึกซึ้งกว่าข้าพเจ้ากับมันมากมายมิอาจปฏิเสธได้"

"เห็นได้อย่างไร?"

"ยกตัวอย่างเรื่องคราวนี้เถิด มันไม่ยินยอมบอกความละเอียดต่อข้าพเจ้าเสมอมา แต่กลับเตรียมจะสารภาพความจริงทั้งมวลแก่ท่านตั้งแต่แรก มอบหมายให้ท่าน เป็นผู้มาสืบสวนค้นคว้าความเป็นจริงของเรื่องราว"

เชี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อ มีสีหน้าคลางแคลงสงสัยกว่าเดิม เพราะไม่เข้าใจวาจาของโต้วเชี่ยเทียนเลยจริงๆ

โต้วเชี่ยเทียนกล่าวสืบไป

"สำหรับท่านพอได้ทราบข่าวจากชุยหงึ ก็เร่งรีบเดินทางมาทันที หากมิใช่มีน้ำมิตรไมตรีลึกซึ้ง ไหนเลยจะเป็นเช่นนี้?"

เชี้ยฮู่ฮวยยิ้มเล็กน้อย เปลี่ยนเรื่องขึ้น

"พวกท่านมาชุมนุมที่หน้าประตูแต่เช้าตรู่ หรือในจู้ป๋อแจเกิดเรื่องหนักหนาสาหัสใด?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะรับคำ ชุยหงีที่สำรวมอยู่ทางด้านข้างอดมิได้ต้องโพล่งถาม

"ใช่ว่าจู้หยิน (เจ้านาย) ของข้าพเจ้าเกิดเรื่องสุดวิสัย?"

โต้วเซี่ยเทียนยังมิทันตอบ เอี้ยสิ่งที่ยืนสะกดโทสะอยู่ทางด้านข้าง กลับถามมาบ้าง

"เจ้าทราบอย่างไร ว่าจู้หยินของเจ้าเกิดเรื่องสุดวิสัย?"

ชุยหงีงุนงงงวยจึงตอบ

"ข้าพเจ้าเพียงสันนิษฐาน"

"เฮอะ เจ้าสันนิษฐานได้แม่นยำยิ่ง"

สีหน้าชุยหงีเปลี่ยนแปรทันที โพล่งด้วยความตระหนก

"จู้หยินของพวกเรา ตอนนี้เป็นอย่างไรไป?"

เอี้ยสิ่งไม่ตอบคำแต่ย้อนถาม

"เจ้าไปจากจู้ป๋อแจตั้งแต่เมื่อใด?"

"ขึ้นเจ็ดค่ำเดือนสาม"

"ไปที่ใด?"

"รับคำสั่งจากจู้หยิ่น ส่งจดหมายไปที่บ้วนฮวยซัวจึง"

"ส่งให้ผู้ใด?"

"ประมุขบ้วนฮวยซัวจึง ก็คือเซี้ยเอ็ยท่านนี้เอง"

"ในระหว่างทาง เคยลอบกลับมาเองหรือไม่?"

จนบัดนี้ ชุยหงีจึงฟังความหมายออก ที่แท้เอ็ยสิ่งได้เห็นมันเป็นผู้ต้องสงสัย จึงฝืนยิ้มตอบไป

"เส้นทางระหว่างจู้ป้อแจกับบ้วนฮวยซัวจึงไปและกลับอย่างเร็วก็ต้องกินเวลาสิบเอ็ดสิบสองวัน"

"กระนั้น?"

"หากเอ็ยตั๋วนั้งไม่เชื่อคำพูดข้าพเจ้า พอจะใช้คนไปสืบเสาะดูตามโรงเตี๊ยม ที่ข้าพเจ้าพักมาทั้งตอนไปและตอนกลับ ซึ่งข้าพเจ้าไม่ลืมยี่ห้อเหล่านั้น สักครู่จะจดไว้ให้แก่ตั๋วนั้งเลย"

"ไม่ต้อง"

"เอ็ยตั๋วนั้งเชื่อถือแล้ว?"

"ยังเร็วนัก"

ชุยหงีถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขณะจะกล่าวกระไร เซี้ยฮู่ฮวยก็ส่งเสียงขึ้นก่อน

"ชุยเฮีย เกิดเรื่องราวใดกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยถามโต้วเซี่ยเทียนตามเคย โต้วเซี่ยเทียนรีบตอบ

"มันหายสาบสูญไปสองวันเศษแล้ว"

"อา...เป็นเรื่องในคืนวันสิบห้าค่ำหรือไม่?"

"ถูกแล้ว"

เอี้ยสิ่งสวนคำออกมาถามเซี้ยฮู่ฮวย

"ท่านไฉนจึงทราบ เรื่องราวเกิดขึ้นในคืนวันสิบห้าค่ำ?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบเสียงราบเรียบเย็นชา

"เนื่องเพราะเมื่อสองวันก่อน พอดีเป็นขึ้นสิบห้าค่ำ สัญชาตญาณของพญาผีเสื้อ ต้องคืนสิบห้าค่ำที่มีพระจันทร์เต็มดวง จึงจะยอมออกมาปรากฏตัว"

วาจานี้พอกล่าวไป สีหน้าเอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนต่างเปลี่ยนแปรทันที

เอี้ยสิ่งถลึงจ้องเซี้ยฮู่ฮวยพลางเน้นเสียงหนักๆ

"ท่านทราบได้อย่างไร? ตอนนั้นพญาผีเสื้อเคยปรากฏตัวมา?"

"ท่านว่าข้าพเจ้าทราบ?"

"ท่านมิใช่บอก พญาผีเสื้อจะปรากฏตัวต่อเมื่อคืนวันเพ็ญ..."

"ในจาจาเมื่อครู่ของข้าพเจ้า ยังมีคำ "สัญชาตญาณ" ปะปน

อยู่ด้วย"

"ท่านก็ทราบสัญชาตญาณของพญาผีเสื้อ?"

"ในเมื่อข้าพเจ้าทราบเรื่องคิบฮ้วยง้อที่เล่าขานกัน ไหนเลยไม่ทราบสัญชาตญาณของพญาผีเสื้อ?"

โต้วเชี่ยเทียนผงกศีรษะกล่าวขึ้นบ้าง

"ในคำเล่าขาน พญาผีเสื้อมีสัญชาตญาณออกมาในคืนสิบห้าค่ำที่มีพระจันทร์เต็มดวงจริงๆ"

เอี้ยสิ่งถามอีก

"ท่านไฉนจึงระบุแน่แก่ใจ การหายสาบสูญของชุยปักไฮ้เกี่ยวข้องกับนิทานคิบฮ้วยง้อที่เล่าขานกัน?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้าไหนเลยเคยระบุแน่ใจ?"

"ท่านมิได้บอกจริง...แล้วท่านไฉนจึงทราบ สองเรื่องนี้เกี่ยวพันต่อกัน"

โต้วเชี่ยเทียนสอดคำถามขึ้น

"ใช่หรือไม่ว่า ในจดหมายที่ชุยเฮียส่งให้ท่าน ได้บอกเรื่องราวที่เกิดขึ้นตอนต้นๆวันข้างขึ้น?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ โต้วเซี่ยเทียนถามอีก

"ในจดหมายว่ากระไร?"

"คิบฮ้วยง้อกลุ้มรุมเร้าทุกวันคืนชีวิตร่อแร่คับขัน"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะกล่าว

"ดังนั้น ท่านจึงเร่งรีบเดินทางมา?"

"ดูท่าข้าพเจ้ายังคงมาช้าเกินไป"

"ชุยเฮียยังบอกเล่าเรื่องราวใดแก่ท่านอีก?"

"เรื่องราวตั้งแต่ขึ้นหนึ่งค่ำจนถึงหกค่ำทั้งหกวันนั้น ต่างได้เอ่ยถึงอยู่คร่าวๆ?"

ประกายตาเอี้ยสิ่งลุกวาวขึ้นวูบหนึ่ง มีทีท่าจะสอดคำสอบถาม แต่โต้วเซี่ยเทียนรีบชิงถามก่อน

"ในวันขึ้นสองค่ำ ข้าพเจ้ากับมันได้พบคิบฮ้วยง้อที่ริมบึงสองตัว ข้าพเจ้าถูกตัวหนึ่งแทงใส่นิ้วมือ เรื่องนี้มันเคยเอ่ยถึงด้วยหรือไม่?"

"เคย และใช่มีเรื่องนั้นจริงหรือไม่?"

"เป็นความจริงแน่นอน"

เซี้ยฮู่ฮวยมีสีหน้าตื่นเต้นกว่าเดิมทันที รีบถามอีก

"ในโลกถึงกับมีคิบฮ้วยง้ออยู่จริงๆ"

"ความจริงมีอยู่แล้ว"

"ท่านคล้ายแน่ใจอย่างยิ่ง?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีภูมิลำเนาที่เซียวเซียง"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อ โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"ผีเสื้อพันธุ์นั้น เป็นพันธุ์พิเศษที่มีเฉพาะในป่าเขาลึกของดินแดนเซียวเซียง"

"พวกมันดูดเลือดจริงๆ"

โต้วเซี่ยเทียนถอนใจเบาๆ ตอบ

"ประการนี้ ข้าพเจ้ายังมิใคร่แน่แก่ใจนัก"

"ดูจากจดหมายฉบับนั้นของชุยเฮีย ผีเสื้อพันธุ์นั้นมิเพียงดูดเลือดเท่านั้น ยังมีรูปลักษณ์ที่สวยงามน่าสะพรึงกลัว"

รูปลักษณ์สวยงามจนน่าสะพรึงกลัวนั้น กลับเป็นคำเปรียบเทียบที่สมจริงยิ่ง มาตรว่ามิเคยเห็นมัน แต่เพียงได้ยินนามของมัน ก็พอจะคาดเดาได้แล้ว"

"พวกมันมีกี่นาม?"

"ในเซียวเซียง คนทั่วๆไปเรียกมันเป็นคิบฮ้วยง้อ แต่ก็มีบ้าง

เรียกมันเป็นกุ้ยมิ่นง้อ (ผีเสื้อหน้าผี) บ้างก็เรียกโจรหน้าผี"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะเป็นที่เข้าใจ โต้วเซี่ยเทียนจึงเปลี่ยนเรื่อง

"เรื่องราวที่เกิดขึ้นในหลายวันนั้น ออกจะพิสดารเกินไปเป็นที่ยากยิ่งจะเชื่อถือได้เกินไปจริงๆ"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกัน ในโลกไหนเลยมีภูตผีปิศาจ? ภรรยามันไหนเลยจะเป็นตัวจำลองของคิบฮ้วยง้อ? เป็นปิศาจผีเสื้อ?"

วาจานี้พอกล่าวไป ทุกผู้คนต่างตระหนกจนสะท้านเฮือกใหญ่ เอี้ยสิ่งโพล่งสุดเสียง

"ผู้ใดว่าภรรยามันเป็นตัวจำแลงของคิบฮ้วยง้อ? เป็นพญาปิศาจผีเสื้อ?"

โต้วเซี่ยเทียนก็ถาม

"ใช่ว่าในจดหมายของมันเขียนเช่นนี้?"

เซี้ยฮู่ฮวยงุนงงงวบจึงตอบ

"เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้น ท่านคล้ายดั่งมิใคร่ชัดเจนเท่า

ใด?

โต้วเซี่ยเทียนมิได้ปฏิเสธ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ท่านเพียงทราบเรื่องที่เกิดขึ้นในวันขึ้นหนึ่งค่ำเท่านั้น?"

โต้วเซี่ยเทียนตอบ

"เรื่องที่เกิดขึ้นในคืนหนึ่งค่ำ มันก็เคยบอกแก่ข้าพเจ้ามาแต่หลังจากขึ้นสามค่ำ ข้าพเจ้าก็รับคำสั่งออกไปปฏิบัติงานทางภายนอก กลับมาก็เป็นเวลาขึ้นสิบสี่ค่ำแล้ว"

"ในวันสิบสี่สิบห้าค่ำทั้งสองนี้ ท่านเคยพบเห็นมันหรือไม่?"

"พบทั้งสองวัน..."

"ตอนพบกัน มันเคยบอกกับท่านหรือไม่?"

"ถามมัน มันไม่ยอมบอก"

"ฟังวาจาท่านเมื่อครู่ คล้ายดั่งทราบกระจ่างชัดมาแล้ว?"

สีหน้าโต้วเซี่ยเทียนมีแววละอายเล็กน้อย รีบตอบไป

"หากไม่เช่นนี้ ก็ไม่อาจเลียบเคียงได้คำพูดของท่านมา"

เซี้ยฮู่ฮวยไม่เดือดดาล กลับหัวร่อกล่าว

"ท่านอยู่ในกรมเมืองมานานเท่าใดแล้ว?"

"สิบกว่าปี"

"มิน่าเล่า กระทั่งข้าพเจ้ายังถูกท่านเลียบเคียงเอาวาจาในใจออกมา คาดคิดว่า ปกติที่ท่านสอบสวนปากคำผู้ต้องหา คงใช้ลวดลายนี้เช่นกัน"

"มิเพียงลวดลายนี้เท่านั้น"

"ภายหน้าเมื่อคบหากับคนที่มีอาชีพเช่นพวกท่าน ข้าพเจ้าจะต้องมีความระมัดระวังให้ตื่นตัวกว่านี้"

โต้วเซี่ยเทียนถามอีก

"ในจดหมายของชุยเฮีย ยังบอกเรื่องราวใดกับท่านอีก?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิทันตอบ เอี้ยสิ่งก็ลนลานถามด้วยความรุ่มร้อน

"จดหมายฉบับนั้นยังอยู่หรือไม่?"

"อยู่"

"ท่านนำติดตัวมาด้วยหรือไม่?"

"มิได้"

"ท่านเก็บมันไว้สถานที่ใด?"

"บ้วนฮวยซัวจึง"

"ในที่ใดของบ้วนฮวยซัวจึง?"

เซี้ยฮู่ฮวยชายตาที่เย็นชามองหน้ามันพลางตอบ

"ในห้องหนังสือของข้าพเจ้า"

"เราจะใช้คนไปเอามา"

เซี้ยฮู่ฮวยส่งเสียงราบเรียบ

"นอกจากข้าพเจ้า ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าในห้องหนังสือของข้าพเจ้าที่บ้วนฮวยซัวจึงได้ ยิ่งไม่มีผู้ใดสามารถนำข้าวของออกมาได้แม้สักชิ้นเดียว"

เอี้ยสิ่งตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

เซี้ยฮู่ฮวยก็มิกล่าวกับมันให้มากความ เบือนหน้ามาถามโต้วเซี่ยเทียน

"ตอนชุยเฮียหายสาบสูญ อยู่ในสถานที่ใดกัน?"

"ในห้องหนังสือของจู้ป๋อแจ"

แล้วโต้วเซี่ยเทียนจึงบอกเล่าเรื่องราวที่รู้ที่เห็นในขึ้นสิบสี่ค่ำกับสิบห้าค่ำแก่เซี้ยฮู่ฮวย โดยละเอียดทุกบทตอนตามความเป็นจริงโดยมิบิดเบือนเลย

เซี้ยฮู่ฮวยฟังจบความแล้ว ขมวดคิ้วครุ่นคิดจนนิ่งอึ้ง

โต้วเซี่ยเทียนถอนใจเบาๆกล่าว

"นอกเสียจากในช่วงเวลาสั้นๆ เพียงชั่วขณะ มันถูกคิบฮ้วย

ง้อแทะกินทั้งเลือดเนื้อทั้งกระดูกหมดสิ้น หรือถูกอาถรรพณ์ของพญาผีเสื้อ ร่างสูญสลายกลายเป็นหมอกควันไป มิเช่นนั้น มันยังต้องมีความสามารถฝ่าหน้าต่างชำแรกผนัง หาไม่ต้องไม่มีทางออกจากห้องหนังสือเด็ดขาด..."

เซี้ยฮู่ฮวยพลันโพล่งขึ้น

"ห้องหนังสืออยู่ที่ใด? พาข้าพเจ้าไปดู"

โต้วเซี่ยเทียนมิทันตอบ ชุยหงีชิงส่งเสียงขึ้นก่อน

"เซี้ยเอี๊ยโปรดตามบ่าวมา"

มันรีบเร่งฝีเท้านำหน้าทันที ดูท่าคล้ายยังรุ่มร้อนกว่าเซี้ยฮู่ฮวยเสียอีก

เซี้ยฮู่ฮวยก้าวติดตามไปทันที เดินเฉียดผ่านข้างกายเอี้ยสิ่งโดยมิได้ชายตาไปแยแสสนใจ ดุจกับไม่มีตัวมันอยู่ในที่นี้เลยก็ปาน

เอี้ยสิ่งไหนเลยทนทานโทสะนี้ได้ จับตาดูทั้งสองอ้าปากหมายจะตวาดห้ามไว้ โต้วเซี่ยเทียนรีบไปที่ข้างกายแล้วส่งเสียงเบาๆ

"หัวหน้า พวกเราก็ควรเข้าได้แล้ว"

เอี้ยสิ่งหันควับกลับมา ถลึงจ้องโต้วเซี่ยเทียนด้วยสีหน้าคล้ายจะด่าคนแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนที่สังเกตสีหน้าก็รู้ความนัย รีบชิงกล่าวขึ้นก่อน

"เซี้ยสู่ฮวยผู้นี้ มีเกียรติภูมิกระเดื่องเกรียงไกรไปทั้งในยุทธจักร พลังฝีมือและไหวพริบปฏิภาณ ฟังว่าล้วนเลอเลิศสุดสูง มีมันคอยช่วยทางด้านข้างเรื่องราวจะต้องคลี่คลายได้ง่ายดายอีกมากแล้ว"

เอี้ยสิ่งแค่นหัวร่อสวนคำ

"ไม่มีมันคอยช่วย หรือเรื่องราวไม่อาจคลี่คลายได้?"

"วาจามิใช่กล่าวเช่นนี้ มีทางลัดพอจะเดิน ก็ไม่จำเป็นต้องอ้อมทางให้ไกล หัวหน้าท่านก็น่ากลัวคิดจะรีบคลี่คลายเรื่องนี้เสียแต่เร็วไว"

"ท่านทราบได้อย่างไรว่า ทางที่เราเดินมิใช่ทางลัด? ไม่สามารถคลี่คลายเรื่องนี้แต่เร็วไว?"

"ข้าพเจ้าเพียงทราบ พวกเราตอนนี้ยังอยู่ที่นี่ มาตรว่าหัวหน้ามองปราดเดียวก็สามารถสังเกตปมสำคัญของเรื่องราวออก แต่การช้าเพียงก้าวเดียวนี้ ประกันต้องถูกมันชิงล่วงหน้าไปแน่"

"อืมม์ นี่จึงเป็นเหตุผล"

เอี๊ยสิ่งผงกศีรษะกล่าว แล้วหันไปโบกมือตวาด

"พวกเด็กๆ ยังไม่รีบติดตามเราเข้าไป"

มือปราบทั้งกลุ่มใหญ่ จึงติดตามการนำของเอี้ยสิ่งเข้าไปที่ห้องหนังสือของจู้ป๋อแจอย่างโอ่อ่าภาคภูมิ

ย่อมไม่มีคนสกัดขวาง เช่นเดียวกับการเข้าไปของชุยหงีและเซี้ยฮู่ฮวย

ชุยหงีเป็นก้วงแก (พ่อบ้าน) ของตระกูลชุย ชุยปักไฮ้ไม่อยู่นอกจากเอียะเต็กกุน ก็ต้องนับมันเป็นคนสำคัญรองลงมา เรื่องราวเหล่านี้ มันยังมีอำนาจจัดการได้

เอียะเต็กกุนก็มิได้ปรากฏตัว อาจจะเป็นได้ว่าจนบัดนี้ยังไม่มีผู้คนเข้าไปบอกเล่าเรื่องราว นางยังไม่ทราบเรื่องที่เกิดขึ้น

ผ่านประตูวงเดือน อ้อมเก๋งที่ลานตีกกลาง ในที่สุด ขบวนก็ได้มาถึงตึกพักของชุยปักไฮ้

เอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนก้าวไปพร้อมกัน

ประตูยังอยู่บนพื้น หน้าต่างที่พังทลายก็เช่นกันทุกประการ ถูกรักษาไว้ในสภาพเดิม

คนผู้นี้จัดการเรื่องราวด้วยความสุขุมอย่างยิ่งจริงๆ

เซี้ยฮู่ฮวยก็รอบคอบสุขุมยิ่ง มิได้เคลื่อนย้ายของใดๆเลย

ตอนเอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนก้าวเข้ามา เซี้ยฮู่ฮวยกำลังยืนมือไพล่หลังอยู่ที่หน้าโต๊ะตัวนั้น จับตามองดูหย่อมโลหิตบนโต๊ะแน่วนิ่ง

คราบโลหิตเป็นสีดำไปแล้ว

แต่สายตาชุยหงีกลับจับมองที่ใบหน้าเซี้ยฮู่ฮวย ร่างยืนเคียงข้างกับเซี้ยฮู่ฮวย

เซี้ยฮู่ฮวยดูพลางขมวดคิ้วจนแนบแน่น ชุยหงีเมื่อเห็นอดมิได้ต้องถาม

"เซี้ยเอี๊ย (เจ้านายแซ่เซี้ย) ท่านดูว่าใช่เป็นเลือดคนหรือไม่?"

"เราเห็นว่าใช่ แต่โลหิตเก่าแยกแยะยากกว่าโลหิตใหม่ ให้ประเสริฐยังคงถามโต้วโป๋วเท้าก่อน"

มิต้องหันไป ก็ทราบโต้วเซี่ยเทียนก้าวเข้ามาแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนรีบตอบไปจริงๆ

"นั่นควรเป็นเลือดคน แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่อาจแน่แก่ใจเช่นกัน"

"ไฉนไม่อาจแน่แก่ใจ?"

โต้วเซี่ยเทียนฝืนยิ้มตอบ

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าแม้เคยเห็นคิบฮ้วยง้อ แต่ไม่เคยเห็น

เลือดคิบฮ้วยง้อ ไม่ทราบเลือดของคิบฮ้วยง้อจะเป็นเช่นเลือดคนหรือไม่?"

"ก่อนเรื่องราว พวกท่านไม่ได้เห็นคิบฮ้วยง้อ?"

โต้วเซี่ยเทียนสั่นศีรษะปฏิเสธ เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"หลังเรื่องราวไม่เห็นคิบฮ้วยง้อบินหนี?"

"ถูกแล้ว เมื่อพวกเราทลายประตูเข้ามา ไม่เห็นคิบฮ้วยง้อเลยแม้สักตัวเดียว"

"ตัวของมันกลับหายสาบสูญไป?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยกวาดตามองรอบข้างพลางกล่าว

"ห้องหนังสือในตอนนั้น ใช่เป็นสภาพของตอนนี้หรือไม่?"

"ทุกประการ ข้าพเจ้าพยายามรักษาให้คงอยู่ในสภาพเดิม"

"ในสองวันนี้ คาดว่าพวกท่านคงตรวจค้นบริเวณนี้โดยละเอียดแล้ว?"

"พยายามให้ละเอียดที่สุด ห้องหนังสือนี้กว้างใหญ่เท่าใด? แม้กระทั่งทั่วทั้งหมู่ตึกจู้ป๋อแจ หากจะค้นให้ทั่วถ้วนในครั้งเดียวก็มิต้องใช้เวลาถึงหนึ่งวันเต็มๆ"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะกล่าว

"ฟังท่านบอกเล่าเช่นนี้ แสดงว่าพวกท่านค้นจนทั่วทุกซอกมุมของจู้ป๊อแจแล้ว"

"ใช่ และอาณาบริเวณตรวจค้นของพวกเรา ได้แผ่กว้างไปจนถึงในตัวเมืองแล้ว"

"พบเห็นกระไรหรือไม่?"

"ไม่มีเลย มันคล้ายดั่งเป็นหมอกควัน สลายหายไปในอากาศ ไม่มีอยู่ในโลกมนุษย์เลย"

เซี้ยฮู่ฮวยขมวดคิ้วแนบแน่น เดินช้าๆอยู่ในห้องหนังสือ ส่งเสียงคล้ายรำพึงกับตัวเอง

"ห้องหนังสือที่ปิดสนิทแน่น ช่วงเวลาสั้นๆเพียงชั่วขณะร่างที่โตใหญ่ปานนั้นถึงกับพลันหายสาบสูญไปได้ นับว่าเป็นคาถาอาคมชัดๆ"

โต้วเชี่ยเทียนจับตามองด้วยความประหลาดสงสัย อดมิได้ต้องถาม

"ท่านก็เชื่อมีคาถาอาคมของภูตผีปิศาจอยู่จริงๆ?"

"ไม่เชื่อ"

"อย่างนั้น เรื่องรายนี้ควรอธิบายเยี่ยงไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ตอบโต้ เพราะไม่ทราบควรจะอธิบายอย่างไรเลยจริงๆ

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้หยุดเท้า ก้าวลัดเลาะตามเชิงผนังอยู่ตลอดเวลา

สายตาโต้วเซี่ยเทียนมองตามไป พลันถามขึ้น

"มีเรื่องหนึ่งที่ข้าพเจ้าแทบลืมบอกกับท่าน"

"เรื่องอันใด?"

"ในคืนขึ้นสิบห้าค่ำ ข้าพเจ้ากับผู้ใต้บังคับบัญชาสองคนพอมาถึงหน้าประตูห้องหนังสือ มันก็เปิดประตูออกมาสนทนากับข้าพเจ้า"

"มันบอกเล่าอย่างไร?"

"มันบอกข้าพเจ้าใช้ชุยหงีไปเชิญท่านที่บ้วนฮวยซัวจึง ท่านใกล้จะมาถึงแล้ว"

"ยังมีกระไรอีก?"

"มันยังว่า ได้บันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสิบกว่าวันนี้โดยละเอียด เก็บรวมไว้กับจดหมายอีกฉบับหนึ่ง"

"ไว้ในที่ใด?"

"มันมิได้บอก เพียงว่า ด้วยภูมิปัญญาของท่าน สมควรหามันออกมาได้"

เชี้ยฮู่ฮวยจำต้องฝืนยิ้ม โต้วเชี่ยเทียนกล่าวต่อ

"เมื่อหาบันทึกลับนั้นพบ มันว่าก็จะเข้าใจต้นสายปลายเหตุของเรื่องราวกระจ่าง และไม่ยากที่จะหาสาเหตุการตายของมันออกมาได้"

เชี้ยฮู่ฮวยขมวดคิ้วกล่าว

"เช่นนี้เป็นว่า มันแน่ใจตัวเองต้องตาย ทั้งที่ทราบชีวิตร่อแร่คับขัน ไฉนไม่หาสถานที่ปลอดภัยสักแห่ง ไปหลบเสียคืนหนึ่งก่อน?"

"เนื่องเพราะมันมีความเห็น มิว่าหนีไปสถานที่ใดต่างเป็นเช่นกัน โอ...มันคล้ายดั่งแน่แก่ใจอยู่ก่อน คิบฮ้วยง้อคือตัวจำแลงของภูตผีปิศาจ เล่าขานกันมาแต่โบราณ ภูตผีปิศาจ ไยมิใช่กระทำในทุกเรื่องราวที่มนุษย์ไม่สามารถ?"

เชี้ยฮู่ฮวยต้องถอนหายใจอีกครา กล่าวช้าๆ

"เท่าที่พวกเราทราบมา มันเป็นคนไม่ยอมเชื่อในโลกมีภูตผีปิศาจเช่นกัน ไฉนในครั้งเดียวกลับกลายเป็นสภาพนี้ได้?"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวแล้วกวาดตามองรอบๆข้าง ส่งเสียงรำพึงกับตัวเอง

"จู้ป้อแจก็ไม่นับเป็นสถานที่แคบเล็ก จะหาจดหมายฉบับหนึ่งและบันทึกเล่มหนึ่ง ไหนเลยง่ายดายดั่งว่า?"

"ประการนี้ ท่านวางใจได้เต็มที่"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อ โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"ตอนแรกเริ่มที่มันเปิดประตูมาสนทนากับข้าพเจ้า ได้เขียนจดหมายและบันทึก ซุกซ่อนไว้เรียบร้อยแล้วจากนั้นก็มิได้ออกจากห้องหนังสือเลยสักครึ่งก้าว จดหมายและบันทึกนั้นสมควรยังอยู่ในห้องหนังสือนี้"

"นี่ก็รวบรัดอีกมากแล้ว"

"แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่รวบรัดง่ายดายเลย"

"พวกท่านใช่เคยทุ่มเทกำลังและความคิดในห้องนี้มากันคราหนึ่ง แต่มิได้พบเห็นกระไรเลย?"

โต้วเซี่ยเทียนยอมรับโดยดุษฎี เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ในระหว่างพวกท่าน มีคนรู้จักกลไกหรือไม่?"

โต้วเซี่ยเทียนสั่นศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"เคยได้ยินฉายาของเฮี้ยงกีจื้อหรือไม่?"

"ท่านหมายถึงเฮี้ยงกีจื้อ ที่ได้รับการยกย่องเป็นช่างผีมือเลอเลิศแห่งยุค?"

"ท่านผู้นั้นนั่นเอง"

"เฮี้ยงกีจื้อผู้นั้น เกี่ยวข้องใดกับชุยปักไฮ้?"

"มันคือศิษย์คนสุดท้ายของเฮี้ยงกีจื้อ"

"อา...กลับมิเคยได้ยินมันบอกถึงเรื่องราวด้านนี้เลย"

หยุดหัวร่อแล้วกล่าวต่อ

"มาตรว่ามันรู้จักเรื่องกลไก ซ่อนของเหล่านั้นไว้ในกลไก แต่การเสาะค้นของพวกเรา แม้นับว่ากลไกของมันจะถูกสร้างด้วยความประณีตพิสดารเพียงใด ยังต้องถูกพวกเราค้นหาออกมาจนได้"

"กระนั้น?"

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มกล่าวแล้ว กวาดตามองไปมาอีกครา จึงส่งเสียงต่อ

"เคยหาตามพื้นมาหรือไม่?"

"เพียงแต่มิได้พลิกมันขึ้นเท่านั้น"

"หลังคาเล่า?"

"ค้นมาเช่นกัน"

"ตามผนังมีปัญหาหรือไม่?"

"ไม่มี ของแต่ละชิ้นในที่นี้ พวกเราต่างตรวจโดยรอบคอบสุขุม หากมีกลไกจะซุกไว้ในสถานที่ใดได้?"

"มิว่าที่ใดๆต่างได้ทั้งสิ้น"

โต้วเซี่ยเทียนร้องอ้อ ด้วยสีหน้าคลางแคลงสงสัยบ้างแล้ว เซี้ยฮู่ฮวยพลันถาม

"ใช่หรือไม่ เนื่องเพราะวาจาของข้าพเจ้า ท่านจึงพลันนึกได้มีสถานที่หนึ่งพอจะซ่อนกลไกไว้?"

"ก่อนนี้ข้าพเจ้าเคยใคร่ครวญถึงทางอาจเป็นไปได้สองประการนี้ เพียงแต่มิได้แน่ใจ"

"ดังนั้น การค้นในก่อนๆ มีอีกมากหลายที่พวกท่านอาจจะเลินเล่อผ่านไป กลไกที่เลิศพิสดารของเฮี้ยงกีจื้อ มิใช่จะถูกพบเห็นได้ง่ายดายดอก"

"ท่านไฉนจึงมีความมั่นใจ ในห้องนี้ได้สร้างกลไกไว้?"

"ในวาจาของมัน ได้ลอบบอกใบ้ไว้ก่อนแล้ว"

"หรือท่านพบเห็นแล้ว?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะมิตอบ สาวเท้าเดินต่อไปอีก

ในครั้งนี้ฝีเท้ายิ่งเชื่องช้ากว่าเดิม แต่ดวงตากลับกลายเป็นประกายคมกล้ากว่าเดิม

เซี้ยฮู่ฮวยเดินๆหยุดๆจนรอบห้องแล้ว ถึงกับเดินออกประตูไป

โต้วเซี่ยเทียนและชุยหงีถึงกับเดินตามหลังกระชั้นชิด เอี้ยสิ่งที่จับตาเย็นชาจ้องมอง พลอยต้องก้าวตามไปโดยไม่รู้ตัว

ในลานตีกเจิดจ้าแจ่มใสด้วยแสงอาทิตย์ แต่ในหมู่ไม้ใบดอกยังมีหมอกบางมิได้สลายหมดสิ้น

เซี้ยฮู่ฮวยออกจากประตูแล้ว กลับถอยไปหกวามาที่หน้าเก๋งหลังนั้น จนมีระยะห่างประมาณสองเชี๊ยะ

คล้ายดั่งที่ท้ายทอยยังมีนัยน์ตาอีกคู่หนึ่งก็ปาน พลันชะงักเท้าหยุดยืนในที่นั้น

โต้วเซี่ยเทียนรีบปราดเข้ามากล่าว

"คืนนั้น พวกเราก็ยืนอยู่ในเก๋งนี้ คุมเชิงห้องหนังสือด้านนั้นตาแทบไม่กะพริบ"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบช้าๆ

"สถานที่แห่งนี้ไม่เลวจริงๆ หนึ่งเดียวที่ไม่ดีนัก คือไม่อาจเห็นหน้าหลังห้องหนังสือ"

"โชคดีที่ด้านหลังห้องหนังสือ เป็นผนังทึบมิใช่หน้าต่าง"

"ให้ประเสริฐก็อย่ามีประตูลับด้วย"

"ประตูลับ?"

โต้วเซี่ยเทียนทวนคำด้วยความสงสัย แต่เซี้ยฮู่ฮวยมิได้กล่าวกระไรอีก เดินกลับไปที่ห้องหนังสือทันที

โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่งรีบตามติด ถึงกับคล้ายเป็นผู้ติดตามของเซี้ยฮู่ฮวยก็ปาน

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้กลับเข้าไปในห้องหนังสือ แต่เดินอ้อมไปทางที่ข้างตึก

รอบข้างของตัวตึก ปลูกบุปผานานาพันธุ์ กำลังเบ่งบานสะพรั่งอยู่

มาตรว่าเดือนสามผ่านไปกว่าครึ่งแล้ว แต่อย่างไรยังคงเป็นฤดูกาลที่บุปผาเบ่งบาน แต่เซี้ยฮู่ฮวยไม่มีอารมณ์สนใจ เพียงไปยืนรีรออยู่ทางหลังห้องหนังสือชั่วขณะเท่านั้น

ด้านหลังตัวตึกของห้องหนังสือ มีแคร่กุหลาบหนูและกล้วยหลายต้น

ลมพัดใบกล้วยสายไหว น้ำค้างหยดหยาดลงไปบนแคร่กุหลาบหนู

ห้องหนังสือนี้สร้างหันสู่ทิศบูรพา อาทิตย์ที่เพิ่งอุทัยยังสาดส่องไม่ถึงทางด้านหลังของตึก

น้ำค้างยังถูกแสงอาทิตย์แผดเผาระเหย หมอกยิ่งหนากว่าตอนด้านหน้า

ดอกตูมของกุหลาบหนูสั่นไหวในกระแสลม ในหมอก ทั้งสวยงามทั้งน่ารันทด

แต่สายตาเซี้ยฮู่ฮวยกลับจับมองไปที่ผนังหลังแคร่กุหลาบหนู บนพื้นของแคร่กุหลาบหนู

หยุดชั่วขณะ จึงสาวเท้าอีก อ้อมไปอีกด้านหนึ่งของตัวตึก เมื่อวกอีกครั้งกลับมาที่ประตูตัวตึก

ใบหน้าเซี้ยฮู่ฮวยมีรอยยิ้มขึ้นแล้ว ฝีเท้าก็แคล่วคล่องกว่าเดิม คล้ายดั่งการได้เดินอ้อมตัวตึกรอบหนึ่งได้พบเห็นเบาะแสใดก็ตาม

โต้วเซี่ยเทียนที่ติดตามอยู่ด้านหลัง ย่อมไม่เห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของเซี้ยฮู่ฮวย แต่มันพลันพบเห็นฝีเท้าเซี้ยฮู่ฮวยแคล่วคล่องกว่าเดิม

มันจึงเร่งฝีเท้าตามติดจนเคียงข้างเซี้ยฮู่ฮวยแล้วถาม

"เซี้ยเฮีย ใช่ได้พบเห็นกระไรแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ เร่งฝีเท้าไม่หยุดจนเข้าไปในห้องหนังสือ

เอี้ยสิ่งที่อยู่ด้านหลังฟังไม่ถนัดชัดเจนนัก แต่ก็เห็นชัดถนัดตา จึงเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิมทันที ตอนเข้าในห้องหนังสือ มันถึงกับชิงล้ำหน้าโต้วเซี่ยเทียนมาก่อน

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้แยแสพวกมัน ยังคงเดินตรงไปจนกระทั่งถึงหน้าผนังที่ตรงกับบานประตู หยุดอยู่ในระยะห่างเพียงสามเช็ยะ กวาดตามองไปบนผนังด้านนั้นแน่วนิ่ง

บนผนังแขวนภาพวาดอยู่มากมาย และยังแขวนภาพที่สลักจากแผ่นไม้ใหญ่มหึมาอีกสองแผ่น

แผ่นไม้สลักทั้งสองใหญ่ยาวเทียบเท่ากัน กว้างประมาณหนึ่งวา ยาวประมาณสองวา แยกกันตอกติดอยู่กับซ้ายขวาของผนัง

ภาพแกะสลักบนแผ่นไม้ทางซ้ายคือรูปเจ้าแม่กวนอิม ส่วนทางขวาเป็นรูปพระสังฆจาย

ฝีมือที่แกะสลักนี้งามประณีตไม่น้อย แต่ต้องมิใช่จากช่างชั้นยอดมีชื่อเสียง และมิกลมกลืนกันอีกด้วย

เซี้ยฮู่ฮวยมองๆทางซ้าย มองๆทางขวา ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้นอีกครา

เอี้ยสิ่งมาที่ข้างกายเซี้ยฮู่ฮวย จับตาเย็นชาจ้องมองแน่วนิ่ง จึงเห็นรอยยิ้มของเซี้ยฮู่ฮวยชัดเจน รีบถามทันที

"เราเห็นผนังด้านนี้มีปัญหาอย่างยิ่ง"

เซี้ยฮู่ฮวยหันไปถาม

"ท่านก็ดูออกแล้ว?"

เอี้ยสิ่งยกมือลูบเคราด้วยทีท่าภาคภูมิแต่ไม่ตอบไป

เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ในความเห็นของท่าน ปัญหาเกิดจากในที่ใด?"

"ที่ผนังนี้นี่เอง"

เซี้ยฮู่ฮวยยิ้มเล็กน้อย ไม่สอบถามอีกแล้ว

มาตรว่าสีหน้าท่าทีของเอี้ยสิ่ง คล้ายดั่งสังเกตเลศนัยออกมา

ได้เช่นกัน แต่คำตอบโต้นี้กลับแสดงให้เห็น นอกจากผนังแล้ว มิได้พบเห็นกระไรทั้งสิ้น

โต้วเชี่ยเทียนรีบปราดเข้ามาถาม

"เซี้ยเฮียได้พบเห็นกระไรกันแน่?"

สายตาเซี้ยฮู่ฮวยเบือนไปบนผนังอีกคราจึงตอบ

"ได้เห็นผนังด้านนี้เท่านั้น"

สายตาโต้วเชี่ยเทียนกวาดมองไปที่ผนังแต่แรกแล้ว พิจารณาไปๆมาๆชั่วครู่ ยังคงสั่นศีรษะกล่าว

"ผนังด้านนี้ดูแล้วไม่เห็นมีพิรุธใดน่าสงสัย"

"ทางผิวเผินไม่มีที่น่าสงสัยก็จริง แต่เบื้องหลังของมัน ต้องเป็นปัญหาที่สำคัญทีเดียว"

"หรือในผนังนี้ยังได้ซ่อนอุโมงค์ลับ?"

"อาจบางทีเป็นอุโมงค์ลับ แต่อาจบางทีจะซ่อนประตูลับอยู่บานหนึ่งก็ได้... เป็นประตูของห้องลับที่อยู่หลังผนังนี้"

โต้วเชี่ยเทียนงุนงงงวยจึงโพล่งขึ้น

"หลังผนังมีห้องลับ?"

"แม้นับว่าหลังผนังมีห้องลับอยู่ ก็ไม่เห็นจะต้องประหลาด

สงสัยอย่างไร?"

โต้วเซี่ยเทียนหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"หลังผนังเป็นเพียงกล้วยไม่กี่ต้น และแคร่กุหลาบหนูเท่านั้น"

"ท่านเข้าใจผนังด้านหลังหนาเท่าใด?"

"มาตรว่าหนาถึงสองเชี๊ยะ ที่ว่างในกลางผนังก็มีเพียงหนึ่งเชี๊ยะ ที่ซึ่งกว้างหนึ่งเชี๊ยะ คนไม่มีทางจะยืนหยัดทรงกาย หรือนั่นก็จะเรียกเป็นห้องลับได้?"

"หากกว้างสี่ห้าเชี๊ยะได้หรือไม่?"

"ท่านหมายความ ที่ว่างในผนังมีความกว้างถึงสี่ห้าเชี๊ยะ?"

"น่ากลัวยังมิเพียงเท่านี้"

"เป็นอาศัยเค้ามูลใดแน่ใจปานนี้?"

"เมื่อครู่ข้าพเจ้าเดินอยู่ในห้องหนังสือ พอจะรู้ความกว้างแคบสั้นยาวของห้องแล้ว ดังนั้น ตอนหลังจึงออกไปเดินทางนอกอีกรอบหนึ่ง ก็ได้พบเห็นความนัย"

"ความนัยใดกัน?"

"ทางนอกและทางในของตึกหนังสือ มาตรว่ากว้างแคบไล่

เลี่ยกัน แต่ความสั้นยาวออกจะผิดกันมากเกินไป ด้านในอย่างน้อยต้องสั้นกว่าด้านนอกเจ็ดแปดเช็ยะ มาตรว่าผนังด้านหลังของห้องหนังสือจะหนาเช็ยะสองเช็ยะเท่าเดิม ยังมีที่อีกสี่ห้าเช็ยะหายไปแห่งหนใดกัน?"

โต้วเซี่ยเทียนจึงเข้าใจความนัยมาได้ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"ข้าพเจ้าจำเดิมเข้าใจ ด้านหลังของตึกหนังสืออาจจะเว้าเข้าไปสักหลายเช็ยะ แต่เมื่ออ้อมไปดูมิได้เป็นเช่นดั่งนั้น นั่นก็มีทางเป็นไปได้อยู่เพียงสถานเดียว ที่ซึ่งหดหายไปสี่ห้าเช็ยะนั้น ซ่อนอยู่ทางหลังผนังนั่นเอง"

เซี้ยฮู่ฮวยดีดผนังด้านนั้นเบาๆ กล่าวต่อไป

"นอกเสียจากเป็นคนวิกลจริต ไม่เช่นนั้น คนที่เป็นปกติธรรมดาต้องไม่มีเหตุผลใด สร้างผนังมีความหนาถึงเจ็ดแปดเช็ยะได้ ดังนั้น ผนังด้านนี้จะต้องกลวงใน มีที่ว่างอยู่สี่ห้าเช็ยะ ซึ่งก็พอเพียงกระทำเลศนัยประการใดได้"

โต้วเซี่ยเทียนอดมิได้ต้องถอนใจเบาๆ มีความรู้สึกเลื่อมใสนับถือบ้างแล้ว

คนที่ละเอียดสุขุมเช่นเซี้ยฮู่ฮวย นับว่ายากจะพบเห็นจริงๆ

เซี้ยฮู่ฮวยมาในตึกหนังสือเพียงเวลาสั้นๆเท่านั้น แต่ถึงกับได้ข้อมูลมามากมาย ยิ่งกว่าพวกมันที่ค้นอยู่เป็นเวลาตลอดวันเสียอีก

เซี้ยฮู่ฮวยเดินเข้าไปในระหว่างกลางภาพไม้แกะสลัก จับตามองภาพวาดจากฝีมือของทั้งแป๊ะโฮ้วที่ล้ำค่า เพ่งพิจารณาครู่หนึ่งจึงโพล่งขึ้น

"กลไกเปิดประตูลับ มิใช่อยู่ที่ภาพไม้แกะสลักทั้งสองฟากข้าง อาจบางทีอยู่หลังภาพโบราณของทั้งแป๊ะโฮ้วนี้"

มิทันขาดคำ เอี้ยสิ่งที่ยืนคุมเชิง รีบปราดเข้าไปเลิกภาพวาดโบราณของทั้งแป๊ะโฮ้วขึ้น

มันมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง ท่วงท่ายิ่งเชื่องช้าหนักแรง คล้ายดั่งประคองเงินหลายพันตำลึงอยู่ก็ปาน

สายตาทุกผู้คนจับมองไปที่ผนังด้านหลังภาพวาดทันที เห็นเรียบลื่นไม่มีนูนมีเว้า และไม่มีรอยใดๆ

เอี้ยสิ่งงุนงงวูบจึงโพล่งขึ้นก่อน

"ปุ่มเปิดปิดอยู่ที่ใด?"

เซี้ยฮู่ฮวยสืบเท้าไปสองก้าว กวาดตาพิจารณาชั่วขณะ งอนิ้วดีดไปที่ผนังหลายครั้ง แล้วสีหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้นทันที กล่าวเบาๆ

"อยู่ที่นี้จริงๆ?"

เอี้ยสิ่งได้ยินถนัดชัดเจน รีบถามไป

"พบเห็นแล้ว? อยู่ที่ใด?"

"ในผนังนี้"

"ข้าพเจ้าจะใช้คนมาทลายผนังให้ทันที"

"ไม่ต้อง ยากนักที่มีโอกาส พวกท่านก็มารู้เห็นความเลิศพิสดาร ในการสร้างกลไกของเฮี้ยงกีจื้อเป็นขวัญตาสักคราเถิด"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบแล้วพลิกมือ ตบฉาดไปบนกึ่งกลางผนัง

ฝ่ามือนั้นดูไปคล้ายมิได้ใช้กำลัง แต่พอสัมผัสผนัง เสียงกลับหนักหน่วงอย่างยิ่ง แสดงว่าได้ใช้กำลังภายในออกไปแล้ว

เสียงติงดังสดใส แว่วออกมาจากในผนังทันที

มาตรว่าเป็นเสียงเบาอย่างยิ่ง แต่เอี้ยสิ่งและโต้วเซี่ยเทียนต่าง

ได้ยินถนัดชัดเจน

เมื่อเซี้ยฮู่ฮวยตบฝ่ามือออกไปแล้ว ยืนกลั้นใจสงบรอด้วยความตื่นเต้น

ทั่วทั้งห้องหนังสือตกเข้าไปในความเงียบงัน จนวังเวง ดังนั้น หลังจากเสียงติงดังขึ้นแล้ว เสียงครืนๆที่ดังติดตามมา ก็ชัดเจนเป็นอย่างยิ่ง

รูปไม้แกะสลักของเจ้าแม่กวนอิม กับพระสังขจายได้เลื่อนช้าๆออกไปพร้อมกับผนังทางซ้ายขวา ที่แท้ภาพไม้แกะสลักนี้ถึงกับเป็นประตูทั้งสองบาน

ในประตูมืดเลื่อนราง คำนวณดู ตื้นลึกประมาณสี่ห้าเซ็ยะจริงๆ

หลังสี่ห้าเซ็ยะเป็นผนังอีก ผนังที่ฉาบสีดำสนิท มิน่าเล่าภายในจึงมืดเลื่อนรางผิดธรรมดา

เซี้ยฮู่ฮวยที่ดูทางซ้ายหันดูทางขวา ดูไปดูมาต้องยืนงุนงงกับที่

ประตูลับสองบานเปิดออกมาพร้อมกัน เป็นที่ผิดคาดหมายของเซี้ยฮู่ฮวยยิ่งนัก เพราะห้องลับนั้นไม่มีความจำเป็นต้องสร้าง

ประตูพร้อมกันถึงสองบานเลย

หรือหลังผนังนี้ ถึงกับมีห้องลับอยู่สองห้อง?

หากมิใช่ ประตูบานใดจึงเป็นปากทางเข้า? ยังมีประตูอีกบานหนึ่งสร้างขึ้นด้วยประโยชน์ใด?

เซี้ยฮู่ฮวยจึงต้องครุ่นคิดจนเคร่งเครียด โต้วเซี่ยเทียนก็มีสีหน้าตื่นเต้นสงสัย

สายตาเอี้ยสิ่งเบือนมาที่ใบหน้าเซี้ยฮู่ฮวยพลันถามขึ้น

"ท่านไฉนคุ้นเคยกับกลไกเหล่านี้ยิ่ง?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบเรียงราบเรียบ

"ในเมื่อเรากับมันเป็นสหายรัก ย่อมเคยอยู่ด้วยกันมานานเวลา ที่มันรู้ข้าพเจ้าก็พอจะรู้อยู่บ้างเล็กน้อย ซึ่งมิเห็นเป็นเรื่องน่าประหลาดสงสัยอย่างไรเลย"

เสียงของเอี้ยสิ่งอ่อนลงเมื่อถาม

"เช่นนี้ท่านว่า พวกเราควรเข้าในประตูบานใด?"

"ข้าพเจ้ายังไม่อาจแน่แก่ใจ"

"ความจริงเป็นเรื่องรวบรัดยิ่ง เข้าผิดพวกเราพอจะถอยออกมาเปลี่ยนไปเข้าอีกบานหนึ่ง"

ขาดคำสาวเท้าไปที่ประตูของรูปเจ้าแม่กวนอิม ก้าวเข้าในประตูลับทันที

เซี้ยฮู่ฮวยที่พอเหลือบเห็น ต้องตวาดคำ "ระวัง" สุดเสียง พุ่งควับไปดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง คว้าไหล่เอี้ยสิ่งไว้อย่างว่องไว

เท้านั้นของเอี้ยสิ่งมิทันเหยียบสัมผัสพื้น ก็ได้ยินเสียงตวาดดังกึกก้องของเซี้ยฮู่ฮวย มันตระหนกจนเหลียวควับมา ร่างก็ถูกเซี้ยฮู่ฮวยกระชากปลิวออกไปทางด้านข้างแล้ว

แทบเป็นเวลาพร้อมเพรียงกัน เกาทัณฑ์ร่วมสามสิบดอกพุ่งควับเคว้วออกมาจากในประตูลับดั่งฝูงตั๊กแตน

แม้ทั้งสองจะหนีได้รวดเร็วดั่งสายฟ้า กลับไม่สามารถหลบหลีกรัศมีการยิงของบรรดาเกาทัณฑ์ มีสามดอกที่พุ่งเป็นสามเส้าเข้ามาทางด้านข้าง สู่ทรวงอกและท้องของเอี้ยสิ่งอย่างแม่นยำ

มือขวาของเซี้ยฮู่ฮวยคว้าไหล่เอี้ยสิ่งไว้ มือซ้ายนั้นว่างอยู่จากสายตาปราดเปรียวมือว่องไว มือซ้ายตะปบแล้วตะปบอีก คว้าเกาทัณฑ์สองดอกที่พุ่งเข้ามาได้

ยังมีเกาทัณฑ์อีกดอกหนึ่ง!

เกาทัณฑ์ดอกนั้นพุ่งควับผ่านใต้รักแร้ของเอี้ยสิ่งไป

โต้วเชี่ยเทียนที่เห็นชัดตา ตระหนกจนใจสะท้าน เซี้ยฮู่ฮวยก็ต้องมีเหงื่อเย็นยะเยียบซึมออกมา

เอี้ยสิ่งถูกขู่ขวัญจนย่ำแย่แล้ว ใบหน้าของมันเผือดขาวราวซากศพ เข่าก็อ่อนระทวย เมื่อเซี้ยฮู่ฮวยคลายมือปล่อย มันแทบจะคุกเข่าลงกับพื้น

โต้วเชี่ยเทียนรีบปราดเข้าประคองมันไว้พลางถาม

"หัวหน้า บาดเจ็บสาหัสหรือไม่?"

เอี้ยสิ่งมองดูแขนเสื้อใต้รักแร้ เห็นมีรูปเกาทัณฑ์อยู่ชัดตา อ้าปากเป็นคร่ำหนึ่งจึงสามารถส่งเสียงได้

"เพียงทะลุเสื้อไปเท่านั้น"

มันนึกกระไรมาได้รีบหันไปกวาดตามองเซี้ยฮู่ฮวยขึ้นๆลงๆ แล้วถาม

"เซี้ยเฮียมิได้รับบาดเจ็บ?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะปฏิเสธ เอี้ยสิ่งระบายลมจากปากเฮือกหนึ่งจึงกล่าวต่อ

"ดีที่ไม่บาดเจ็บ มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าไหนเลยจะสะกดใจได้"

มันทรงกายขึ้นช้าๆ จับตามองไปบนพื้นหน้าห้องลับ เกาทัณฑ์หลายดอกปักตรึงในที่นั้น หัวเกาทัณฑ์ถึงกับจมลงไปในพื้น!

ความคมของหัวเกาทัณฑ์ ความหนักหน่วงของพลัง เป็นที่คาดคิดได้แล้ว หากเกาทัณฑ์ทั้งสามสิบดอกต่างยิงเข้าใส่ร่างคน จะมีผลอย่างไรเกิดขึ้น?

เอี้ยสิ่งสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่หันมองเซี้ยฮู่ฮวยแล้วกล่าว

"โชคดีที่ท่านฉุดข้าพเจ้า..."

เซี้ยฮู่ฮวยมิสนใจด้วย เบือนสายตาไปที่โต้วเซี่ยเทียน

โต้วเซี่ยเทียนนั่งยองๆลงช้าๆ ชักเกาทัณฑ์จากพื้นมาดอกหนึ่ง

เป็นการชักที่หนักหน่วงกินแรงไม่น้อย แต่พอชักขึ้นได้หน้าพลันเปลี่ยนสีไป

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มถาม

"ท่านเข้าใจพื้นปูด้วยอิฐใด?"

โต้วเซี่ยเทียนถอนใจเบาๆตอบ

"ข้าพเจ้าดูออก มันเป็นหินเขียวขัด ดังนั้น จึงประหลาดใจเกาทัณฑ์เหล่านี้ไฉนถึงกับยิงลงไปในพื้นหินได้ลึกปานนี้?"

สายตาเบือนมามองเกาทัณฑ์ในมือ เห็นยาวเพียงหนึ่งเชี๊ยะ หัวมีประกายแวววาว ตัวเกาทัณฑ์เป็นสีดำมะเมื่อม หนักหน่วงผิดธรรมดา ตลอดตัวเกาทัณฑ์ถึงกับหล่อขึ้นจากเหล็ก!

โต้วเชี่ยเทียนพลิกเกาทัณฑ์ดูไปมา แล้วจึงวางลงกับพื้น ทรงกายขึ้นถอนใจกล่าว

"คิดมิถึง มันถึงกับสามารถสร้างกลไกที่ร้ายกาจปานนี้ได้"

เซี้ยฮู่ฮวยเสริมคำทันที

"แต่ข้าพเจ้าคิดได้"

"เนื่องจากพวกท่านเป็นสหายรักกัน ท่านทราบแต่แรกแล้วว่า มันเป็นศิษย์ของเฮี้ยงกีจื้อ?"

"และเพราะดั่งนี้ ข้าพเจ้ายังทราบความเคยชินของเชื้อสายเฮี้ยงกีจื้อด้วย"

"ความเคยชินใด?"

"มิว่าสร้างกลไกกับดักใดๆ จะต้องเพิ่มไม้ตายที่สามารถฆ่าคนไว้ ไม่ปิดกลไกไว้ก่อน บังอาจผลีผลามเข้าไป มีทางตาย

มากกว่าเก้าส่วน"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะถี่ๆ มิได้สงสัยวาจาของเซี้ยฮู่ฮวยเลย

เอี้ยสิ่งยิ่งเชื่อถือสนิทใจกว่า เมื่อครู่มิใช่เซี้ยฮู่ฮวยฉุดมันหนีทันเวลา ตอนนี้มันกลายเป็นซากศพไปแล้ว ตายในห่าเกาทัณฑ์ที่ระดมยิงออกมาด้วยกลไก!

มันยังหวาดหวั่นสยองขวัญไม่คลาย รำพึงเบาๆ

"ห้องหนังสือที่สวยงาม ถึงกับมาสร้างกลไกไว้ซับๆซ้อนๆ หากเจ้าเด็กน้อยมิใช่มีพิรุธในใจ สมองก็ต้องมีปัญหาจริงๆ"

เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อกล่าว

"สมองของมันมีโรคอยู่จริงๆ แต่ก็เป็นโรคเดียวกับคนธรรมดาสามัญทั้งหลาย"

เอี้ยสิ่งร้องอ้อเป็นทีถาม เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"คนธรรมดาไยมิใช่พยายามซ่อนอัญมณีมีค่าไว้ในสถานที่ซึ่งทั้งเร้นลับทั้งปลอดภัย"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"มันจึงต้องสร้างสถานที่ซึ่งทั้งเร้นลับทั้งปลอดภัยอยู่ในห้อง

หนังสือของมัน เพื่อเก็บบรรดาอัญมณีมีค่าของมัน"

เอี้ยสิ่งรู้สึกเป็นเหตุผลสมจริง จึงสงบปากคำไว้ แต่โต้วเชี่ยเทียนรีบถาม

"เซี้ยเฮียมีวิธีเปิดปิดกลไกเหล่านี้หรือไม่?"

"ข้าพเจ้าจะทดลองดูก่อน..."

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้น

"มิต้องหาแล้ว กลไกเคลื่อนไหวไปครั้งเกาทัณฑ์ก็ยิงออกมาหมดสิ้น พวกตอนนี้พอจะวางใจเข้าไปได้"

มันกล่าวอย่างรวบรัดขัดเจน แต่เท้ากลับยืนในที่นั้น มิได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว

เซี้ยฮู่ฮวยชายตามองมันแล้วถาม

"ท่านเข้าใจ มีกลไกเพียงด่านเดียว?"

"หรือยังมีอื่นๆอีก?"

"ข้าพเจ้าเห็นว่าต้องมี"

เอี้ยสิ่งถอยไปครึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว กวาดตามองวูบหนึ่งแล้วถามอีก

"กลไกอยู่ประตูลับด้านนี้ คาดว่าประตูลับอีกด้านหนึ่ง จึง

เป็นปากทางเข้าที่แท้จริง ดูท่า พวกเราสมควรเข้าไปในประตูบานนั้นมากกว่า"

"ท่านแน่ใจ ในประตูนั้นไม่มีกลไกอีก?"

เอี้ยสิ่งมิได้ส่งเสียง เซี้ยฮู่ฮวยก็ไม่กล่าวกระไรอีกพลันเดินเข้าไปคว้าเก้าอี้ขึ้นตัวหนึ่งทุ่มลงในประตูลับ

เก้าอี้ตัวนั้นพุ่งออกไปไกลร่วมหนึ่งวา เข้าไปในประตูลับกระแทกกับพื้นภายในประตูดังโครม

เก้าอี้พอกระแทกพื้น ประตูบานนั้นคล้ายถูกคนผลักด้วยพลังรุนแรง ปิดเข้าหากันทันที

และในพริบตาเดียวกันนั้น ผู้คนทั้งหลายแลเห็นประกายตาวูบวาบ

ดาบบินจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนพุ่งสลับซับซ้อนอยู่ในห้องลับ ดุจเป็นตาข่ายประกายแวววับเจิดจ้าบาดตายิ่ง

เมื่อประตูลับปิดสนิท ประกายดาบพลอยสลายสาบสูญ แต่เสียงฝ่าอากาศเสียงโลหะร่วงลงสัมผัสพื้นยังพอได้ยินอยู่แผ่วเบา

ใบหน้าเอี้ยสิ่งกลับกลายเป็นซีดขาวอีกครั้ง

สีหน้าโต้วเซี่ยเทียนก็มิใคร่น่าดูนัก ส่งเสียงสะท้าน

"กลไกด่านนี้ ยังร้ายกาจกว่าเมื่อครู่มากนัก ประตูลับปิดลงสกัดทางถอยไว้ก็มีแต่ทางรอให้ดาบเข้ามาสัมผัสร่างเท่านั้น"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะเห็นพ้อง

"ในประตูลับกว้างสี่ห้าเช็ยะเท่านั้น แม้มีอาวุธอยู่กับมือยังไม่อาจจะใช้ปัดป้องร่างกายได้"

โต้วเซี่ยเทียนกล่าว

"มาตรว่าสะบัดปัดป้องได้ ก็ยากจะต่อต้านดาบบินที่พุ่งออกมาจากทุกทิศทางจนหนาแน่นถี่ยิบนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ ยังคงเบือนสายตาไปที่ประตูลับซึ่งปิดลง รูปไม้แกะสลักของพระสังขจายเป็นบานประตู ยังคงหัวร่อร่าดั่งเดิม

แต่เอี้ยสิ่งหัวร่อไม่ออกแล้ว มันเหลียวซ้ายแลขวา ในที่สุดจับตามองหน้าเซี้ยฮู่ฮวยถอนใจกล่าว

"ในประตูลับทั้งสองทางต่างมีกลไก แล้วท่านว่าประตูบานใดจึงเป็นทางเข้าที่แท้จริง?"

"ย่อมเป็นบานนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบแล้วชี้ไปยังประตูที่มีภาพไม้แกะสลักรูปเจ้าแม่กวนอิม กล่าวต่อไป

"ในเมื่อพระสังฆจายเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง ปิดทางลับด้านของท่านไว้ พวกเราก็มีแต่ประตูลับบานนี้พอจะเข้าไปได้เท่านั้น"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวแล้วนั่งยองๆลง พิจารณาภาพไม้แกะสลักรูปเจ้าแม่กวนอิม

สายตาของโต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่ง ก็พากันจับมองโดยละเอียด แต่สังเกตเลศนัยไม่ออกสักน้อยนิด เอี้ยสิ่งจึงอดมิได้ต้องโพล่งถาม

"ท่านทำกระไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบโดยมิได้หันมา

"หาปุ่มบังคับห้ามกลไก"

"ปุ่มบังคับอาจบางทีอยู่ด้านใน"

"หากอยู่ด้านใน ตัวชุยปักไฮ้เองจะเข้าได้อย่างไร?"

เอี้ยสิ่งหน้าแดงฉานทันที มิส่งเสียงอีกแล้ว

มือของเซี้ยฮู่ฮวยเริ่มเคลื่อนไหวตามรูปในภาพแกะสลัก

อย่างเชื่องช้าทีละน้อย

พอเริ่มเคลื่อนไหว คล้ายมีความรู้สึกถูกคนถลึงจ้องอย่างดุดัน

เซี้ยฮู่ฮวยก็ไม่ทราบ ไฉนเกิดความรู้สึกเช่นนี้ มือทั้งสองจึงหยุดลงโดยไม่รู้ตัว

เบื้องหน้าไม่มีผู้คนใดๆ มีแต่ภาพไม้แกะสลักเท่านั้น

ภาพไม้แกะสลักเป็นรูปเจ้าแม่กวนอิม

ตอนนั้น มือของเซี้ยฮู่ฮวยพอดีกดอยู่บนเข่าของรูปสลักเจ้าแม่กวนอิม

เซี้ยฮู่ฮวยเบิ่งตาดูรูปสลักแน่วนิ่ง คล้ายดั่งกำลังคิดอะไร

โต้วเซี่ยเทียนกำลังจะถาม แต่มือทั้งสองของเซี้ยฮู่ฮวยได้เริ่มเคลื่อนไหวอีกครา

มือของเซี้ยฮู่ฮวยเคลื่อนไปตามท่อนแขนของเจ้าแม่กวนอิม แต่ตากลับเขม้นมองยังดวงตาสุกใสของเจ้าแม่กวนอิมแน่วนิ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยพลันรู้สึกได้ ในดวงตาที่เป็นมุกสุกใสของเจ้าแม่กวนอิมถึงกับสั่นไปพร้อมกับมือที่เคลื่อนไหวดุจดั่งตำหนิในความอุกอาจก้าวร้าวของตนอยู่ก็ปาน

"ที่แท้เป็นดวงตาของท่านถลึงจ้องเรานี่เอง"

เชี้ยฮู่ฮวยหัวร่อเบาๆ โยกแขนของเจ้าแม่กวนอิมไปทั้งซ้ายๆ ขวาๆทันที

แขนของเจ้าแม่กวนอิมถึงกับเคลื่อนไหวได้ เมื่อทางซ้ายและขวาไม่มีปฏิกิริยา แต่พอดันแขนทั้งสองขึ้นเบื้องสูง เสียงฉับดังขึ้นทันที นัยน์ตามุกทั้งสองของเจ้าแม่กวนอิม พลันดีดตัวออกจากเบ้ามา

นัยน์ตามิได้ถูกดีดกระเด็นไกล เพียงดีดออกมาครึ่งเชี้ยะที่หลังดวงตาถึงกับเป็นด้ามไม้ยาวประมาณครึ่งเชี้ยะ!

เชี้ยฮู่ฮวยคลายแขนของเจ้าแม่กวนอิม เปลี่ยนขึ้นไปกุมท่อนไม้ทั้งสองแทน

พอสัมผัสรู้สึกเย็นเยียบ ถึงกับเป็นท่อนเหล็กมิใช่ไม้!

เชี้ยฮู่ฮวยจึงโยกท่อนไม้ของดวงตาทั้งสองอยู่ไปมา โดยผลักท่อนซ้ายไปทางขวา ทันใดนั้น ภายในประตูลับมีเสียงพิกลพิสดารดังแว่วออกมาทันที

เป็นเสียงที่คล้ายมุสิกกำลังใช้ฟันใช้เล็บของมันฉีกกระชากซากศพอยู่

ในห้องที่เงียบวังเวง เสียงนี้จึงยิ่งดังชัดเจนผิดธรรมดา

เสียงที่น่าสะพรึงกลัวอยู่แล้ว มาดังในห้องที่เงียบวังเวง จึงยิ่งน่าสยดสยองผิดธรรมดา กระทั่งเฮี้ยฮู่ฮวยได้ยินแล้วยังต้องสยิวกายโดยไม่รู้ตัว

แต่ใบหน้ากลับมีรอยยิ้ม ปรบมือแล้วลุกขึ้นช้าๆ พลางส่งเสียง

"ตอนนี้พวกเราเข้าไปได้แล้ว"

ต้นตอก่อเภทภัย

ในประตูลับยังคงยะเยียบเลือนราง

เชี้ยฮู่ฮวยย่างเข้าไปก้าวแรกพลันหยุดไว้ หันช้าๆมาส่งเสียง

"โต้วเฮีย รบกวนท่านหิ้วตะเกียงน้ำมันบนโต๊ะนั้นมาให้ด้วย"

ในแสงตะเกียงที่ส่องสว่าง เชี้ยฮู่ฮวยเห็นชัดเจนยิ่ง

ห้องลับนี้ลึกเพียงสี่ห้าเชี๊ยะจริงๆ แต่ถึงกับกว้างสองวาเศษ ไปทางซ้ายไม่ถึงหกเชี๊ยะ เป็นผนังอีกด้านหนึ่ง ปิดกั้นประตูลับของทางด้านรูปพระสังขจาย สุดทางด้านขวาก็เป็นผนัง มีร่วมหนึ่งวาที่ลึกลงไปในใต้ดิน บันไดศิลาสายหนึ่งทอดลงสู่เบื้องล่าง เชิงบันไดมีแสงไฟอยู่เลือนราง

ผนังทั้งสี่ด้านล้วนฉาบสีดำสนิท ตามผนังมีท่อเล็กๆมากหลาย ปากท่อมีหัวเกาทัณฑ์โผล่มาครึ่งท่อน เมื่อกระทบแสงไฟเป็นประกายวูบวาบวาววับ

หากไม่ปิดกลไกไว้ก่อน พอเหยียบย่างเข้ามาในห้องลับกระทบถูกกลไก เกาทัณฑ์จะต้องระดมยิงออกมาจากในท่อทันที

สถานที่แคบยาวเยี่ยงนี้ แน่นอน ย่อมไม่มีทางสะบัดมือเท้าแม้มีพลังฝีมือสูงส่งกล้าแข็ง ยังยากจะต่อต้านเกาทัณฑ์ที่ระดมยิงมาจากทุกทิศทางได้

นอกจากท่อเกาทัณฑ์แล้ว ผนังทางรอบข้าง ไม่มีการตบแต่งอย่างใด

ที่แท้ห้องลับนี้เป็นเพียงอุโมงค์ ทอดสู่ห้องใต้ดินเท่านั้น

บันไดศิลาไม่ยาว มีเพียงสามสิบขั้นเท่านั้น สุดทางบันได

เป็นประตูศิลาอีกบานหนึ่ง ถึงกับเลื่อนออกทางซ้ายขวา แสงสว่างลอดออกมาจากภายในประตูนั่นเอง

หรือประตูศิลานี้ก็บังคับด้วยกลไก พอกลไกข้างบนถูกปิด ประตูศิลานี้ก็เปิดออกเอง!

เชี้ยฮู่ฮวยยืนนิ่งที่หน้าประตูศิลาชั่วขณะ จึงสาวเท้าเข้าไปในห้องที่มีแสงโคมไฟ

แสงไฟนวลใยดั่งเป็นแสงจันทร์!

หลังประตูเป็นห้องศิลาที่กว้างใหญ่ แทบเทียบเท่ากับห้องหนังสือของชุยปักไฮ้

การตบแต่งในห้องศิลาวิจิตรพิสดารยิ่งนัก ผนังสี่ด้านมีม่านแพรห้อยระพื้นปูด้วยพรมหนานุ่ม สีแดงฉานปานโลหิต เดินอยู่บนพรมไม่มีเสียงฝีเท้าแม้สักแผ่วเบา

โคมอยู่กึ่งกลางห้องศิลา โคมแปดดวงได้แขวนเป็นรูปเจ็ดดาวเคียงเดือน ตอนนี้มีสว่างเพียงดวงกลางที่เป็นเดือน อีกเจ็ดดวงที่เป็นดาวมิได้จุดไว้

ใต้โคมมีโต๊ะเก้าอี้ เป็นหนึ่งโต๊ะเจ็ดเก้าอี้ ตั้งในสภาพเจ็ดดาวเคียงเดือนเช่นกัน

โต๊ะเก้าอี้ชุดนี้ แสดงว่าคัดเลือกมาจากในชั้นเยี่ยมของชั้นเยี่ยม บรรดาแคร่ที่ตั้งอยู่ทั้งสี่ด้านของห้องศิลาก็เป็นเช่นกัน

แคร่ยี่สิบกว่าสามสิบตัว มีภาชนะและวัตถุโบราณที่สร้างจากอัญมณีต่างๆ เป็นประกายสีสันแพรวพราย

เพชรลูกโตประมาณไข่นกพิราบ วูบวาบแวววับล้อแสงไฟ

ทั้งห้องมีแต่ประกายอัญมณี

หากแม้นโคมทั้งแปดดวงต่างถูกจุดขึ้น ประกายอัญมณีต้องยิ่งเจิดจ้ากว่านี้ บาดตากว่านี้แน่

แต่แม้เป็นประกายของตอนนี้ เอี้ยสิ่ง โต้วเซี่ยเทียนและชุยหงี ทั้งสามก็ยากจะต่อต้านได้แล้ว

ทั้งสามต่างพากันปากอ้าตาเหลือกค้าง ตะลึงลานกับที่ดุจสลักจากตอไม้

มีแต่เซี้ยฮู่ฮวยนอกเหนือกฎนี้เท่านั้น!

เซี้ยฮู่ฮวยยกตะเกียงเดินต่อไป ด้วยทีท่าคล้ายไม่แยแสสนใจบรรดาอัญมณีที่อยู่ในห้องเลย

เดินรอบห้องศิลาแล้ว ทรุดกายนั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะใหญ่ วางโคมในมือลงบนโต๊ะเบาๆ

ห้องศิลายิ่งเงียบวังเวง เสียงต็กนี้ยิ่งดังผิดธรรมดา

เอี้ยสิ่ง โต้วเซี่ยเทียนและชุยหงี ถูกเสียงต็กนี้ก่อกวนให้สะดุ้งรู้ตัว สายตาของทั้งสามจับมองไปที่ใบหน้าเซี้ยฮู่ฮวยราวนัดกันไว้

เซี้ยฮู่ฮวยเพียงถามชุยหงี

"ก่อนนี้ท่านเคยเข้ามาหรือไม่?"

ชุยหงีสั่นศีรษะตอบ

"ไม่เคย นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าทราบ ใต้ตึกหนังสือยังมีห้องลับเช่นนี้ มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าแม้ไม่รู้จักห้ามกลไกอย่างไร ก็ไม่ถึงกับเพียงงอมือดูทางด้านข้างเท่านั้น"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรำพึง

"กระทั่งท่านยังไม่ยอมให้ทราบ กับคนอื่นๆเราเห็นว่ามันยิ่งไม่ยอมแพร่งพราย บวกกับกลไกที่ร้ายกาจเหล่านั้น สถานที่นี้กล่าวได้ว่าทั้งเร้นทั้งลับทั้งปลอดภัย นำอัญมณีของมีค่ามาซ่อนอยู่ในห้องลับนี้ นับว่าเหมาะสมอย่างยิ่งแล้ว"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้นบ้าง

"หากมันขังตัวเองอยู่ในที่นี้ ไยมิใช่ปลอดภัยอย่างยิ่ง?"

"สมควรใช่"

เอี้ยสิ่งสันนิษฐานต่อไป

"อาจบางที ค่ำคืนที่มันหายสาบสูญ เป็นหลบเข้ามาซ่อนในห้องนี้"

โต้วเชี่ยเทียนสวนคำทันที

"ในตอนนั้น พวกเราไม่ได้ยินเสียงใดๆเลย"

เอี้ยสิ่งกล่าว

"มันที่ลนลานหนีด้วยความหวาดกลัว ย่อมกลั้นลมหายใจไม่กล้าส่งเสียงใดๆอีกแล้ว"

โต้วเชี่ยเทียนกล่าว

"อย่างนั้น ตอนข้าพเจ้ากับโป๋วเปียเอี้ยคุงบุกเข้าไปในห้องหนังสือ มันย่อมควรทราบอยู่ ย่อมควรออกมาพบกัน"

"อาจบางทีมันตอนนั้นอยู่ในห้องศิลานี้แล้ว ปิดกลไกของประตูศิลา จึงไม่ได้ยินเสียงใดๆเลย"

ไม่รอให้โต้วเชี่ยเทียนออกความเห็นอย่างไร มันรีบกล่าวต่อ

"อาจบางทีมันตอนนั้นสลบไสลไปแล้วก็ได้"

"แม้นับว่าสลบไป ก็ต้องมีเวลาฟื้นมา"

"นี่ยังต้องบอก"

"นับแต่เกิดเรื่องมาจนถึงสนธยาวันที่สอง ในห้องหนังสือมีคนของพวกเราเฝ้าอยู่ตลอดเวลา"

"อาจบางทีมันสลบไสลไปสามวันสามคืน หรืออาจบางทีตอนนั้นมัน..."

กล่าวได้เพียงครึ่งเดียวพลันชะงักไว้ เซี้ยฮู่ฮวยจึงกล่าวต่อให้

"อาจบางทีมันตอนนั้นตายไปแล้ว?"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะกล่าว

"คนเมื่อตายไป ย่อมไม่มีปฏิกิริยาใดๆ และไม่อาจออกไปได้ด้วย"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"คนแม้ตายไป ยังต้องมีของสิ่งหนึ่งเหลือไว้"

"ของใด?"

"ซากศพ!"

ในห้องศิลาไม่มีซากศพชุยปักไฮ้

หากชุยปักไฮ้ตายในห้องศิลานี้ ซากศพก็ควรยังอยู่ที่นี่

เอี้ยสิ่งกวาดตามองแล้วชี้พลางกล่าว

"ซากศพอาจบางทีซ่อนอยู่ในหีบเหล่านั้น"

ที่ซึ่งมันชี้ เป็นมุมห้องกองหีบอยู่หลายใบ

เซี้ยฮู่ฮวยมองตามปลายนิ้วมันแล้วถาม

"ท่านเคยเห็นศพเดินได้หรือไม่?"

หากซากศพเดินไม่ได้ ไหนเลยจะเข้าไปซ่อนตัวในหีบ?

เอี้ยสิ่งสั่นศีรษะตอบ

"ข้าพเจ้าไม่เคยเห็น แต่ทว่า ก่อนมันยังมิได้เข้าหีบ ไม่แน่จะต้องตายอยู่ก่อน"

"ท่านหมายความ มันเข้าไปในหีบเองแล้วจึงตายอยู่ในหีบ?"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยถาม

"ห้องศิลานี้นับว่าปลอดภัยเพียงพอแล้ว"

"ในตอนที่มันบาดเจ็บ หนีเข้ามาในห้องศิลา บรรดาคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นอาจไล่ตามเข้ามาก็ได้ มันในยามอับจนปัญญา สุดท้ายมีแต่ซ่อนตัวในหีบเท่านั้น"

เซี้ยฮู่ฮวยพลันหัวร่อถาม

"ท่านเข้าใจมันเป็นภูตผีปิศาจ?"

"ไฮ้! หมายความอย่างไร?"

"หากมันมิใช่ภูตผีปิศาจ ไหนเลยจะหนีไปซ่อนในหีบ แล้วยัง

ใส่กุญแจทางนอกหีบได้"

จนบัดนี้ เอี้ยสิ่งจึงได้สนใจสังเกต บรรดาหีบเหล่านั้นล้วนมีกุญแจดอกใหญ่ใส่อยู่ แต่มันถึงกับไม่มีสีหน้าเปลี่ยนแปร ยังคงกล่าว

"กุญแจมิใช่เป็นตัวมันใส่"

"มิใช่มันจะเป็นผู้ใด?"

"อาจบางทีเป็นคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น"

"หมายความ คิบฮ้วยง้อคือปิศาจ?"

"อาจบางที"

เซี้ยฮู่ฮวยต้องหัวร่อเบาๆ

จวบจนบัดนี้ เซี้ยฮู่ฮวยยังมิเคยเห็นผีเสื้อที่เรียกว่าคิบฮ้วยง้อเลย จึงยังมิยอมเชื่อว่าเป็นความจริง

เอี้ยสิ่งกล่าวสืบไป

"อย่างไรก็ดี พวกเราตอนนี้คล้ายจะต้องเปิดหีบเหล่านั้นออกมาดูกัน"

ประการนี้ เซี้ยฮู่ฮวยกลับไม่คัดค้าน

หีบถูกเปิดออกแล้ว

บรรดากุญแจทองเหลืองดอกใหญ่ ถึงกับคล้องไว้โดยมิได้ใส่สนิท จึงเปิดออกได้อย่างง่ายดาย

หีบมีอยู่เจ็ดใบ เป็นหีบเหล็ก!

สี่ใบในจำนวนนั้น ใส่ทองคำกับเงินไว้เต็มปรี่ ยังมีอีกสามใบล้วนเป็นอัญมณีที่สูงค่า!

บรรดาอัญมณีในหีบทั้งสาม แต่ละชิ้นล้วนมีคุณค่าที่ไม่ด้อยกว่าที่ตั้งเรียงรายอยู่ในแคร่ของห้องศิลานี้เลย

เอี๊ยสิ่ง โต้วเชี่ยเทียน ต่างปากอ้าตาค้างไปแล้ว

ทรัพย์สมบัติของชุยปักไฮ้ นับว่ามหาศาลกว่าที่ทั้งสองคาดหมายไว้มากหลายนัก

เอี๊ยสิ่งถึงกับอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"หากจะนับผู้ร่ำรวยในอาณาบริเวณนี้ ต้องนับมันเป็นอันดับหนึ่งแน่นอนแล้ว"

ชุยหงีก็ตะลึงลานอยู่ในที่นั้น มาตรว่ามันเป็นก้วงแกของชุยปักไฮ้ แต่ก็ไม่ชัดเจนในทรัพย์สมบัติของชุยปักไฮ้มีอยู่มากน้อยเท่าใด

แต่เซี้ยฮู่ฮวยกลับไม่มีสีหน้าแปรเปลี่ยนสักน้อยนิด คล้ายดั่งทราบอยู่ก่อน และก็คล้ายมิแยแสสนใจเลย

ในหีบมีแต่ทองคำและเงินกับอัญมณี ไม่มีซากศพ กระทั่งยังไม่มีกระดูกคนตายแม้สักท่อนเดียว

เอี้ยสิ่งข่มใจด้วยความลำบากยากเข็ญ จึงสามารถเบือนสายตากลับจากหีบมาได้ ลูบคางพลางกล่าว

อาจบางทีคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น ดูดโลหิตมันแห้งแล้วพลอยแทะกินเนื้อหนังกระดูกของมันไปจนหมดสิ้นด้วย"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้ออย่างชืดชา เอี้ยสิ่งเองก็มิกล้าแน่ใจแล้ว มันครุ่นคิดอีกครู่หนึ่งจึงเบนเรื่องไป

"อาจบางทีห้องศิลานี้ยังมีทางออกอื่นอยู่

.....

ห้องศิลาไม่มีทางออกอื่นใดอีกแล้ว

ม่านทั้งสี่ต่างถูกเลิกขึ้น กระทั่งพรมปูพื้นยังถูกพลิกออกมาทุกแผ่น แต่ไม่ได้พบเห็นร่องรอยใดๆ

ในที่สุด ทั้งสี่คนจึงยุติการค้นหา

เซี้ยฮู่ฮวยกลับมานั่งเก้าอี้ตัวเดิม จับตามองเอี้ยสิ่งอีกคราครั้งนี้ เอี้ยสิ่งมิได้ส่งเสียงอีกแล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยรอเป็นครู่ใหญ่ เห็นเอี้ยสิ่งยังคงไม่ส่งเสียง จึงเอ่ย

ปากถาม

"ท่านยังมีอาจบางทีใดอีก?"

เอี้ยสิ่งถอนหายใจเฮือกใหญ่ตอบ

"ไม่มีแล้ว"

"อย่างนั้น ฟัง "อาจบางที" ของข้าพเจ้าบ้างเป็นไร?"

"กำลังต้องการฟังความคิดเห็นของท่านอยู่"

เซี้ยฮู่ฮวยจึงกล่าวช้าๆ

"อาจบางทีหลังจากส่งเสียงร้องด้วยความตระหนกแล้ว มันก็หนีเข้ามาซ่อนตัวในที่นี้ จนกระทั่งที่ตึกหลังเหลือไม่กี่คน มันจึงเปิดประตูลับ ลอบหลบหนีออกไป"

เอี้ยสิ่งเบิ่งตาดูเซี้ยฮู่ฮวยแน่วนิ่ง ขณะจะกล่าวกระไร เซี้ยฮู่ฮวยก็ส่งเสียงต่อ

"นี่ความจริงเป็นคำอธิบายสมเหตุสมผลที่สุด มิเช่นนั้น... พวกเราก็ต้องยอมรับเรื่องคิบฮ้วยง้อเป็นความจริง"

โต้วเซี่ยเทียนพลันเอ่ยปากเป็นครั้งแรก

"ฟังหางเสียงของท่าน คล้ายดั่งสงสัยการมีอยู่ของคิบฮ้วยง้อทุกประการล้วนเป็นมันเสกสรรค์ปั้นแต่งมา?"

"ข้าพเจ้ามีความสงสัยเยี่ยงนี้อยู่"

"การกระทำเยี่ยงนั้น คล้ายไม่มีคุณประโยชน์ใดต่อมันเลย?" เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อกล่าว

"อาจบางทีมันว่างจนเงียบเหงารำคาญ จึงมาล้อเล่นกับพวกเรา"

โต้วเซี่ยเทียนฟังออกว่าเซี้ยฮู่ฮวยล้อเล่น จึงเพียงหัวร่อมิตอบโต้ แต่เอ๊ยสิ่งกลับกล่าวอย่างเป็นจริงเป็นจัง

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ มันมิใช่เป็นคนพอใจหยอกล้อกับผู้คน" เซี้ยฮู่ฮวยตอบ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบมันไม่ใช่คนเช่นนั้น...พวกเราคล้ายดั่งลืมจุดประสงค์ของการเข้ามาในนี้แล้ว"

จุดประสงค์ของการเข้ามา เป็นตั้งใจจะหาบันทึกเหตุการณ์ของชุยปักไฮ้

โต้วเซี่ยเทียนถูกสะกิดให้สะดุ้งรู้ตัว รีบส่งเสียง

"ข้าพเจ้าคาดคิด บันทึกฉบับนั้นคงซ่อนอยู่ในสถานที่นี้แน่" เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะตอบ

"ในตึกหนังสือนี้ ข้าพเจ้าเห็นยังไม่มีสถานที่อื่นใด ปลอดภัย

และลีกลับเท่าที่นี่..."

แล้วเซี้ยฮู่ฮวยเบือนสายตาไปที่โต๊ะตัวใหญ่ ซึ่งบนนั้นมีม้วนกระดาษอยู่สิบกว่าม้วน ใต้ม้วนกระดาษมีจดหมายอยู่อีกฉบับหนึ่ง

แต่ละม้วนกระดาษล้วนมีอักษร มิใช่บอกเป็นภาพวาดใด แต่เป็นบอกวันเวลา อาทิ ขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสาม ขึ้นสองค่ำเดือนสาม... ขึ้นสิบสี่ค่ำเดือนสาม

หรือนี่คือบันทึกที่พวกมันต้องการหา?

พวกเอี้ยลิ่ง โต้วเซี่ยเทียนและชุยหงี พากันล้อมเข้าไปราวนัดกันไว้

เซี้ยฮู่ฮวยก็ลุกจากเก้าอี้ แต่หยิบจดหมายฉบับนั้นมาถือไว้ก่อน

จดหมายฉบับนั้น มิใช่ชุยปักไฮ้ทิ้งไว้ให้ หน้าซองเขียนอยู่ชัดเจน มอบให้เซี้ยฮู่ฮวยรักษาไว้ชั่วคราว หลังจากชุยปักไฮ้ตายแล้วค่อยนำไปมอบต่อข้าหลวงเกาเทียนลก

เซี้ยฮู่ฮวยสอดจดหมายเก็บไว้ในอกเสื้อแล้วกล่าว

"ก่อนยังมิอาจยืนยันการตายของมัน จดหมายฉบับนี้และที่

โต้วเซี่ยเทียนเฮีย ยังคงให้เราสองรักษาไว้อีกชั่วคราว รอจนยืนยันได้แน่ชัด จึงค่อยมอบต่อท่านข้าหลวงพร้อมกัน"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะรับคำ เซี้ยฮู่ฮวยจึงหยิบม้วนกระดาษที่มีอักษรขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสามมาแล้วกล่าว

"ตอนนี้พวกเราควรมาดูบันทึกเหล่านั้นแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยคลี่ม้วนกระดาษไปบนโต๊ะ ในกระดาษวาดภาพไม่มีภาพจริงๆ มีแต่หนังสือบันทึกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสาม

ขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสาม ชุยปักไฮ้เห็นคิบฮ้วยง้อเป็นครั้งแรก

ชิกแชเต๊าะเผ็ก เจ็กเกี่ยมเจ๊าะเมี่ย กระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมของมันถูกใช้ออกไปแล้ว แต่ไม่สามารถฆ่าคิบฮ้วยง้อตัวนั้น

กระบี่พอไปถึง คิบฮ้วยง้อพลันสลายหายวับ หายไปดุจกับภูตผีปิศาจ

.....

ลายมือของชุยปักไฮ้ย่ำแย่อย่างยิ่ง ในการเขียนโดยเร่งร้อน ภาษาและสำนวนยิ่งมิต้องเอ่ยอ้างถึงแล้ว

ลายมือไม่เป็นที่สำคัญ ภาษาและสำนวนก็เช่นกัน เนื่อง

เพราะเหตุการณ์ที่มันประสบในสิบสี่วันนั้น แล้วแต่จะเขียนเช่นไร ต่างพอจะให้ผู้อ่านต้องหวาดหวั่นสยองขวัญแล้ว

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ความจริงก็แตกตื่นสะท้านขวัญอยู่แล้ว

กระดาษสิบสี่ม้วน บอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสิบสี่วันโดยละเอียด

หนึ่งม้วนบอกเหตุการณ์ของหนึ่งวัน

ในแสงโคมที่นวลใย ตามบรรทัดอักษร คล้ายดั่งมีกลิ่นอายของปิศาจกระจายออกมา

ทั้งสี่เมื่ออ่าน ต่างพากันสยิวกายด้วยความเหน็บหนาว ไม่มีปัญญาเบือนสายตาออกจากกระดาษแล้ว...

ขึ้นหนึ่งค่ำ สองค่ำ สามค่ำ ของสามม้วนแรก เซี้ยฮู่ฮวยคลี่ช้าๆออกอ่านโดยละเอียด แต่พอถึงม้วนที่สี่ ท่วงท่ารวดเร็วขึ้นโดยไม่รู้ตัว ยิ่งนานยิ่งเร็ว!

สายตาของพวกเอี้ยสิงทั้งสาม มองตามอากัปกิริยาของเซี้ยฮู่ฮวยโดยไม่กะพริบ

เมื่ออ่านบันทึกทั้งสิบสี่ม้วนสิ้นความ เซี้ยฮู่ฮวยแทบจะหายใจไม่ออก

พวกเอี้ยสิ่ง โต้วเชี่ยเทียนและชุยหงี ยิ่งคล้ายจะสลบไสลด้วยความตื่นเต้น กลิ่นอายยะเยียบของปิศาจคล้ายกระจายออกจากในกระดาษวาด แผ่ซ่านเข้าไปในห้องศิลาอย่างเชื่องช้า

เมื่อเซี้ยฮู่ฮวยวางกระดาษม้วนที่สิบสี่ลง มือทั้งสองแม้ไม่ถึงกับชาแข็ง แต่ก็เย็นเฉียบแล้ว

สีหน้าโต้วเชี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่ง กลายเป็นซีดขาว ส่วนชุยหงียืนตัวสั่นระริกตลอดเวลา

ทั้งสี่ต่างได้รู้สึกถึงความหวาดกลัวของชุยปักไฮ้ในเวลานั้น

ทั้งสี่ถึงกับต่างไม่มีวาจา และไม่มีท่วงท่าใด ดุจกับถูกกลิ่นอายปิศาจสะกดจนแข็งตัวอยู่ในที่นั้นแล้ว

.....

มิทราบอีกเนิ่นนานปานใด ในที่สุดโต้วเชี่ยเทียนทำลายความเงียบวังเวงขึ้นก่อน

"ที่แท้เรื่องนี้เกี่ยวพันถึงความบริสุทธิ์ของภรรยามัน มิน่าเล่าจึงยากจะบอกกับผู้อื่นใด"

เอี้ยสิ่งสวนคำทันที

"ภรรยามัน หรือจะเป็นตัวจำแลงของคิบฮ้วยง้อ? เป็นปิศาจ

ผีเสื้อจริงๆได้?"

โต้วเซี่ยเทียนมิได้ตอบ เพราะมิทราบควรตอบอย่างไร แต่ชุยหงีร้องขึ้น

"ข้าพเจ้าไม่ยอมเชื่อเด็ดขาดว่าเป็นเรื่องจริง"

มีผู้ใดจะยอมเชื่อ?

เอี้ยสิ่งฝืนยิ้มกล่าว

"ท่านไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด มิใช่จะยืนยันว่าเจ้านายของท่านโป้ปด?"

ชุยหงีตะลึงลานอยู่กับที่ เอี้ยสิ่งหันมาถามเซี้ยฮู่ฮวย

"เซี้ยเฮียมีความเห็นอย่างไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยถอนหายใจเฮือกใหญ่ มิได้กล่าวกระไร

เซี้ยฮู่ฮวยก็มิทราบควรตอบอย่างไรเช่นกัน

หากสมองของชุยปักไฮ้มีปัญหา ต้องไม่สามารถเขียนบันทึกเหล่านี้ได้อย่างแน่นอน

หรือเรื่องราวที่เกิดจะเป็นความจริง?

ความเงียบวังเวงได้ครอบคลุมในห้องศิลาอีกครั้ง

โต้วเซี่ยเทียนทำลายความเงียบวังเวงอีกครา แต่เป็นเพียง

ถอนหายใจเท่านั้น

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนสายตาไปที่โต้วเซี่ยเทียนพลางถาม

"โต้วเฮีย ในสองวันนี้ ท่านพบภรรยาคนนั้นของมันหรือไม่?"

"ในคืนแรมหนึ่งค่ำ นางทราบชุยเฮียหายสาบสูญไป เคยมาสอบถามข้าพเจ้าที่ห้องหนังสือ พลบค่ำของเมื่อวาน ข้าพเจ้ามาถามเรื่องชุยเฮียกลับบ้านหรือไม่? ก็เป็นนางออกมาต้อนรับข้าพเจ้า"

"นี่ก็เป็นที่ประหลาดอย่างยิ่งแล้ว"

"ประหลาดอย่างไร?"

"โต้วเฮียไม่เข้าใจ?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"เมื่อครู่ท่านเห็นบันทึกนั้นแล้ว หรือท่านไม่รู้สึก คำพูดในบันทึกมีความพลุ่งพล่านอย่างยิ่ง ไม่ยากจะดูออก ในใจของมันมีความคิดที่น่าสะพรึงกลัวอย่างยิ่งอยู่"

"ความคิดใดกัน?"

"มันปรารถนาจะฆ่าเอียะเต็กกุนกับก้วยพกอย่างยิ่ง"

"...หากพวกนางมีเจตนาทำร้ายเราจริง ก็ต้องไม่เกรงใจ

ต่อพวกนางเด็ดขาด มิว่าเป็นมนุษย์ หรือปิศาจผีเสื้อต่างต้องฆ่าแน่นอน"

ในบันทึกขึ้นสิบค่ำ ชุยปักไฮ้เคยแสดงความเห็นเช่นนี้อยู่

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะรับคำ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"อาจบางทีข้าพเจ้าจะกล่าวเกินเลยไป ดูตามบันทึก แสดงว่ามันมีความหวาดกลัวต่อคิบฮ้วยง้อถึงขีดสุดแล้ว สมองอาจบางทีจะวิปริตไปเพราะสาเหตุนี้ ถือภรรยาตัวเองกลายเป็นคิบฮ้วยง้อไป"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้น

"หากเป็นความจริง เอียะเต็กกุนน่ากลัวไม่อาจมีชีวิตถึงบัดนี้"

โต้วเซี่ยเทียนกล่าวบ้าง

"หากสมองของมันวิปริต เอี๊ยะเต็กกุนตายไป การสาบสูญของมันกลับไม่ยากจะอธิบาย"

สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง แล้วโต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"เนื่องเพราะนั่นพอจะบอกได้ มันถือเอียะเต็กกุนเป็นคิบฮ้วย

ง้อ ฆ่านางตายไปแล้ว หลบหนีไปซ่อนตัวเพราะกลัวความผิด"

เชี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"เยี่ยงนี้พอจะยืนยัน เรื่องประหลาดทั้งมวลที่มันบันทึกอยู่นั้น ล้วนเป็นความคิดที่เหลวไหลฟุ้งซ่านของมัน"

พลันสั่นศีรษะแล้วกล่าวสืบไป

"ปัญหาอยู่ที่คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น ก้วยพกและเอียะเต็กกุนแม้ต่างไม่เห็นแต่กลับมิใช่มีมันเห็นเพียงผู้เดียว เพราะนอกจากมัน ยังมีโต้วเฮียท่านเห็นอีกผู้หนึ่ง"

โต้วเชี่ยเทียนเน้นเสียงหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

"ข้าพเจ้าเห็นกับตามาจริงๆ บันทึกของขึ้นสองค่ำกับสิบสี่ค่ำสองวันนั้นเป็นเรื่องจริง ที่เกิดประจักษ์กับตาข้าพเจ้า"

"ดังนั้นเอง จึงได้เป็นปัญหาแล้ว"

เอี้ยสิ่งโพล่งถามอีกครา

"อย่างนั้น สมควรอธิบายเยี่ยงไร?"

"คำอธิบายสมเหตุผลที่สุดคือ ในระหว่างพวกสามคนคือชุยปักไฮ้ เอียะเต็กกุนกับก้วยพก ต้องมีฝ่ายใดโป้ปดเด็ดขาด"

หยุดเล็กน้อยแล้วรีบเสริมขึ้น

"แต่นี่เพียงข้อคิดสันนิษฐาน ก่อนยังไม่เห็นคิบฮ้วยง้อ กับเรื่องที่คิบฮ้วยง้อมาอาละวาดนี้ พวกเรายังมิอาจเชื่อถือหรือปฏิเสธได้เด็ดขาด"

เอี้ยสิ่งขมวดคิ้วถาม

"แล้วตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"

"มิว่าอย่างไร หาซุยปักไฮ้ออกมาให้ได้ก่อน นอกเสียจากคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น มิเพียงดูดโลหิตมัน กระทั่งเนื้อหนังกระดูกของมัน ก็ถูกกัดแทะกินหมดสิ้น มิเช่นนั้น แม้มันจะกลายเป็นซากศพ ก็ควรมีซากหลงเหลืออยู่"

"ถูกต้อง พวกเราจะกระจายออกหาในทุกที่ทางโดยละเอียดอีกครา ไม่แน่ว่า ครั้งนี้จะสามารถหาพบได้"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"ก่อนหาซากศพ พวกเราต้องไปพบอีกสองคนก่อน"

"พบผู้ใด?"

"เอียะเต็กกุนกับก้วยพก จากปากคำของทั้งสอง พวกเราอาจจะเข้าใจเรื่องราวกระจ่างกว่านี้บ้าง"

.....

จิตใจมนุษย์ยากจะหยั่ง ฟ้าไยมิใช่เช่นเดียวกัน!

เมื่อครู่ยังกระจ่างแจ่มใส ตอนนี้กลับเลือนรางสลัว มีละอองฝนโปรยปราย

หอน้อยกลางลานตึกหลัง เลือนรางอยู่ในละอองฝนที่ขาวสล้างราวหมอกบาง

เงาร่างโดดเดี่ยวเดียวดายที่ริมหน้าต่างของหอน้อยพลอยเลือนรางสลัวไปกับละอองฝนนี้

ร่างที่ความจริงยังเยาว์วัย แต่วัยสาวคล้ายดั่งสูญสลายไปนานแล้ว เหลือเพียงนัยน์ตาคู่เดียว ที่ยังพอจะมีความร้อนแรงของวัยสาวอยู่บ้าง

เอียะเต็กกุน!

เซี้ยฮู่ฮวยอยู่แต่ไกลก็เห็นเอียะเต็กกุน ในใจมิทราบเกิดรสชาติใด คลางแคลงสงสัย? หดหู่รันทด?

โต้วเชี่ยเทียน เอี้ยสิ่ง กระทั่งบริวารที่ติดตามมาอีกสิบกว่าคน คล้ายถูกความอ้างว้างหดหู่ เสียดแทงจิตใจจนรันทด

ท้อแท้ไปบ้าง

มีผู้เดียวที่นอกเหนือกฎนี้

ชุยหงี...มันมีสีหน้าเคียดแค้นชิงชัง

นั่นเนื่องเพราะถูกกระทบกระเทือน จากบันทึกของชุยปักไฮ้

ข้าทาสที่จงรักภักดี ไหนเลยจะไม่ชิงชังรังเกียจ ผู้ที่เป็นฆาตกรทำร้ายนายรักของมัน?

หากบันทึกนั้นเป็นความสัตย์จริง เอียะเต็กกุนก็มิใช่มนุษย์ เป็นตัวจำแลงของผีเสื้อดูดโลหิต เป็นพญาผีเสื้อแล้ว!

นับเป็นเรื่องที่ขู่ขวัญผู้คนได้อย่างรุนแรงยิ่ง

แต่ความเป็นจริง ตอนนี้ยังอยู่ในระหว่างสืบสาวยืนยัน

ชุยหงียังนับว่าไม่ลืมประการนี้ไป ยังเข้าใจเอียะเต็กกุนตอนนี้มีศักดิ์ศรีใด

ดังนั้น พอเข้าไปในห้องต้อนรับ จึงยังคงคารวะอย่างนอบน้อมทั้งที่ไม่เต็มใจ

เมื่อแนะนำและปฏิสันถาร ตามมารยาทที่สมควรแล้ว จึงได้วกเข้าหาประเด็นสำคัญ จากการสอบถามของเซี้ยฮู่ฮวย โต้วเซี่ยเทียนและเอี๊ยสิ่ง คำบอกเล่าของเอียะเต็กกุน พ้องตรงกันกับบันทึก

ของชุยปักไฮ้!

เมื่อเอียะเต็กกุนบอกเล่าสิ้นความ ใบหน้าของนางซีดขาวผิดธรรมดา นับว่าไม่มีสีเลือดหลงเหลือเลยสักน้อยนิด

ในความขาว ยังปะปนด้วยสีเขียวใส

โต้วเซี่ยเทียน เอี๊ยสิ่งและชุยหงึ เมื่อลอบดูชัดเจน มิทราบเป็นอย่างไร จิตใจถึงกับหนาวเย็นจนแผ่ซ่านทั่วสรรพางค์กาย

"...หรือสตรีนางนี้ เป็นปิศาจผีเสื้อจริงๆได้"

กระทั่งเซี้ยฮู่ฮวยยังอดเกิดความรู้สึกเช่นนี้มิได้

แต่เอียะเต็กกุนกลับคล้ายมิรู้ตัว ใบหน้าของนางเริ่มชาด้านไร้ความรู้สึก ประหนึ่งเป็นซากมีชีวิตก็ปาน

เซี้ยฮู่ฮวยอึ้งชั่วครู่ จึงถอนใจกล่าว

"ซ่อซ้อ พวกเรามีเรื่องขอร้องที่ออกจะอุกอาจเกินไปบ้าง"

"เรื่องอันใด? บอกตรงๆมาก็ได้"

"พวกเราตั้งใจจะค้นภายในบริเวณหอนี้ มิทราบท่านยินยอมรับปากหรือไม่?"

ในสถานการณ์เช่นนั้น เอียะเต็กกุนย่อมต้องรับปากโดยไม่อาจอิดเอื้อน

นางตอนนี้ทราบแล้ว ชุยปักไฮ้มิทราบหายสาบสูญหรือตายไป เป็นปัญหาคลางแคลงที่ทุกคนสงสัยในตัวนาง

นางลุกขึ้นช้าๆเดินออกไป ดรุณีรับใช้สองคนที่นั่งข้างกายมิต้องให้สั่งก็รีบปราดเข้าประคองซ้ายขวาของนางไว้

เอียะเต็กกุนยกมือขวาเบาๆ เกาะไปที่ไหล่ของดรุณีทางขวามือ

มือของนางเรียวงาม ขาวราวหิมะ ใสราวแก้วผลึก ไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด นับว่าไม่คล้ายเป็นมือมนุษย์มีชีวิตเลย

ร่างของนางแบบบาง เอวคอดกิ่ว ลมที่โชยเข้ามาทางหน้าต่าง ร่างของนางคล้ายดั่งจะถูกลมหอบพัดไป

เซี้ยฮู่ฮวยที่ติดตามหลัง เห็นทุกประการณนัดชัดเจน

สตรีที่อ่อนแอดั่งไม่อาจต้านลมแรงนี้ เซี้ยฮู่ฮวยยากยิ่งจะเชื่อนางคือปิศาจผีเสื้อ เป็นอสูรดูดโลหิต!

ในบริเวณลานตึก กว้างขวางอย่างยิ่งยวด

ทั้งปวงค้นทั่วถ้วนทุกซอกมุม มิได้พบเห็นกระไร?

สุดท้าย พากันมาถึงห้องนอนของชุยปักไฮ้

ทุกประการต่างจัดเก็บไว้เป็นระเบียบ มาตรว่าห้องนอนจะ

กว้างขวาง แต่แทบเพียงกวาดตาก็เห็นชัดเจนทุกซอกมุม ไม่มีสถานที่ใดพอจะซ่อนคนได้

ในตู้เสื้อผ้ามีเสื้อผ้า ใต้โต๊ะใต้เตียงไม่มีกระไร

ห้องนอนนี้ เป็นสถานที่สุดท้ายที่พวกทั้งปวงค้นหา

หลังห้องนอนยังมีประตูอีกบานหนึ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยหยุดที่หน้าประตู ถามขึ้นลอยๆ

"หลังประตูบานนี้เป็นสถานที่กระไร?"

เอียะเต็กกุนตอบเบาๆ

"เป็นห้องเก็บของ"

เซี้ยฮู่ฮวยผลักประตูเข้าไปทันที

หลังประตูเป็นห้องเล็กๆ สำหรับเก็บของต่างๆอยู่จริง แต่ของกลับมีไม่มากนัก

ห้องเก็บของนี้ยังกั้นไว้เป็นสองชั้น ที่สูงกว่าพื้นร่วมสามวากั้นไว้เป็นห้องชั้นบน

ทางเข้าออกของห้องชั้นบน อยู่ใกล้กับผนังขวามือกว้างพอที่จะให้คนเข้าออกได้ผู้เดียว มีประตูปิดสนิทอยู่

ประตูบานนั้นมิได้ใส่กุญแจ หน้าประตูมีบันไดราวหนึ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยพอเหยียบย่างเข้ามา สีหน้ากลับกลายเป็นพิกลอย่างยิ่ง

ห้องเล็กๆนี้ มีทางเข้าออกอยู่ที่หลังห้องนอนแห่งเดียวเท่านั้น ผนังทั้งสี่ด้านต่างไม่มีประตูหน้าต่าง

ห้องที่เล็กเยี่ยงนี้ ย่อมควรมืดมิดวังเวง แต่ตอนนี้ในห้องเล็กๆทั้งไม่มืดมิด และไม่เงียบวังเวง

ประตูห้องถูกเปิดกว้าง มาตรว่าไม่อาจบอกมีแสงสว่างกระจ่างจ้า แต่จะมากจะน้อย ย่อมมีแสงสว่างลอดเข้ามาบ้าง ห้องน้อยนี้จึงไม่มืดมิดดังตอนต้น แต่ความเงียบวังเวงนั้น กลับมิใช่เปลี่ยนแปรไปเพราะการเข้ามาของพวกทั้งหลาย

ในห้องน้อยนี้มีเสียงประเภทหนึ่งดังอยู่ก่อนแล้ว

เป็นเสียงที่สุดแสนพิกล คล้ายดั่งมีพัดจำนวนนับไม่ถ้วนกำลังโบกพัดอยู่พึ่บๆพั่บๆไม่หยุดยั้ง

เสียงพึ่บพั่บนั้นมิได้ดังเท่าใดนัก แต่เนื่องจากความเงียบวังเวงของห้อง ทุกผู้คนจึงต่างได้ยินถนัดชัดเจน

เอี้ยสิ่งเป็นผู้ก้าวเข้ามาคนที่สอง ร้องโพล่งไปทันที

"นั่นเป็นเสียงใด?"

โต้วเชี่ยเทียนเงี่ยหูฟังชั่วขณะ มิได้กล่าวกระไรแต่สีหน้าเริ่มแปรเปลี่ยนไปแล้ว

หญิงรับใช้ประคองเอียะเต็กกุนเดินเข้ามาบ้าง สีหน้าท่าทีของนาง กลับคล้ายไม่ได้ยินเลย

เซี้ยฮู่ฮวยถอยหลังก้าวใหญ่ มายืนเคียงกายเอียะเต็กกุนแล้วถาม

"ซ่อซ้อ (พี่สะใภ้...ให้เกียรตินางที่เป็นภรรยาชุยปักไฮ้) ท่านมิได้ยินเสียงนั้นหรือไร?"

เอียะเต็กกุนตอบเสียงเย็นชา

"เสียงใด?"

เซี้ยฮู่ฮวยงุนงงงวบจึงตอบ

"เสียงพั่บๆ"

"ไม่ได้ยิน"

เซี้ยฮู่ฮวยงุนงงอีกครา เหม่อมองหน้าเอียะเต็กกุนแน่วนิ่ง

เอียะเต็กกุนไม่มีปฏิกิริยาใด ทั้งร่างคล้ายดั่งกลายเป็นรูปสลักจากตอไม้แล้ว

ขณะเวลานั้นเอง โต้วเชี่ยเทียนพลันร้องสุดเสียง

"นั่นคล้ายเป็นเสียงกระพือปีกของคิบฮ้วยง้อ!"

วาจานี้พอเปล่งไป บรรยากาศในห้องพลันคล้ายผนึกแข็งตัวทันที

เอี้ยสิ่งเป็นคนแรกที่สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บขึ้นก่อนร้องเสียงสั่นสะท้าน

"เสียงดังมาจากที่ใด?"

ไม่มีคนตอบ นอกจากเอียะเต็กกุน สายตาทั้งมวลต่างจับมองไปที่ชั้นบนแน่วนิ่ง

แม้เอี้ยสิ่งเอง ตอนส่งเสียงสายตายังคงจับมองอยู่ที่ชั้นบนของห้อง

ทุกผู้คนพากันกลั้นลมหายใจราวนัดไว้

ดังนั้นเอง เสียงพึ่บพั่บจึงยิ่งชัดเจนกว่าเดิม

เซี้ยฮู่ฮวยเดินเข้าไปที่หน้าบันไดไม้ ช้อนตามองประตูชั้นบนแวบหนึ่งแล้วเดินขึ้นบันไดไปทันที

ฝีเท้าของเซี้ยฮู่ฮวยทั้งช้าและเบา

บันไดนั้นมีเพียงสิบกว่าขั้น

เซี้ยฮู่ฮวยเดินขึ้นไปอีกหลายขั้น ยื่นมือช้าๆไปดึงประตูบาน

นั้นออก

ประตูพอเปิด เสียงพับๆยิ่งชัดสนั่นกว่าเดิม!

เซี้ยฮู่ฮวยชะโงกศีรษะมองไปในห้องแวบหนึ่ง ใบหน้าพลันเปลี่ยนสีทันที

เซี้ยฮู่ฮวยรีบผลักประตูปิดไว้ เดินช้าๆลงบันไดมา

โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่ง ที่จ้องมองอยู่ทางด้านล่าง มาตรว่าไม่เห็นความผิดปกติใด แต่รอจนเซี้ยฮู่ฮวยลงมา เห็นหน้าเซี้ยฮู่ฮวยแล้ว ยังต้องตระหนกเป็นอย่างยิ่ง

ใบหน้าของเซี้ยฮู่ฮวยนับว่าปั้นยากอย่างยิ่งจริงๆ!

ชั่วเวลาห่างกันเพียงน้อยนิดนี้ เซี้ยฮู่ฮวยคล้ายถูกจับแช่ในหล่มน้ำแข็งเป็นครึ่งค่อนวัน ใบหน้าซีดเซียวจนคล้ายคนตาย!

โต้วเซี่ยเทียนอดมิได้ต้องถาม

"เซี้ยเฮีย ในห้องนั้นเป็นของใดกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยสูดลมหายใจลึกๆ ตอบสั้นๆ

"คิบฮ้วยง้อ!"

มาตรว่าพยายามบังคับเสียงตัวเองให้หนักแน่น แต่โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่งยังคงฟังออก เป็นกระแสเสียงที่เต็มไปด้วยความ

หวาดหวั่นขวัญเสีย!

สีหน้าทั้งสองพลันเปลี่ยนแปรไปทันที เอี้ยสิ่งร้องโพล่ง

"คิบฮ้วยง้อ?!"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบเสียงหนักๆ

"คิบฮ้วยง้อจำนวนร้อยๆพันๆกับโครงกระดูกซากหนึ่ง"

โต้วเซี่ยเทียนต้องโพล่งคำ "โครงกระดูก" ขึ้นสุดเสียงด้วยความตระหนก เอี้ยสิ่งรีบถาม

"เป็นโครงกระดูกของผู้ใด?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ตอบ หันไปส่งเสียง

"ชุยหงี"

ชุยหงีที่ยืนตะลึงลานอยู่เนิ่นนาน ใบหน้าซีดขาวจนเขียวเช่นกัน เมื่อถูกเซี้ยฮู่ฮวยเรียกด้วยเสียงดังๆ ถึงกับสะดุ้งจนตัวลอยจากพื้น

มันรีบปราดเข้าไปย่อกายถาม

"เซี้ยเอี๊ยมีคำสั่งใด?"

"ที่นั่นมีตะเกียง ไปหิ้วมาให้เราสองดวง"

ชุยหงีรับคำออกไป ทั้งห้องเก็บของจึงตกอยู่ในบรรยากาศ

อัดอั้นวังเวงเลือนรางสลัว

ชั้นล่างเป็นเช่นนี้ ชั้นบนย่อมยิ่งมืดกว่า มาตรว่ามิใช่เช่นนี้ โดยชั้นบนมีหน้าต่างรับแสงสว่างกระจ่างดั่งกลางวัน แต่ร่างเมื่อกลายเป็นโครงกระดูก ยังมีผู้ใดจำโฉมหน้าแท้จริงของมันได้?!

.....

ในห้องมีตะเกียง พอดีมีสองดวง

ชุยหงีเพิ่งจะจุดตะเกียงทั้งสองดวงขึ้น เอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนก็รีบปราดเข้าชิงมาไว้ก่อน

ดาบยาวคมกริบทั้งสองเล่ม ถูกชักออกจากฝักโดยพร้อมกัน

โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่ง มือซ้ายหิ้วตะเกียง มือขวากุมดาบ ก้าวปราดกลับเข้ามาในห้อง ชิงกันขึ้นบันไดทันที

พวกมันยังกระวนกระวายยิ่งกว่าเซี้ยฮู่ฮวย!

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้แย่งชิงกับพวกมัน เพียงชั่วขณะสีหน้าได้คืนกลับสู่ความปกติอีกครา

กระทั่งยังมิได้ขยับเท้าเคลื่อนไหว เพียงลดมือลงกุมด้ามกระบี่ที่หว่างเอว

กระบี่ยังอยู่ในฝัก แต่รังสีกระบี่คล้ายกระจายออกจากฝักแล้ว

ร่างก็ถูกผนึกกำลังขึ้นเตรียมพร้อมอยู่เต็มที่

สายตาจับนิ่งอยู่บนบานประตูของห้องชั้นบน

.....

ประตูห้องถูกดาบเขี่ยออก

ดาบของเอี้ยสิ่ง

มันย่อมถึงกับเป็นคนแรกที่พุ่งขึ้นบันได ดาบมือขวาเขี่ยประตูเปิดออก

ตะเกียงมือซ้ายยื่นเข้าไปทันที

แสงซีดจางของตะเกียง กลับกลายเป็นสีเขียวไปทันที!

เพียงพริบตาเดียว ฝาครอบตะเกียง ถึงกับมีผีเสื้อบินมาเกาะจนเต็ม!

ผีเสื้อสีเขียวสดใสราวมรกต แต่นัยน์ตากลับแดงฉานปานโลหิต!

คิบฮ้วยง้อ!!

ฝาครอบตะเกียงกลายเป็นฝาผีเสื้อ แสงตะเกียงที่ลอดร่าง

สีเขียวสดใสของผีเสื้อ พลอยกลับกลายเป็นสีเขียวไปแล้ว

คิบฮ้วยง้อจำนวนนับไม่ถ้วน แทบจะพุ่งออกมาโดยพร้อมกัน เสียงกระพือปีกของมัน คล้ายเป็นเสียงหัวร่อของภูตผีปิศาจ

คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น ก็คล้ายเป็นตัวจำแลงของภูตผีปิศาจ!

นัยน์ตาของเอี้ยสิ่งพลันมีแต่สีเขียวสดใส ประกายโลหิตสีแดงเป็นจุดแต้มนับไม่ถ้วน หูก็ได้ยินแต่เสียงกระพือปีกดังพั่บๆดั่งเสียงแผดหัวร่อของภูตผีปิศาจ

มันที่ยืนตระหง่านหน้าประตู คิบฮ้วยง้อฝูงใหญ่จึงพอดีบินโถมเข้าใส่มัน

พริบตานั้น เป็นความหวาดกลัวที่ไม่มีถ้อยร้อยวาจาใดสามารถบ่งบอกบรรยายได้ใกล้เคียง

ความหวาดกลัวของเอี้ยสิ่งในตอนนั้น ก็ไม่อาจบ่งบอกบรรยายเช่นกัน!

มันต้องหลับตาลงทันที แผดร้องด้วยความตระหนกจนสุดเสียง

เป็นเสียงแผดร้องที่คล้ายหัวใจแหลกสลาย เป็นเสียงแผดร้องที่ขวัญหนีดีฝ่อจากกาย!

เสียงแผดร้องที่หวาดหวั่นสยองขวัญปานนี้ นับว่าไม่คล้ายเป็นเสียงที่เปล่งออกจากปากมนุษย์ได้เลย

บรรดาคิบฮ้วยง้อที่เกาะบนฝาครอบตะเกียง คล้ายดังถูกเสียงแผดร้องนี้ขู่ให้ตระหนก พากันโบยบินขึ้นจากฝาครอบตะเกียง กระจายไปทั่วทั้งห้องทันที

และในพริบตาเดียวกันนั้น คิบฮ้วยง้อฝูงใหญ่ได้โถมเข้าใส่ร่าง ใส่หน้าตาของเอี้ยสิ่ง!

เอี้ยสิ่งแม้หลับตาสนิทแน่น แต่ตามร่างยังคล้ายถูกแทงจนปวดแปลบ จมูกก็ยังคล้ายได้กลิ่นคาวโลหิต

"มันจะดูดเลือดเรา?"

เอี้ยสิ่งรู้สึกขวัญกระเจิงจากร่าง แผดร้องเสียงประหลาดพิกลอีกครั้ง สองมือกุมศีรษะ หันร่างถอยปราดทันที

กระทั่งดาบและตะเกียงก็ถูกมันทิ้งไปแล้ว

มันกระทั่งยังลืมว่ายืนอยู่บนบันได เมื่อหันกายเช่นนี้ จึงกลิ้งลงจากบันไดทันที

โต้วเชี่ยเทียนที่ติดตามหลังเอี้ยสิ่ง โดยกระชั้นชิด พลอยถูกสภาพที่เบื้องหน้าขู่ขวัญหนีดีฝ่อเช่นกัน ไม่รู้จักไปประคองเอี้ยสิ่งไว้

แม้นับว่าจะประคองก็ประคองไม่อยู่

เอี้ยสิ่ง คล้ายเป็นฟักใหญ่ที่ร่วงหล่นลงจากร้านจริงๆ

พอดีกลิ้งมากระแทกใส่ร่างโต้วเซี่ยเทียน

โต้วเซี่ยเทียนพลอยกลับกลายเป็นฟักร่วงหล่นลงจากร้านบ้าง

ที่เบื้องหน้าของเซี้ยฮู่ฮวย จึงมีฟักใหญ่เพิ่มขึ้นอีกสองลูก

เซี้ยฮู่ฮวยถึงกับมิได้เข้าไปประคอง และมิได้ชักกระบี่ เพียงยืนตะลึงลานอยู่กับที่เท่านั้น!

มือของเซี้ยฮู่ฮวยยังกุมบนด้ามกระบี่ แต่คล้ายลืมไปว่านั่นเป็นกระบี่แล้ว ลืมว่าตอนแรกตั้งใจทำกระไร?

ตอนแรกเซี้ยฮู่ฮวยเกร็งกำลังเตรียมพร้อมอยู่ กระบี่ก็พร้อมที่จะถูกชักออกมา แต่ในพริบตานั้น ถูกสภาพที่หวาดหวั่นสยองขวัญขู่จนยืนตะลึงลานกับที่

ชุยหงีและหญิงรับใช้อีกสองนางที่อยู่ข้างกายเอียะเต็กกุนยังมีพวกกรมเมืองสิบกว่าคนที่รอทางนอกประตู ยิ่งตระหนกจนหน้าถอดสี แผดร้องจนสับสนอลหม่าน

ในจำนวนนั้น มีบ้างยกมือกุมศีรษะวิ่งออกไป มีบ้างตัวอ่อน

ระทวยกองลงกับพื้น

คล้ายดั่งมีเพียงผู้เดียวที่นอกเหนือจากนี้

เอียะเด็กกุน!

เอียะเด็กกุนหน้าชาด้านไม่มีความรู้สึก ยังคงยืนแน่วนิ่งดุจรูปสลักจากตอไม้

หนึ่งเดียวที่เปลี่ยนแปรไป คือสีหน้าของนาง สีหน้าที่ความจริงซีดขาวอยู่แล้ว ตอนนี้ยิ่งซีดกว่าเดิม

ซีดเผือดดั่งคนตาย!

.....

ตะเกียงถูกทิ้งจนดับไปทั้งสองดวง

ฝูงคิบฮ้วยง้อคล้ายดั่งสูญเสียเป้าหมาย จึงกระพือปีกโบยบินสับสนอลหม่านแต่เพียงชั่วครู่ รวมเป็นกระจุกได้อีกครั้ง บินออกจากประตูของห้องน้อยไป

นอกประตูมีแสงสว่างของดวงอาทิตย์

ผีเสื้อจำพวกมอดแม้นชมชอบโถมเล่นไฟ แต่กลับหวาดกลัวต่อแสงอาทิตย์ยิ่งนัก ดังนั้นกลางวันจึงซ่อนตัว ออกแต่กลางคืน

แต่ฝูงคิบฮ้วยง้อนี้ กลับคล้ายนอกเหนือกฎเกณฑ์ธรรมชาติ!

พวกมันจะบินไปสถานที่ใดกัน?

ไม่มีผู้ใดสนใจปัญหานี้ ผู้คนทั้งมวลต่างคล้ายถูกคาถาอาคมของภูตผี เบิ่งตามองดูฝูงคิบฮ้วยง้อโบยบินผ่านหน้าไป

เซี้ยฮู่ฮวยก็เป็นเช่นกัน!

.....

ในที่สุด คิบฮ้วยง้อโบยบินไปหมดสิ้นแล้ว

เสียงกระพือปีกพั่บๆก็เงียบหาย ในห้องน้อยคืนกลับสู่ความวังเวงอีกครา ทุกสรรพเสียงต่างสงบงัน กระทั่งเสียงลมหายใจถึงกับก็คล้ายไม่ได้ยินด้วย

คล้ายดั่งกลายเป็นรูปสลักจากตอไม้ไปหมดสิ้นก็ปาน!

ความวังเวงที่สุดแสนอึดอัด!

.....

อากาศในห้องน้อยไม่สดชื่นอยู่แล้ว ตอนนี้ยิ่งมีกลิ่นเหม็นอันผิดปกติธรรมดา กลิ่นเหม็นที่สุดแสนจะบ่งบอกได้ถูกต้องเพิ่มขึ้น!

กลิ่นเหม็นนี้ คล้ายดั่งโชยมาจากชั้นบนของห้อง

เป็นกลิ่นเหม็นของผีเสื้อ? หรือกลิ่นเหม็นของศพเน่า?

ดรุณีรับใช้นางหนึ่งที่ข้างกายเอียะเต็กกุน มิทราบใช่หรือไม่

ว่าเพราะเหม็นต่อกลิ่นนี้ ถึงกับไม่อาจสะกดกลั้นทนทาน อ้าปากอาเจียนออกมาแล้ว

ที่อาเจียนออกมา เป็นเสียงน้ำสีเหลืองเท่านั้น

เสียงอาเจียนนี้ คล้ายดั่งกระชากวิญญาณผู้คนทั้งหลายให้คืนกลับมา!

เซี้ยฮู่ฮวยระบายลมจากปากยาวๆ ปราดเข้าไปสองก้าว คว้าตะเกียงบนพื้นขึ้นดวงหนึ่ง

กระจกตะเกียงยังดีอยู่ อีกดวงหนึ่งนั้นแตกละเอียดไปแล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยจึงล้วงชุดไฟออกมาจุดตะเกียง

ในเวลาเดียวกับที่แสงตะเกียงสว่างขึ้น เอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนก็พากันคลานขึ้นจากพื้นมาได้

พวกมันดูแล้วมิได้ตกบอบช้ำบาดเจ็บ

เอี้ยสิ่งหน้าเผือดขาวราวซากศพ ริมฝีปากสั่นระริกตลอดเวลา เป็นครู่ใหญ่จึงสามารถเค้นเสียงได้

"นั่น...นั่นคือ...คิบฮ้วยง้อ?"

"ใช่..."

เสียงของโต้วเซี่ยเทียน คล้ายดั่งพยายามเค้นให้ลอดออก

จากไรฟันมา

เอี้ยสิ่งพลันชี้หน้าของมัน ถามเสียงสั่นสะท้าน

"ท่านดูใบหน้าเรามีที่ใดผิดปกติบ้าง?"

โต้วเซี่ยเทียนกวาดตามองหน้าเอี้ยสิ่งทันที

เซี้ยฮู่ฮวยที่อยู่ด้านข้าง สืบเท้ามาหลายก้าว ยกตะเกียงในมือส่องไปบ้าง

แสงตะเกียงสาดส่องอยู่บนใบหน้าเอี้ยสิ่ง

ใบหน้าของมันพลันมีประกายเขียวแวววาวราวปิศาจทันที!

หน้าของมันมีฝุ่นของผีเสื้อที่เป็นสีเขียวสีขาว ติดอยู่เป็นหย่อมๆจนลายพร้อย

มีแต่ฝุ่นผีเสื้อ ไม่มีบาดแผล!

โต้วเซี่ยเทียนกล่าวเสียงสั่นสะท้าน

"เพียงมีฝุ่นผีเสื้อเปื้อนเล็กน้อยเท่านั้น?"

เอี้ยสิ่งรีบถาม

"มีโลหิตไหลหรือไม่?"

"ไม่มี"

เอี้ยสิ่งจึงระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ ล้วงผ้าเช็ดหน้าออก

มาถูหน้าไปมา

โต้วเซี่ยเทียนชายตามองปากประตูห้องชั้นบนแวบหนึ่ง แล้วถาม

"ดูท่าฝูงคิบฮ้วยง้อนี้ น่ากลัวต้องมีหลายพันตัวทีเดียว?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะร้องอืมม์ โต้วเซี่ยเทียนเบือนสายตาไปบนประตูอีกครั้งพลางถาม

"คิบฮ้วยง้อจำนวนมากหลาย ไปสุมอยู่ในห้องชั้นบนด้วยเรื่องราวใดกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิทันตอบ เอี้ยสิ่งก็ได้ทิ้งผ้าเช็ดหน้าของมันร้องสุดเสียง

"พวกมันกำลังกินคน"

เสียงนี้พอเปล่งไป ตัวมันเองก็ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บซ้ำๆซ้อนๆ

สีหน้าเซี้ยฮู่ฮวยซีดขาวทันที แต่สีหน้าโต้วเซี่ยเทียนกลับเขียวคล้ำถามเสียงสะท้าน

"ท่านว่ากระไร? กินคน?"

ริมฝีปากเอี้ยสิ่งสั่นระริกอยู่ชั่วขณะจึงตอบ

"ตอนเราชูตะเกียงเข้าไป พวกมันกำลังเกาะอยู่บนศพซากหนึ่ง ดูดเสียงสวบๆตลอดเวลา"

เซี้ยฮู่ฮวยสยิวกายเฮือกหนึ่งแล้วถาม

"เป็นซากศพหรือโครงกระดูก"

"ที่ข้าพเจ้าเห็นเป็นซากศพ"

"ฝูงคิบฮ้วยง้อหนีไปแล้ว พวกเราขึ้นไปดูให้ชัดเจนกัน"

ตะเกียงในมือของเซี้ยฮู่ฮวย ถูกยกสาดส่องไปบนห้องน้อย เร่งฝีเท้าเฉียดผ่านหน้าเอี้ยสิ่งไป ขึ้นบันไดอีกครา

ขวัญของคนผู้นี้นับว่ากล้าแข็งอย่างยิ่งจริงๆ

ขวัญของโต้วเซี่ยเทียนก็ถึงกับมิได้อ่อนกว่า ติดตามหลังเซี้ยฮู่ฮวยไปโดยกระชั้นชิด

ดาบของมันยังคงอยู่ในมือ

มันกำด้ามดาบแนบแน่น ฝ่ามือมีแต่เหงื่อเย็นยะเยียบชุ่มโชก

ครั้งนี้ เอี้ยสิ่งมิกล้าชิงนำหน้าอีกแล้ว แต่เมื่อมีสองคนเป็นกองหน้าเปิดทางให้ ขวัญของมันก็มิอาจไม่กล้าแข็งขึ้นบ้างแล้ว

อย่าว่าแต่ อยู่ต่อหน้าบริวารจำนวนมาก หากไม่ขึ้นไป ย่อม

อับอายมิอาจทนทานได้

ดังนั้น จำต้องปลุกปลอบขวัญให้กล้าแข็ง เก็บดาบบนพื้นแล้วเดินขึ้นบันไดไปอีกครา

บันไดนั้นก็มั่นคงอย่างยิ่ง น้ำหนักของทั้งสามคนรวมแล้วไม่น้อยเลย รอจนเมื่อเอี๊ยสิ่งเดินขึ้นไปมันจึงมีเสียงเอี๊ยดๆดังมา

นั่นก็เป็นเสียงที่น่าสยองขวัญยิ่ง!

เอี๊ยสิ่งแม้รู้แน่เป็นเสียงของบันไดดัง แต่ยังคงใจสั่นสะท้านเหงื่อกาฬแตกโทรม

เนื่องเพราะมันกังวล ขั้นบันไดพลันหักสะบั้นกลิ้งลงไปดังฟักร่วงจากร้านอีกครา

มันไม่ต้องการที่จะอัปยศอดสูต่อหน้าบรรดาบริวารมันอีกเลยจริงๆ

โชคดีที่ในตอนนั้น เซี้ยฮู่ฮวยได้ก้าวพ้นขั้นบันไดขึ้นไปที่ชั้นบนแล้ว

ปิศาจจำแลง?

แสงสว่างของตะเกียงดวงเดียว พอจะเห็นได้ชัดเจน

แสงตะเกียงครานี้ มิได้กลายเป็นสีเขียวเรือง คิบช้วยง้อในห้องไม่เหลือแม้สักตัวเดียว ดูท่าพากันบินหนีไปหมดสิ้นแล้วจริงๆ

พอก้าวเข้ามาที่ชั้นบน กลิ่นเหม็นอันร้ายนั้นยิ่งฉุนเฉียว จนผู้คนแทบต้องอาเจียน

เชี้ยฮู่ฮวยถึงกับสะกดกลั้นไว้ได้ไม่อาเจียน แต่ร่างกลับสั่นระริกแล้ว

สภาพที่เห็นทางเบื้องหน้า มิอาจใช้คำ "สยองขวัญ" มาเปรียบเทียบได้เลย

มาตรว่าฝึกจนมีสายตาเห็นในความมืดได้ แต่อย่างไร ยังคงไม่อาจเห็นชัดเจนเทียบเท่ากับมองในแสงสว่าง ครั้งแรกที่ผลักประตูมองเข้าไป เพียงสามารถเห็นเค้าได้เลือนรางเท่านั้น ทราบเป็นเรื่องราวใดเท่านั้น

บัดนี้ จึงนับว่าได้เห็นถนัดชัดเจนจริงๆ

เรื่องราวหาได้รวบรัดดังที่บอกไปเมื่อครู่ไม่!

ในแสงซีดจางของตะเกียง เซี้ยฮู่ฮวยเห็นชัดเจนถึงศพซากหนึ่ง และก็เป็นโครงกระดูกโครงหนึ่ง

ตอนแรกเซี้ยฮู่ฮวยบอกเป็นโครงกระดูก แต่เอี้ยสิ่งกลับบอกเป็นศพซากหนึ่ง ความจริงทั้งสองมิได้บอกผิดเพียงแต่มิใคร่ถูกต้องสมจริงเท่านั้น

และก็ไม่มีถ้อยคำใดพอจะเปรียบเทียบ ได้ถูกต้องสมจริงด้วย!

ศพซากนั้น นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นกระดานกลางห้อง ส่วนสัดตั้งแต่ใต้คอลงมายังเป็นเลือดเนื้อ เหนือลำคอขึ้นไปจนถึงศีรษะ

กลายเป็นกะโหลกแล้ว

กะโหลกที่ขาวซีด เป็นประกายแวววาวอยู่ในแสงตะเกียง

เบ้าตาไม่มีดวงตา แต่มีประกายสีเขียวเรืองดุจกับไฟปีศาจเยิ้มอยู่

ในเวลาเดียวกับที่เซี้ยฮู่ฮวยเบิ่งตามองดูหัวกะโหลก ใบหน้า ตาทั้งสองของหัวกะโหลก ก็ถึงกับคล้ายถลึงจ้องมันเช่นกัน

ในเบ้าตาไม่มีนัยน์ตาชัดๆ แต่คล้ายยังมีนัยน์ตาเหลืออยู่ ยังสามารถแสดงความรู้สึกในใจมันออกมาได้!

พริบตานั้น เซี้ยฮู่ฮวยรู้สึกมีความอาฆาตแค้นที่กราดเกรี้ยวรุนแรง กระจายออกมาจากเบ้าที่กลวงเป็นโพรงทั้งสองข้างนั้น

เซี้ยฮู่ฮวยสยิวกายเฮือกใหญ่

จมูกของกะโหลก เป็นเพียงโพรงสีดำสนิท ปาก...

หัวกะโหลกไม่มีปากแล้ว!

แต่ฟันยังคงครบถ้วนสมบูรณ์

ปากของมันอ้า คล้ายดั่งจะสาปแช่งเรื่องราวใด?

ดวงตาเต็มไปด้วยความอาฆาตแค้น ที่ปากจะสาปแช่ง สมควรเป็นวาจากราดเกรี้ยวอำมหิต!

ในปากไม่มีลิ้น โพรงปากที่ดำสนิท คล้ายดั่งมีละอองสีขาวกระจายออกมา

ละอองของซากศพ!

ใต้คางลงมา นับว่ามีเนื้ออยู่บ้าง

แต่เนื้อหนังกลับไม่เรียบร้อยสมบูรณ์

เนื่องเพราะเนื้อหนังนั้น นับว่าไม่คล้ายเป็นเนื้อหนังเลย ประหนึ่งแมงกะพรุนที่ถูกกรีดเป็นเส้นสายห้อยย้อยอยู่ที่ใต้คาง คล้ายดั่งถูกของใดฉีกกระชากอย่างรุนแรงก็ปาน!

หรือคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น มิเพียงดูดเลือดคนเท่านั้น ยังกิน เนื้อคนด้วย...?

มีแต่เนื้อ ไม่มีโลหิต เนื้อเป็นเส้นสายที่ห้อยอยู่ใต้คาง มิเพียงคล้ายแมงกะพรุนเท่านั้น นับว่าเป็นเช่นแมงกะพรุนไม่ผิดเพี้ยน เป็นสีเหลืองใสมีประกายน่าสยดสยองพองขน สุดปลายของมันถึงกับยังมีน้ำจะหยดลง

น้ำเหลือง!

บนหัวกะโหลกก็เยิ้มไปด้วยน้ำเหลือง แต่มีประกายสีเขียวสีขาวแวววาวอยู่

ฝุ่นสีเขียวสีขาวของผีเสื้อ คล้ายดั่งแปดเปื้อนไปทั่วทั้งกะโหลก เสื้อผ้าที่ซากศพสวมอยู่ ก็เปื้อนฝุ่นผีเสื้อจนตลอดร่าง

เสื้อยาวที่สวมใส่ ถึงกับยังเรียบร้อยสมบูรณ์ แต่สองมือที่โผล่พ้นแขนเสื้อกลับเหลือเพียงโครงกระดูกสีขาวแวววาวเท่านั้น

สองมือถึงกับกุมด้ามกระบี่อยู่!

ปลายกระบี่ปักลึกบนพื้นกระดานห้อง ตัวกระบี่ถูกกดจนงอโค้งดั่งคันเกาทัณฑ์ ซากศพคล้ายดั่งได้อาศัยตัวกระบี่นี้ จึงมิต้องล้มลงไป

กระบี่ยาวสามเช็ยะเป็นกระบี่อ่อน ตัวกระบี่ฝังอาวุธลับรูปดาวเป็นประกายแวววาวอยู่เจ็ดจุด

"ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยม (กระบี่เจ็ดดาวสะบั้นชีวิต)!"

โต้วเชี่ยเทียนพอเห็นในปราดแรก ต้องอุทานด้วยความตระหนก

เอี้ยสิ่งที่ก้าวติดตามเข้ามา สายตาพลอยจับมองไปที่กระบี่เล่มนั้นบ้างร้องโพล่งขึ้น

"เป็นกระบี่ชิกแชเจ๊าะเกี่ยมของมัน จริงหรือไม่?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบเสียงหนักๆ

"ไม่แปลกปลอมแน่นอน นั่นเป็นกระบี่วิเศษที่ตระกูลเฮี้ยงกีจื้อตกทอดมาหลายชั่วคน แต่เมื่อถึงเฮี้ยงกีจื้อ เชื้อสายสะบั้นไม่มีทายาทสืบต่อ ดังนั้นจึงถ่ายทอดกระบี่เล่มนี้ให้แก่มัน ซึ่งความจริงแล้วมันมิเพียงเป็นศิษย์คนโปรดของเฮี้ยงกีจื้อเท่านั้น ยังเป็นบุตรบุญธรรมของเฮี้ยงกีจื้ออีกด้วย"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้น

"กระบี่เป็นกระบี่ของมัน ศพก็เป็น...เป็นซากศพของมันหรือไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยถอนหายใจตอบ

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา ที่ด้ามกระบี่เล่มนี้มีอักษรสลักอยู่แปดตัว"

โต้วเซี่ยเทียนทวนคำแล้วพลอยต้องถอนหายใจยาวบ้าง

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"และมันก็ได้ถือกระบี่เล่มนี้ มีคุณค่าเช่นเดียวกับชีวิตของมัน หากมันยังมีชีวิต เชื่อแน่ว่าต้องไม่ยอมทอดทิ้งกระบี่เล่มนี้เด็ดขาด ตอนนี้กระบี่กุมอยู่ในมือซากศพและตัวมันก็พอดีหายสาบสูญ มิใช่มันจะเป็นผู้ใดได้?"

โต้วเซี่ยเทียนกล่าวบ้าง

"ข้าพเจ้าก็มีความคิดเห็นเช่นนี้ อย่าว่าแต่..."

เอี้ยสิ่งหันควับมาถาม

"อย่าว่าแต่กระไร?"

โต้วเซี่ยเทียนถอนใจตอบ

"ตอนเย็นของขึ้นสิบห้าค่ำ ซึ่งก็เป็นการพบกันครั้งสุดท้ายระหว่างข้าพเจ้ากับมัน เห็นมันสวมใส่เสื้อผ้าชุดที่อยู่บนซากศพนี้เอง"

สีหน้าเซี้ยฮู่ฮวยจึงนับว่าเปลี่ยนแปรไปจริงๆแล้ว

เมื่อครู่แม้กล่าวเช่นนั้น ในใจยังหวังพึ่งพาโชคช่วยแม้สักหนึ่งในหมื่น

สีหน้าเอี้ยสิ่งเปลี่ยนแปรอีกครั้ง มันก็ไม่ยอมเชื่อ ในโลกถึงกับจะมีเรื่องมากหลาย ที่ล้วนพ้องจนประจวบเหมาะเช่นนี้ แต่ยังคงถาม

"ท่านจำไม่ผิด?"

"หากหัวหน้ายังคลางแคลงสงสัย พอจะเรียกโป้วเปียกับเอี้ยคุนเข้ามายืนยันดูอีกก็ได้ เพราะตอนนั้นพวกมันทั้งสองก็อยู่

ร่วมด้วยกับข้าพเจ้า"

"ไม่ต้องแล้ว เราทราบความทรงจำของท่านยอดเยี่ยมอย่างยิ่งเสมอมา"

เอี้ยสิ่งตอบแล้ว พลันจับตามองหน้าโต้วเชี่ยเทียนแน่วนิ่ง

โต้วเชี่ยเทียนที่เป็นมือรองของมันมานานปี หยั่งนิสัยของมันกระจ่างอยู่เนิ่นนานแล้ว ทราบว่ามันมีเรื่องสำคัญให้ตนกระทำจึงถามไป

"หัวหน้ามีคำสั่งใด?"

เอี้ยสิ่งลูบคางพลางกล่าว

"ท่านเข้าไปดู บนด้ามกระบี่เล่มนั้น ใช่สลักอักษรแปดตัวที่ว่าหรือไม่?"

สีหน้าโต้วเชี่ยเทียนเปลี่ยนแปรทันที อุทานดั่งไม่เชื่อโสตประสาทตัวเอง

ด้ามกระบี่กุมอยู่ในสองมือของซากศพ จะดูอักษรที่ด้ามกระบี่ ก็ต้องงัดมือทั้งสองของซากศพออกก่อน

มิน่าเล่า สีหน้ามันจึงเปลี่ยนแปรไป

นี่แม้จะเป็นซากศพของสหายรักมัน ตอนมีชีวิตแม้ว่าเคยกุม

มือกันมาจนนับครั้งไม่ถ้วน แต่ตอนนี้มันกลับกลายเป็นสภาพเช่นนี้แล้ว เพียงเห็นก็ขยะแขยงจนแทบอาเจียน ยังจะให้มันไปกุมมือทั้งสองได้อย่างไรอีก?"

แต่เอี้ยสิ่งมีทีท่าตั้งใจแน่วแน่แล้ว จะต้องให้โต้วเชี่ยเทียนกระทำดังนี้ให้ได้ จึงส่งเสียงต่อไป

"ท่านยังฟังวาจาเราไม่ชัดเจน?"

โต้วเชี่ยเทียนถอนหายใจเฮือกใหญ่ตอบ

"ข้าพเจ้าจะไปในบัดนี้"

สายตาเบือนไปมองหัวกะโหลกนั้น

นี่ยังเป็นครั้งแรกที่โต้วเชี่ยเทียนจ้องมองหัวกะโหลก คล้ายดั่งมีประกายเดือดดาลเป็นการใหญ่ และก็คล้ายเพราะโต้วเชี่ยเทียนไปจับจ้องมอง จึงกลับถลึงจ้องโต้วเชี่ยเทียนบ้าง

ประกายอาฆาตแค้นในเบ้าตาคล้ายดั่งยิ่งรุนแรง!

ละอองที่ออกจากไรฟันของหัวกะโหลก คล้ายดั่งหนาขึ้นกว่าเดิมบ้างแล้ว ประหนึ่งเตือนโต้วเชี่ยเทียน อย่าได้ก้าวร้าวต่อศพของมัน มิเช่นนั้น คำสาปแช่งที่โหดเหี้ยม จะต้องตกไปในร่างของโต้วเชี่ยเทียนก็ปาน

แม้โต้วเซี่ยเทียนจะขวัญกล้าแข็งปานใด คราวนี้ยังต้องเกิดความหวาดหวั่นจนใจสั่นสะท้าน

มันเป็นมือปราบมาสิบกว่าปี ใกล้ชิดกับศพมามากจนนับไม่ถ้วน แต่ศพที่มีสภาพน่าสะพรึงกลัวเยี่ยงนี้ ยังเพิ่งเคยพบเป็นครั้งแรกจริงๆ

แต่มันยังคงสาวเท้าเข้าไป

สำหรับกับมันแล้ว เป็นเรื่องที่มันไม่มีทางหลีกเลี่ยงปฏิเสธได้เลย

.....

ยิ่งใกล้ซากศพ ยิ่งเหม็นฉุนเฉียว

โต้วเซี่ยเทียนที่มีประสบการณ์โชกโชนชำนาญเพียงใดแล้ว เพียงได้กลิ่นซากศพก็ทราบ ศพนี้อย่างน้อยตายไปนานกว่าสองวันเต็มๆ

ชุยปักไฮ้พอดีสาบสูญไปสองวันเศษ ไม่ถึงสามวัน

เสื้อผ้าเช่นเดียวกัน อาวุธเล่มเดียวกัน เป็นที่ไม่ต้องสงสัยสักน้อยนิด นี่คือซากศพชุยปักไฮ้แน่นอนแล้ว!

กับวาจาของเซี้ยฮู่ฮวย มันยิ่งเชื่อสนิทใจไม่คลางแคลง

ยอดฝีมือระดับเซี้ยฮู่ฮวย ไม่มีเหตุผลใดที่จะสังเกตกระบี่แท้หรือเทียมไม่ออกได้ อย่าว่าแต่เจ้าของกระบี่เล่มนี้ ยังเคยเป็นสหายรักของเซี้ยฮู่ฮวยมาช่วงเวลายาวนาน

กับกระบี่เช่นนี้ เซี้ยฮู่ฮวยยิ่งสมควรคุ้นเคยขึ้นใจ

ไม่เมื่อกระบี่เป็นของชุยปักไฮ้ ด้ามกระบี่ย่อมมีอักษรแปดตัวนั้นสลักอยู่

แต่ในด้านของการประกอบคดี มันยังจะต้องผ่านตา ดังนั้นจึงมิคัดค้านการกระทำเช่นนี้ของเอี้ยสิง หนึ่งเดียวที่คัดค้าน คือให้ตัวมันเป็นผู้ลงมือเอง

แต่นี่ก็มิอาจให้มันคัดค้านได้

มันเดินเข้าไปอีกหลายก้าว ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากอกเสื้อมาพันมือขวาไว้

จมูกของมันย่นอยู่เนิ่นนานแล้ว สายตาเคลื่อนไปที่สองมือของซากศพ ดวงตาหยีจนเหลือเส้นเดียว ที่กระทบสายตา จึงกลับกลายเป็นเลือนรางไป

ในความเลือนๆรางๆ มือสองข้างนั้น นับว่าไม่มีกระไรน่าสะพรึงกลัวนัก

มันยื่นมือซ้ายคีบโกร่งกระบี่เล่มนั้นไว้ มือขวาก็ยื่นออกไปกุมมือซ้ายของซากศพ

มาตรว่ายังมีผ้าเช็ดหน้าพันอยู่อีกชั้นหนึ่ง แต่มันยังรู้สึกมือที่มันกุมอยู่เป็นเพียงโครงกระดูก

พริบตานั้น กลิ่นเหม็นของซากศพคล้ายดั่งยิ่งฉุนเฉียวกว่าเดิม

โต้วเซี่ยเทียนพยายามสะกดกลั้นไว้ ลองดึงมือข้างนั้นดู

มันใช้กำลังไปรุนแรงไม่น้อย แต่ยังไม่สามารถง้างมือข้างนั้นออกจากด้ามกระบี่ได้

มันทดลองไปดึงมืออีกข้างหนึ่ง

ง้างไม่ออกเช่นกัน!

สองมือของผู้ตาย ถึงกับกำอยู่บนด้ามกระบี่จนแนบแน่นปานนี้!

แสดงแน่ชัด กระบี่เล่มนี้ต้องมิใช่ตายแล้วจึงถูกคนยัดเข้าไปในสองมือของมัน!

คนที่ตายแล้ว ต้องไม่สามารถกำด้ามกระบี่แนบแน่นถึงปานนี้เด็ดขาด!

แสดงแน่ชัด คนผู้นี้กำด้ามกระบี่ไว้จนตัวตายไป

หากกระบี่นี้เป็นชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมจริง คนผู้นี้ไยมิใช่ชุยปักไฮ้แน่นอนแล้ว

และก็มีแต่ชุยปักไฮ้เท่านั้น จึงถือกระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมมีค่าราวชีวิต แม้ตายก็ไม่ยอมคลายมือ!

.....

เพียงชั่วขณะ น้ำเหลืองได้ซึมผ้าเช็ดหน้าของมันจนเปียกชุ่มโชก

น้ำเหลืองที่เย็นยะเยียบเมื่อสัมผัสผิวกาย ความรู้สึกนั้นคล้ายดั่งได้กำไส้เดือนที่เพิ่งขุดขึ้นจากพื้นอยู่หลายตัว

หัวใจโต้วเชี่ยเทียนเย็นยะเยียบ สยิวกายด้วยความหนาวเหน็บตลอดเวลา

มันพยายามสะกดกลั้นความหวาดหวั่นสยองขวัญที่พลุ่งขึ้นอยู่เต็มที่ เปลี่ยนไปจ้างนิ้วของสองมือนั้น

กระดูกนิ้วของสองมือ ถึงกับคล้ายฝังลึกเข้าไปในด้ามกระบี่!

โต้วเชี่ยเทียนใช้กำลังจ้างอีกครั้ง เสียงเป๊าะๆๆ ดังขึ้นสามครา สามนิ้วที่ถูกจ้างถึงกับหักออกมาพร้อมกัน

ศพที่ตายไปสามวันโดยไม่ล้ม กระดูกก็กลายเป็นเปราะ

ปานนี้ กลับเป็นที่โต้วเชี่ยเทียนผิดคาดหมายยิ่ง

มันกำกระดูกสามนิ้วที่หักไว้ ต้องสยิวกายด้วยความเหน็บหนาวอีกครา ไม่กล้าง้างต่อไปแล้ว

นี่อย่างไรก็เป็นศพของสหายรักมัน มันไม่ต้องการจริงๆ ที่สหายรักตายไปแล้ว กลายเป็นวิญญาณไม่มีนิ้ว!

มันแม้มิยอมเชื่อตลอดมา คนตายไปแล้วจะกลายเป็นภูตผีเป็นวิญญาณ แต่เหตุการณ์ที่เห็นซ้ำๆซ้อนๆในหลายวันนี้ เป็นความประหลาดพิสดารจนมันมิกล้าที่จะแน่ใจ เรื่องภูตผีวิญญาณที่เล่าขานกันนั้นโป้ปดมดเท็จทั้งสิ้น

ปิศาจผีเสื้อก็มีแล้ว ภูตผีก็ย่อมต้องมีเช่นกัน!

มันตะลึงลานอยู่ในที่นั้น

เอี้ยสิ่งที่ดูอยู่ในระยะไกล ถามโพล่งไปทันที

"เกิดเรื่องราวใด?"

โต้วเชี่ยเทียนตอบโดยมิได้หันหน้า

"ไม่มีกระไร? เพียงแต่มิทันระวัง ง้างนิ้วหักไปสามนิ้ว"

"บนด้ามกระบี่มีอักษรแปดตัวนั้นหรือไม่?"

"ข้าพเจ้ายังไม่ได้กระบี่มาเลย"

"อ้อ?"

โต้วเชี่ยเทียนต้องลอบถอนหายใจ กัดฟันหักใจให้อำมหิต มือขวาสอดเข้าไปกดแล้วดัน กระแทกสองมือของซากศพให้ลอยสูงขึ้นกว่าเดิม มือซ้ายที่คีบโกร่งกระบี่ กระชากออกมาทางด้านนอกโดยพร้อมกัน

เสียงเป๊าะๆ ดังขึ้นอีกครา มีกระดูกนิ้วถูกหักออกมาอีกสองท่อน ในที่สุด กระบี่เล่มนั้นก็ถูกโต้วเชี่ยเทียนกระชากออกมาจากมือซากศพจนได้แล้ว!

ซากศพล้มคว่ำลงมาตามพลัง ดีที่โต้วเชี่ยเทียนคว้ามือทั้งสองของซากไว้ทัน จึงมิได้ฟาดลงกับพื้นกระดาน

แต่ในเวลาเดียวกันนั้น เบ้าตากลวงของหัวกะโหลก พลันมีน้ำเหลืองที่เหม็นคละคลุ้งสองสายไหลออกมา

นับว่าคล้ายน้ำตาสองสายจริงๆ

หรือซากศพยังมีความรู้สึก รู้สึกเจ็บช้ำที่กระดูกนิ้วมือถูกหักไป?

โต้วเชี่ยเทียนที่มองดู บังเกิดความรู้สึกทั้งหวาดหวั่นทั้งสะทกสะท้อน พยายามประคองซากศพให้นั่งตัวตรงแล้วถอย

ปราดมาสองก้าว หันกายลดสายตาลงมองที่ด้ามกระบี่

ด้ามกระบี่มีอักษรอยู่แปดตัวจริงๆ

กระบี่อยู่คนอยู่ กระบี่หายคนตาย!

.....

ไม่เป็นที่ต้องสงสัยแล้ว นี่คือชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมของชุยปักไฮ้จริงๆ ผู้ตายมิใช่ชุยปักไฮ้ยังจะเป็นผู้ใดได้?

เอี้ยสิ่งเบิ่งตาจ้องอักษรบนด้ามกระบี่แน่วนิ่ง อดมิได้ต้องถอนใจกล่าว

"กระบี่ (เกี่ยม) อยู่คนอยู่ กระบี่หายคนตาย ตอนนี้กระบี่อยู่แต่คนตายไปแล้ว"

สายตาเซี้ยฮู่ฮวยจับมองอยู่ที่ด้ามกระบี่ แต่มิได้แสดงออกอย่างไร เอี้ยสิ่งเหลือบมองเซี้ยฮู่ฮวยแวบหนึ่ง พลันหันกายเดินออกไป แต่เพียงก้าวเดียวก็ชนใส่ร่างคนผู้หนึ่ง

ชุยหงี!

มิทราบเมื่อใด ชุยหงีได้เข้ามาด้วยแล้ว เบิ่งตาจ้องมองซากศพแน่วนิ่งด้วยสีหน้าโศกเศร้ารันทดยิ่ง

ในสายตาของมัน คล้ายดั่งมีซากศพอยู่เท่านั้น โดยมิทราบ

เอี้ยสิ่งหันกายกลับมา จึงถูกเอี้ยสิ่งกระแทกจนล้มตึงลงกับพื้น

ร่างเอี้ยสิ่งก็ส่ายโงนเงน แต่ถึงกับมิได้ล้มลงไป

ชุยหงีก็มิได้ลุกขึ้น แต่คุกเข่ากราบฟุบอยู่กับพื้นส่งเสียงสะท้าน

"เอี้ยตั๋วนั้ง ท่านอย่างไรก็ต้องแก้แค้นให้แก่เจ้านายข้าพเจ้า"

เอี้ยสิ่งเมื่อยืนมั่นได้แล้ว แค่นเสียงขึ้น

"นี่ยังต้องให้ท่านบอก"

มันสาวเท้าก้าวข้ามร่างชุยหงีออกไป เดินตึงตึงลงบันไดทันที

ผู้คนทั้งหลายยังอยู่ที่ด้านล่าง

สายตาเท่าที่มี จับมองไปยังผู้คนที่ชั้นบนเป็นจุดเดียวกัน พอเอี้ยสิ่งปรากฏตัวมา ย่อมจับตามองไปที่เอี้ยสิ่งคนเดียว

พวกมันแม้มิทราบชั้นบนเกิดเรื่องราวใด แต่จากสีหน้าของเอี้ยสิ่งดูออกว่าเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสมากแล้ว

เอี้ยสิ่งที่ลงบันไดถึงชั้นล่าง เท้าข้างหนึ่งยังเหยียบอยู่บันไดขั้นสุดท้าย แต่หันกายไปถลึงจ้องเอียะเต็กกุนก่อน

สายตาผู้คนทั้งหลาย จึงเบือนไปจ้องมองที่ใบหน้าเอียะเต็กกุนบ้าง

เอียะเต็กกุนยังยืนแน่วนิ่ง ดุจรูปสลักจากตอไม้ในที่นั้น ใบหน้าชาด้านไม่มีความรู้สึกใดๆ

เอี้ยสิ่งถลึงจ้องนางอยู่เป็นครู่หนึ่ง พลันสูดลมหายใจลึกๆ ชี้หน้าแล้วตวาด

"จับนางไว้"

เอียะเต็กกุนตะลึงลานทันที

พวกมือปราบเหล่านั้น ยิ่งผิดคาดหมายกว่าเอียะเต็กกุนเสียอีก ต่างยืนตะลึงอยู่กับที่ ไม่มีผู้ใดปฏิบัติตามคำสั่งเลย

เอี้ยสิ่งจับตามองไป ตวาดอีกครั้ง

"พวกเจ้าเป็นไรแล้ว? หูหนวกหมดสิ้นหรือไร? ไม่ได้ยินคำสั่งของเรา?"

บรรดามือปราบเหล่านั้น จึงคล้ายสะดุ้งตื่นจากความฝัน โป้วเปียเอี้ยคุนที่เป็นหัวหน้า เหลือบมองกันแวบหนึ่ง แล้วเอี้ยคุนตะกุกตะกักถาม

"หัวหน้า ใช่...ใช่ให้พวกเรา...จับตัวชุยฮูหยิน?"

เอี้ยสิ่งเน้นคำ "ใช่" อย่างหนักหน่วงราวโลหะกระทบกัน โป้วเปียจึงเลียบเคียงถาม

"ชุยฮูหยินมีความผิดใด?"

"ฆ่าคน"

"ฆ่าผู้ใด?"

"ชุยปักไฮ้"

พวกมือปราบ ต่างอุทานกันด้วยความตระหนกแล้วเงียบงันมิส่งเสียง ทั้งไม่มีความเคลื่อนไหวอย่างไรอีกด้วย

เอียะเต็กกุนที่สวยสะคราญปานนี้ นุ่มนวลปานนี้ อ่อนแอปานนี้ ถึงกับจะเป็นฆาตกรฆ่าคน? เป็นที่ผู้คนยากจะยอมเชื่ออยู่แล้ว อย่าว่าแต่ที่นางฆ่า ถึงกับเป็นบุรุษพลังฝีมือสูงเยี่ยม และยังเป็นชุยปักไฮ้สามีนางอีกด้วย

โป้วเปียกับเอี้ยคุนทั้งสองต่างลังเลมิสาวเท้าเข้าไป มือปราบอื่นๆยิ่งไม่ยอมเคลื่อนไหวแล้ว

บริวารที่ไม่อยู่ในคำสั่งเช่นนี้ เอี้ยสิ่งเพียงเห็นก็มีโทสะจึงแผดเสียงไป

"พวกเจ้าจับเจ่าในที่นั้นไปไย? ยังไม่รีบเข้ามาล่ามนางไว้"

โป้วเปียกับเอี้ยคุนลนลานรับคำ ต่างยื่นมือไป มือปราบที่ด้านหลังพวกมันคนหนึ่ง ล้วงกุญแจมือออกมาส่งให้ทันที

ยอดนวนิยายจีนอมตะของ

"โก้วเล้ง"

คมดาบอหังการ

ยอดนวนิยายจีน
อมตะของ
"โก้วเล้ง"

ว. ณ เมืองลุง

ผีเสื้อสยองขวัญ

เล่ม ๒

แปลโดย ว. ณ เมืองลุง

ปกอ่อน ราคา เล่มละ ๖๐.–บาท

ยอดนิยายจีน กำลังภายในอมตะ

ของ **"โก้วเล้ง"**

แปลโดย **ว.ณ เมืองลุง**

ผีเสื้อสยองขวัญ

(ชุดละ ๒ เล่มจบ)

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ประพันธ์สาส์น มาร์เก็ตติ้ง จำกัด

๔๑๓/๒๖ ถ.อรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๔๓๔๑๓๔๗ โทรสาร ๔๓๔๑๓๔๖

จัดพิมพ์ที่

บริษัท พลพันธ์การพิมพ์ จำกัด

๔๑๓/๒๒-๒๕ ถ.อรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐ โทร. ๔๒๔๓๒๗๑

คำนำ

"โก้วเล้ง" นักเขียนที่ได้รับสมญาว่า **"อัจฉริยะปิศาจ"** แห่งยุค หลังจากประสบความสำเร็จในชื่อเสียง เกียรติยศ เงินทอง อย่างที่ไม่มีนักเขียนในยุคเดียวกันเทียบได้ จึงเริ่มมีความรู้สึกจะขึ้นเป็น **"ที่หนึ่ง"** นั้นยากยิ่ง แต่จะรักษาความเป็น **"ที่หนึ่ง"** ให้คงอยู่ได้ยาวนาน ยิ่งยากมากกว่าเป็นทวีคูณ ดังนั้น จำเป็นต้องหนีจากความจำเจ ในวงจรที่จำกัดของยุทธจักรนิยาย และต้องหนีอย่างสวยงาม ไม่มีคนอื่นเขียนตามได้ด้วย

โก้วเล้งเป็นคนเก่ง และมีจินตนาการที่เฟื่องมาก เชื่อว่าแนวใหม่ที่หนีตัวเอง *จากลึกซึ้ง อ่อนช้อยแทรกปรัชญาชีวิต* มาเป็น *ลึกลับตื่นเต้น หวาดเสียวสยองขวัญ* คงเป็นที่ถูกใจของนักอ่านทุกระดับชั้น เรื่องแรกคือ **"นกแก้วสยองขวัญ"** ต่อมาคือ **"ผีเสื้อสยองขวัญ"** ในมือท่านนี่เอง มือชั้นโก้วเล้งที่เขียนด้วยความตั้งใจ เชื่อว่าท่านต้องไม่ผิดหวังแน่นอน!

ว. ณ เมืองลุง

๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๓

เอี้ยคุนรับกุญแจมือแล้วสืบเท้ามาอีกหลายก้าวจนถึงเบื้องหน้าเอียะเต็กกุน กล่าวเบาๆ

"ชุยฮูหยิน โปรดกรุณายื่นมือออกมา"

เอียะเต็กกุนเหลือบมองกุญแจมือ แล้วฝืนยิ้มด้วยความรันทดถึงกับยื่นสองมือออกมา

นางมิได้ขัดขืน กระทั่งยังไม่กล่าววาจาเลยสักครึ่งคำ ทีท่าเช่นนั้นบอกว่านางน่าเวทนาเพียงใดก็น่าเวทนาเพียงนั้น

เอี้ยคุนที่มองจนหัวใจแทบแหลกสลาย ไหนเลยยังจะสับกุญแจมือลงได้

แต่หัวใจเอี้ยสิ่งคล้ายดั่งสร้างขึ้นจากเหล็ก ถึงกับเร่งรัดอีก

"ใส่กุญแจมือนางไว้"

เอี้ยคุนจำเป็นต้องหักใจให้เหี้ยมโหด ยกกุญแจมือขึ้น ขณะจะสับลงไปที่ข้อมือของเอียะเต็กกุน พลันมีเสียงหนึ่งดังมาจากชั้นบน

"ช้าไว้"

เสียงของเซี้ยฮู่ฮวย ร่างก็ติดตามมาปรากฏตัวทันที

กับวาจาของเซี้ยฮู่ฮวย เอี้ยคุนกลับเคารพจนปฏิบัติตามทันที

โดยหยุดมือไว้ในบัดดล

เอี้ยสิ่งเมื่อเห็นมีโทสะดาลเดือดกว่าเดิมมากแล้วแต่ถึงกับยังสะกดกลั้นไว้ไม่อาละวาด

เนื่องเพราะมันยังมิได้ลืม เซี้ยฮู่ฮวยเมื่อครู่เคยช่วยชีวิตมันจากที่หน้าห้องกลไกมาคราหนึ่ง

มันเงยหน้าช้าๆขึ้นประสานสายตากับเซี้ยฮู่ฮวย

จนเซี้ยฮู่ฮวยเดินมาที่ข้างกาย เอี้ยสิ่งจึงถาม

"เซี้ยเฮียใช่พบเห็นกระไรที่ชั้นบนอีก?"

เซี้ยฮู่ฮวยส่ายหน้า เอี้ยสิ่งถามอีก

"อย่างนั้น ไฉนจึงห้ามปรามข้าพเจ้าจับกุมนาง?"

"จวบจนบัดนี้ ยังไม่มีหลักฐานยืนยัน นางคือฆาตกรที่ฆ่าชุยปักไฮ้"

"บันทึกเหล่านั้นของชุยปักไฮ้ก็คือหลักฐาน"

"บันทึกนั้น ใช่ออกจะมหัศจรรย์เกินไป? พิลึกพิสดารจนผู้คนยากจะเชื่อถือเกินไป?"

"ท่านไม่เชื่อ?"

"หรือท่านเชื่อ?"

"ไม่เชื่อก็ไม่ได้แล้ว"

"บันทึกนั้นอย่างไรก็เป็นการกล่าวหาเพียงข้างเดียว"

"เมื่อครู่ที่ฝูงคิบฮ้วยง้อบินออกจากที่นี้ไป เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นท่ามกลางสายตาผู้คนทั้งหลาย คิบฮ้วยง้อฝูงนั้นดูดโลหิตชุยปักไฮ้ กัดแทะเลือดเนื้อของชุยปักไฮ้อยู่ที่ชั้นบนนั้น พวกเราไยมิใช่เห็นกับตาเช่นกัน?"

วาจานี้พอเปล่งไป กระทั่งตัวมันเองก็ต้องสยิวกายขึ้นสองครา

มันนึกถึงสภาพเมื่อครู่อีกแล้ว

ผู้คนอื่นๆแม้มิได้เห็น แต่พอได้ยินวาจาเอี้ยสิ่งยังคงตระหนกจนใจหายวาบ

ใบหน้าที่ซีดขาวอยู่แล้วของเอียะเต็กกุน คล้ายดั่งยิ่งขาวกว่าเดิมไปหลายส่วน

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ส่งเสียงอีก เนื่องเพราะที่เอี้ยสิ่งกล่าวมาล้วนเป็นความสัตย์จริง

ทั้งห้องเงียบวังเวงไป แต่ความเงียบวังเวงนี้ กลับถูกเอียะเต็กกุนส่งเสียงทำลาย

"ท่านว่าเป็นความจริงหรือไร?"

เมื่อเอียะเต็กกุนสอบถามเอี้ยสิ่ง ริมฝีปากของนางสั่นระริก กระแสเสียงก็สั่นระริก

ฟังในความเงียบวังเวง เสียงที่สั่นสะท้านนี้ คล้ายล่องลอยมาจากที่สุดแสนไกล และก็คล้ายมิใช่เสียงที่เปล่งออกจากปากมนุษย์!

เอี้ยสิ่งมิได้ตอบคำถามนาง แต่หันไปกระซิบข้างหูเซี้ยฮู่ฮวย

"ท่านฟังเสียงของนาง"

เซี้ยฮู่ฮวยถามด้วยความสงสัย

"เสียงนางเป็นอย่างไร?"

"ท่านฟังไม่ออก?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะ เอี้ยสิ่งลดเสียงแผ่วเบากว่าเดิม

"เป็นเสียงที่พิกลอย่างยิ่ง นับว่าคล้ายเป็นเสียงร่ำร้องของภูตผีในอเวจี"

เซี้ยฮู่ฮวยพลันหัวร่อถาม

"ท่านเคยได้ยินเสียงร่ำร้องของภูตผีในอเวจีมาเมื่อใด?"

เอี้ยสิ่งต้องเม้มปากลงทันที เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น แม้จะบินออกจากที่นี้ ไม่แน่ว่าจะเป็นนางเลี้ยงอยู่

"ไม่ใช่นางเป็นผู้ใด?"

"หากข้าพเจ้าทราบก็ประเสริฐแล้ว"

"ในเมื่อท่านไม่ทราบ ไฉนจึงแน่ใจ คิบฮ้วยง้อเหล่านั้นมิใช่นางเลี้ยงไว้?"

"ข้าพเจ้ามิได้แน่ใจ"

"แต่ท่านกลับห้ามไว้?"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ามีความเห็น ก่อนจะได้หลักฐานอันมั่นคง ยังไม่สามารถยืนยันว่านางเป็นฆาตกรฆ่าคน ไม่สมควรจับกุมนางไว้"

"อ้อ?"

"หากแม้นเรื่องราวมิได้เกี่ยวข้องกับนาง...?"

"พวกเราย่อมปล่อยนาง"

"เยี่ยงนี้จะเป็นที่เสื่อมเสียต่อศักดิ์ศรี ชื่อเสียง..."

เอี้ยสิ่งโบกมือขัดวาจาเซี้ยฮู่ฮวยแล้วกล่าว

"เชื่อแน่ว่าไม่กระทบกระเทือนเท่าใด และนี่ก็เป็นเรื่องที่

จำใจดอก"

"อ้อ?"

"เนื่องเพราะตามกฎหมาย พวกเราจำต้องทำดั่งนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยอับจนถ้อยคำทันที เพราะเมื่อฝ่ายตรงข้ามยกกฎหมายมาอ้างย่อมไม่อาจจะคัดค้านได้

เอี้ยสิ่งกล่าวต่อไป

"น่ากลัวท่านก็ต้องไม่ปฏิเสธ นางตอนนี้มีมลทินต้องสงสัยมากที่สุด?"

เซี้ยฮู่ฮวยไม่อาจปฏิเสธได้จริงๆ เอี้ยสิ่งจึงกล่าวต่อ

"ผู้ต้องสงสัยเป็นฆาตกรฆ่าคนเยี่ยงนี้ พวกเรามิอาจไม่จับกุมนางกักขังไว้ก่อนได้ มิเช่นนั้น หากถูกหลบหนีไป โทษของพวกเราต้องไม่เบาสักเท่าใดแน่ เซี้ยเฮียสมควรเข้าใจประการนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยต้องถอนใจเบาๆ เดินไปที่เบื้องหน้าเอียะเต็กกุนแล้วกล่าว

"ซ่อซ้อได้ยินแล้ว?"

เอียะเต็กกุนถอนใจด้วยความรันทด ตอบเบาๆ

"เพียงแต่ได้ยินโดยไม่เข้าใจ"

"ไม่เข้าใจพวกเรากล่าวกระไร"

"และก็ไม่เข้าใจเกิดเรื่องราวใดเลย"

"หากเป็นจริงดั่งนี้ ข้าพเจ้าก็จะบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยคร่าวๆ"

เอียะเต็กกุนผงกศีรษะ

เซี้ยฮู่ฮวยอึ้งคิดชั่วขณะ จึงกล่าว

"แรกเริ่มของเรื่องราว เกิดขึ้นในคืนขึ้นหนึ่งค่ำเดือนนี้ จากหนึ่งค่ำถึงสิบห้าค่ำ ไม่มีวันใดที่ชุยเฮีย์มิถูกคิบฮ้วยง้อขู่ขวัญจนหวาดผวา เกี่ยวกับความละเอียดของเรื่องราวนี้ ชุยเฮียได้เขียนบันทึกประจำวันที่ละเอียดชัดเจนยิ่ง"

เอียะเต็กกุนสงบฟังอยู่ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ดูจากในบันทึกนั้น เรื่องประหลาดพิสดารที่เกิดขึ้นจากการก่อกวนของคิบฮ้วยง้อ เป็นที่น่าหวาดหวั่นสยองขวัญจริงๆ และเพราะสาเหตุนี้ ในวันขึ้นเจ็ดค่ำ ชุยเฮียจึงใช้ชุยหงีห้อม้าเร็ว ไปหาข้าพเจ้าที่บ้านฮวยซัวจึงมา เพื่อช่วยเหลือต่อต้านฝูงคิบฮ้วยง้อ"

เอียะเต็กกุนกล่าวขึ้นเป็นคราแรก

"ที่ชุยหงีมิได้อยู่บ้านสิบกว่าวัน ที่แท้ไปหาท่านในบ้วนฮวย

ชัวจึง?"

"แต่เสียดายที่ข้าพเจ้าแม้เร่งรุดเดินทางมา ชุยเฮียก็หายสาบสูญไปถึงสามวันแล้ว"

เอียะเต็กกุนมิได้ส่งเสียงอีก เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ในสามวันนี้ พวกเอี้ยโป้วเท้าได้กระจายกันค้นทั่วทั้งตัวเมือง ต่างไม่พบร่องรอยของชุยเฮียเลย เหลืออยู่เพียงสถานที่นี้เท่านั้น ซึ่งก็เป็นพวกเรายืนอยู่ในตอนนี้..."

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนสายตาไปที่ห้องชั้นบนแล้วกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าหมายความ ได้พบเห็นซากศพของชุยเฮียอยู่ที่ห้องชั้นบนนั้น"

เอียะเต็กกุนพลันถาม

"เป็นซากศพมันจริงๆ?"

"ดูท่าคงใช่"

"คำพูดของท่านคล้ายมิใคร่มั่นใจนัก"

เซี้ยฮู่ฮวยยอมรับ เอียะเต็กกุนครุ่นคิดแล้วถาม

"ข้าพเจ้าจะขึ้นไปดู"

"แม้ซ่อซ้อขึ้นไปดู ก็ยากจะแยกแยะจดจำได้เช่นกัน"

"หมายความอย่างไร?"

"ศีรษะของชุยเฮีย ถูกคิบฮ้วยง้อแทะกินเลือดเนื้อไปหมดสิ้น เหลือเพียงหัวกะโหลก สองมือก็เหลือโครงกระดูกเท่านั้น"

สีหน้าเอียะเต็กกุนเผือดขาวทันที ยกมือปิดปากร้องด้วยความตระหนก

สีหน้าท่าทีของนางกลับไม่คล้ายแสร้งมารยาเลย

เซี้ยฮู่ฮวยที่สังเกตกับตา ต้องลอบคำนึง

"หรือเรื่องราวมิได้เกี่ยวข้องกับนาง โดยสิ้นเชิงจริงๆ?"

แต่เอี้ยสิ่งกลับยืนแค่นหัวร่อ

เอียะเต็กกุนมิได้เหลือบมองเอี้ยสิ่ง เหม่อมองดูเซี้ยฮู่ฮวยจนตะลึงลาน เมื่อเรียกขวัญคืนกลับมาได้แล้วจึงกล่าว

"แล้วพวกท่านไฉนจึงดูออกว่า เป็นซากศพของปักไฮ้?"

"เนื่องเพราะเสื้อผ้าที่ซากศพสวม รองโป้วเท้ายืนยัน เป็นเสื้อผ้าที่ชุยเฮียสวมในค่ำคืนหายสาบสูญ พร้อมกันนั้น สองมือของซากศพยังกุมกระบี่ของชุยเฮียอยู่"

"ชิกแซเจ๊าะเมี่ยเกี่ยม?"

"ถูกแล้ว ชิกแซเจ๊าะเมี่ยเกี่ยม"

ดวงตาเอียะเต็กกุนขุ่นมัวสิ้นประกายไปแล้ว เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"กระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมเล่มนั้น เท่าที่ข้าพเจ้าทราบชุยเฮียรักถนอมปานชีวิต เนื่องเพราะกระบี่เล่มนั้น มิเพียงเป็นของวิเศษประจำสำนักอาจารย์เท่านั้น ยังเคยช่วยชีวิตชุยเฮียในยามคับขันมาหลายครั้งด้วย"

"มันก็เคยเอ่ยเรื่องนี้กับข้าพเจ้ามา"

"ดังนั้น แม้แยกแยะจดจำหน้าตาของซากศพไม่ออก แต่เสื้อผ้าที่สวมใส่กับกระบี่ชิกแชเจ๊าะเมี่ยเกี่ยมเล่มนั้น สามารถยืนยันศักดิ์ศรีของซากศพแล้ว"

"แล้วนั่นเกี่ยวข้องใดกับข้าพเจ้า?"

"ในบันทึกของชุยเฮีย ได้บอกไว้ว่า หากท่านประสบภัย ซ่อซ้อก็คือฆาตกรที่สังหารท่าน"

สีหน้าเอียะเต็กกุนซีดขาวกว่าเดิม ปากอ้ากว้างแต่ไม่มีเสียงดังมาเลย

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวสืบไป

"ในบันทึกนั้น มิว่าเป็นจริงหรือเท็จ แต่สำหรับตอนนี้ ซ่อซ้อ

นับเป็นผู้มีมลทินต้องสงสัยมากที่สุด"

"เพราะกระไร?"

"เพราะห้องน้อยนี้อยู่หลังห้องนอน จะเข้ามาในห้องน้อยจำเป็นต้องผ่านห้องนอน นอกจากซ่อซ้อมีผู้ใดเข้ามาได้?"

"ข้าพเจ้าก็ต้องมีเวลาออกจากห้องนอนไปบ้าง"

"ท่านหมายความ มีคนฉวยโอกาสตอนท่านออกไปภายนอกลอบเร้นเข้ามาในห้องน้อยนี้?"

"หรือไม่อาจเป็นไปได้?"

เอี้ยสิ่งสวนคำขึ้นทันที

"สองวันนี้ท่านไปที่ใดบ้าง?"

"ไปมาแต่ในบริเวณหมู่ตึกนี้เท่านั้น"

"ใช่เป็นความจริงหรือไม่? เราไม่ยากจะสืบทราบมา"

เอียะเต็กกุนมิได้ส่งเสียงอีก

โต้วเชี่ยเทียนกล่าวขึ้นทันที

"ในด้านนี้ ข้าพเจ้าได้สืบละเอียดชัดเจนแล้ว สองสามวันนี้ชุยฮูหยินมิได้ออกจากหมู่ตึกไปจริงๆ"

โต้วเชี่ยเทียนส่งเสียงพลางก้าวลงจากบันได เมื่อถึงพื้น

จึงกล่าวต่อ

"แต่เริ่มจากวันที่เกิดเรื่อง และต่อๆมาอีกสองวัน ข้าพเจ้าได้ใช้คนคุมเชิงทั่วทั้งบริเวณหมู่ตึกนี้แล้ว หากมีคนแบกซากศพเดินอยู่ในหมู่ตึก ไม่แน่จะสามารถหลุดรอดจากหูตาพวกมัน"

หยุดเล็กน้อยแล้ว โต้วเซี่ยเทียนกล่าวต่อ

"ในยามค่ำคืน มาตรว่าคนของพวกเราต่างถอนตัวออกไป แต่เชื่อแน่ ชุยฮูหยินจะต้องอยู่ในห้องนอน แม้จะหลับไหล แต่หากมีคนลอบเร้นเข้าไป ไม่ก่อกวนให้ฮูหยินรู้ตัว คล้ายดั่งยากจะเป็นไปได้"

เอียะเต็กกุนมิอาจไม่ยอมรับ

"ในสองวันนี้ ข้าพเจ้านอนมิใคร่หลับจริงๆ แต่ก่อนจะเข้านอน ข้าพเจ้าก็ไม่เคยลืมใส่กลอนประตู"

"นี่ก็ถูกแล้ว หากมีคนลอบเข้ามาในห้องนอน จำเป็นต้องกระแทกกลอนประตูหักก่อน แต่เมื่อครู่พวกเราตรวจโดยละเอียดแล้วกลอนของประตูหน้าต่างไม่บุบสลายจากเดิมเลยสักน้อยนิด"

เซี้ยฮู่ฮวยสงบฟังถึงตอนนี้จึงกล่าว

"อย่าว่าแต่ นอกจากศพซากนั้นแล้ว ยังมีคิบฮ้วยง้ออีกฝูง

ใหญ่ ซึ่งเมื่อครู่ซ่อซ้อก็ได้เห็นแล้ว คิบฮ้วยง้อฝูงนั้นมีอานุภาพที่น่าตระหนกปานใด มิว่าปรากฏในเวลาใด ต่างต้องสร้างความปั่นป่วนวุ่นวายทั้งตัวตึกแน่ ดังนั้น..."

เอียะเต็กกุนสอดคำต่อให้

"นอกจากมีคนลอบจัดการให้มันมาอยู่ในห้องนี้ก่อน?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ

"มิเช่นนั้น พวกมันน่ากลัวเป็นตัวจำแลงของภูตผีปิศาจจริงๆ"

เอียะเต็กกุนประสานสายตากับเซี้ยฮู่ฮวยแน่วนิ่ง ชั่วครู่จึงเบือนไปมองเอี้ยสิ่ง เบือนไปมองโต้วเซี่ยเทียน ทอดถอนหายใจอีกครา ยื่นสองมือออกไปช้าๆ

เอี้ยคุนถือกุญแจมืออยู่ที่ข้างกายนางเนิ่นนานแล้ว เหม่อมองดูสองมือของเอียะเต็กกุนที่ยื่นออกมา แต่มิได้สับกุญแจมือลงไปจริงๆ

เอี้ยสิ่งโบกมือสั่ง

"ใส่กุญแจมือนาง"

ครั้งนี้ เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ห้ามปรามอีก เพียงแต่กล่าว

"มิว่าเป็นเรื่องราวใด จะเร็วจะช้าก็ต้องมีความจริงปรากฏ

ออกมา

เอียะเต็กกุนฝืนยิ้มด้วยความรันทด

เอี้ยสิ่งครุ่นคิดแล้ว หันสั่งต่อโป้วเปียเอี้ยคุน

"พวกท่านไปเตรียมเกี้ยวหนึ่งหลัง ส่งชุยฮูหยินกลับไปก่อน"

มันไม่บอกคุมบอกส่ง ทั้งยังสั่งให้เตรียมเกี้ยว คล้ายดั่งไม่ต้องการให้เอียะเต็กกุนอับอายเกินไป

เซี้ยฮู่ฮวยเหม่อมองดูหลังเอียะเต็กกุนจนลับตา ครุ่นคิดแล้วโพล่งขึ้น

"ต้องหาบุคคลที่มีปัญหาอีกผู้หนึ่งคือก้วยพก"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะเห็นพ้องทันที เอี้ยสิ่งรีบหันสั่งมือปราบอีกสี่คนที่ยืนทางปากประตู ไปเรียกตัวก้วยพกซึ่งเปิดร้านขายยา และรักษาโรคทางประตูเมืองด้านใต้ให้ไปที่กรมเมืองทันที

เซี้ยฮู่ฮวย เอี้ยสิ่ง โต้วเซี่ยเทียนทั้งสาม พาจิตใจที่หนักอึ้งตึงเครียดออกจากจู้ป้อแจด้วยฝีเท้าเชื่องช้ายิ่ง

ขณะอ้อมขึ้นถนนใหญ่ ใกล้จะถึงกรมเมืองนั้น พลันมีคนไล่ตามมาทางด้านหลังด้วยฝีเท้าถี่เร็วยิ่ง ทั้งยังส่งเสียงเรียก

"เซี้ยไต้เฮี๊ยบ เอี้ยตั๋วนั้ง โต้วตั๋วนั้ง"

ทั้งสามชะงักเท้าเหลียวมองไป พอเห็นผู้ส่งเสียงต่างงุนงงทันที

ที่แท้ผู้ส่งเสียงเรียกดั่งนั้นต้องรู้จักทั้งสามแน่ แต่ทั้งสามกลับไม่รู้จักผู้ส่งเสียงเลย

ผู้ส่งเสียงแต่งกายเยี่ยงนักศึกษาทรงปัญญา มีวัยเยาว์เค้าหน้าหล่อเหลา

ทั้งสามมองตากันด้วยความสงสัย พอดีผู้มาวิ่งเข้ามาถึงแนะนำตัวเองว่าคือก้วยพก

ก้วยพกผู้นี้ ดูเปลือกนอกมิใช่เป็นคนมีความอำมหิตเลวร้ายเลย ทั้งสามจึงยิ่งสงสัย สอบถามจึงทราบ ก้วยพกเพราะทราบข่าวจากเฒ่าแซ่เอี๊ยะ ที่มีหน้าที่เฝ้าประตูของจู้ป๋อแจ บอกทางกรมเมืองคุมตัวเอียะเต็กกุนที่เป็นเปียม่วยไป จึงตั้งใจมาสอบถามต้นสายปลายเหตุ และมิได้พบมือปราบทั้งสี่ที่ไปหา เข้าใจว่าคงสวนทางกัน

จากการสอบถามปากคำในที่นั้น ก้วยพกให้การเช่นเดียวกับเอียะเต็กกุน และก็ตรงกับในบันทึกของชุยปักไฮ้

จากการสังเกตของเซี้ยฮู่ฮวย รู้สึกก้วยพกบอกตามความ

สัตย์จริง มิได้โป้ปดอำพรางเลย จึงยิ่งงุนงงสงสัยต่อเรื่องราวอีกมากหลาย เอี้ยสิ่งยังคงยืนกราน มิใช่ก้วยพกลงมือ ก็ต้องเป็นเอียะเต็กกุนวางแผนสังหาร

ก้วยพกในยามอับจนปัญญา ต้องส่ายหน้ากล่าว

"หากเป็นพวกเราฆ่า ไหนเลยไม่ทำลายซากศพกลบร่องรอย หากเป็นการกระทำของคนผู้เดียว ข้าพเจ้าไม่มีเหตุผล และไม่มีทางที่จะเคลื่อนย้ายซากศพขึ้นไปไว้ในห้องเล็กนั้น เปียฆ่วยของข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุผล หลังจากฆ่าคนแล้วยังทิ้งซากศพเหลือไว้"

เอี้ยสิ่งแค่นเสียงเย็นชา

"ประการนี้ท่านไม่ต้องกังวลแทนพวกเรา พวกเรามีเหตุผลที่ดีพอจะมาอธิบายปัญหาเหล่านี้"

ก้วยพกโพล่งขึ้นทันที

"มิทราบ เอี้ยตั๋วนั้งเคยสงสัยถึงปัญหาของคนเคลื่อนศพใส่โคล้ป้ายมลทินหรือไม่?"

เอี้ยสิ่งแค่นหัวร่อย้อนถาม

"ผู้ใดจะเคลื่อนศพป้ายมลทินพวกท่าน?"

"อาจบางทีคือซีซังฮ้อ"

ซีซังฮ้อคือเจ้าของเดิมร้านขายอัญมณีจู้ป๋อแจ เป็นยอดฝีมือผู้หนึ่งของยุทธจักรยุคนั้น เนื่องจากงมงายในการพนัน และหลงรักเอียะเด็กกุนเช่นเดียวกัน จึงเป็นไม้เบื่อไม้เมากับชุยปักไฮ้

ภายหลัง ทนการท้าทายของชุยปักไฮ้ไม่ได้ ทั้งสองเล่นการพนันกัน ผลที่สุด ซีซังฮ้อเสียพนันจนต้องยกร้านจู้ป๋อแจให้แก่ชุยปักไฮ้ และไม่มีเงินพอจะซื้อตัวเอียะเด็กกุนจากเอียะตั๋วมาได้ จึงหายจากตัวเมืองนี้ไปเป็นเวลานานปี ซึ่งเอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนก็ต่างทราบเรื่องราวนี้ ดังนั้น ทั้งสองร่วมกับเซี้ยฮู่ฮวย ต่างมีความลังเลขึ้นบ้างแล้ว ก้วยพกยังบอก เมื่อเร็วๆนี้ ซีซังฮ้อเป็นคนไข้ของมัน แต่ไข้หวัดที่ไม่หนักหนา เพียงกินยาห่อเดียวก็ทุเลา ทั้งยังลากมันไปดื่มสุราอีกด้วย มันไม่พอใจที่คนไข้มิรู้จักรักตัวเอง จึงไม่แยแสสนใจอีก

หลังจากนั้นอีกไม่กี่วัน ซีซังฮ้อยังคงมาหามันอีกครา ด้วยโรคเดิมที่หนักกว่าเก่าบ้าง และลากมันไปรักษาในโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ ซึ่งเป็นสมบัติเก่าที่ซีซังฮ้อยังมิได้เสียไปกับการพนัน

เอี้ยสิ่ง โต้วเซี่ยเทียนและเซี้ยฮู่ฮวยต่างมีความเห็นพ้องควรไปหาซีซังฮ้อดูสักครา อาจจะได้พบเห็นกระไรเพิ่มเติมบ้าง

.....

ฮุ้นไล้ เป็นโรงเตี๊ยมที่สร้างด้วยไม้ เก่าจนทรุดโทรมซอมซ่อ อยู่ชานเมืองตะวันออกไม่ไกลนัก

ชานเมืองนั้นเป็นหมู่บ้านเล็กๆที่มีถนนปูศิลาอยู่สายเดียวเท่านั้น

เมื่อพวกเซี้ยฮู่ฮวยมาถึงหน้าโรงเตี๊ยม ซึ่งอยู่ริมถนน พบเห็นประตูทั้งสองบานปิดสนิทแน่น มีบานหนึ่งยังปิดกระดาษ "หยุดกิจการ" อยู่แผ่นหนึ่ง

กระดาษเก่าคร่ำคร่า แสดงว่าปิดมาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว ก้วยพกรีบบอก โรงเตี๊ยมนี้เลิกกิจการมากว่าหกเดือนแล้ว

ก้วยพกเป็นผู้คว้าห่วงประตูเคาะแรงๆ เมื่อมีเสียงถามออกมาจากทางใน ก้วยพกตอบทันที

"ข้าพเจ้าเอง ก้วยพก"

เสียงนั้นพลันกลับกลายเป็นแหลมเล็ก ด้วยความตื่นเต้นยินดี

"ที่แท้ก้วยเฮีย"

แล้วมีเสียงฝีเท้าที่พิกลดังขึ้น เพราะคล้ายโซเซไม่มั่นคง เมื่อประตูเปิดออก กลิ่นสุราที่ฉุนเฉียวพลุ่งออกมาปะทะหน้าทั้งสี่ทันที

ทั้งสี่ก็เห็นผู้เปิดประตูชัดตา เป็นร่างที่ส่ายไปๆมาๆ หากมิใช่มือเกาะบานประตูไว้ เห็นทีคงต้องถลาล้มลงไปแล้ว

มือขวาของมันผู้นั้น ยังกำจอกสุราอยู่อีกใบหนึ่ง ในจอกมีสุราเต็มปรี่ เสื้อยาวสีครามแปดเปื้อนน้ำสุราเป็นหย่อมๆ

ผมของมันยุ่งเหยิงเป็นกระเซิง หนวดเคราก็พันเกี่ยวกันระเกะกะมิทราบไม่เคยหวีสางมากี่วันแล้ว

ในประตูไม่มีโคมไฟ หน้าต่างทุกบานยังปิดไว้ ภายในจึงยะเยียบเลือนราง ตัวมันจึงคล้ายเป็นวิญญาณที่ปรากฏออกมาจากในอเวจี

ที่จริง สีหน้ามันก็ไม่ผิดกับภูตผีที่เล่าลือกัน ไม่มีสีเลือดสักน้อยนิด ซีดขาวจนน่าสะพรึงกลัว แต่ดวงตากลับแดงฉาน คล้ายดั่งจะมีโลหิตหยดหยาดลงมา

ทั้งที่วัยมันยังไม่ถึงสี่สิบปี แต่ดูสารรูปตอนนี้ คล้ายดั่งยังชรากว่าห้าสิบปีเสียอีก

ผ่านเรื่องราวสยองขวัญในจู้ป๊อแจมาแล้ว มิว่า เซี้ยฮู่ฮวย เอี้ยสิ่ง หรือโต้วเซี่ยเทียน เมื่อพบกับคนน่ากลัวปานนี้ กลับไม่รู้สึกตระหนกสักน้อยนิด

ดังนั้น ผู้ที่ตระหนกจึงมีเพียงก้วยพกคนเดียว และมันก็คล้ายเพิ่งเคยเห็นซีซังฮ้อเป็นคราแรก ถึงกับยืนตะลึงลานอยู่ในที่นั้นไป

เซี้ยฮู่ฮวย เอี้ยสิ่ง และโต้วเซี่ยเทียนต่างทราบ ซีซังฮ้อเมื่อกาลกระโน้นพิถีพิถันในเรื่องการแต่งกายยิ่งนัก ที่ต้องตกเป็นสารรูปเช่นนี้ คงเพราะกระทบกระเทือนใจต่อการสูญเสียทั้งทรัพย์สินและคนรักไป

ซีซังฮ้อก็มีท่ารู้จักพวกเซี้ยฮู่ฮวย เอี้ยสิ่ง และโต้วเซี่ยเทียนอยู่

ซีซังฮ้อเมื่อเห็นผู้มาชัดตา มีทีท่าปีติยินดีอย่างยิ่ง คว้ามือเซี้ยฮู่ฮวยเชื้อเชิญให้เข้าดื่มสุราในโรงเตี๊ยม แต่เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะปฏิเสธกล่าว

"พวกเรามีหลายปัญหาที่ไม่อาจคลี่คลาย จำเป็นต้องมารบกวนขอรับคำสอนสักครั้ง"

ซีซังฮ้อรีบตอบ

"มิต้องเกรงใจ มีปัญหาใดโปรดถามมาได้ ข้าพเจ้ายินดีตอบเท่าที่ทราบ"

"หลังจากพนันครั้งนั้นแล้ว ซีเฮียท่านไปที่ใด?"

"หมกอยู่ในโรงเตี๊ยมนี้เอง ตอนนั้นข้าพเจ้าท้อแท้ทอดอาลัยทั้งไม่อาจแบกหน้าสู้ผู้คนได้ จึงมิยอมจับเจ่าอยู่ในเมืองให้ถูกหัวร่อเย้ยหยัน"

"ซีเฮีย มีบางคนว่า ท่านตอนนั้นหนีหน้าไปอยู่เมืองอื่น?"

เอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนคล้ายรู้ตัว สอบถามปากคำจากชนชาวบู๊ลิ้ม มิสู้ให้ชาวบู๊ลิ้มเช่นเซี้ยฮู่ฮวยถามเหมาะสมกว่า จึงสงบปากคำ เปิดโอกาสให้เซี้ยฮู่ฮวยถามเพียงลำพัง

ซีซังฮ้อสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น มาตรว่าข้าพเจ้าเสียจู้ป้อแจไป ข้าพเจ้ายังมีนาไร่อีกไม่น้อย ขอเพียงอยู่โดยสงบเสงี่ยมเจียมตัว ไม่งมงายในการพนัน ความเป็นอยู่ต้องไม่มีปัญหาแน่...และหลังจากครั้งนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ตัดขาด มิย่างกรายไปที่บ่อนการพนันอีกเลย"

"เป็นเช่นนี้จริงๆ?"

"คนละแวกใกล้เคียง เชื่อว่าพอจะเป็นพยานแก่ข้าพเจ้าได้"

"หมายความในสามปีนี้ท่านมิเคยไปที่เมืองอื่นเลย พวกมันไยมิใช่พอจะเป็นพยานยืนยันแก่ท่าน?"

ซีซังฮ้อผงกศีรษะร้องอืมม์ ก้วยพกที่สงบฟังอยู่เนิ่นนานอดไม่ได้ต้องส่งเสียงขึ้นบ้าง

"ท่านมิใช่บอกกับข้าพเจ้า ไประเหเร่ร่อนในที่ทางต่างๆถึงสามปี จนเมื่อสามเดือนก่อนจึงได้ย้อนกลับมาที่นี้?"

ซีซังฮ้องุนงงวูบจึงตอบ

"ข้าพเจ้าเคยบอกเยี่ยงนี้กับท่านเมื่อใด?"

"ครั้งแรกที่ท่านไปให้ข้าพเจ้ารักษาโรค"

"ข้าพเจ้าไปหาให้ท่านรักษา?"

"ยาหม้อนั้นท่านใช่ต้มในร้านข้าพเจ้า?"

"ใช่"

"หลังจากนั้น ท่านใช่เชิญข้าพเจ้าไปดื่มสุรา?"

"ใช่"

"ท่านน่ากลัวยังไม่ลืม พวกเราไปดื่มกันในสถานที่ใด?"

"เหลาจอหงวน"

"ตอนนั้นท่านใช่เมาหรือไม่?"

"ผู้ใดว่าข้าพเจ้าเมา?"

ก้วยพกเบิ่งตามองมันแน่วนิ่ง ซีซังฮ้อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าจำได้ ตอนนั้นพวกเราสั่งสุรามาสี่ป้าน อาหารสี่จาน ด้วยคอสุราของข้าพเจ้า อย่าว่าสุราสี่ป้านเลย แม้มากกว่านั้นอีกสี่ห้าเท่า ยังคงดื่มได้เช่นกัน"

"แต่ตอนพวกเราจะลงมา ท่านไม่สามารถยืนหยัดทรงกายแล้ว"

ซีซังฮ้อหัวร่อถาม

"แต่ข้าพเจ้ามิได้มีคนประคอง ยังคงเดินลงจากบันไดถึงหน้าเหลา ทั้งยังซื้อเกาลัดคั่วจากเซาเหลาเล่าอีกห่อหนึ่ง ซึ่งนางยังคงขายราคาเดิม คือห่อละหนึ่งอีแปะ"

ก้วยพกปากอ้าตาค้าง เหม่อมองซีซังฮ้อจนตะลึงลาน เพราะหากมันตอนนั้นเมาจริง ต้องไม่สามารถจดจำทุกเรื่องราวได้ละเอียดชัดเจนปานนี้ เซี้ยฮู่ฮวยเห็นก้วยพกยืนอ้าปากค้าง มีทีท่าไม่ต้องการสอบถามสืบไป จึงได้เอ่ยปากบ้าง

"ในตอนนั้น พวกท่านสนทนาปราศรัยในเรื่องราวใดกัน?"

ซีซังฮ้อสั่นศีรษะตอบ

"ก็ไม่มีเรื่องราวใด เป็นเพียงการเที่ยวการดื่มการกินเท่านั้น หากจะว่ามีพิเศษ ก็เป็นตอนระหว่างดื่มกิน มันเคยถามข้าพเจ้าละแวกใกล้เคียงนี้มีบ้านว่างให้เช่าหรือไม่?"

"แล้วท่านตอบอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าตอบตามความสัตย์จริง ละแวกใกล้เคียง ไม่มีห้องว่างให้เช่า จะมีก็เพียงโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ของข้าพเจ้าที่เลิกกิจการทิ้งว่างอยู่ พอจะให้เช่าได้"

"แล้วก้วยพกว่าอย่างไร?"

"มันบอกอีกหลายวันจะมาดู หากพอใจจะเช่าไว้เลย และอีกประมาณสิบวันมันก็ได้มาจริงๆ"

เซี้ยฮู่ฮวยสวนคำ

"ก้วยพกมิใช่มาเพราะถูกท่านเชิญมารักษาโรค?"

"ผู้ใดว่า?"

ก้วยพกส่งเสียงดังๆขึ้นในทันที

"ข้าพเจ้าบอกเอง"

ซีซังฮ้อโพล่งขึ้น

"ท่านบอกเช่นนี้ด้วยความหมายใด?"

ก้วยพกสวนคำ

"ข้าพเจ้ากำลังต้องการถามท่าน วาจาเมื่อครู่ของท่านมีความมุ่งหมายใด?"

"ท่านหมายความ ข้าพเจ้าโป้ปด?"

"ท่านโป้ปดชัดๆ"

"ข้าพเจ้าไยต้องทำดั่งนี้?"

"กลบเกลื่อนความผิดคิดร้ายของท่าน"

"ข้าพเจ้าทำความผิดคิดร้ายใด? ไยต้องกลบเกลื่อนด้วย?"

"ท่านสมควรเข้าใจได้เอง"

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจเลย"

ซีซังฮ้อตอบแล้ว หันกล่าวกับเซี้ยฮู่ฮวย

"จนบัดนี้ข้าพเจ้ายังมิทราบเกิดเรื่องราวใดขึ้น?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะแล้วย้อนถาม

"ท่านบอกก้วยพกมาดูห้องของโรงเตี๊ยมท่าน?"

ซีซังฮ้อผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ดูแล้วเป็นอย่างไร?"

"พอใจอย่างยิ่ง"

"จึงเช่าไว้?"

"ใช่ กระทั่งยังยินยอมให้ค่าเช่าถึงสามพันตำลึง"

"เป็นจำนวนไม่น้อยทีเดียว"

"ใช่ โรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ของข้าพเจ้า ในยุครุ่งเรืองที่สุดนั้น รายได้ของแต่ละปีก็ไม่ถึงหนึ่งพันตำลึงเลย"

"อืมม์ ท่านยอมรับปาก?"

"แน่นอน เท่าที่ข้าพเจ้าเลิกกิจการ เนื่องเพราะไม่เคยมีผู้มาพักแรมเลย ยากนักที่มีคนมาพอใจ ยินยอมเช่ามัน ไหนเลยจะยอมปล่อยโอกาสนี้หลุดรอดมือ อย่าว่าแต่ฝ่ายตรงข้ามยังยอมให้ค่าเช่าสูงถึงสามพันตำลึง"

"อืมม์ สามพันตำลึง เพียงพอซื้อโรงเตี๊ยมนี้ไว้ได้แล้ว"

"ตอนข้าพเจ้าซื้อโรงเตี๊ยมนี้ เพียงใช้เงินห้าร้อยตำลึงเท่านั้น"

"หรือก้วยพกจะดูราคาโรงเตี๊ยมนี้ไม่ออก?"

"อาจบางทีดูออกหรืออาจบางทีเงินสามพันตำลึงนั้นเป็นจำนวนน้อยกว่าน้อย มันมิได้แยแสในสายตาเลย"

"เยี่ยงนี้ ไยไม่พาลซื้อโรงเตี๊ยมไว้เสียเลย?"

"ในความเห็นของข้าพเจ้า มิได้นอกเหนือกว่าสองประการ คือหนึ่ง กลัวข้าพเจ้าไม่ขาย อีกประการคือ เพียงต้องการใช้โรงเตี๊ยมนี้เวลาชั่วคราวเท่านั้น"

"อ้อ ก้วยพกตั้งใจจะเช่าโรงเตี๊ยมท่านนานเท่าใด"

"ครึ่งปี"

"สามพันตำลึงมาเช่าครึ่งปี การค้าที่มีกำไรมหาศาลเช่นนี้ มีผู้ใดไม่ยินดี?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรีบรับปากทันที แต่ทว่า สามพันตำลึงนี้ มิใช่เป็นค่าเช่าทั้งหมด"

"ค่าเช่าที่แท้จริงเท่าใด?"

"หนึ่งพันตำลึง ส่วนอีกสองพันตำลึงนั้นเป็นค่าแรงของข้าพเจ้า"

"ก้วยพกต้องการให้ท่านทำกระไร?"

"เฝ้าโรงเตี๊ยมไว้ ห้ามผู้คนเข้าออก แต่ละวันเตรียมอาหารให้แก่ของรักมัน"

"งานเช่นนี้ท่านก็ยินดีกระทำ?"

ซีซังฮ้อตอบ

"เงินสามพันตำลึง ยังไม่มีค่าในสายตาดอก เท่าที่ข้าพเจ้ารับปาก จุดมุ่งหมายสำคัญเป็นเพราะมีความประหลาดสนใจต่อเรื่องพิสดารนี้ดอก"

"ก้วยพกเช่าโรงเตี๊ยมของท่านไว้ทำประโยชน์ใดกันแน่?"

"เพื่อให้ฝูงที่รักของมันอยู่อาศัย"

"ที่รักทั้งฝูงนั้นเป็นตัวกระไรกันแน่?"

สีหน้าซีซังฮ้อ พลันแปรเปลี่ยนเป็นพิกลอย่างยิ่ง กระทั่งเสียงก็ยังเปลี่ยนเป็นพิกลเมื่อตอบ

"ผีเสื้อเขียวฝูงหนึ่ง"

เซี้ยฮู่ฮวยใจหายวาบ โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่งหน้าเปลี่ยนสีไปแล้ว

สีหน้าก้วยพกก็แปรเปลี่ยนไป ขณะอ้าปากจะส่งเสียง ซีซังฮ้อรีบกล่าวต่อ

"ผีเสื้อนั้นนับเป็นผีเสื้อมีสีสันสวยที่สุด พิสดารที่สุดเท่าที่ข้าพเจ้าเคยเห็นในชีวิต พวกมันตัวสีเขียวราวหยกใส แต่นัยน์ตาแดงฉานปานโลหิต ปีกมีลายแดงเป็นเส้นสาย ปีกคู่หลังของมันยังมีลายที่ผนึกขึ้นคล้ายนัยน์ตาคู่หนึ่งซึ่งดูคล้ายนัยน์ตานก และก็คล้าย

นัยน์ตาง ท้องของผีเสื้อก็คล้ายจมูก ดูจากทางด้านหลังของมันนับว่าเป็นใบหน้าปิศาจชัดๆ"

วาจาซีซังฮ้อมิทันขาดคำ แต่ละคนต่างสยิวกายไปหลายเฮือกแล้ว

ซีซังฮ้อพอจบคำ เอี้ยสิ่งเป็นผู้ร้องสุดเสียงขึ้นก่อน

"คิบฮ้วยง้อ! นั่นคือคิบฮ้วยง้อ"

ซีซังฮ้อทวนคำคิบฮ้วยง้อ ด้วยสีหน้างุนงงสงสัย เอี้ยสิ่งโพล่งไป

"ผีเสื้อที่ท่านบอก คือคิบฮ้วยง้อ"

ซีซังฮ้อคล้ายดั่งพลันถูกสะกิดให้นึกถึงความใดมาได้ ใบหน้ากลับกลายเป็นเขียวคล้ำทันที ละล่ำละลัก

"พวกมันคล้ายดั่งดูดเลือดจริงๆ..."

เซี้ยฮู่ฮวยสอดคำถามไป

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

"อาหารแต่ละวันที่ก้วยพกให้ข้าพเจ้าเลี้ยงพวกผีเสื้อเหล่านั้นคือกระต่ายเป็นๆสิบตัว"

"แล้วเกี่ยวข้องใดกับผีเสื้อดูดเลือดหรือไม่ดูดเลือด?"

ซีซังฮ้อตอบด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

"เมื่อวันที่สอง ตอนข้าพเจ้าเข้าไปอีก กระต่ายเป็นๆสิบตัวนั้นเหลือเพียงโครงกระดูกสิบชาก เนื้อหนัง ขน และเลือด ต่างสลายสาบสูญหมดสิ้น"

"ท่านเคยเห็นสภาพการกินของฝูงผีเสื้อมากับตาหรือไม่?"

"ในการส่งอาหารครั้งแรก ข้าพเจ้าก็เคยลอบดูที่ช่องประตู"

"แลเห็นกระไร?"

ซีซังฮ้อส่งเสียงสั่นสะท้าน

"ข้าพเจ้าเห็นพวกมันฮือไปเกาะบนตัวกระต่ายจนหนาแน่น มีแต่เสียงซ้วบๆ พี่บพับของมันดูดกินเลือดเนื้อกับกระพือปีก"

เซี้ยฮู่ฮวยสยิวกายขึ้นเฮือกหนึ่ง แต่ยังถาม

"พวกมันตอนนี้อยู่ที่ใด?"

"อยู่ในห้องชั้นบน"

"พาพวกเราขึ้นไปดูได้หรือไม่?"

ซีซังฮ้อผงกศีรษะกล่าวขึ้น

"พวกท่านมาถูกเวลาพอดี"

"หมายความอย่างไร?"

"ในสิบกว่าวันนี้ พอถึงตอนกลางคืน พวกมันก็เกาะกลุ่มบินออกไป ตอนแรกข้าพเจ้ายังกลัวพวกมันจะบินหนีหาย แต่พอถึงวันรุ่งขึ้น พวกมันบินเกาะกลุ่มกลับมากันเองอีกครา"

"วันนี้พวกมันกลับมาเมื่อใด?"

"สายกว่าทุกวัน เพิ่งกลับมาไม่นาน"

เซี้ยฮู่ฮวยฉุกใจได้คิด หันมองโต้วเซี่ยเทียนแวบหนึ่ง จึงเบือนไปมองเอี้ยสิ่ง

โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่ง ต่างจับตามองเซี้ยฮู่ฮวยเป็นจุดเดียวกันอยู่ก่อนแล้ว จากนั้น ทั้งสามเบือนสายตาไปมองหน้าก้วยพก

ก้วยพกยืนปากอ้าตาค้าง ตะลึงลานอยู่ในที่นั้นอีกครา

แสดงแน่ชัด กับเรื่องราวที่ซีซังฮ้อบอกเล่ามานี้ มันผิดคาดหมายอย่างยิ่งทีเดียว

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนสายตาไปที่ใบหน้าซีซังฮ้ออีกครา ครุ่นคิดแล้วถาม

"มันเช่าโรงเตี๊ยมของท่านไว้ ถึงกับมิใช่เพื่อให้คนอยู่อาศัย แต่ใช้มาเลี้ยงผีเสื้อ ท่านไม่รู้สึกขุ่นเคือง?"

"ไฉนไม่รู้สึก?"

"แต่ท่านกลับมิได้คัดค้าน จำยอมทนรับไว้"

"โรงเตี๊ยมยอมให้เช่าแล้ว ขอเพียงฝ่ายตรงข้ามมิได้ใช้มาเป็นช่องลอบสังหารผู้พักแรม ก่อคดีที่ผิดกฎหมาย แม้นับว่าใช้มาเลี้ยงสุกร ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุผลคัดค้าน อีกประการ ข้าพเจ้าก็มีความปรารถนา สะสางให้ทราบแก่ใจ มันเลี้ยงฝูงผีเสื้อไว้ด้วยจุดประสงค์ใดกันแน่?"

"แล้วท่านเคยถามหรือไม่?"

ซีซังฮ้อผงกศีรษะ เชื้อเชิญฮู่ฮวยถามต่อ

"มันบอกอย่างไร?"

"มันย้ำอย่างหนักแน่น เลี้ยงไว้เพื่อสำหรับปรุงยาในภายหน้า"

"ท่านเชื่อหรือไม่?"

"ไม่เชื่อ"

"ถูกแล้ว หากจะปรุงยาใด ไม่จำเป็นต้องมาที่นี้ และไม่จำเป็นต้องลึกลับเพียงนี้"

"ปัญหานี้ ก้วยพกมีคำอธิบาย คือบอก สารรูปของคิบฮ้วยง้อออกจะน่ากลัวเกินไป ทั้งฝูงใหญ่เพียงนี้ เลี้ยงไว้ในสถานที่อื่น

ได ยากยิ่งจะไม่ถูกผู้คนเล่าลือต่างๆนานา ยังอาจถูกทางบ้านเมืองสอบสวนอีกด้วย มาตรว่าจะไม่เป็นที่เสียหายต่อฝูงผีเสื้อ แต่ก็เป็นเรื่องยุ่งยากรำคาญ ดังนั้นมีแต่ลอบเลี้ยงดู และอยู่ในเมือง ง่ายต่อการถูกผู้คนสังเกตพบเห็น จึงจำเป็นต้องโยกย้ายมาอยู่ชานเมือง"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะกล่าว

"เป็นคำอธิบายที่ประเสริฐมาก แต่ในตอนแรกคิบฮ้วยง้อฝูงนี้เลี้ยงอยู่ที่ใดก่อน?"

"ไม่ทราบ"

"มันลำเลียงคิบฮ้วยง้อฝูงนี้มาด้วยวิธีใด?"

"บรรทุกบนรถม้าคันหนึ่ง สารถีคือตัวมัน แต่ละเรื่องราวคล้ายมันกระทำด้วยตัวเองทั้งสิ้น' มีเพียงเรื่องส่งกระต่ายเป็นๆ เข้าไปในห้องเท่านั้น จึงยอมให้ข้าพเจ้ากระทำแทน สาเหตุเนื่องเพราะมันไม่มีเวลามาทุกวัน"

"แล้วมันใช้วิธีใด ส่งคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นเข้าไปในโรงเตี๊ยม?"

"ลูกกรงเหล็กที่เป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้ายาวห้าหกเซ็ยะจำนวนหลายใบ คำนวณดู คิบฮ้วยง้อจะต้องมีไม่ต่ำกว่าหนึ่งพันตัว"

เซี้ยฮู่ฮวย โต้วเซี่ยเทียน และเอี้ยสิง ต่างเหลือบมองกัน

อีกคราโดยไม่รู้ตัว

สีหน้าก้วยพกกลับเขียวคล้ำไปแล้ว

ซีซังฮ้อกล่าวต่อไป

"ดังนั้น แต่ละวันจึงให้กระต่ายเป็นๆแก่พวกมันถึงสิบตัว"

เซี้ยฮู่ฮวยรีบถาม

"กระต่ายเหล่านั้นเป็นก้วยพกเตรียมไว้ก่อน หรือเป็นท่านไปซื้อหา?"

"แต่ละสิบวัน มันจะขับรถส่งกระต่ายมาให้เอง"

"ผู้คนในหมู่บ้านไยมิใช่ต่างรู้จักมัน?"

ซีซังฮ้อผงกศีรษะตอบ

"สมควรรู้จักกันมาก แต่ไม่มีผู้ใดสงสัย เพราะมิว่าลำเลียงคิบฮ้วยง้อหรือกระต่าย เป็นต้องใช้ผ้าดำคลุมลูกกรงมาเสมอ หากแม้นยังมีคนระแวงแคลงใจอยู่บ้างก็ไม่กล้าสอบถาม เนื่องเพราะข้าพเจ้าเคยเมาอาละวาดหลายครั้ง จนผู้คนทั้งหมู่บ้านมีความหวาดกลัวข้าพเจ้ายิ่ง"

หยุดหัวร่อเบาๆแล้วซีซังฮ้อกล่าวต่อไป

"แต่ข้าพเจ้าก็เคยได้ยินผู้คนกล่าวหามาไม่น้อย มีบ้างเข้าใจ

ข้าพเจ้าเตรียมจะปรับปรุงโรงเตี๊ยมใหม่ ที่รถม้าบรรทุกมาเป็นเครื่องใช้ของโรงเตี๊ยม แต่มีบ้างว่าข้าพเจ้าได้ซ่อนมหาโจรสำคัญไว้ ของที่ลำเลียงล้วนเป็นสมบัติที่ปล้นมาได้ โดยเฉพาะร่วมครึ่งเดือนนี้ พวกมันยิ่งมีความหวาดกลัว พยายามหลบหลีกข้าพเจ้า มิกล้าเผชิญหน้าด้วยเลย"

เซี้ยฮู่ฮวยถาม

"เพราะสาเหตุใดกัน?"

"คาดว่าคงเป็นเพราะผีเสื้อเหล่านั้น เคยบินออกจากในโรงเตี๊ยมข้าพเจ้าไปให้พวกมันได้พบเห็น เมื่อหลายวันก่อนตอนข้าพเจ้าเดินออกไปที่ทุ่งหญ้า พวกทารกที่กำลังเล่นกันคล้ายดั่งพบภูตผีก็ปาน หนึ่งในจำนวนนั้นยังแผดร้องบอกปิศาจเลี้ยงผีเสื้อมาแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะถามอีก

"ครั้งสุดท้ายที่ก้วยพกส่งกระต่ายมาให้ เป็นวันเวลาใด?"

"เมื่อห้าวันก่อน ส่งมาให้สามสิบตัว"

"ตอนนั้นยังมีกระต่ายเหลือ?"

ซีซังฮ้อสั่นศีรษะปฏิเสธไม่มี เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"กระต่ายสามสิบตัว พอให้คิบฮ้วยง้อกินสามวันเท่านั้น ปกติแต่ละครั้ง ส่งมามากน้อยเท่าใด?"

"แต่ละสิบวันส่งมาครั้งหนึ่ง แต่ละครั้งเป็นกระต่ายหนึ่งร้อยตัว"

"อ้อ ครั้งนั้นมันเพียงส่งมาสามสิบตัว ท่านย่อมต้องถามสาเหตุ แล้วมันตอบว่าอย่างไร?"

"มันตอบอีกสามวันให้หลัง จะมีการจัดการใหม่ และตอนมันจะกลับไป ข้าพเจ้าบังเอิญได้ยินมันพึมพำมาสองคำคือ "ขึ้นสิบห้าค่ำจันทร์เต็มดวง เรื่องราวสำเร็จลุล่วง"

เซี้ยฮู่ฮวย โต้วเซี่ยเทียนและเอี้ยสิ่ง หันมองสบตากันแวบหนึ่ง เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ในคืนวันเพ็ญ ฝูงคิบฮ้วยง้อบินออกไปหรือไม่?"

"ค่ำคืนนั้นดวงจันทร์ยังมิทันถึงกึ่งกลางฟ้า พวกมันก็เคลื่อนไหวรุนแรงกว่าทุกวัน เมื่อข้าพเจ้าออกมาดู เห็นมันโบยบินขึ้นไปบนท้องฟ้า คล้ายดั่งจะบินหาดูดวงจันทร์ก็ปาน"

"อ้อ วันรุ่งขึ้นจึงกลับมา?"

"มิได้ จนเช้าวันนี้จึงกลับมา"

"หมายความ พวกมันเคยหายสาบสูญไปสองวันกว่าร่วมสามวัน ท่านเคยติดตามร่องรอยพวกมันหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าแม้เคยมีความคิดนี้ โดยเฉพาะคืนวันเพ็ญยิ่งมีความต้องการรุนแรง แต่เสียดาย ข้าพเจ้าไม่มีปีก และพวกมันยังบินเร็วอย่างยิ่ง พริบตาเดียวก็หายลับไปในม่านวิกาลเลือนราง"

เซี้ยฮู่ฮวยเลิกคิ้วร้องอ้อ ซีซังฮ้อกล่าวต่อ

"ข้าพเจ้าไม่ทราบจริงๆ ในร่วมสามวันนี้ ฝูงคิบฮ้วยง้อไปที่ใดกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวย โต้วเซี่ยเทียนและเอี้ยสิ่งเหลือบมองกันอีกครา ซีซังฮ้อไม่ทราบ แต่พวกมันทราบ

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนสายตามาถามก้วยพก

"ท่านได้ยินแล้ว?"

ก้วยพกผงกศีรษะโดยไม่รู้ตัว เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ที่มันบอกล้วนเป็นความสัตย์จริง?"

ก้วยพกสะท้านเฮือกใหญ่ พลันตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ไหนเลยเป็นความสัตย์จริง มันโป้ปดมดเท็จทั้งเรื่อง"

พลันโถมเข้าไปคว้าอกเสื้อของซีซังฮ้อไว้ แผดร้องสุดเสียง

"ท่านไฉนต้องโป้ปด? ไฉนต้องใส่ไคล้ข้าพเจ้า? ทำร้ายข้าพเจ้า?"

ซีซังฮ้อมิได้หลบหลีก ปล่อยให้ก้วยพกกำอกเสื้อมันไว้ และมิได้โต้เถียงอธิบาย เพียงมองหน้าเซี้ยฮู่ฮวยแน่วนิ่งเท่านั้น

เซี้ยฮู่ฮวยก็ยืนนิ่งในที่นั้น เนื่องเพราะโต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่งพากันเข้าคว้าแขนซ้ายขวาของก้วยพกไว้ ง้างมือมันออกแล้วลากตัวมันมา ก้วยพกดิ้นรนพลางร้อง

"พวกท่านอย่าได้เชื่อฟังวาจามัน"

เอี้ยสิ่งตวาดให้หยุดสุดเสียง เซี้ยฮู่ฮวยรีบกล่าว

"ขึ้นไปดูฝูงคิบฮ้วยง้อที่ชั้นบนก่อน ค่อยว่ากล่าวกัน"

ซีซังฮ้อเป็นผู้สนับสนุนก่อนทันที ผงกศีรษะเชื้อเชิญให้ตามมันไป

ซีซังฮ้อนำหน้า เซี้ยฮู่ฮวยติดตาม ต่อมาเป็นก้วยพก เอี้ยสิ่งและโต้วเซี่ยเทียนที่คุมเชิงก้วยพกไว้มิยอมให้คลาดจากสายตา

รังของคิบฮ้วยง้อ

ในโรงเตี้ยมฮุ่นไล้มิทราบไม่เคยปัดกวาดมานานเท่าใด ทุกแห่งหนมีแต่ฝุ่นละอองเกาะหนา ตามเพดานยังมีหยากไย่ใยแมงมุมอยู่มากมาย

เมื่อขึ้นบันไดถึงชั้นสอง ทั้งห้าต่างได้กลิ่นเหม็นที่สุดแสนฉุนเฉียว

ทั้งห้าตกอยู่ในความเหม็นที่คล้ายไม่เพียงเข้าไปในนาสิกเท่านั้น ยังแทรกซึมตามรูขุมขนของร่างอีกด้วย

ทั้งหลายพลันรู้สึกโลหิตในกายได้เริ่มเหม็นตลอดร่าง คล้ายดั่งเหม็นขึ้นแล้ว

โชคดีที่มิใช่ความจริง

เบื้องหน้าเป็นทางสายหนึ่ง

สองฟากข้างทางแคบ ทั้งซ้ายขวามีสี่ห้อง ประตูหน้าต่างของเจ็ดห้องเปิดกว้าง มีเพียงห้องริมสุดของทางซ้ายมือเท่านั้นที่ปิดไว้

ทางซ้ายของประตูซึ่งก็เป็นสุดทางเดินมีกรงเหล็กซ้อนกันอยู่หลายใบ กลิ่นเหม็นนั้นคล้ายดั่งระเหยออกมาจากห้องที่ปิดประตูหน้าต่างนี่เอง

ทั้งหลายยังมิทันเข้าไปใกล้ ก็ได้ยินเสียงประหลาดพิกลดังแว่วออกมาจากในห้อง

เป็นเสียงที่คล้ายผู้คนกลุ่มใหญ่ กำลังดูดกินของใดอยู่ เซี้ยฮู่ฮวย โต้วเซี่ยเทียน และเอี้ยสิ่ง ไม่แปลกหูต่อเสียงนี้เลย

ทั้งสามจึงสยิวกาย ด้วยความหนาวเหน็บเฮือกใหญ่ หน้าเปลี่ยนสีไปแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนกล่าวด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ

"ฝูงผีเสื้ออยู่ในห้องนั้นหรือไร?"

ซีซังฮ้อผงกศีรษะ โต้วเซี่ยเทียนรีบถามอีก

"เป็นท่านเปิดกรงเหล็ก ปล่อยพวกมันเข้าไปในห้อง?"

ซีซังฮ้อสั่นศีรษะ ชี้บอกเป็นก้วยพก ก้วยพกตวาดด้วยโทสะ

"กล่าวเหลวไหล"

ซีซังฮ้อมิสนใจ ยังคงกล่าวต่อไป

"ตอนขนมา เป็นมันเปิดกรงเหล็กปล่อยฝูงผีเสื้อเข้าในห้อง"

"แล้วท่านส่งกระต่ายเข้าไปเป็นอาหาร ของพวกมันด้วยวิธีใด?"

"ที่บานประตูยังมีช่องประตูกล ข้าพเจ้าจับกระต่ายส่งเข้าไปในประตูกลทีละตัว"

ซีซังฮ้อตอบแล้วเร่งฝีเท้าเข้าไปหลายก้าว กดบนประตูเบาๆ แผ่นประตูที่กว้างยาวประมาณหนึ่งเชี่ยะ ถูกดันเข้าไปภายในทันที แต่พอคลายมือบานประตูนั้นก็ปิดกลับ เซี้ยฮู่ฮวยที่จับตามองตลอดเวลา พลันถามขึ้น

"เมื่อครู่ ข้าพเจ้าเห็นท่านยังมีอาการเมามายอยู่เล็กน้อย แต่ตอนนี้กลับคล้ายไม่มีเหลือเลย"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าสร่างแล้วจริงๆ เสียงเช่นนี้ กลิ่นเช่นนี้ มีผู้ใดยังเมามายได้?"

เซี้ยฮู่ฮวยอดมิได้ต้องผงกศีรษะ เนื่องเพราะตอนนี้ได้มาอยู่ที่หน้าห้องแล้ว เสียงที่คล้ายกลุ่มคนกำลังดูดกินข้าวของใด แหลมเล็กราวเสียดแทงเข้าไปในประสาททุกเส้นสาย กลิ่นเหม็นที่คละคลุ้งราวซากศพ คล้ายแผ่กระจายเข้าเกาะกุมกระเพาะอาหารจนแนบแน่น

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้อาเจียน แต่รู้สึกกระเพาะปั่นป่วนจนยากจะทนทาน มีความสงสัย ไฉนจึงเหม็นถึงปานนี้ได้ จึงเดินเข้าไปผลักประตูกลให้แง้มเล็กน้อย

กลิ่นเหม็นยังคละคลุ้งจนฉุนเฉียวกว่าเดิม เซี้ยฮู่ฮวยสกัดลมหายใจไว้ เพ่งมองไปในห้อง

ในห้องมีคิบฮ้วยง้ออยู่เต็ม

.....

ทั้งห้องไม่มีเครื่องตบแต่งใดๆ ไม่มีโต๊ะเตียงเก้าอี้ แต่มีแคร่ไม้ไผ่อยู่แคร่หนึ่ง ซึ่งกว้างยาวแทบถึงครึ่งห้อง

คิบฮ้วยง้อจำนวนพันเกาะอยู่บนท่อนไม้ไผ่ของแคร่ มีจำนวน

น้อยยังโบยบินอยู่รอบๆบริเวณแคร่ไม้ไผ่

นัยน์ตาแดงฉานปานโลหิต ปีกสีเขียวสดใสราวมรกต!

หน้าต่างของห้อง ถึงกับเปิดออกกว้าง แต่คิบฮ้วยง้อเหล่านั้นกลับไม่มีสักตัวเดียวที่บินออกนอกหน้าต่างแม้มันจะโบยบินอยู่ไปมา ก็เวียนอยู่รอบๆแคร่ไม้ไผ่เท่านั้น

"เบื้องหน้าแคร่ไม้ไผ่ มีกระดูกอยู่กองใหญ่ แต่มิใช่กระดูกคน ดูตามลักษณะ ควรเป็นกระดูกกระต่าย

กระดูกกองใหญ่ เป็นประกายขีดจาง คล้ายดั่งสูญเสียเนื้อหนังแล้ว ยังถูกขัดล้างจนสะอาดเอี่ยมก็ปาน

เซี้ยฮู่ฮวยต้องสูดลมหายใจ หนาวเหน็บเฮือกใหญ่ คลายมือแล้วถอยหลังถึงสามก้าวจึงตั้งหลักได้

โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่ง รีบปราดเข้าไปยืนแทนที่เซี้ยฮู่ฮวย แต่เมื่อผลักประตูแลเห็น สีหน้าทั้งสองต่างแปรเปลี่ยนอย่างรุนแรง รีบคลายมือปิดประตูกลถอยปราดไปยืนทางด้านข้าง

เอี้ยสิ่งยกสองมือกุมคอของมันไว้แนบแน่น คล้ายดั่งมีแต่ต้องเช่นนั้นจึงหักห้ามไม่ให้อาเจียนออกมาได้

เซี้ยฮู่ฮวยระบายลมจากปากยาวๆ หันถามซีซังฮ้อ

"หน้าต่างหลายบานนั้น ไฉนจึงเปิดหมดสิ้น?"

ซีซังฮ้อชายตามองก้วยพกแวบหนึ่งก่อนจึงตอบ

"อาจบางทีเป็นการสะดวกให้ฝูงผีเสื้อได้เข้าออก แต่ความจริงจะเช่นนี้หรือไม่ ต้องถามมันจึงทราบได้"

ก้วยพกในตอนนั้นกำลังเดินไปที่หน้าประตู ผลักประตูกลออกแล้วมองเข้าไปที่ด้านใน แต่พอเห็นสีหน้าพลันแปรเปลี่ยนทันที

กับเรื่องราวคราวนี้ มันคล้ายไม่ทราบโดยสิ้นเชิงและคล้ายไม่ได้ยินวาจาซีซังฮ้อด้วย ครั้งนี้จึงไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด

เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ท่านว่ามันเป็นผู้เปิดหน้าต่าง?"

"ก่อนยังมิได้ปล่อยฝูงผีเสื้อเข้าไปในห้อง มันก็เปิดหน้าต่างไว้ก่อน"

"ไม่กลัวฝูงผีเสื้อบินหนี?"

"เรื่องนี้ ข้าพเจ้าก็รู้สึกประหลาดใจ แต่ตามปกติฝูงผีเสื้อบินอยู่เพียงในห้อง มิได้ออกไปเลยแม้สักตัวเดียว"

"อืมม์ บรรดาซากกระดูกกระต่ายที่หน้าแคร่ คล้ายมีไม่ถึง

สามสิบตัว"

"มีพอดีสามสิบตัว"

"กระต่ายสามสิบตัว พอให้ฝูงคิบฮ้วยง้อกินสามวันเท่านั้น แล้วซากกระดูกเหลือที่พวกมันกินทิ้งไว้ในครั้งก่อนๆหายไปที่ใด หมดสิ้น?"

ซีซังฮ้อซายตามองก้วยพกอีกคราจึงตอบ

"แต่ละครั้งที่มันส่งกระต่ายมา จะต้องเข้าไปเก็บกวาดซากกระดูกกระต่ายที่ฝูงคิบฮ้วยง้อกินเหลือไว้ ลำเลียงใส่รถม้าของมันกลับไป"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ ขณะจะถามกระไร? พลันได้กลิ่นหอมที่ประหลาดอย่างยิ่ง เป็นกลิ่นที่ไม่ทราบเกิดจากกระไร? และไม่ทราบมาจากที่ทางใด? คล้ายดั่งอยู่ และก็คล้ายไม่มี ทั้งจางทั้งเลือนลอย

เซี้ยฮู่ฮวยมิเคยได้กลิ่นหอมเช่นนี้มาก่อนเลย จึงรวมสมาธิจิตใจ ขณะจะสูดดมให้แน่ชัดว่าเป็นกลิ่นใด พลันรู้สึกเสียงดูดกินภายในห้อง ได้แผ่วเบาลงทุกขณะ เสียงกระพือปีกกลับยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

เซี้ยฮู่ฮวยปราดเข้าไปตามสัญชาตญาณ ผลักก้วยพกออกจากหน้าประตูแล้วกดประตูกลมองเข้าไปทันที

คิบฮ้วยง้อจำนวนพัน ถึงกับเกาะกลุ่มรวมตัวกระพือปีกโบยบินออกนอกหน้าต่าง จึงงุ่นงงจนรำพึง

"ไฉนอยู่ดีๆ พลันบินไปอีกแล้ว?"

โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่งเมื่อได้ฟัง พากันพุ่งควับเข้าไปมองดูบ้าง ต่างมีสีหน้าคลางแคลงสงสัยเช่นเดียวกัน

ซีซังฮ้อกล่าวขึ้นมาทันที

"อาจบางทีเนื่องเพราะกลิ่นหอมนั้นก็ได้?"

"มันก็ได้กลิ่นหอมนั้นเช่นกัน?" เซี้ยฮู่ฮวยรีบถาม

"กลิ่นหอมนั้นเป็นกระไรกันแน่?"

"ไม่ทราบ"

"ก่อนนี้ท่านเคยได้กลิ่นหอมนี้หรือไม่?"

"เคยหลายครั้ง ทุกครั้งได้กลิ่นตอนที่ฝูงผีเสื้อจะบินออกไป"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อ มองไปในห้องอีกคราเพียงชั่วขณะ ฝูงผีเสื้อจำนวนพันในห้องบินออกจากหน้าต่างจนหมดสิ้นแล้ว

สายตาเซี้ยฮู่ฮวยมองไปที่ประตู เห็นมีกุญแจทองเหลือง

ดอกใหญ่ใส่อยู่จึงถามขึ้น

"มีลูกกุญแจหรือไม่?"

ซีซังฮ้อสั่นศีรษะตอบ

"ลูกกุญแจทั้งสองดอกต่างอยู่ที่มัน"

ตอนบอกนั้น จับตามองหน้าก้วยพกอีกครา ก้วยพกที่กำลังยืนงงอยู่ทางด้านข้าง พอได้ฟังพลันกระโดดขึ้นตวาดสุดเสียง

"เราไปมีกุญแจใดกัน?"

ซีซังฮ้อหัวร่อโดยไม่ตอบ เอี้ยสิ่งพลันสั่งขึ้นทันที

"โต้วเซี่ยเทียน ค้นตัวมัน"

ก้วยพกมิได้หลบหลีก และไม่ต่อต้านขัดขืน ฝืนยิ้มอนุญาตให้ค้น

โต้วเซี่ยเทียนค้นทั้งร่างก้วยพกโดยละเอียด ไม่มีกุญแจเลย แม้สักดอกเดียว เอี้ยสิ่งขึงถลึงจ้องก้วยพกแล้วตวาด

"พวกเราทลายประตูเข้าไป"

ขาดคำถอยหลัง ทำท่าจะยกเท้า ยังมิทันเตะแต่ถูกเซี้ยฮู่ฮวยห้ามไว้ก่อน

แล้วเซี้ยฮู่ฮวยยื่นสองมือกุมห่วงทองเหลืองที่ประตู เพียงใช้

กำลังเบาๆ เสียงเป๊าะดังสดใส ห่วงถึงกับถูกหักอย่างง่ายดาย...

ประตูเปิดออกช้าๆ กลิ่นเหม็นนั้นยิ่งฉุนเฉียว พลุ่งออกมาปะทะหน้าทั้งสามจนไม่มีปัญญาทนทาน

เชี้ยฮู่ฮวยเบือนหน้าตามสัญชาตญาณ โต้วเชี่ยเทียนยกแขนเสื้อปิดจมูก เอี้ยสิ่งระบายลมจากปากเบาๆตลอดเวลา

แต่ก้วยพกกลับอาเจียนแล้ว

กับกลิ่นเหม็นนี้ แสดงว่ามันไม่มีปัญญาสะกดกลั้นทนทานได้ หากแม้นมันเป็นเจ้าของคิบฮ้วยง้อ มันสมควรคุ้นกับกลิ่นเหม็นนี้

หรือมันไม่ใช่?

เอี้ยสิ่งแค่นหัวร่อโพล่งขึ้น

"ท่านกลับมารยาได้คล้ายคลึงอย่างยิ่ง"

ก้วยพกยังคงอาเจียนอยู่ เอี้ยสิ่งจึงหันไปสั่งต่อโต้วเชี่ยเทียน

"พวกเราเข้าไป"

แม้บอกเช่นนั้น แต่เท้ามิได้เคลื่อนไหว โต้วเชี่ยเทียนจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่ จำต้องสาวเท้าเข้าไปก่อน

เอี้ยสิ่งหันมาคว้าไหล่ก้วยพกไว้ ผลักมันถลาเข้าในห้อง

ก่อน จึงติดตามหลังเข้าไปบ้าง

เอี้ยฮู่ฮวยเคียงคู่กับซีซังฮ้อเข้าไป ในห้องไม่มีคิบฮ้วยง้อเหลือเลยสักตัวเดียว

แต่กลิ่นเหม็นยิ่งคละคลุ้งฉุนเฉียว อบอวลไปทั่วทั้งห้อง

ในความเหม็น ยังมีกลิ่นหอมที่บัดเดี๋ยวล่องลอยทางนั้น บัดเดี๋ยวล่องลอยทางนี้ แม้เป็นกลิ่นจางอย่างยิ่ง แต่ยังพอจะสูดดมได้อยู่

เอี้ยสิ่งพลันได้กลิ่นหอมนั้น คล้ายดั่งระเหยออกมาจากร่างก้วยพก จึงกวาดตาพิจารณาก้วยพกขึ้นๆลงๆอีกครา

ก้วยพกยังคงอาเจียนไม่หยุดยั้ง กระทั่งที่ออกมาในตอนหลังเป็นเพียงน้ำสีเหลืองเท่านั้น

เอี้ยสิ่งสูดดมอีกหลายครั้ง พลันถามโต้วเชี่ยเทียน

"ท่านค้นละเอียดหรือไม่?"

โต้วเชี่ยเทียนผงกศีรษะ เอี้ยสิ่งจึงถาม

"ไฉนกลิ่นหอมนั้น คล้ายดั่งระเหยออกมาจากร่างมัน?"

โต้วเชี่ยเทียนมิเชื่อ รีบสาวเท้าหลายก้าว พอดมดูก็มีสีหน้าประหลาดสงสัย รำพึงเบาๆ

"ประหลาดแท้ เมื่อครู่ไม่ได้กลิ่นนี้ ทั้งที่ข้าพเจ้าค้นละเอียดอย่างยิ่ง"

เอี้ยสิ่งโพล่งด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

"อาจบางทีละเลยที่ใดไปบ้าง?"

โต้วเชี่ยเทียนผงกศีรษะรับคำ "อาจเป็นไปได้" เซี้ยฮู่ฮวยพลันโพล่งขึ้น

"สมมุติเช่นที่แขนเสื้อ?"

ดวงตาโต้วเชี่ยเทียนเป็นประกายสุกใสทันที โพล่งคำ "แขนเสื้อ" แล้วคว้าแขนเสื้อก้วยพกไว้ แต่พอมือสัมผัสแขนเสื้อข้างขวาของก้วยพก ก็คว้าถูกวัตถุก้อนกลมๆ

วัตถุก้อนกลมนั้น ถึงกับถูกโต้วเชี่ยเทียนคว้าแตกจากกัน ระเบิดขึ้นเบาๆ ในแขนเสื้อข้างขวาของก้วยพก มีควันสีขาวพลุ่งออกมาเป็นกลุ่มก้อน

กลิ่นหอมยิ่งเข้มกว่าเดิม แต่สีหน้าทุกผู้คนแปรเปลี่ยนจากเดิมทันที

ก้วยพกก็คล้ายผิดคาดหมายอย่างยิ่ง ตะลึงลานจนลืมอาเจียนไปแล้ว สีหน้าเอี้ยสิ่งแปรเปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ ร้องสุดเสียง

"ในควันมีพิษหรือไม่...?"

มิทันจบคำ สกัดลมหายใจไว้ทันที โต้วเชี่ยเทียนก็มินอกเหนือกว่านั้น ส่วนเชี้ยสู่ฮวยสกัดลมหายใจไว้เนิ่นนานแล้ว

ซีซังฮ้อกลับกล่าวขึ้น

"ในควันไม่มีพิษ มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าที่เคยได้ดมมาหลายครั้งครา ไหนเลยยังจะรอดชีวิตถึงบัดนี้?"

เอี้ยสิ่งร้องอ้อแล้วถาม

"ในความเห็นของท่าน มีคุณประโยชน์ใด?"

"น่ากลัวใช้บงการฝูงคิบฮ้วยง้อ สำหรับจะใช่หรือไม่ ยังต้องถามมันก่อน?"

คราวนี้ ไม่รอให้สายตาของซีซังฮ้อเบือนมา ก้วยพกได้ร้องสุดเสียงขึ้นก่อน

"ซีซังฮ้อ ท่านทำร้ายเราเยี่ยงนี้ ด้วยความมุ่งหมายใดกัน?"

ซีซังฮ้อฝืนยิ้มตอบ

"ข้าพเจ้ากับท่านไม่มีความอาฆาตแค้นต่อกัน ไหนเลยทำร้ายท่านได้?"

ก้วยพกแผดเสียงแหบแห้ง

"แต่ท่านมากล่าววาจาเช่นนี้?"

"โอ...ความเป็นจริงมีเช่นไร เราก็บอกไปเช่นนั้น"

มันเบือนสายตาไปที่โต้วเซี่ยเทียนแล้วส่งเสียงต่อ

"ที่ข้าพเจ้าบอก ล้วนเป็นวาจาสัตย์จริง"

ก้วยพกควงหมัดร้องสุดเสียง

"ท่านยังพร่ำเหลวไหล"

ดูท่าทีมันจะโถมเข้าไปต่อยใส่ซีซังฮ้อแล้ว แต่เสียดาย มือของมันถูกโต้วเซี่ยเทียนคว้าไว้ก่อน

โต้วเซี่ยเทียนสะบัดไปวูบเดียว เศษเปลือกสีผึ้งหลายแผ่นร่วงหล่นลงมาจากในแขนเสื้อข้างขวาของก้วยพก

ในเปลือกสีผึ้ง ยังมีควันขาวหลงเหลืออยู่บ้าง โต้วเซี่ยเทียนจึงแค่นหัวร่อถาม

"ท่านว่ามันกล่าวเหลวไหล เปลือกสีผึ้งเหล่านี้ ท่านจะอธิบายอย่างไร?"

ก้วยพกโพล่งด้วยความเดือดดาล

"ข้าพเจ้าจะทราบอย่างไร เปลือกสีผึ้งเหล่านี้ไฉนอยู่ในแขนเสื้อได้?"

โต้วเซี่ยเทียนหัวร่อแค่นๆ เอี้ยสิ่งก็แค่นหัวร่อเป็นทีเย้ยหยันประจักษ์พยานที่ปรากฏชัดตา ก้วยพกต้องหน้าแดงไม่อาจส่งเสียงได้อีกแล้ว

เอี้ยสิ่งแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"อีกสักครู่ พวกเราไปถามผู้คนในหมู่บ้านดู ท่านใช่แต่ละสิบวันมาครั้งหนึ่ง ใช่เคยใช้รถม้าบรรทุกกรงเหล็กมีผ้าดำคลุมมาหรือไม่? เรื่องราวนี้ก็ยิ่งกระจ่างกว่าเดิมแล้ว"

ก้วยพกหน้าแดงฉาน ถลึงจ้องซีซังฮ้อด้วยความเคียดแค้น เอี้ยสิ่งแค่นเสียงสั่งโต้วเซี่ยเทียนให้ลองค้นในห้องดูอีกครา

โต้วเซี่ยเทียนยังมิทันทำการตรวจค้น เซี้ยฮู่ฮวยก็ได้เริ่มสาวเท้าอยู่ในห้องก่อน

ห้องไม่ใหญ่นัก ทั้งสองเพียงชั่วครู่ก็ค้นทุกซอกมุมของห้องโดยละเอียด ไม่ปรากฏที่ใดมีพิรุธน่าสงสัย และมิได้พบเห็นกระไร

หนึ่งเดียวที่มีเหลืออยู่ เป็นเปลือกสีผึ้งหลายชิ้น ตามเปลือกสีผึ้งคล้ายยังมีรอยตราสีแดงอยู่บ้าง เมื่อนำเปลือกเหล่านั้นมาต่อกัน ปรากฏเป็นอักษรฮ่วยชุนตึ๊ง (กลับสู่ความสุขสบาย...หมายถึงหายเจ็บไข้ได้ป่วย)

เปลือกสีผึ้งนี้บางอย่างยิ่ง ดังนั้น เปลือกสีผึ้งเพียงถูกโต้วเชี่ยเทียนบีบเบาๆก็แตกจากกัน คราวนี้ก้วยพกยิ่งไม่อาจโต้เถียงได้อีก เนื่องเพราะร้านฮ่วยชุนตั้งเป็นยี่ห้อร้านขายยาของมัน และร้านมันมียาขึ้นชื่ออยู่ขนานหนึ่งนามกี้เมี่ยอี๊ (ยาเม็ดต่อชีวิต) ซึ่งเล่าลือกันว่า มีสรรพคุณสูง ยาแต่ละเม็ดจะถูกห่อหุ้มอยู่ในสีผึ้ง และตีตราพิเศษของร้านในขณะสีผึ้งยังมิทันแห้งแข็งตัว สีจึงผิดกว่าร้านอื่นๆ ยากยิ่งจะปลอมแปลงได้

เอี้ยสิ่งหัวร่อแค่นๆกล่าว

"ตอนนี้ท่านควรตั้งความหวังไว้ บรรดาผู้คนในหมู่บ้านต่างไม่รู้จักท่านจึงประเสริฐสุด ต่างไม่ทราบท่านแต่ละสิบวันจะขับรถม้ามาที่นี้ครั้งหนึ่ง"

ก้วยพกยังคงไม่ส่งเสียง แต่ลมหายใจกระชั้นถี่เร็วกว่าเดิมมากหลาย ถลึงจ้องซีซังฮ้อจนตาแทบปะทุแล้ว

ซีซังฮ้อมิได้หลบสายตามัน มีสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายบึ้ง

ก้วยพกยิ่งหายใจยิ่งถี่เร็วกว่าเดิม พลันร้องสุดเสียง กำหมัดโถมปราดออกไป

ทุกผู้คนต่างเข้าใจ มันจะโถมเข้าใส่ซีซังฮ้อ โต้วเชี่ยเทียน

ยิ่งเกร็งกำลังเตรียมรับมืออยู่ก่อน แต่มิคาด ก้วยพกเพียงโถมไปไม่กี่ก้าวก็เปลี่ยนทิศทาง เป็นวิ่งออกจากประตู

โต้วเซี่ยเทียนงุนงงวูบ เอี้ยสิ่งก็ไม่อาจสกัดขวางทันท่วงทีเช่นกัน

เซี้ยฮู่ฮวยก็คล้ายดั่งผิดคาดหมาย แต่สายตากลับจับมองที่มือซีซังฮ้อ

มือซ้ายของซีซังฮ้อยกสูง ปลายนิ้วชี้จี้เฉียงอยู่ที่ปลายจมูก นิ้วก้อย นิ้วชี้ และกลางของมัน สวมแหวนพิกลอยู่สามวง เป็นแหวนเหล็กสีดำมะเมื่อม

โต้วเซี่ยเทียนตวาด "หนีไปที่ใด?" เอี้ยสิ่งตวาด "หยุดไว้" แต่เสียงพอเปล่งจากปาก ร่างก้วยพกก็พุ่งออกพ้นประตูแล้ว

ซีซังฮ้อตวาดคำ "อยู่" ดังๆ มือซ้ายสะบัดวูบ งอนิ้วดีดศวับ แหวนเหล็กที่สวมอยู่ในนิ้วดีดไปดุจเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

ประกายสีดำพอวูบขึ้น ก้วยพกคร่างเบาๆ คุกเข่าโครมลงที่หน้าประตู ปรากฏว่าถูกแหวนเหล็กวงนั้นพุ่งเข้าใส่ขาพับอย่างแม่นยำ

ซีซังฮ้อปราดเข้าไปหลายก้าว ก้มลงเก็บแหวนเหล็กมันขึ้น

มา ยังคงสวมใส่ไปที่นิ้วชี้ พวกเซี้ยฮู่ฮวยทั้งสาม ทยอยกันออกจากห้องมาที่ข้างกายมัน เซี้ยฮู่ฮวยยังชมเชยผีมือทิเกี่ยมปวยฮ้วง (กระบี่เหล็กห่วงบิน) ของมันยอดเยี่ยมสมกิตติศัพท์

ในตอนนั้น โต้วเซี่ยเทียนคว้าคอเสื้อก้วยพกหิ้วขึ้นจากพื้นมาแล้ว ซีซังฮ้อปราดเข้าไป ล้วงตั๋วแลกเงินออกจากอกเสื้อฉบับหนึ่งกล่าว

"นี่คือตั๋วแลกเงินจำนวนสามพันตำลึงที่มันให้ข้าพเจ้าไว้ อาจพอจะเป็นพยานหลักฐานการประกอบคดีต่อพวกท่านได้บ้าง"

เอี้ยสิ่งรับมาไว้ เซี้ยฮู่ฮวยกับโต้วเซี่ยเทียนมองปราดลงไปเห็น เป็นตั๋วแลกเงินของร้านก้วงฮง ลงวันที่ขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสอง ลำดับตัวอักษรฮง

เมื่อดูชัดตา จดจำข้อความในตั๋วแลกเงินได้แล้ว จึงคืนแก่ซีซังฮ้ออีกครา หันถามก้วยพก

"ตั๋วแลกเงินฉบับนี้ใช่ของท่านหรือไม่?"

ก้วยพกสั่นศีรษะปฏิเสธเด็ดเดี่ยว แต่คำตอบนี้ย่อมอยู่ในความคาดหมายของเอี้ยสิ่งก่อนแล้ว จึงหัวร่อกล่าว

"ตั๋วแลกเงินนี้ ซื้อในขึ้นสิบห้าค่ำเดือนสิบสอง เรื่องราวเพิ่ง

ผ่านมาสามเดือนเศษเท่านั้น คนของร้านก้วงฮงน่ากลัวยังไม่ถึงกับลืมไปได้ พวกเราเพียงไปตรวจสอบที่ร้านก้วงฮงย่อมพอจะทราบ เป็นผู้ใดนำเงินสามพันตำลึงไปซื้อตั๋วแลกเงินฉบับนี้ ไม่ยากที่จะทราบมาได้โดยง่ายดาย"

"เชิญพวกท่านไปได้เต็มที่"

ก้วยพกท้าด้วยสีหน้าขึงขัง เอี้ยสิ่งหัวร่อแค่นๆ แล้วสาวเท้าออกไป

โดยมิรอให้สั่ง โต้วเชี่ยเทียนคว้าไหล่ของก้วยพกคุมตัวติดตามหลังเอี้ยสิ่งไป

ซีซังฮ้อก็ติดตาม เซี้ยฮู่ฮวยเดินอยู่หลังสุด แต่สองคิ้วขมวดแนบแน่น คล้ายครุ่นคิดเรื่องสำคัญอันใด

ใช่ว่าเซี้ยฮู่ฮวยได้พบเห็นกระไรอีก?

เมื่อลงถึงห้องโถงเบื้องล่าง ทุกผู้คนคล้ายดั่งปลอดโปร่งกว่าเดิมอีกมากหลาย เพราะไม่ต้องสูดดมกลิ่นที่สุดแสนจะเหม็นจนร้ายกาจนั้น

กลิ่นเหม็นที่ร้ายกาจ ถูกกลิ่นหอมของสุรากลบไปอย่างรวดเร็ว

เอี้ยสิ่งเดินตรงไปที่โต๊ะ สูดดมกลิ่นสุราจากไหที่มิได้ปิดจุกไว้อย่างหนักหน่วง ด้วยสีหน้าคึกคักแจ่มใสกว่าเดิมมากหลาย ยังหัวร่อชมเชยเป็นสุรายอดเยี่ยม

ซีซังฮ้อแย้มยิ้มเชิญชวนให้ร่วมดื่มสุรากัน ในขณะที่ทุกผู้คนยังมิทราบจะรับหรือปฏิเสธนั้น พลันมีลมกระโชกมาวูบหนึ่ง

ลมนี้กระโชกมาจากด้านหลังโรงเตี๊ยม กระโชกกลิ่นสุรากระจายออกไป แต่กลับมีกลิ่นหอมที่สุดแสนพิกลปะปนมาในสายลม

พวกเซี้ยฮู่ฮวยทั้งสาม ล้วนมีประสาทจมูกที่ปราดเปรียวยิ่ง ต่างได้กลิ่นหอมนี้แทบพร้อมเพรียงกัน เอี้ยสิ่งอดมิได้ต้องโพล่งขึ้น

"นั่นเป็นกลิ่นหอมใดกันอีก?"

โต้วเซี่ยเทียนสั่นศรีษะปฏิเสธ บอกมิเคยได้กลิ่นนี้มาก่อน เซี้ยฮู่ฮวยก็เป็นเช่นกัน จึงเบือนสายตาไปที่ซีซังฮ้อ มิทันเอ่ยปากถามซีซังฮ้อก็ตอบมาก่อน

"นี่เป็นกลิ่นหอมของดอกไม้"

"ดอกไม้ใด?"

"ข้าพเจ้าก็ไม่ชัดเจน ตอนข้าพเจ้าซื้อโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้นี้ ที่หลัง

โรงเตี๊ยมก็มีต้นไม้พันธุ์นี้อยู่ก่อนแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยขมวดคิ้วนิ่วหน้า ย่นจมูกสูดดมแล้วถามอีก

"กลิ่นหอมพิเศษถึงปานนี้ คาดว่าต้องเป็นดอกไม้ที่ยากจะพบเห็น ท่านมิเคยถามเจ้าของเดิมโรงเตี๊ยมดู?"

ซีซังฮ้อตอบ

"ตอนแรกมิได้สนใจ แต่พอตอนหลัง เมื่อรู้สึกเป็นกลิ่นผิดธรรมดา คิดจะถามเจ้าของโรงเตี๊ยมเดิมก็ไม่ทราบจากไปในแห่งหนใดแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยชายตามองโต้วเซี่ยเทียนพลางกล่าว

"ไปรู้เห็นเป็นขวัญตาสักคราเถิด"

วาจาพอเปล่งไปหันกายสาวเท้าทันที โดยไม่รอคำตอบของโต้วเซี่ยเทียน ยิ่งไม่สนใจซีซังฮ้อจะเห็นพ้องด้วยหรือไม่

โต้วเซี่ยเทียนจับตามองเซี้ยฮู่ฮวยด้วยสีหน้าตื่นเต้นสงสัย แต่เพียงครู่นคิดชั่ววูบก็คุมตัวก้วยพกตามไปบ้าง

เอี้ยสิ่งก็มีสีหน้างุนงงสงสัย คล้ายไม่ต้องการติดตามไป แต่ในที่สุดยังคงสาวเท้าก้าวเดิน

ซีซังฮ้อก็ย่อมตามไปด้วยโดยมิได้ขัดขวาง เนื่องเพราะมัน

เข้าใจ แม้ขวางไว้ก็ไม่มีทางกระทำได้

เหตุการณ์ยิ่งสับสน

ที่ว่างหลังโรงเตี๊ยมกว้างขวางไม่น้อย แต่ปลูกต้นไม้ใบดอกอยู่เต็ม

กลางป่าดอกไม้ มีทางศิลากว้างประมาณสามเชี๊ยะอยู่สายหนึ่ง เริ่มจากที่สุดทางระเบียงข้างซ้าย เลาะตามริมกำแพงไปคดแล้วคดอีกจนวกกลับมาที่สุดปลายระเบียงทางขวา

ต้นไม้ใบดอกในบริเวณนั้น ต่างไม่เคยได้รับการตัดเล็มตบแต่ง เมื่อเดินอยู่ในนั้น มักถูกกิ่งก้านที่ระเกะระกะปกคลุมไปง่ายดายยิ่ง

สามด้านล้วนเป็นกำแพงที่สูงกว่าสี่วา นอกจากปีนขึ้นบนกำแพง มิเช่นนั้น ไม่มีปัญญาเห็นต้นไม้ในสวนนี้ได้

ต้นไม้เหล่านั้น ความจริงก็สูงประมาณสองวาเท่านั้นเอง ลำต้นของมันมีหนามแหลมขึ้นเต็ม ใบเป็นรูปขนนกซ้อนกัน ดอกเป็นสีเหลืองสดใส

เซี้ยฮู่ฮวยมิเคยเห็นดอกไม้พันธุ์นี้มาก่อนเลย ต้องยืนเพ่งพิจารณาอยู่ในป่าดอกไม้เป็นครู่ใหญ่ จึงรำพึงเบาๆ

"ดอกไม้นี้ น่ากลัวไม่ใช่มีในแผ่นดินจีน"

โต้วเซี่ยเทียนที่ติดตามห่างมา อดมิได้ต้องถาม

"ท่านไฉนมีความคิดนี้?"

"ท่านน่ากลัวก็เคยได้ยินนามบ้วนฮวยซัวจึง (ตึกหมื่นบุปผา) ของข้าพเจ้ามา?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"บ้วนฮวยซัวจึงของข้าพเจ้า แม้ไม่มีดอกไม้มากถึงหนึ่งหมื่นพันธุ์เช่นนาม แต่สามสี่พันธุ์ชนิดนั้นต้องมีอยู่แน่"

โต้วเซี่ยเทียนต้องปากอ้าตาค้างทันที มันจำเดิมเข้าใจ บ้วนฮวยซัวจึงเป็นเพียงตั้งขึ้นอวดโอ่เท่านั้น อย่างมากก็มีบุปผาไม่เกิน

สองร้อยพันธุ์

และตามความเป็นจริง จะรวบรวมบุปผามาถึงสองร้อยพันธุ์ นับว่ามิใช่เป็นเรื่องง่ายดายเลย

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"ดอกไม้ที่มีในแผ่นดินจีน มิว่าเป็นไม้ดอกไม้ใบหรือที่มีในตำรา ข้าพเจ้าต่างขวนขวายโยกย้ายมาปลูกไว้ในหมู่ตึก กระทั่งพันธุ์ไม้ดอกที่ทราบจากตำรามา แต่ไม่มีปัญญาเสาะแสวงหา รวมแล้วข้าพเจ้าต้องรู้จักดอกไม้ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นพันธุ์ แต่ดอกไม้ที่เบื้องหน้านี้ ข้าพเจ้ามิเพียงไม่รู้จักเท่านั้น กระทั่งยังมิเคยได้ยินผู้คนกล่าวขวัญถึงเลย"

"อ้อ ดังนั้น ท่านจึงสงสัย มิใช่เป็นดอกไม้ที่มีในแผ่นดินจีน... หรือท่านที่จงใจมา เพื่อต้องการดูดอกไม้เท่านั้น?"

"พอจะบอกเช่นนี้ได้"

"หมายความว่ามิใช่เช่นนี้โดยสิ้นเชิง ท่านยังมีจุดประสงค์ใด?"

"ดูว่า พอจะสืบสาวได้เบาะแสที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้หรือไม่ เพราะข้าพเจ้ารู้สึกกลิ่นหอมของดอกไม้นี้ คล้ายคลึงกับกลิ่น

หอมที่ข้าพเจ้าได้ดมในห้องคิบฮ้วยง้อ"

โต้วเซี่ยเทียนพอถูกสะกิดเช่นนั้น คล้ายดั่งรู้สึกบ้างแล้ว รีบผงกศีรษะเห็นพ้องทันที เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"แต่ตอนนี้ ดูท่าความรู้สึกนั้น มิได้เป็นการช่วยเหลือเพิ่มอีกมากน้อยเท่าใดเลย นอกเสียจาก ทราบนี่เป็นดอกไม้พันธุ์ใด? มีคุณประโยชน์ใด?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะเห็นพ้องอีกครา แล้วลดเสียงแผ่วเบาราวกระซิบ

"ท่านไม่เชื่อถือวาจามัน?"

"มัน" ที่โต้วเซี่ยเทียนหมายย่อมเป็นซีซังฮ้อ เซี้ยฮู่ฮวยจึงย้อนถาม

"หรือท่านเชื่อสนิทใจ?"

โต้วเซี่ยเทียนมิได้ตอบ เพราะดอกไม้พันธุ์นี้ไม่งามสักเท่าใด ซีซังฮ้อซื้อโรงเตี๊ยมนี้ไว้แล้ว ถึงกับปลูกพวกมันอยู่ในทั้งบริเวณที่ว่างด้านหลัง เพาะพันธุ์จนกลายเป็นสภาพคล้ายดั่งป่า ทั้งไม่ขุด ทิ้งทำลาย ยิ่งไม่ตัดเล็มตบแต่ง ไยมิใช่ยิ่งประหลาดพิสดาร?

โต้วเซี่ยเทียนถอนหายใจเบาๆ แล้วถามดั่งไม่สนใจ

"ท่านมีปัญญาทราบดอกไม้เหล่านี้ เป็นพันธุ์ใดหรือไม่?"

"นำดอกของมัน ใบของมันไปถามดู เชื่อแน่ย่อมต้องถามได้ความใด?"

"นำไปถามผู้ใด?"

"ข้าพเจ้ามีสหายอยู่หลายคน ต่างศึกษาค้นคว้าเรื่องของดอกไม้จนเชี่ยวชาญยิ่ง"

"อย่างนั้นประเสริฐ รีบไปหากันเถิด"

"แต่เสียดาย สหายเหล่านั้นของข้าพเจ้ามิใคร่ชมชอบจับเจ่าอยู่กับบ้าน หวังว่าครั้งนี้คงอยู่ด้วยเถิด"

โต้วเชี่ยเทียนผงกศีรษะอีกครั้ง จะเด็ดดอกและใบให้แก่เซี้ยฮู่ฮวย แต่เซี้ยฮู่ฮวยห้ามไว้ ล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากอกเสื้อนั่งลงเก็บใบไม้ร่วงบนพื้นขึ้นแผ่นหนึ่ง พอดีมีลมกระโชกมา ดอกไม้ร่วงหล่นจากต้นมาหลายดอก เซี้ยฮู่ฮวยจึงพลอยเก็บแล้วห่อซุกไว้ในอกเสื้ออย่างทะนุถนอม

แล้วจึงพากันออกจากป่าดอกไม้หลังโรงเตี๊ยมมา

ก้วยพกแม้จะมีความหวังเหลืออยู่บ้าง แต่ตอนนี้ความหวังพังทลายไปหมดสิ้นแล้ว

ที่ซีซังฮ้อบอก ถึงกับเป็นเรื่องจริง

ผู้คนในหมู่บ้าน มีจำนวนมากที่รู้จักก้วยพก พากันตอบคำถามของเอี้ยสิ่ง และโต้วเชี่ยเทียน ตรงกับที่ซีซังฮ้อบอกไว้ไม่คลาดเคลื่อนเลย

คนในหมู่บ้าน ล้วนเป็นผู้คนสมถะที่ไม่มีพิรุธน่าสงสัย ต้องมิใช่พวกเดียวกับซีซังฮ้อแน่นอน โต้วเชี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่งเชื่อถือสนิทใจ จึงปิติยินดีที่เรื่องราวคืบหน้าได้ง่ายดาย

แต่ก้วยพกกลับยิ่งเคียดแค้นรันทด

.....

ผู้คนในร้านก้วงฮง ยิ่งเป็นที่น่าชิงชังของก้วยพก

เพราะพอถูกสอบถาม ถึงกับพลิกบัญชีตรวจสอบ ปรากฏว่าในขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนสิบสอง ก้วยพกนำเงินมาแลกตั๋วไปเป็นจำนวนสามพันตำลึงจริงๆ หมายเลขและลำดับตัวอักษรตรงกับที่เห็นจากซีซังฮ้ออีก

ผู้คนในร้านค้าเงินนี้เป็นสัมมาชีพที่ดูออกได้อย่างง่ายดาย ต้องมิใช่พวกพ้องของซีซังฮ้อแน่ เอี้ยสิ่งกับโต้วเชี่ยเทียนยิ่งปลาบปลื้มยินดี ต่อเรื่องราวที่คลี่คลายไปในทางดีครานี้

ในระหว่างทางที่คุมตัวก้วยพกจะไปขังเพื่อรอพิพากษาโทษทัณฑ์นั้น ก้วยพกยังคงยืนกราน ทั้งมวลล้วนเป็นแผนใส่ไคล้ป้ายผิดต่อมัน และสายตาจับมองหน้าเซี้ยฮู่ฮวยอยู่ตลอดเวลา จนเซี้ยฮู่ฮวยรู้สึกประหลาดใจ จึงเลียบเคียงถามดู

"ท่านมีวาจาจะกล่าวกับข้าพเจ้า?"

"มีประโยคเดียว คือข้าพเจ้ามิได้ฆ่าทำร้ายชุยปักไฮ้"

เซี้ยฮู่ฮวยจ้องมองมันแน่วนิ่ง แต่ก้วยพกมิได้หลบสายตาจากสีหน้าท่าทีมาคำนวณ มันไม่คล้ายโป้ปดมดเท็จเลย เซี้ยฮู่ฮวยจึงถอนใจกล่าว

"จวบจนบัดนี้ ข้าพเจ้ายากยิ่งจะเชื่อถือวาจาท่านได้"

ก้วยพกมิได้กล่าวกระไร เซี้ยฮู่ฮวยส่งเสียงต่อ

"มิเพียงข้าพเจ้าเท่านั้น มิว่าผู้ใดน่ากลัวต่างต้องเป็นเช่นกัน เรื่องรายเดียวสองรายยังพอบอกว่าบังเอิญได้ แต่ทุกเรื่องราวจะประจวบเหมาะเช่นนี้ ก็ไม่อาจบอกว่าบังเอิญแล้ว"

ก้วยพกยังคงไม่ส่งเสียง เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"มาตรว่าเป็นปรักปรำจริงๆ แต่ในตอนนี้ ท่านก็จำต้องสะกดกลั้นความคับแค้นไว้ รอตรวจสอบเรื่องราวกระจ่าง มิได้

เกี่ยวข้องกับท่านจริงๆ ทางบ้านเมืองย่อมต้องปลดปล่อยท่านแน่"

ก้วยพกถอนหายใจเฮือกใหญ่ ในที่สุดกล่าวขึ้น

"ข้าพเจ้าทราบ ท่านเป็นมือกระบี่ที่มีคุณธรรมอันเที่ยงตรง"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ตอบโต้ ก้วยพกกล่าวช้าๆสืบไป

"ข้าพเจ้าไม่มีความวิงวอนใด เพียงหวังให้ท่านธำรงยุติธรรมไว้"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ

ในระหว่างที่คุมตัวก้วยพกไปกรมเมือง เมื่อผ่านย่านการค้าแห่งหนึ่ง มีผู้ขายกระต่ายหลายคนพากันฮือเข้ามาตัดพ้อต่อว่าก้วยพก มิได้ซื้อกระต่ายมันหลายวันจนกระต่ายที่สะสมไว้ มีจำนวนหลายร้อยตัวไม่มีปัญญาจะเลี้ยงอยู่แล้ว

เอี้ยสิ่งย่อมไม่ยอมปล่อยพวกขายกระต่ายเหล่านั้น สอบถามปากคำจึงทราบ ก้วยพกเคยมาซื้อกระต่ายจากพวกมันไปเป็นจำนวนพันกว่าตัวแล้ว และเป็นการลอบซื้อ สั่งพวกมันอย่าได้แพร่งพรายข่าวไป พวกมันจึงมีแต่ลอบสะสมกระต่าย ดังนั้นเมื่อก้วยพกมิได้มาซื้อสิบกว่าวัน กระต่ายพวกมันจึงมีเป็นพันตัว เมื่อเห็นก้วยพกมาไหนเลยไม่เข้าตัดพ้อต่อว่าได้

เป็นหลักฐานอีกเปลาะหนึ่ง ซึ่งก้วยพกก็ได้แต่ฝืนยิ้มเท่านั้น มิทราบไม่มีวาจาโต้แย้งอธิบาย? หรือคร้านจะบ่ายเบี่ยงแก้ตัวอีกแล้ว?

.....

ค่ำคืนนั้น ข้าหลวงใหญ่เกาเทียนลกเชื้อเชิญเชี่ยฮู่ฮวย และเรียกตัวเอี้ยสิ่งกับโต้วเชี่ยเทียนรายงานถึงคดีที่ชุยปักไฮ้สาบสูญ

ผลสรุปคดีที่โต้วเชี่ยเทียนรายงาน โดยมีเอี้ยสิ่งสนับสนุนอยู่ได้ความว่า

เอียะเด็กกุนที่เป็นภรรยาชุยปักไฮ้ แต่มีความรักในตัวก้วยพก ผู้เป็นเปียเฮีย เมื่อทราบชุยปักไฮ้มีสมบัติมากมายจนมหาศาลปานนี้ นางจึงมีอกุศลจิตต้องการล้างชีวิตชุยปักไฮ้ เพื่อฮุบสมบัติไว้อยู่กินกับก้วยพกในภายหน้า

เนื่องจากทราบ ชุยปักไฮ้มีจุดอ่อนในเรื่องกลัวผีเสื้อ นางจึงวางแผนกับก้วยพก หาคิบฮ้วยง้อมาเลี้ยงไว้ เพื่อชู่ขวัญให้ชุยปักไฮ้วิกลจริตฆ่าตัวตาย เพราะด้วยฝีมือแท้จริง ชุยปักไฮ้ยอดเยี่ยมเป็นอันดับหนึ่ง ย่อมมิใช่จะเข่นฆ่าสังหารได้ ดังนั้นจึงดำเนินแผนนี้

อย่างเลือดเย็น

และยังสันนิษฐาน ในคืนวันเพ็ญที่ชุยปักไฮ้สาบสูญ ก้วยพก อาจจะลงซ่อนตัวในห้องลับเก็บสมบัติก่อน เพราะเอียะเต็กกุนที่เป็น ภรรยาชุยปักไฮ้มานานร่วมสามปี ย่อมต้องทราบจากปากคำ ชุยปักไฮ้ ถึงวิธีปิดเปิดกลไกห้องใต้ดิน โดยหมายให้ก้วยพกใช้ ยาพิษหรือลอบลงมือเด็ดชีวิตชุยปักไฮ้ในยามหวาดหวั่นจนขวัญ เสีย ซึ่งไม่ยากที่จะประสบความสำเร็จ

ทั้งเอี้ยสิ่งและโต้วเซี่ยเทียนยืนยันเสียงแข็ง รูปคดีควรเป็น ไปและมาเป็นเยี่ยงนี้ แต่เซี้ยฮู่ฮวยกลับไม่เห็นพ้องด้วย โดยยก เหตุผลมาหักล้างคือ

หากก้วยพกมียาพิษร้ายถึงสามารถปลิดชีวิตชุยปักไฮ้ได้จริง ต้องไม่รอเนิ่นนานมาถึงสามปี และตัวเซี้ยฮู่ฮวยก็เคยทดลอง ก้วยพกในระหว่างทาง พบเห็นว่าเป็นคนธรรมดาที่ไม่มีวิชาบู๊ และเรื่องนี้ยืนยันได้จากการถูกแหวนเหล็กของซีซังฮ้อ ยิ่งกว่านั้น ไม่มีเหตุผลใด หลังจากฆ่าชุยปักไฮ้แล้ว มิได้กลบเกลื่อนซากศพ แต่กลับยกไปไว้ในชั้นบนของห้องเก็บของหลังห้องนอน

อีกประการเรื่องซื้อกระต่าย มันไม่มีความจำเป็นต้องใช้

โฉมหน้าแท้จริง ไปเช่าโรงเตี๊ยมซื้อกระต่าย เพราะหากเรื่องถูกเปิดเผยขึ้นในภายหน้า ย่อมไม่มีทางหลบหนี จากการชี้ตัวของพวกพยานทั้งหลาย เพราะหากสรุปรูปคดีดั่งที่โต้วเซี่ยเทียนกับเอี๊ยสิ่งบอกยืนยันว่าเป็นการวางแผนที่ซับซ้อน หากแม้นสามารถวางแผนได้เช่นนี้ ก้วยพกต้องมิใช่เป็นคนโง่เขลา

คนไม่โง่เขลา ย่อมไม่ยอมเสนอหน้าออกไปลงมือเองในทุกเรื่องราว ให้เป็นมลทินต่อตนจนมิอาจบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ ยิ่งกว่านั้นหากบอกก้วยพกลงไปซุ่มรอชุยปักไฮ้ที่ห้องลับ ไฉนก้วยพกไม่ทำลายบันทึกจากลายมือชุ่ยปักไฮ้ และจดหมายที่ชุยปักไฮ้วางทิ้งไว้บนโต๊ะ จึงเป็นเรื่องที่ขัดกับเหตุผลอย่างรุนแรง

.....

จดหมายของชุยปักไฮ้มีอยู่สองฉบับ คือที่เชี้ยฮู่ฮวยกับโต้วเซี่ยเทียน

ลายมือของชุยปักไฮ้ โต้วเซี่ยเทียนย่อมคุ้นตากระจ่างใจ ข้าหลวงเกาเทียนลกก็ไม่แปลกตา และตราที่ประทับในท้ายจดหมาย ก็ไม่เป็นปัญหาให้สงสัย แสดงมิใช่จดหมายปลอมแน่นอน

ข้อความในจดหมายทั้งสองฉบับ เหมือนกันทุกตัวอักษร

แต่เขียนกันคนละช่วงเวลาหนึ่ง และที่ยิ่งซึ่งควรประหลาดใจ มีอยู่ถึงสองสถาน

หนึ่งคือ สมบัติมากมายมหาศาลของชุยปักไฮ้ ถึงกับมิได้แบ่งให้แก่เอียะเต็กกุนที่เป็นภรรยาแม้สักน้อยนิด เหตุผลอาจเพียงเพราะมันเข้าใจเอียะเต็กกุนเป็นปิศาจผีเสื้อก็ได้

แต่ความพิสดารของประการที่สองคือ ระบุผู้รับมอบสมบัติมหาศาลนี้อยู่สามคน ซึ่งเกาเทียนลกที่รู้จักกับชุยปักไฮ้มานานกว่าสี่ปี ไม่เคยได้ยินชุยปักไฮ้กล่าวขวัญถึงนามของสามคนนั้นเลย

เอี้ยสิ่ง โต้วเซี่ยเทียน ย่อมไม่มีปัญญาตอบปัญหานี้ได้ เกาเทียนลกจึงแย้มยิ้มถามเซี้ยฮู่ฮวย

"เซี้ยเฮีย เล้งเจ็กปอ ง่วนเกี้ยมเพ้ง จูเฮี้ยบทั้งสามผู้นี้ ใช่เป็นสหายของชุยปักไฮ้หรือไม่?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะ

"มิใช่ ดังนั้น เมื่อมันอยู่ต่อหน้าท่าน จึงมิเคยเอ่ยถึงนามสามคนนี้ ซึ่งก็มิใช่เป็นเรื่องน่าประหลาดใจ"

"หรือทั้งสามมีความเกี่ยวพันฉันญาติ กับชุยปักไฮ้?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะปฏิเสธบอกไม่มี เกาเทียนลกยิ่งประหลาด

ใจ จนถาม

"อย่างนั้น ชุยปักไฮ้ไฉนจึงมอบมรดกจำนวนมหาศาลแก่พวกมัน?"

เซี้ยฮู่ฮวยอึ้งไปแล้ว เกาเทียนลกจึงถาม

"หรือท่านก็ไม่ทราบ"

เซี้ยฮู่ฮวยพลันถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าทราบ"

"เพราะสาเหตุใด?"

"ที่มันทำดั่งนี้ กล่าวได้ว่าเพราะต้องการไถ่โทษ"

"หมายความว่า ชุยปักไฮ้เคยกระทำเรื่องละอายต่อสามคนนั้น? เป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

"เรื่องนี้ มิได้เกี่ยวข้องกับการตายของชุยปักไฮ้ ข้าพเจ้าจึงเห็นไม่จำเป็นต้องตอบ"

เกาเทียนลกครุ่นคิดอีกครู่จึงกล่าว

"ใช้สมบัติมหาศาลปานนี้มาไถ่โทษ เรื่องราวนั้นจะต้องหนักหนาสาหัสอย่างยิ่ง?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ส่งเสียง เกาเทียนลกกล่าวต่อ

"พวกมันจะต้องเคียดแค้นชุยปักไฮ้จับจิตใจเป็นแน่ แต่หรือพวกมันมิเคยมีความคิดมารังควานล้างแค้นชุยปักไฮ้เลย?"

เซี้ยฮู่ฮวยที่อึ้งจนถึงตอนนี้จึงตอบ

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ พวกมันไม่เคย"

"คาดว่าคงเป็นเพราะชุยปักไฮ้พลังฝีมือสูงส่ง กล้าแข็ง พวกมันไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับชุยปักไฮ้ได้ แต่คิดว่าต้องหาทางล้างแค้นอยู่ตลอดเวลา"

"นี่ก็เป็นจิตใจธรรมดาของมนุษย์เรา"

"การตายของชุยปักไฮ้ อาจบางทีเกี่ยวข้องกับพวกมันก็ได้"

"เชื่อว่ามิได้เกี่ยวข้อง"

"ท่านอาศัยเค้ามูลใดเชื่อเช่นนี้?"

"เนื่องเพราะเรื่องราวนั้น ความจริงเป็นที่ลึกลับอย่างยิ่งอยู่แล้ว พวกมันทั้งสาม อาจบางทีจนตอนนี้ยังไม่ทราบความเป็นจริงก็ได้"

"อาจบางที? หรือเซี้ยเฮียเองก็มิกล้าแน่ใจ?"

"ข้าพเจ้าเป็นคนธรรมดา มิใช่เซียนผู้รอบรู้ทุกเรื่องราว"

"อาจบางทีตอนนี้ความลับมิใช่เป็นความลับอีกแล้วก็ได้"

"แม้นับว่าเช่นนี้ แต่เรื่องคิบฮ้วยง้อต้องมิเกี่ยวข้องกับพวกมันเด็ดขาด"

"ไม่เกี่ยวข้องเด็ดขาด?"

"หากพวกมันจะฆ่าชุยปักไฮ้ ไม่จำเป็นต้องเช่นนี้เลย"

"เซี้ยเฮียหมายความ พวกมันต่างมีพลังฝีมือสูงส่ง มิจำเป็นต้องใช้คาถาอาคม เล่ห์ร้ายอุบายชั่ว ก็สามารถสังหารชุยปักไฮ้ได้?"

"ในความเห็นของข้าพเจ้า ง่วนเกี้ยมเพ้งกับจูเฮี้ยบเมื่อร่วมมือชุยปักไฮ้ก็ไม่มีทางต่อต้านได้"

"แล้วเล้งเง็กปอเป็นอย่างไร?"

"มันเพียงลำพังก็สามารถพิชิตชุยปักไฮ้ได้"

"อา...เล้งเง็กปอร้ายกาจปานนี้?"

"ท่านมิต้องแตกตื่นสงสัย เล้งเง็กปอนับเป็นยอดฝีมือในบรรดายอดฝีมือ"

"ไฉนข้าพเจ้ามิเคยได้ยินนามผู้นี้มาเลย?"

เอี้ยสิ่งกับโต้วเซี่ยเทียนพลอยบอกมิเคยได้ยินเช่นกัน เซี้ยฮู่ฮวยจึงถาม

"แต่นามของเล้งซากงจื้อ (กงจื้อที่สามแซ่เล้ง) น่ากลัว พวกท่านเคยได้ยินมากระมัง?"

สีหน้าเกาเทียนลก เอี้ยสิ่งและโต้วเซี่ยเทียนแปรเปลี่ยนไปทันที โต้วเซี่ยเทียนถึงกับยังโพล่งขึ้น

"เล้งซากงจื้อแห่งกังหนำ (ดินแดนภาคใต้ลำน้ำแยงซีเกียง) ?"

เซี้ยฮู่ฮวยรับคำ โต้วเซี่ยเทียนกับเอี้ยสิ่งต่างนั่งตะลึงลานทันที แต่เกาเทียนลกยังกล่าวได้

"เล่าลือกันว่า เล้งซากงจื้อร่ำรวยที่สุดในกังหนำ พลังฝีมือก็โดดเด่นเป็นเอก ทั้งดินแดนภาคนั้น"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรับคำ เกาเทียนลกกล่าวต่อ

"ฟังว่า มันเคยใช้มือเปล่าเท้าเปล่า พิชิตเก้าในสิบสุดยอดฝีมือกังหนำ...?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรับคำอีกครั้ง เกาเทียนลกกล่าวต่อไป

"ถูกพิชิตไปเก้าในสิบแล้ว ผู้ยังมิได้พ่ายแพ้ต่อฝีมือมัน มิเพียงลำพังคนเดียว หากข้าพเจ้าจำไม่ผิด คนผู้นั้นสมควรคือซังตอบ้อเต็ก (ดาบคู่ไร้ผู้ต่อต้าน) เบ็ต๊กเกี๋ยแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรับคำ เกาเทียนลกกล่าวอีก

"เชื่อแน่ว่าในไม่ช้าก็เร็ว มันย่อมต้องไปหาเบ๊ต๊กเก๊ยแน่"

"มันไปหามาแล้ว แต่เสียดาย เบ๊ต๊กเก๊ยตอนนั้นป่วยหนัก จนร่อแร่ปางตาย หลังจากเล้งเง็กปอจากไปไม่นาน มันก็ตายไปในโรคภัยครานั้น"

"เมื่อเช่นนี้ พลังฝีมือของเล้งเง็กปอ ไยมิใช่เป็นเลิศของกังหนำแล้ว?"

"หากทั้งดินแดนกังหนำมีสุดยอดฝีมืออยู่เพียงสิบคนจริง สมควรเป็นเช่นนี้อยู่"

เกาเทียนลกถามด้วยความสนใจ

"พลังฝีมือของชุยปักไฮ้ เปรียบกับที่ว่าสิบสุดยอดฝีมือกังหนำได้หรือไม่?"

"คู่คี่ก้ำกึ่ง"

"เยี่ยงนี้ไยมิใช่หมายความ หากเล้งเง็กปอต้องการสังหารชุยปักไฮ้ นับว่าง่ายดายอย่างยิ่งจริงๆ?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรับคำ เกาเทียนลกกล่าวต่อ

"แต่เท่าที่เล้งเง็กปอไม่มารังควานล้างแค้นต่อชุยปักไฮ้ อาจ

บางทีเพราะทราบ ชุยปักไฮ้เป็นสหายรักของเซี้ยเฮีย กลัวว่าเมื่อฆ่าชุยปักไฮ้ไปถูกท่านสืบแล้ว ไม่ยากที่จะเสียชีวิตกับกระบี่ของเซี้ยเฮีย จึงมิกล้าโดยเปิดเผย เปลี่ยนเป็นใช้แผนประทุษด้วยเล่ห์อุบาย?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ส่งเสียง เกาเทียนลกกล่าวต่อ

"สำหรับสมบัติของชุยปักไฮ้ มันอาจบางทีไม่มีเวลาลำเลียงไป หรืออาจบางทีเห็นจดหมายสั่งเสียของชุยปักไฮ้แล้ว ทราบว่าสมบัติเหล่านั้น จะเร็วจะช้าก็ต้องตกเป็นของมัน จึงมิได้แตะต้องขนย้าย?"

เซี้ยฮู่ฮวยขมวดคิ้วกล่าว

"เมื่อเช่นนี้ กระทั่งข้าพเจ้าก็ต้องมีมลทินแล้ว"

เกาเทียนลกงุนงงไป เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ในจดหมายมิได้ระบุไว้ชัดเจนยิ่ง หลักจากชุยปักไฮ้ตายไปแล้วสมบัติทั้งมวลแบ่งให้เล้งเง็กปอ จูเฮี้ยบ ง่วนเกี้ยมเพ้งสามคน หากสามคนตายไป มอบแก่บุตรหลานของสามคนนั้น หากทั้งสามไม่มีบุตรหลาน สมบัติทั้งมวลมอบให้แก่ข้าพเจ้ารับเพียงผู้เดียว?"

"ในจดหมายชุยปักไฮ้ระบุเช่นนี้จริง แต่ทว่า เล้งเง็กปอ จู

เฮี้ยบ ง่วนเกี้ยมเพ้งทั้งสามตอนนี้ต่างไม่มีเภทภัยแผ้วพาน"

"ท่านทราบได้อย่างไร?"

เกาเทียนลกงุนงงอีกครั้งจึงตอบ

"เป็นเพียงข้อคิดสันนิษฐานเท่านั้น ข้าพเจ้าหาทราบไม่"

เกาเทียนลกถอนหายใจจึงกล่าว

"เซี้ยเฮียยอมรู้จักทั้งสามคนนั้น?"

"บังเอิญเคยพบมาคราหนึ่ง แต่เป็นผู้อื่นชี้บอกให้ จึงทราบว่าเป็นผู้ใด"

"หมายความว่าพวกท่านต่างไม่รู้จักในกันและกัน"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ เกาเทียนลกกล่าว

"นั่นก็มิเป็นไร ขอเพียงเซี้ยเฮียรู้จักพวกมันอยู่ที่ใดก็ใช้ได้"

"สถานที่อยู่แม้ไม่ทราบชัด แต่พวกมันล้วนเป็นบุคคลมีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกร ถามในละแวกใกล้เคียงดูไม่ยากที่จะทราบมาได้"

"สักครู่เซี้ยเฮียเขียนให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าใช้คนไปส่งข่าวให้พวกมันมาที่นี้"

เซี้ยฮู่ฮวยรับคำ เกาเทียนลกเปลี่ยนเรื่องถาม

"กับคดีรายนี้ เซี้ยเฮียยังมีความคิดเห็นใดต้องการเสริมเพิ่มเติม?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะปฏิเสธไม่มี เกาเทียนลกถามอีก

"เซี้ยเฮียตอนนี้ตั้งใจกระทำอย่างไรต่อไป?"

"อยู่ต่อไปจวบจนความมืดมนของคดีถูกคลี่คลายออกกระจ่าง"

"ประเสริฐมาก ข้าพเจ้ามีความเห็น คดีนี้ต้องไม่รวบรัดแน่ยังมีอีกหลายสถาน อาจบางทีต้องพึ่งพาพลังฝีมือของเซี้ยเฮียช่วยคลี่คลายแก้ไข"

เซี้ยฮู่ฮวยรีบถ่อมตัว เกาเทียนลกเชื้อเชิญให้พักในจวนข้าหลวง เซี้ยฮู่ฮวยปฏิเสธ บอกจะพักในจู้ป้อแจอาจสะดวกกว่า โต้วเซี่ยเทียนรีบเสริม บอกเซี้ยฮู่ฮวยอยู่เพียงลำพัง อาจควบคุมดูแลไม่ทั่วถึง จะส่งเอี้ยคุนไปให้ใช้สอยอีกผู้หนึ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยรู้ได้ด้วยไวปัญญา โต้วเซี่ยเทียนต้องการส่งเอี้ยคุนไปคุมเชิงความเคลื่อนไหวของตน แต่ยังคงแย้มยิ้มรับไว้ไม่ปฏิเสธ

ดังนั้นเอง เรื่องหัวข้อสนทนาจึงเบนไปถึงตัวเอียะเต็กกุนกับก้วยพกที่ถูกคุมขังอยู่ในคุกใหญ่ เกาเทียนลกไม่ไว้ใจ กลัวทั้งสอง

จะกลับกลายเป็นผีเสื้อบินหนีออกจากห้องขัง จึงชักชวนกันไปดูให้แน่แก่ใจอีกครา

.....

ก้วยพกกับเอียะเด็กกุนทั้งสอง มิได้อยู่บนเตียง

ทั้งสองต่างนั่งที่เก้าอี้ข้างโต๊ะ ในห้องตรงกันข้าม ทีท่าเงื่องหงอยเซื่องซึม และมิได้จ้องมองกันอีกด้วย

สายตาก้วยพกเหม่อมองเพดานห้องขัง ส่วนเอียะเด็กกุนก้มศีรษะต่ำมิทราบครุ่นคิดเรื่องอันใด?

ทั้งสองต่างมีท่าทีเช่นนี้มานานเวลาแล้ว

วิกาลเชื่องช้ายาวนาน หรือทั้งสองจะผ่านไปในอำกับกิริยานี้?

นี่เป็นเพียงคืนแรกที่ทั้งสองถูกคุมขัง

ซ้ายขวาของปากทางเข้าคุกใหญ่ มาตรว่ามีตะเกียงอยู่สองดวง แต่ยังไม่สว่างไสวเท่าใดนัก

ภายในห้องคุมขัง ย่อมยิ่งยะเยียบเลือนราง

แสงตะเกียงสว่างอยู่ในที่แน่นอน แต่แสงจันทร์กลับเคลื่อนย้ายได้

แสงจันทร์ที่ลอดจากช่องระบายอากาศ ในที่สุดก็สาดส่อง

อยู่บนร่างเอียะเต็กกุนในห้องขัง

ตลอดร่างเอียะเต็กกุนเริ่มมีประกายที่เลือนรางครอบคลุมมาทีละน้อย ดูไปคล้ายไม่มีกลิ่นอายของมนุษย์เป็นๆเลย

ในยามปกติ เอียะเต็กกุนก็คล้ายไม่มีกลิ่นอายของมนุษย์อยู่เท่าใดแล้ว ในตอนนี้ ยิ่งคล้ายเป็นวิญญาณร้ายผุดโผล่ออกมาจากห้วงอเวจี

โชคดีที่นางยังสวยสะคราญบาดตาบาดใจ

ดังนั้น ผู้คุมสองคนที่ถูกระบุให้มาเฝ้าอยู่หน้าห้องขัง จึงต่างยังพอจะสะกดกลั้นความหวาดกลัวไว้ได้ แม้ขนจะลุกเกรียวทั้งร่าง แต่ยังมักลอบชำเลืองดู

เตียตั๋วฉุ่ยกับโอ้วซาปวย คือสองผู้คุมเคราะห์ร้ายที่ต้องมาจับเจ่าอยู่หน้าห้องขังจวบจนสว่างตามหน้าที่

รู้กันทั่วไปทั้งในกรมเมือง เตียตั๋วฉุ่ย (ปากกว้าง) งมงายสุรายิ่งกว่าชีวิต พอดื่มเป็นต้องกรอกจนเมามายจึงยอมยุติเลิกรา แต่โอ้วซาปวย (สามจอก) กลับเพียงดื่มสามจอกก็เมาแล้ว นับเป็นคู่ที่เหมาะสมอยู่ไม่น้อย

ค่ำคืนนี้ ทั้งสองที่เป็นคนสนิทคู่ใจของเอี้ยสิ่งได้รับคำสั่ง

เฉียบขาดห้ามดื่มสุราในคุก เพื่อมิให้เกิดเหตุสุดวิสัย แต่เมื่อตกดึกอากาศเย็นเยียบ ทั้งยังเห็นร่างเอียะเต็กกุนที่คล้ายถูกละอองเบาบางครอบคลุมจนซีดจาง ต่างมีความหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก

ในความคิดของเตียตั๋วฉุ่ย (ปากกว้าง) หากมีสุรามาปลอบใจขวัญอาจกล้าแข็งกว่านี้ก็ได้ เสียดายที่มันมิได้พกสุรามา เพราะกลัวถูกตรวจค้นก่อนเข้าในคุกใหญ่ แต่โอ้วซาปวยกลับลอบซุกซ่อนมาถึงสามกระปุก เมื่อล้วงออกตั้งไปบนโต๊ะ สร้างความแตกตื่นยินดีต่อเตียตั๋วฉุ่ยยิ่งนัก ปลอบใจโอ้วซาปวย บอกในยามสงัดเช่นนี้เอี้ยสิ่งต้องหลับพักผ่อนเสียนานแล้ว จัดการเปิดจุกสุราดื่มกันเถิด

ตอนนั้น มือซ้ายของโอ้วซาปวยอยู่บนจุกกระปุกสุราอยู่แล้ว เมื่อได้ยินจึงดึงจุกออก กลิ่นหอมหวนของสุราชอนไชเข้าในนาสิก เตียตั๋วฉุ่ยทันที มันต้องสูดดมหายใจลึกๆ มีทีท่าคึกคักแจ่มใสอีกมากหลาย โพล่งชมเชยว่าสุรายอดเยี่ยมไม่ขาดปาก

เตียตั๋วฉุ่ยที่เคยดื่มแต่สุราเลวๆ เมื่อได้กลิ่นหอมของสุรารสเลิศ ต้องกลืนน้ำลายหลายอึกด้วยความกระหาย

ยิ่งเห็นโอ้วซาปวยกรอกแต่ละครั้งเป็นน้ำสุรามากหลาย หากกรอกเช่นนี้เพียงสองสามคราก็ต้องหมดกระปุกแน่ จึงรีบคว้า

อีกสองกระปุกมาไว้ในมือซ้ายขวา มิกล้าวางลงสักกระปุกหนึ่ง กลัวจะถูกโอ้วซาปวยชิงคืนกลับ

โชคดีที่มันยังมีปากกว้างใหญ่ มันจึงใช้ปากกัดจุกกระปุกดึงขึ้นอย่างกระหาย

พอจุกถูกดึงออก กลิ่นจากในกระปุกสุราพลุ่งเข้าใส่จมูกของมันทันที

เตียตั๋วฉุ่ยไหนเลยยอมพลาดโอกาส รีบสูดดมอย่างแรงทันที แต่ในบัดดลนั้น กล้ามเนื้อบนใบหน้าของมันแทบจะหดจนบิดเบี้ยว

กลิ่นนั้นมิใช่สุรา และมิใช่หอมหวน!

เป็นกลิ่นเหม็นอย่างร้ายกาจ!!

กลิ่นเหม็น ที่มิอาจใช้ถ้อยร้อยวาจาใดมาเปรียบเทียบบรรยายพริบตานั้นเตียตั๋วฉุ่ยคล้ายดั่งรู้สึกถูกผลักตกลงไปในอ่างอุจจาระเก่าๆหลายปีมิเคยขัดล้างมาเลย

ในที่สุด มันอดไม่ได้ต้องอาเจียนออกมา

โอ้วซาปวยจ้องมองมันด้วยสีหน้าพิกลอย่างยิ่ง

เตียตั๋วฉุ่ยอาเจียนแล้วยังถาม

"ในกระปุกนี้เป็นของใดกันแน่?"

"สุรา"

เตียตั๋วฉุ่ยกลั้นอาเจียนไว้ ตวาดสุดเสียง

"เหลวไหล! หรือท่านไม่ได้กลิ่นเหม็นมหาวายร้ายนี้?"

โอ้วซาปวยถึงกับตอบ

"เราเพียงแต่สูดดมได้กลิ่นสุราที่หอมอย่างยิ่ง"

"ยกกระปุกสุราของท่านออกจากปาก ดมให้ชัดเจนอีกครา"

"เราดมชัดเจนอย่างยิ่งแล้ว กระปุกสุราในมือเรามิใช่เคลื่อนออกไปเนิ่นนานแล้ว?"

เตียตั๋วฉุ่ยเบิ่งตามองกระปุกสุราในมือของโอ้วซาปวย มิทราบถูกเคลื่อนไปวางบนโต๊ะตั้งแต่เมื่อใดจึงแผดเสียง

"ท่านมิได้รู้สึก ในกระปุกสุรานี้มีความพิกลอยู่จริงๆ?"

"ตัวท่านรู้สึกพิกลอย่างไรบ้าง?"

"ในกระปุกนี้มิใช่สุรา ท่านลองยกดมดูเป็นกระไรกันแน่?"

โอ้วซาปวยยื่นมือรับกระปุกสุราของเตียตั๋วฉุ่ยมาดมดูแล้วขมวดคิ้วถาม

"ท่านว่าในกระปุกนี้มิใช่สุรา? จมูกของท่านเป็นโรคใดไปแล้ว?"

"ไฮ้! ท่านดมได้กลิ่นใดกันแน่?"

"กลิ่นสุราที่หอมหวน"

เตียตั๋วฉุ่ยปั้นหน้าเคร่งเครียด แค่นเสียงกล่าว

"ตอนนี้มิใช่เวลาล้อเล่นกัน"

"เฮอะ ผู้ใดล้อเล่นกับท่าน?"

เตียตั๋วฉุ่ยชี้ไปแทบสัมผัสจมูกโอ้วซาปวย แต่โอ้วซาปวยไม่มีปฏิกิริยาใด คล้ายดั่งยอมรับโดยดุษฎี

เตียตั๋วฉุ่ยคล้ายเดือดดาลเป็นอย่างยิ่ง มิทันส่งเสียงโอ้วซาปวยก็ถอนใจกล่าว

"ท่านมายืนกราน มันมิใช่เป็นสุรา เราก็ไม่มีปัญญาว่ากล่าวกับท่าน"

เตียตั๋วฉุ่ยกระชากเสียงด้วยโทสะ

"หากมันเป็นสุรา ไฉนจึงเหม็นจนร้ายกาจปานนี้?"

เตียตั๋วฉุ่ยกล่าวแล้วดึงจุกกระปุกที่ยังเหลือขึ้นมา

กลิ่นเหม็นคละคลุ้ง กระจายออกจากในกระปุกทันที

ครั้งนี้เตียตั๋วฉุ่ยต้องรู้ตัวป้องกันไว้ก่อน กลิ่นเหม็นนั้นจึงมิได้พลุ่งเข้าไปในจมูก เตียตั๋วฉุ่ยจึงยิ่งมีโทสะจนแผดเสียง

"กระปุกนี้ก็ใช่ ท่านก่อกวนอย่างไรกันแน่?"

โอ้วซาปวยไม่ตอบกลับย้อนถาม

"ท่านเพียงรู้สึกเหม็นเท่านั้น?"

"อาเจียนตั้งมากหลายปานนี้ ท่านยังเข้าใจเรามารยา?"

โอ้วซาปวยผงกศีรษะ พลันกล่าววาจาที่สุดแสนพิกลออกมา

"ความรู้สึกของมนุษย์ ที่แท้ผิดกับพวกเราอยู่จริงๆ"

เตียตั๋วฉุยได้ยินถนัดชัดเจน อดมิได้ต้องถาม

"วาจาของท่านเป็นความหมายใดกันแน่?"

โอ้วซาปวยไม่ตอบอีก ยังคงกล่าวสืบไป

"ตอนนี้เราทราบท่านมีความรู้สึกอย่างไรแล้ว?"

เตียตั๋วฉุยไม่เข้าใจ โอ้วซาปวยกล่าวต่อ

"เรามิใช่ล้อเล่นกับท่าน และมิได้หลอกลวงท่าน สำหรับกับพวกเราแล้ว นี่เป็นสุราจริงๆ"

"ไฮ้! พวกท่าน! พวกท่านเป็น..."

"ที่เราดอมดมได้ เป็นกลิ่นหอมของสุราจริงๆ และได้ลิ้มรสสุราที่หอมฉุนอย่างยิ่งจริงๆ"

"ท่านหมายถึงกระปุกแรก?"

"ความจริงเป็นเช่นกันทั้งสามกระปุก"

"แต่เรากลับได้กลิ่นหอมเพียงกระปุกเดียว"

"เนื่องเพราะกระปุกนั้นอยู่ในมือเราตลอดเวลามิได้สัมผัสถูกมือของท่าน"

"แล้วมันเกี่ยวข้องอย่างไรกัน?"

"เกี่ยวข้องสำคัญทีเดียว เพราะพอถูกมือท่านสัมผัส ธาตุสุราก็แปรเปลี่ยนไป"

"นั่นเป็นสุราพิสดารใดของท่าน?"

"ก็มิใช่สุราพิสดาร มันเป็นสุราผีเสื้อ"

"เรามิเคยได้ยินสุรานามนี้มาเลย"

"มีอีกมากนักที่มิเคยได้ยิน"

เตียตั๋วฉุ่ยเกาศีรษะถามอีก

"พอผ่านถึงมือเราก็เปลี่ยนไป หรือมือเราจะมีพลานุภาพอย่างไร?"

โอ้วซาปวยสั่นศีรษะ เตียตั๋วฉุ่ยถามอีก

"อย่างนั้นเป็นเพราะสาเหตุใด?"

"ก็ไม่ใช่เพราะสาเหตุใด? เป็นเพียงเพราะมือของท่านเป็น

มือมนุษย์"

"ไฮ้ หรือมือท่านมิใช่มือมนุษย์?"

โอ้วซาปวยผงกศีรษะ เตียตั้วฉุ่ยต้องงุนงงจนโพล่งไป

"เช่นนี้หมายความ ท่านมิใช่มนุษย์?"

โอ้วซ่าปวยผงกศีรษะอีกครั้ง ในที่สุด เตียตั้วฉุ่ยจึงสังเกตออก โอ้วซาปวยมิใช่ล้อเล่นกับมัน

มันจึงต้องกวาดตาพิจารณาดูโอ้วซาปวยอีกครั้ง หน้าตาของมันยังคงมิได้เปลี่ยนแปรไป แต่เมื่อดูเนิ่นนาน หัวใจของเตียตั้วฉุ่ยต้องเย็นวาบลงไปโดยไม่รู้ตัว

มันสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง จึงเลียบเคียงถาม

"ท่านมิใช่มนุษย์? หรือเป็นภูตผีปิศาจ?"

โอ้วซาปวยหัวร่อ แต่สีหน้าหัวร่อของมัน ไม่คล้ายเป็นการหัวร่อของคนเลย

เตียตั้วฉุ่ยรู้จักกับโอ้วซาปวยมานานถึงสิบปี นี่นับเป็นครั้งแรกที่เห็นสีหน้าหัวร่อของโอ้วซาปวยแปลกตาจนขัดตาอย่างยิ่ง

สีหน้ายามหัวร่อนี้ มิใช่ใช้ถ้อยคำ "น่าสะพรึงกลัว" จะเปรียบ

เทียบได้ใกล้เคียง มันพอหัวร่อ ใบหน้ามันก็ไม่คล้ายโอ้วซาปวยอีกแล้ว

และไม่มีเค้าคล้ายมนุษย์อีกด้วย!

สีหน้าหัวร่อของมัน ถึงกับคล้ายกระเพื่อมได้ดุจกับเป็นแมงกะพรุนที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ กระเพื่อมและเปลี่ยนแปรอยู่ตลอดเวลา

แต่สีหน้าของเตียตั้วฉุ่ยซีดขาวไปแล้ว เบิ่งตาจ้องโอ้วซาปวยจนแทบถลนออกนอกเบ้า ร้องสุดเสียง

"ท่าน...เป็นตัวกระไรกันแน่?"

"ง้อ!"

เสียงโอ้วซาปวยถึงกับเปลี่ยนแปรเป็นพิกลจนขัดหูยิ่ง ไม่คล้ายเป็นเสียงมนุษย์อีกแล้ว

เสียงของเตียตั้วฉุ่ยก็แปรเปลี่ยนไปเมื่อโพล่งถาม

"หรือท่านเป็นปิศาจผีเสื้อ?"

"ถูกแล้ว"

สองคำนี้ของโอ้วซาปวยถึงกับแผ่วเบาแหลมเล็กชอนไชเข้าในโสตประสาทของเตียตั้วฉุ่ยดุจเป็นสว่านอันแหลมคม

ใบหน้ามันได้เริ่มหลุดร่วงลงทีละชิ้นทีละแผ่น

ด้านหลังของใบหน้านี้อาจเป็นเค้าหน้าของปิศาจผีเสื้อจริงๆ ก็ได้!

เค้าหน้าของปิศาจผีเสื้อจะเป็นอย่างไร?

ความจริงเตียตั๋วฉุ่ยมีอารมณ์สนใจไม่น้อย ต้องการจะทราบอย่างยิ่งจริงๆ แต่มิอาจจับเจ่าอยู่ได้

สำหรับเหตุการณ์ในตอนนี้ ย่อมเป็นการหนีเอาชีวิตรอดจึงสำคัญที่สุด

หากยังไม่หนี มิแน่ว่าปิศาจผีเสื้อจะดูดเลือดของมันไป

เตียตั๋วฉุ่ยจึงเริ่มถอยหลัง โอ้วซาปวยก็ได้เริ่มสืบเท้าเข้าคุกคาม

เตียตั๋วฉุ่ยพลันนึกถึงความใดมาได้ แผดเสียงแหบแห้ง

"ท่านใช่โอ้วซาปวยจริงๆ?"

"โอ้วซาปวยเป็นสหายรักของท่าน เป็นคน!"

"หรือท่านไม่ใช่...?"

"ย่อมไม่ใช่ มิเช่นนั้น เราดูดเลือดของท่านแห้งไปนานแล้ว..."

"โอ้วซาปวยไปในที่ใด?"

"ไปในที่ซึ่งท่านตอนนี้ก็ต้องไป คือนรก"

"มัน...ตายอย่างไร?"

"ถูกเราดูดเลือดแห้งทั้งตัว"

เตียตั๋วฉุ่ยแทบจะสลบไสลด้วยความตระหนก ถอยแล้วถอยอีกอยู่ตลอดเวลา

แต่ถอยอีกสองก้าว หลังของมันก็สัมผัสกับผนังห้อง

โอ้วซาปวยหัวร่อเสียงกรี๊ดๆ พลางกล่าว

"ท่านยังจะหนีไปที่ใดได้?"

เตียตั๋วฉุ่ยไม่มีทางถอยอีกแล้ว สีหน้าก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงซีดขาวกว่านี้ได้ เมื่อเห็นโอ้วซาปวยคุกคามเข้ามาใกล้ ร่างของมันจึงงอลงดุจเป็นเกาทัณฑ์ถูกน้าวสุดล้า

มันพลันนึกได้ นอกตึกคุมขังยังมียามลาดตระเวน ไม่ส่งเสียงขอความช่วยเหลือในตอนนี้จะรอถึงเมื่อใด?

มันอ้าปากจะส่งเสียงขอความช่วยเหลือ แต่ทว่า พออ้าปากก็รู้สึกมิทราบคอหอยของมันแหบแห้งไปตั้งแต่เมื่อใด ไม่สามารถเปล่งเสียงมาได้อีกแล้ว

จนบัดนี้ มันจึงแตกตื่นลนลานขึ้นมาจริงๆ แต่ในตอนนั้น

โอ้วซาปวยคุกคามเข้ามาอีกสองก้าว อาการหลุดร่วงของผิวหนังยิ่งรวดเร็วกว่าเดิม

ใบหน้าในคราวนี้บอกว่าน่าสยองขวัญเพียงใดก็เป็นเพียงนั้น หัวใจของเตียตั๋วฉุ่ยคล้ายถูกฉีกจนขาดจากกันแล้ว

"...เราเสี่ยงกับเจ้า"

ใจพอแผดก้อง กระปุกสุราในมือถูกชัดออกไปทันที

โอ้วซาปวยมิได้หลบหลีก เพียงยกมือวูบก็รับกระปุกสุรานั้นไว้อย่างง่ายดาย สุราผีเสื้อที่เต็มกระปุกถึงกับมิได้กระฉอกออกมาสักหยดเดียว ดุจดั่งเล่นมายากลก็ปาน

พริบตาเดียวกันนั้น เตียตั๋วฉุ่ยชักดาบของมันออกจากฝักประกายแวววาวจึงวูบวาบขึ้นทันที นับเป็นกระบี่ที่คมกริบยิ่ง

โอ้วซาปวยกลับคล้ายมองโดยไม่เห็น ยังคงคุกคามเข้าไปทีละก้าวดั่งเดิม

เตียตั๋วฉุ่ยแยกเขี้ยวกางมือทำทีท่าข่มขู่ แต่ย่อมไม่อาจข่มขู่โอ้วซาปวยเกิดความหวาดหวั่นได้

โอ้วซาปวยคุกคามเข้าไปใกล้กว่าเดิม

เตียตั๋วฉุ่ยพลันร้องสุดเสียง ฟันดาบในมือออกมาสุดแรง

เสียงของมันไม่สามารถเปล่งออกจากลำคอ พละกำลังก็เสื่อมโทรมลงกว่าเดิมมากหลาย แต่ดาบนี้ยังคงเป็นไม้ตายสุดยอดในชีวิตมัน

มันตอนนี้กำลังต้องการเสี่ยงชีวิต จำเป็นต้องเสี่ยงชีวิตด้วย

โอ้วซาปวยถึงกับใช้กระปุกสุราในมือมันขึ้นต้านรับดาบนี้

เสียงฉับดังสดใส กระปุกสุราถูกดาบคมกริบฟันขาดจากกันเป็นสองเสี่ยง

น้ำสุราในกระปุกกระจายออกไปตามพลังดาบ

น้ำสุราแดงฉานปานโลหิต กลิ่นเหม็นคละคลุ้งฉุนเฉียวกระจายไปทั่วทั้งห้องทันที

หรือนั่นเป็นโลหิตของผีเสื้อ? หรือสุราผีเสื้อกันแน่?

น้ำสุรากระเซ็นใส่ใบหน้าเตียตั๋วฉุ่ย ความเหม็นที่ร้ายกาจคุกคามเข้าจับจิตใจ แต่ในคราวนี้ เตียตั๋วฉุ่ยมิได้อาเจียน

มันลืมอาเจียนไปแล้ว พริบตานั้น โอ้วซาปวยถึงกับคล้ายมีปีกงอกขึ้นบินสู่อากาศอย่างไม่คาดหมาย

เตียตั๋วฉุ่ยไม่สามารถเห็นได้ชัดเจนแล้ว เพราะสุราผีเสื้อที่กระเซ็นใส่ใบหน้ามัน ยังกระเซ็นใส่ตาของมันอีกด้วย

มันปวดตาดั่งถูกเข็มแหลมทิ่มแทง แต่ยังคงเบิ่งจนกลมกว้าง เพราะในยามร่อแร่คับขันเช่นนี้ มิเบิ่งออกมาก็ไม่ได้แล้ว

เบื้องหน้าสายตาเป็นสีแดงฉานปานโลหิต

มันพลันรู้สึก โอ้วซาปวยกำลังโบยบินอยู่ในแผ่นผืนโลหิต ลงมาจู่โจมใส่มันอย่างดุดัน

มันแผดสุดเสียง ดาบในมือถูกฟันปั่นป่วนวุ่นวาย

ประกายดาบประกายโลหิตกระจายสับสนอลหม่าน ห่าโลหิตกระเด็นเซ็นซ่าน

.....

ยามสาม!

เซี้ยซู่ฮวย เกาเทียนลก โต้วเชี่ยเทียนและเอี้ยสิ่ง เมื่อมาถึงหน้าตึกคุมขังอันเป็นคุกใหญ่ เสียงเคาะเกราะบอกยามสามได้ดังแว่วมา

หน้าประตูใหญ่ ยังมีคบไฟลุกโชติช่วงสาดแสงสว่างไสว

ประตูเหล็กดำมะเมื่อมเป็นประกายอยู่ในแสงคบไฟ

หน้าประตูไม่มียาม ยามทั้งเก้าคนล้วนไปชุมนุมอยู่บนบันได

ศิลาของหน้าประตู มีห้าคนยืนสี่คนนั่ง ผู้ที่ยืนต่างถือทวนยาวร่างเหยียดตรงยิ่งกว่าคันทวนเสียอีก

สี่คนที่นั่งต่างกอดเข่าก้มศีรษะ คล้ายดั่งหลับไหลไปแล้ว

พวกเซี้ยฮู่ฮวยเดินตรงเข้าไปหาพวกมัน สี่คนที่นั่งต่างไม่มีปฏิกิริยาใด ห้าคนที่ยืนก็คล้ายมองโดยไม่เห็น

หรือพวกมันต่างหลับยามไปจริงๆ?

เอี้ยสิ่งพอเห็นโทสะต้องบันดาล แผดด่าอยู่ในใจตลอดเวลา ส่วนเกาเทียนลกพึมพำคำ "ประหลาด" เบาๆ

เซี้ยฮู่ฮวยที่มองปราดเดียวก็ทราบเป็นเลศนัยไม่ถูกต้อง โพล่งขึ้นเบาๆ

"น่ากลัวเกิดเรื่องแล้ว"

ทั้งสี่เร่งฝีเท้าปราดเข้าไป พอใกล้จึงพบเห็นห้าคนที่ยืนยามต่างพริ้มตาคล้ายดั่งหลับไหลเช่นกัน

เอี้ยสิ่งที่เดือดดาลทะยานใจ แผดสุดเสียงให้พวกมันตื่นมา ทั้งเก้าคนนั้นหลับยามไปจริงๆ ถูกเสียงแผดร้องที่คล้ายฟ้าฟาดก่อกวนให้สะดุ้งตื่นมากันทันที

เมื่อพวกมันลืมตาเห็นทั้งเอี้ยสิ่ง โต้วเซี่ยเทียน กระทั่ง

ข้าหลวงใหญ่ก็มากันแล้ว ต่างตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ คุกเข่าโครมลงไปโดยพร้อมเพรียงกัน

เกาเทียนลกมิได้ส่งเสียงอย่างไร เอี้ยสิ่งเป็นผู้แผดด่า แต่ทั้งเก้ากลับมองกันไปมา คล้ายยังมิรู้ตัวว่าพวกมันหลับไหลไปเลย

เกาเทียนลกที่สังเกตสีหน้าก็รู้ความนัย รีบโบกมือห้ามเอี้ยสิ่งแผดด่าสืบไป แล้วสั่งให้โต้วเซี่ยเทียนสอบถามปากคำ

ทั้งเก้าคนให้การพ้องต้องกัน สี่คนที่นั่งนั่นมีหน้าที่ลาดตระเวน แต่พอได้ครึ่งทางก็ง่วงจนไม่อาจทรงกายล้มหลับไหลอยู่ที่กำแพง มิทราบไฉนจึงถูกย้ายมานั่งหลับบนบันไดนี้ได้

ส่วนห้าคนที่ยืนยามก็เป็นเช่นกัน มิทราบหลับไปตั้งแต่เมื่อใด และหลับเพราะสาเหตุใด? ทั้งที่บางคนยังอ้าปากสนทนาแต่ก็หลับลงในสภาพเช่นนั้น

เรื่องราวไยมิใช่พิกลยิ่ง หรือมีภูตผีปิศาจมาก่อกวนจริงๆ?

เกาเทียนลกสั่งให้เปิดประตูของคุกใหญ่ทันที กุญแจอยู่ที่เอี้ยสิ่ง จึงเป็นผู้ปราดเข้าไปเปิดประตู

ประตูเหล็กบานนี้ ใช้ลูกกุญแจที่ใหญ่เล็กสั้นยาวผิดกันถึงสามดอก และต้องเปิดตามลำดับของมันอีกด้วย หากแม้นก่อกวน

ผิดพลาด ประตูมิเพียงเปิดไม่ออกเท่านั้น ยังจะมีกริ่งสัญญาณดังขึ้น เตือนให้พวกยามพวกลาดตระเวนรู้ตัวอีกด้วย

ตึกคุมขังนี้สร้างอยู่ใจกลางของกรมเมือง ทางรอบนอกๆ อย่างน้อยต้องผ่านกำแพงอีกสามชั้น ทหารยามอีกสี่ด่าน

สถานที่เช่นนี้ สมควรไม่มีความผิดพลั้งอย่างไรจึงถูก ดังนั้น เอี้ยสิ่งพอเห็นประตูเหล็กไม่มีความผิดปกติเกิดขึ้น คล้ายดั่งวางใจไม่น้อย

แต่ทว่า ประตูเหล็กพอถูกเปิดออก จิตใจที่เพิ่งผ่อนคลายของมันต้องวาบหวิวไปอีกครั้ง สีหน้าก็เปลี่ยนแปรไปทันที

ประตูเหล็กพอเปิดออก กลิ่นเหม็นที่สุดแสนร้ายกาจ พลุ่งจากในประตูมา

กลิ่นเหม็นนี้ เอี้ยสิ่งมิรู้สึกแปลกเลย เพราะเคยได้ดมจากซากศพของชุยปักไฮ้ จากในห้องพักของโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้

มันได้ดมมาแล้วถึงสองครั้ง จึงยังจำฝังใจไม่อาจลืมเลือน

สีหน้าเซี้ยฮู่ฮวยกับโต้วเซี่ยเทียน ก็แปรเปลี่ยนไป เพราะทั้งสองต่างไม่ลืมกลิ่นเหม็นที่สุดแสนชั่วร้ายได้เช่นกัน

เซี้ยฮู่ฮวยทะยานกายปราดออกไปดั่งปักษา ละลิ่วลงที่หน้า

ประตูเหล็ก ตะปบมือขวาคว้าไหล่เอี้ยสิ่งไว้ ฉุดมันออกไปทางด้านข้างอย่างว่องไว

ด้านหลังของกลิ่นเหม็นร้ายกาจนี้ อาจบางทีเป็นฝูงคิบฮ้วยง้อก็ได้?

เซี้ยฮู่ฮวยขวางอยู่เบื้องหน้าเอี้ยสิ่ง มือข้างหนึ่งลดลงกุมด้ามกระบี่แล้ว

ในเวลาแทบพร้อมกัน โต้วเซี่ยเทียนตวาดสั่งให้พวกยามกระจายมาพิทักษ์คุ้มกันข้าหลวงเกาเทียนลกไว้

และร่างของมันพุ่งปราดไปอยู่อีกข้างหนึ่งของประตูใหญ่ดั่งประกายไฟ

.....

ลมวิกาลโชยพัดผ่าน

กลิ่นเหม็นคละคลุ้งถูกสายลมโชยพัดจนจางไปทีละน้อย

แสงตะเกียงในคุกเลือนราง สงบงันจนวังเวง

ในความเหม็น ไม่มีฝูงคิบฮ้วยง้อโบยบินออกมา ไม่มีเลยแม้สักตัวเดียว

เซี้ยฮู่ฮวยคลายมือปล่อยเอี้ยสิ่งแล้ว แต่เอี้ยสิ่งยังคงมิได้ดำเนินการเคลื่อนไหวใด

อัปยศมาครั้ง ย่อมชาญฉลาดขึ้นกว่าเดิม ในคุกไม่แน่จะมีฝูงคิบฮ้วยง้อซ่อนอยู่จริงๆ พอคนย่างเหยียบเข้าไป มันก็ฮือออกมาโถมเข้าใส่

เอี้ยสิ่งไม่ต้องการให้เกิดเรื่องอัปยศอดสูอีกจริงๆ

แต่โต้วเซี่ยเทียนไม่คำนึงถึงอัปยศหรือไม่ มันดำเนินการเคลื่อนไหวแล้ว แต่ทว่า เซี้ยฮู่ฮวยยังเร็วกว่ามันก้าวหนึ่ง

มือเซี้ยฮู่ฮวยยังคงกุมอยู่บนด้ามกระบี่ แต่กระบี่มิเคยถูกชักออกมาเลย

มาตรว่ามือมิได้กุมบนด้ามกระบี่ แต่กระบี่ของเซี้ยฮู่ฮวยก็สามารถชักออกมาได้รวดเร็วยิ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยฝึกกระบี่มาสิบปี มือย่างน้อยกว่าสองปีที่เพียงฝึกการชักกระบี่เท่านั้น

ความรวดเร็วในการชักกระบี่ของเซี้ยฮู่ฮวย ได้ถึงระดับสูงสุดที่มนุษย์พึงสามารถแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนไม่มีความสามารถเทียบเท่าเซี้ยฮู่ฮวย และมัน

ก็สำนึกตัวกระจ่าง ดังนั้น พอเริ่มสาวเท้าดาบก็ถูกชักออกจากฝัก

ทั้งสองเดินไปทีละก้าว ในที่สุด ย่างเหยียบเข้าสู่หลังประตูของคุกใหญ่

ในคุกยังคงมีกลิ่นเหม็นตลบอบอวล

ไม่มีผีเสื้อ! พื้นที่ใกล้ประตูกลับมีโลหิตอยู่หย่อมหนึ่ง ในแสงตะเกียง โลหิตเป็นประกายที่ลี้ลับพิสดาร และยังมิได้แห้งกรังด้วย

กลิ่นเหม็นกระจายขึ้นจากในหย่อมโลหิตนี้เอง

คนที่สวมเครื่องแบบกรมเมืองผู้หนึ่ง ก้มลงบนกองโลหิต หน้าของมันหงายขึ้น มือยังกำดาบอยู่ แต่ทั้งใบหน้า ทั้งปาก แปดเปื้อนด้วยโลหิตสดๆ

เตียตั๋วฉุ่ย!

เซี้ยฮู่ฮวยชะงักเท้าที่หน้ากองโลหิต หันมามิทันถาม โต้วเซี่ยเทียนก็รีบบอก เป็นเตียตั๋วฉุ่ยหนึ่งในสองที่ถูกใช้มาเฝ้าหน้าห้องขัง

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะกล่าว

"อย่างนั้น อีกคนหนึ่งที่ด้านนั้นคงเป็นตัวโอ้วซาปวยแล้ว"

ที่หน้าลูกกรงเหล็กของห้องขังแรกทางซ้ายมือ มีคนล้มนอนอยู่อีกผู้หนึ่ง เครื่องแบบกรมเมืองที่มันสวมแบะอกไว้ โดยมิได้กลัดกระดุมแม้สักเม็ดเดียว

โต้วเชี่ยเทียนรีบปราดเข้าไป ใบหน้ามันไม่มีคราบโลหิตเกรอะกรัง ยังย่อมจำได้ง่ายกว่าเตียตั๋วฉุ่ยมากนัก จึงผงกศีรษะบอกมันคือโอ้วซาปวย แล้วนั่งยองๆลงตรวจที่ทรวงอกของมัน ปรากฏว่าหัวใจหยุดเต้น ตายไปเนิ่นนานแล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยที่เพียงกวาดตามองก็ทราบเตียตั๋วฉุ่ยยังไม่ขาดใจ จึงบอกแก่โต้วเชี่ยเทียน โต้วเชี่ยเทียนรีบกระโดดปราดมาข้างเซี้ยฮู่ฮวยทันที

ตอนนั้นเซี้ยฮู่ฮวยใช้สองมือนวดเฟ้นตามจุดสำคัญในร่างเตียตั๋วฉุ่ยอยู่ พอดีเกาเทียนสก และเอี้ยสิ่งเดินติดตามเข้ามาถึง

เกาเทียนลกพอกวาดตามอง ต้องโพล่งขึ้นด้วยความตื่นเต้นสงสัย

"เกิดเรื่องราวใด?"

โต้วเชี่ยเทียนมิทันตอบ พลันมีเสียงหายใจดังแว่วขึ้น

ถึงกับเป็นเสียงถอนหายใจของเตียตั๋วฉุ่ย โต้วเชี่ยเทียนจึงรีบ

กลืนวาจาที่จะเปล่งออกไปทันที หันมาก็เห็นหนังตาของเตียตั้วฉุ่ยกำลังเคลื่อนไหวเบาๆ จึงร้องเรียกเตียตั้วฉุ่ยดังๆ

กล้ามเนื้อหนาใบหน้าเตียตั้วฉุ่ยกระตุกวูบหนึ่ง ระบายลมจากปากยาวๆ ในที่สุด ก็ลืมตามา แต่ดวงตาของมันเป็นสีแดงฉานด้วยเส้นโลหิตฝอย

โต้วเชี่ยเทียนรีบถาม

"ในนี้เกิดเรื่องราวใด?"

ในดวงตาของเตียตั้วฉุ่ย ถึงกับมีประกายหวาดหวั่นขวัญเสียแผดเสียงแหบแห้งออกมาได้คำเดียว

"ง้อ"

โต้วเชี่ยเทียนรีบถามเป็นง้อใด? ประกายหวาดกลัวในดวงตาเตียตั้วฉุ่ยยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม ยังคงส่งเสียงคำเดียว

"เหล้า"

โต้วเชี่ยเทียนถาม "เหล้าใด?" เตียตั้วฉุ่ยกระท่อนกระแท่นตอบ

"เหล้าง้อ...เหล้าง้อสีแดงปานโลหิต...ใบหน้าที่ร่วงหลุดตลอดเวลา...หน้าของปิศาจผีเสื้อ...ผีเสื้อดูดเลือด..."

โต้วเซี่ยเทียนทวนคำ "คิบฮ้วยง้อ" ด้วยสีหน้าเขียวคล้ำ ร่างเตียตั๋วฉุ่ยพลันสะท้านเฮือกใหญ่ แผดคำ "คิบฮ้วยง้อ" ออกมาสุดเสียง

เสียงของมันสั่นสะท้าน· บ่งบอกหวาดหวั่นพรั่นพรึงอย่างรุนแรงท และพลันผุดลุกขึ้นนั่งมา แต่พอนั่งได้ก็ล้มลงอีกครั้ง

เซี้ยฮู่ฮวยและโต้วเซี่ยเทียนประคองไม่ทัน ท้ายทอยของเตียตั๋วฉุ่ยจึงฟาดกับพื้นดังสนั่น แน่นิ่งไม่เคลื่อนไหวอีกแล้ว

ตาของมันยังคงเบิ่งกลมกว้างแทบถลน แต่ดวงตาไม่มีประกายหลงเหลือ เซี้ยฮู่ฮวยรีบแตะที่ทรวงอกมัน ปรากฏว่าขาดใจตายไปแล้ว

เอี้ยสิ่งที่สงบปากคำตลอดเวลา จนตอนนี้จึงได้ถาม

"บาดเจ็บในที่ใด...?"

วาจามันมิทันขาดคำ พลันถูกเกาเทียนลกตวาดขัดขึ้น

"ตรวจดูนักโทษก่อน"

เสียงเกาเทียนลกพอดัง ร่างเซี้ยฮู่ฮวยก็พุ่งควับจากพื้น ละลิ่วลงข้างซากศพของโอ้วซาปวยที่อยู่หน้าลูกกรงห้อง โต้วเซี่ยเทียนก็ถึงกับไม่เชื่องช้ากว่า

เซี้ยฮู่ฮวยมองไปในลูกกรงเหล็ก ในห้องไม่มีคน จึงถามเบาๆ

"คนใช่ขังอยู่ในห้องนี้หรือไม่?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะ

"เอียะเต็กกุนถูกขังในห้องนี้"

"ตอนนี้นางไปที่ใด?"

โต้วเซี่ยเทียนปากอ้าตาค้าง เซี้ยฮู่ฮวยจึงก้มลงตรวจกุญแจยังคงเป็นปกติไม่ถูกทำลายบุบสลาย

โต้วเซี่ยเทียนก็เช่นกัน รีบบอกให้ค้นหาโดยด่วน แต่เซี้ยฮู่ฮวยขวางไว้ แล้วชี้ให้ดูโต๊ะในห้องขัง

ดาบคมกริบเล่มหนึ่ง ปักอยู่บนโต๊ะในห้องขัง

ปลายดาบถึงกับปักใส่ผีเสื้อตัวหนึ่ง

ผีเสื้อที่ดวงตาแดงฉาน ปีกบางสีเขียวสดใสราวหยกเนื้อดี

คิบฮ้วยง้อ

สีหน้าของโต้วเซี่ยเทียนแปรเปลี่ยนจากซีดขาวเป็นเขียวคล้ำ พลันหันควับไปร้องดังๆ

"รีบนำกุญแจห้องขังมาด่วน"

ที่ยืนอยู่ด้านหลังมันคือเอี้ยสิ่ง จึงพอดีเป็นตวาดใส่เอี้ยสิ่ง คล้ายถึงกับลืมว่าเอี้ยสิ่งคือผู้บังคับบัญชามัน

เสียงตวาดของมันครานี้ดังยิ่งนัก ดังจนเอี้ยสิ่งต้องสะดุ้งตัวลอย

เอี้ยสิ่งตอนนั้นก็ถึงกับลืมว่า มันเป็นนายเหนือโต้วเซี่ยเทียน รับคำแล้วปราดเข้าไปล้วงกุญแจไขให้ทันที

โต้วเซี่ยเทียนรีบผลักลูกกรงเหล็กออก ก้าวปราดเข้าไปในห้องขัง หยุดยืนหน้าโต๊ะตัวนั้นโดยเร็ว

ใกล้เพียงนี้ย่อมไม่มีการตาลายดูผิดพลาดได้

เป็นจริงดั่งที่เห็นเมื่อครู่ ตัวของผีเสื้อแทบจะถูกปลายมีดตัดขาดเป็นสองท่อน บริเวณปากแผลยังมีโลหิตอยู่หย่อมหนึ่ง

โลหิตที่แดงฉาน มีกลิ่นคาวฉุนเฉียวรุนแรง

หรือมันเป็นโลหิตของผีเสื้อ?

โลหิตของผีเสื้อไฉนจึงแดง? แดงจนคล้ายเป็นโลหิตมนุษย์

โต้วเซี่ยเทียนหันกลับไปดูซากศพโอ้วซาปวย เอวของโอ้วซาปวยมีฝักดาบ แต่ดาบมิได้อยู่ในมือมัน และมิได้อยู่ละแวกใกล้เคียง

โต้วเซี่ยเทียนหันมาพิจารณาดาบบนโต๊ะโดยละเอียดอีกครั้ง พอดีเซี้ยฮู่ฮวยถาม

"นี่ใช่ดาบคู่มือของโอ้วซาปวยหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าคิดว่าคงใช่"

"ดาบเล่มนี้แสดงว่าถูกชักออกจากมือ พุ่งมาตรึงติดอยู่บนโต๊ะนี้"

"จากท่วงท่าของซากศพ และแง่มุมที่ดาบปักอยู่นี่ แสดงว่าเป็นดั่งท่านบอกไม่ผิดเพี้ยน"

"อืมม์ สายตาของมันไม่เลวจริงๆ"

เอี้ยสิ่งที่มายืนอยู่ด้านข้าง พลันโพล่งขึ้น

"แม้นับว่าสายตาของมันไม่คมกล้าเท่าใด ยังสามารถพุ่งถูกเป้าได้"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อเป็นที่สงสัย เอี้ยสิ่งจึงอธิบายต่อไป

"เนื่องเพราะเป้าที่มันชัด ความจริงมิได้เล็กเพียงเท่านี้"

"จะใหญ่โตสักเท่าใด?"

"เทียบเท่ากับคน เป้าที่มันชัดความจริงเป็นคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"เอียะเต็กกุน"

เอี้ยสิ่งตอบแล้วสีหน้าถึงกับแปรเปลี่ยนไป เบิ่งตามองคิบฮ้วยง้อตัวนั้นพลางกล่าว

"มันกับเตียตั้วฉุ่ยกำลังเดินลาดตระเวนอยู่ในตึกคุมขัง พลันพบเห็นเอียะเต็กกุนกำลังเปลี่ยนแปร ดังนั้นจึงโถมมาที่หน้าลูกกรงเหล็ก เอียะเต็กกุนในตอนนั้นจะต้องโถมเข้าจู่โจมใส่มัน มันจึงชักดาบนี้ออกไปฆ่าเอียะเต็กกุนเสีย"

เซี้ยฮู่ฮวยยังคงถาม

"อย่างนั้น ซากศพเอียะเต็กกุนอยู่ที่ใด?"

เอี้ยสิ่งชี้คิบฮ้วยง้อที่คมดาบแล้วร้องสุดเสียง

"อยู่ที่นี้ มันก็คือเอียะเต็กกุน"

วาจานี้พอเปล่งไป มิเพียงมันมีสีหน้าแปรเปลี่ยนเท่านั้น กระทั่งเซี้ยฮู่ฮวยกับโต้วเซี่ยเทียนก็หน้าเปลี่ยนสีเป็นเขียวไปแล้วเอี้ยสิ่งส่งเสียงสะท้านต่อ

"ความจริงเอียะเต็กกุนกำลังตั้งใจแปลงร่างคืนสู่สภาพเดิมบินออกจากห้องคุมขัง เมื่อถูกโอ้วซาปวยพบเห็น ชักดาบมาฆ่านางก่อน นางจึงฆ่ามันเสีย"

เอียะเต็กกุนถูกขังอยู่ในห้องนี้ ตอนนี้ลูกกรงเหล็กของห้องมิได้บุบสลาย กุญแจประตูก็มิได้ถูกทำลาย แต่นางกลับสาบสูญร่องรอยไป ในห้องคุมขังเหลือเพียงคิบฮ้วยง้ออยู่ตัวหนึ่ง ถูกปักตรึงใต้คมดาบของโอ้วซาปวย

คนไฉน่หายสาบสูญได้? ผีเสื้อไฉนมาปรากฏในสภาพเช่นนี้?

หรือเรื่องราวจะเป็นจริงดั่งที่เอี้ยสิ่งบ่งบอก?

เซี้ยฮู่ฮวยไม่มีปัญญาจะระบุเรื่องราวเลย

โต้วเซี่ยเทียนก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับโต้วเซี่ยเทียน แต่ยังคงถาม

"อย่างนั้น โอ้วซาปวยไฉนจึงมาตายอยู่หน้าห้องขังนี้?"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้น

"พวกเราอย่าลืม นอกจากเอียะเต็กกุนเป็นปิศาจผีเสื้อแล้วยังมีก้วยพกอีกผู้หนึ่ง"

พอมันตอบไป สีหน้าแปรเปลี่ยนจนบิดเบี้ยวเขียวคล้ำทันที

โต้วเซี่ยเทียนโพล่งคำ "ก้วยพก" เบาๆ จนบัดนี้จึงนึกถึงก้วยพกมาได้

เอี้ยสิ่งเป็นคนแรกที่หันกายโถมออกไป โต้วเซี่ยเทียนติดตามเป็นคนที่สอง

เซี้ยฮู่ฮวยยังเร็วกว่าคนทั้งสองมากนัก แม้เป็นผู้ออกจากห้องขังทีหลังสุด แต่กลับพุ่งมาหยุดหน้าห้องของฝั่งตรงข้ามเป็นคนแรก

เสียดายที่ไม่มีกุญแจ ดังนั้น จึงยืนรออยู่ก่อน แต่ก็ย่อมชะโงกมองเข้าไปในห้องขัง

ในห้องขังไม่มีคน ก้วยพกหายไปที่ใด? หรือมันก็เป็นปิศาจผีเสื้อแปลงร่างสู่สภาพเดิม บินหนีออกจากห้องขังไป?

บนโต๊ะไม่มีดาบ และไม่มีคิบฮ้วยง้อ บนพื้นก็คล้ายไม่มี

เมื่อเอี้ยสิ่งไขกุญแจห้องขังออก ทั้งสามโถมเข้าไปแทบพร้อมกัน ค้นหาทุกซอกมุมของห้อง กระทั่งเตียงก็แทบจะพลิกค้นมาหา กลับไม่พบร่องรอยเบาะแสใด หรือการจำศีลภาวนาของมันยังเหนือกว่าเอียะเต็กกุน มิเพียงฆ่าโอ้วซาปวยกับเตียตั้วฉุ่ยเท่านั้น ยังสามารถหนีไปได้?!

ทั้งสามมิยอมเลิกล้มความตั้งใจ ตรวจค้นกันสืบไป ค้นจนเอี้ยสิ่งเหน็ดเหนื่อยแทบไม่อาจทรงกาย หอบหายใจบอก

"ก้วยพกต้องเป็นปิศาจผีเสื้อแน่ จึงโบยบินไปโดยไม่มีร่องรอยใดหลงเหลือ"

จากการเรียกสัปเหร่อมาตรวจศพของจุเตียตั๋วฉุ่ยและโอ้วซาปวย ยังคงไม่พบเห็นบาดแผลปลิดชีวิตของมันสองเลย สร้างความงุนงงสงสัยให้กับเซี้ยสู่ฮวย เอี้ยสิ่งและโต้วเซี่ยเทียนยิ่งนัก

แต่ไม่มีปัญญาอธิบายเรื่องราวให้สมเหตุสมผลยิ่งกว่าข้อสันนิษฐานของเอี้ยสิ่งและโต้วเซี่ยเทียน

.....

ในที่สุด วิกาลยาวนานก็ผ่านพ้นไปจนได้

เซี้ยสู่ฮวยพาจิตใจที่หนักอึ้งตึงเครียดออกจากจวนข้าหลวงเกาเทียนลก กลับไปยังจู้ป้อแจ โดยมีเอี้ยคุนติดตามกระชั้นชิด

เอี้ยคุนเมื่อทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน ต้องตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อ แต่เนื่องจากการมีเซี้ยสู่ฮวยอยู่ข้างกาย จึงไม่หวาดหวั่นต่อภยันอันตรายเท่าใดนัก รับปากแข็งขัน จะร่วมมือกับเซี้ยสู่ฮวย ตรวจค้นในจู้ป้อแจโดยละเอียดอีกครั้ง

ค้นกันเป็นเวลาสี่วันเต็มๆ แทบจะเป็นการพลิกจู้ป้อแจออก

มาตรวจค้น แต่ไม่พบเห็นร่องรอยเบาะแสใด กระทั่งยังไม่เห็นอักษรจากลายมือชุยปักไฮ้แม้สักครึ่งคำ

ในพลบค่ำของวันที่สี่ ขณะทั้งสองทอดอาลัยหมายออกจากจู้ป๋อแจไปเดินพักสมองทางด้านนอกสักครู่โป้วเปียก็ได้มาแล้ว

โป้วเปียเพิ่งขึ้นบันไดของซุ้มประตู ทั้งสองก็พอดีออกจากในจู้ป๋อแจมา โป้วเปียรีบประสานมือคารวะกล่าวอย่างนอบน้อม

"รับคำสั่งมาน้อมเชิญเซี้ยตั้วเอี๊ยไปที่จวนสักครู่"

เซี้ยฮู่ฮวยเพียงครุ่นคิดวูบก็ผงกศีรษะถาม

"ใช่เป็นพวกที่ถูกใช้ไปตามตัวเล้งเจ็กปอ จูเฮี้ยบ ง่วนเกี้ยมเพ้ง กลับมาแล้ว"

"ทยอยกันกลับมาแล้ว ดังนั้น ตั้วนั้งจึงใช้ข้าพเจ้ามาเชิญเซี้ยตั้วเอี๊ยไปสักครู่"

"มากันทั้งสามคนเลยหรือไร?"

"มีเพียงเล้งเจ็กปอคนเดียวเท่านั้น"

"จูเฮี้ยบกับง่วนเกี้ยมเพ้งเป็นไร? หาทั้งสองไม่พบ?"

"หาพบแล้ว แต่ทั้งสองต่างตายไป จูเฮี้ยบนั้นป่วยอยู่ประมาณสามเดือนก็ตายไปตั้งแต่เมื่อสองปีกว่าร่วมสามปี สำหรับง่วนเกี้ยม

เพ้งตายเพราะถูกทำร้าย จากข่าวที่คนของเราสืบทราบได้มา มันตายในระหว่างทางไปฮ่วยเซี้ย ตอนนั้นเป็นเวลาพลบค่ำ มันที่ไสม้าพุ่งเข้าไปในประตูเมืองทิศใต้ พอเพิ่งเข้าปากทางร่างก็ร่วงหล่นลงจากอาน เมื่อคนใกล้เคียงปราดเข้าไปดูพบเห็นที่ก้านคอของมันมีแผลลึกถึงสี่ห้านิ้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยขมวดคิ้วถาม

"แผลลึกปานนั้น เราเห็นว่าศีรษะของมันคงแทบขาดไป"

"จากที่รายงาน ศีรษะมันห้อยลงมาติดกับทรวงอก เพียงยังไม่หลุดร่วงจากลำคอเท่านั้น จากการตรวจบาดแผล ยืนยันได้ว่าเป็นกระบี่คมกริบฟันใส่ คำนวณตามเหตุการณ์ในตอนนั้น ฆาตกรจะต้องซุ่มอยู่ทางด้านหลังมัน พอมันควบขับม้าผ่านไปพลันทะยานกายฟันทางด้านหลัง ฆาตกรอาจจะขี่ม้าเช่นกัน และก็อาจจะปลอมตัวปะปนอยู่ในหมู่ผู้คน ในระหว่างเดินทางพลันทะยานกายขึ้นมาฟันใส่กระบี่หนึ่ง มิว่าอย่างไร ความเร็วของกระบี่นั้นต้องคล้ายสายฟ้าแลบอย่างแน่นอน จึงทำให้เมื่อมันถูกกระบี่แล้ว ยังคงพุ่งม้าจนกระทั่งเข้าไปในเมืองจึงร่วงหล่นลง"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะถามอีก

"ในตอนพลบค่ำ ผู้คนที่เข้าออกทางประตูเมืองต้องมีไม่น้อย?"

"นอกประตูเมืองทิศใต้เป็นป่าเขาเปลี่ยว"

"ไม่มีคนเห็นมันถูกฆ่ามากับตา"

"ไม่มี"

"นั่นเป็นเวลาใด?"

"ประมาณเจ็ดแปดเดือนก่อน"

"จูเฮี้ยบกับง่วนเกี้ยมเพ้งมีบุตรหรือไม่?"

"จากที่ตรวจสอบได้มา ทั้งสองไม่มีบุตรธิดา โดยเฉพาะง่วนเกี้ยมเพ้ง ยังเป็นโสดมิได้แต่งงาน"

เซี้ยฮู่ฮวยรำพึงเบาๆ

"เช่นนี้เป็นว่า สมบัติทั้งมวลของชุยปักไฮ้ ต่างต้องตกเป็นของเล้งเง็กปอคนเดียวแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยติดตามโป้วเปียไปที่จวนข้าหลวง ระหว่างทางสอบถามได้ความเล้งเง็กปอเพิ่งมาไม่นาน เนื่องจากเซี้ยฮู่ฮวยยังไม่อยู่ข้าหลวงเกาเทียนลกจึงมิได้ออกมาพบกับเล้งเง็กปอ มีเอี้ยสิ่งเป็นผู้ต้อนรับอยู่สนทนาเพียงคนเดียว ส่วนโต้วเซี่ยเทียนหายไปตั้งแต่

ตอนบ่าย โดยมิบอกว่าจะไปที่ใด ซึ่งทุกครั้งโต้วเชี่ยเทียนจะต้องบอกไว้ที่กรมเมืองก่อนเสมอ และคราวนี้ไปโดยไม่ได้บอก ทั้งตอนนี้ก็ไม่มีคดีใดให้โต้วเชี่ยเทียนต้องออกสืบเสาะด้วยตนเองเลย

โต้วเชี่ยเทียนตอนนี้กำลังลัดเลาะอยู่นอกกำแพงโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้

ละอองฝนชโลมเสื้อผ้าของมันจนชุ่มชื้น

หลังเที่ยง มันมีนิสัยเคยชินต้องเดินวนเวียนอยู่ละแวกกรมเมืองสองสามรอบ วันนี้ก็มิได้นอกเหนือกฎเกณฑ์ แต่ในระหว่างเดินอยู่นั้น พลันได้คิดถึงเรื่องหนึ่งมา

ก้วยพกเคยเลี้ยงคิบฮ้วยง้อไว้ในโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ ตอนพวกมันไปหาถึงในโรงเตี๊ยม มิทราบฝูงคิบฮ้วยง้อไฉนจึงพากันโบยบินไปจนหมดสิ้นในคราเดียว?

"...พวกมันบินไปที่ใด? ภายหลังกลับมาโรงเตี๊ยมนี้หรือไม่?"

โต้วเชี่ยเทียนต้องการทราบ จึงตกลงใจมาดูสักครา

หากก้วยพกเป็นเจ้าของคิบฮ้วยง้อ และก้วยพกเป็นปิศาจผีเสื้อจริงย่อมมีอำนาจบงการฝูงผีเสื้อ เมื่อมันตายไปฝูงผีเสื้อ

ย่อมต้องวุ่นวายเป็นการใหญ่

นอกเสียจากพญาผีเสื้อจึงเป็นหัวหน้ามีอำนาจอย่างแท้จริง ยังมีพญาผีเสื้ออยู่ควบคุมดูแล มิเช่นนั้น ฝูงผีเสื้อไม่ยากที่จะบินกลับมาในโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้

พวกมันอยู่ในโรงเตี๊ยมนี้ เป็นเวลานานพอสมควร เข้าๆ ออกๆหลายครั้งครา จะต้องคุ้นกับโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้นี้อย่างยิ่งแน่

อย่าว่าแต่ อาหารในโรงเตี๊ยมนี้ยังอุดมสมบูรณ์ พวกมันย่อมมีความทรงจำในสถานที่นี้ลึกซึ้งกว่าธรรมดา

กอปรกับดูจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายวันนี้ ฝูงคิบฮ้วยง้อนั้นยังเหนือกว่าฝูงผึ้งเสียอีก หากพวกมันคิดจะกลับโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ ต้องไม่มีเหตุผลมิรู้จักทางแน่

โต้วเซี่ยเทียนจึงหวัง ตอนมาถึงโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ ฝูงคิบฮ้วยง้อนี้แล้ว มันมิได้มีความตั้งใจจะจับฝูงคิบฮ้วยง้อนี้ เพราะมันมีความสำนึกยังไม่สามารถถึงปานนั้น และยังไม่รู้จัก ต้องเยี่ยงไรจึงควบคุมบังคับฝูงคิบฮ้วยง้อ ให้พวกมันยอมอยู่ในอำนาจของตน

แต่โต้วเซี่ยเทียนกลับหวัง สามารถจับไว้ได้สักตัวหนึ่ง ขอเพียงจับได้ตัวเดียว ก็พอจะหาทางยืนยันคิบฮ้วยง้อพันธุ์นี้ใช่กิน

เนื้อคนจริงหรือไม่? ดูดเลือดคนจริงหรือไม่? จุดประสงค์อยู่ที่นี้เอง

ในระหว่างที่มา เห็นคิบฮ้วยง้อตัวหนึ่งบินอยู่บนดอกไม้ป่าข้างทาง ความจริงโต้วเชี่ยเทียนคิดจะจับคิบฮ้วยง้อตัวนั้น แต่ตะปบหลายครั้งคราต่างผิดพลาดหมดสิ้น จึงจำต้องไล่คิบฮ้วยง้อตัวนั้นมาตลอดทาง ผลที่สุด ไล่มาถึงจุดหมายที่มันตั้งใจจะมา...โรงเตี๊ยมฮุ้นไล้!

คิบฮ้วยง้อตัวนั้น บินข้ามกำแพงสูงเข้าไปในหน้าต่างบานหนึ่ง

โต้วเชี่ยเทียนจำหน้าต่างบานนั้นได้ มันเป็นห้องที่ใช้เลี้ยงคิบฮ้วยง้อและวันนั้น ฝูงคิบฮ้วยง้อก็บินออกจากหน้าต่างบานนั้น

แต่ตอนนี้ กลับมีบินไปในหน้าต่างเพียงตัวเดียว ส่วนคิบฮ้วยง้ออื่นๆนั้นอยู่ที่ใด? ใช่กลับไปรอในห้องก่อนแล้วหรือไม่?

หากว่าใช่ ตอนนี้พวกมันอาศัยกระไรประทังชีวิต? ใช่เลือดเนื้อของซีซังฮ้อหรือไม่?

เมื่อโต้วเชี่ยเทียนได้คิดถึงปัญหานี้ ต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บทันที

ฝูงคิบฮ้วยง้อระหว่างหิวโหย จะดูดกินเลือดเนื้อของซีซัง

ฮ้อ นับเป็นเรื่องอาจเกิดขึ้นได้อย่างยิ่ง

เมื่อดูดกินเลือดเนื้อซีซังฮ้อแห้งตายแล้ว พวกมันไม่ยากที่จะเปลี่ยนเป้าไปยังผู้คนในหมู่บ้านนี้

เมื่อตอนนั้น...โต้วเชี่ยเทียนไม่กล้าคิดอีกแล้ว ได้แต่จับตามองหน้าต่างบานนั้น เห็นเปิดกว้างเช่นดั่งปกติ แต่ภายในกลับมืดเลือนราง

ฝูงคิบฮ้วยง้อใช่อยู่ในนั้นจริงหรือไม่?

แต่พลันต้องหัวร่อเบาๆ เพราะเป็นเรื่องง่ายดายยิ่ง เพียงเข้าไปดูก็ได้รับคำตอบมาเอง

ความจริงโต้วเชี่ยเทียนตั้งใจอ้อมไปที่ด้านหน้าโรงเตี๊ยมเรียกประตูเข้าไปเลย แต่มิทราบเพราะสาเหตุใด? หรือถูกความลี้ลับกระทบกระเทือนใจ ถึงกับเลิกล้มความคิดนั้น...กระโดดข้ามกำแพงเข้าไปเลย

.....

ป่าดอกไม้บริเวณหลังโรงเตี๊ยมยังคงเป็นสภาพเดิม ดอกสีเหลืองสดใสสั่นไหวในกระแสลมฝน เสียงฝนที่โปรยปรายลงสู่ใบดังพิสดารดุจดั่งตัวไหมกำลังกัดกินใบหม่อน น่าหวาดหวั่นพรั่น

พรึงยิ่ง

ทั้งบริเวณหลังโรงเตี๊ยมไม่มีผู้คน ในระเบียงก็ไม่มี ตอนวันไม่มีฝน ซีซังฮ้อก็ซ่อนตัวดื่มสุราอยู่ในโรงเตี๊ยม เวลามีฝนพรำเช่นนี้ หรือยังจะนอกกฎเกณฑ์เคยชินได้?

โต้วเซี่ยเทียนแหวกกิ่งใบไม้เดินช้าๆขึ้นไปบนระเบียง ประตูปิดแง้มอยู่ โต้วเซี่ยเทียนผลักประตูเข้าไป

ในโรงเตี๊ยมมืดเลือนราง ยิ่งเป็นเวลาฝนโปรยปรายในยามสนธยา จึงมืดกว่าธรรมดามากหลาย

ทั้งโรงเตี๊ยมมิได้จุดโคมไฟแม้สักดวง ไหนเลยไม่มืดได้ โต้วเซี่ยเทียนจึงยิ่งสาวเท้าช้ากว่าเดิม มุ่งไปเบื้องหน้าทีละก้าว

ในโรงเตี๊ยมมิเพียงมืดอย่างยิ่งเท่านั้น ยังสงบอย่างยิ่งอีกด้วย สงบจนวิเวกวังเวงดั่งสุสานร้าง

โต้วเซี่ยเทียนมีความทรงจำแม่นยำยิ่ง แต่แม้มิเช่นนั้น จากหลังโรงเตี๊ยมมาที่เบื้องหน้า มีทางให้เดินอยู่สายเดียวเท่านั้น สองฟากข้างล้วนเป็นห้องพัก

ในห้องพักทั้งสองฟากข้าง ไม่มีเสียงใดๆสักแผ่วเบา โต้วเซี่ยเทียนจึงได้ไปถึงด้านหน้าของโรงเตี๊ยมโดยง่ายดาย

ห้องโถงใหญ่ของโรงเตี๊ยมก็ไม่มีโคมไฟ แสงเลือนรางของอาทิตย์สนธยา ลอดมาจากซี่ลูกกรงใต้ชายคา โต้วเซี่ยเทียนจึงอาศัยแสงสว่างที่มีเพียงน้อยนิดนี้ พอจะฝืนใจแลเห็นสภาพรอบข้างอยู่บ้าง

ในห้องโถงไม่มีคน โต๊ะเก้าอี้ก็คล้ายอยู่ในตำแหน่งแห่งที่เดิม

ซีซังฮ้อหายไปที่ใด?

โต้วเซี่ยเทียนกวาดตามองไปมา แล้วจึงหยุดนิ่งอยู่ที่บันได ...หรือมันอยู่ชั้นบน?

โต้วเซี่ยเทียนสาวเท้าไปที่บันได ตอนนั้นฝนซาแล้ว ในโรงเตี๊ยมยิ่งวังเวง

โต้วเซี่ยเทียนพยายามลดฝีเท้าแผ่วเบาที่สุด เมื่อแตะไปบนขั้นบันไดยังคงมีเสียงเอี๊ยดๆอยู่เบาๆ แสดงว่าทรุดโทรมจนต้องซ่อมแซมแล้ว

ยังมิทันขึ้นถึงบันไดขั้นสุดท้าย โต้วเซี่ยเทียนก็ได้กลิ่นเหม็นนั้นอีกแล้ว แต่จางกว่าเดิมมากหลาย ขึ้นถึงชั้นบนก็เป็นเช่นกัน กลิ่นเหม็นนั้นมิได้คละคลุ้งฉุนเฉียวเช่นธรรมดา

หรือฝูงคิบฮ้วยง้อนั้น มิได้กลับมาสถานที่นี้?

โต้วเชี่ยเทียนย่องเบาๆ ไปจนกระทั่งถึงหน้าบานประตูห้องนั้น กุญแจทองเหลืองยังคงคล้องอยู่ที่สายยูทุกประการ ไม่ผิดสภาพกับตอนที่พวกมันออกจากโรงเตี๊ยมไปในวันนั้นเลย

โต้วเชี่ยเทียนแนบหูกับบานประตู สงบจิตใจฟังดู ได้ยินเสียงพึ่บๆอยู่เบาๆ ซึ่งเป็นเสียงที่คุ้นหูอย่างยิ่งอยู่

แต่ครั้งนี้ เป็นเสียงที่แผ่วเบาไม่หนักหน่วงถี่เร็วอย่างนี้เลย หรือในห้องจะเหลือคิบฮ้วยง้ออยู่เพียงไม่กี่ตัว?

โต้วเชี่ยเทียนมิได้ลืมประตูบานนั้น จึงผลักแล้วโผล่ศีรษะเข้าไป

เพชฌฆาตจากโลกันต์

ม่านราตรีคลี่คลุมลงมาแล้ว ฝนกลับโหมหนักกว่าเดิม

มาตรว่าหน้าต่างเปิดกว้าง แต่แสงที่สาดส่องเข้ามากลับเลือนรางอย่างยิ่ง

โต้วเซี่ยเทียนจึงพอจะแลเห็นสภาพในห้องอยู่รางๆเท่านั้น พยายามหยีตาเพ่งมองเต็มที่

ของในห้องก็เป็นเช่นดั่งวันนั้นไม่ผิดเพี้ยน แคร่ไม้ไผ่ยังคงอยู่ที่เดิม แต่คิบฮ้วยง้อเพียงสองสามตัวโบยบินอยู่บนแคร่ไม้ไผ่

คิบฮ้วยง้ออื่นๆไปไหิ่ใดกัน? ใช่ซ่อนตัวอยู่ใต้แคร่หรือไม่?

โต้วเซี่ยเทียนกวาดตามองไปมาชั่วครู่ รอคอยอีกชั่วครู่ จึงปล่อยบานประตูกลลง หันไปผลักประตูห้องแทน

"มันมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง ประตูห้องมิได้ส่งเสียงดังเท่าใด คิบฮ้วยง้อที่บินอยู่บนแคร่ไม้ไผ่คล้ายดั่งยังไม่รู้ตัว

โต้วเซี่ยเทียนย่องกริบเข้าไป แต่พอย่างเท้าเข้าในห้อง ได้กลิ่นเหม็นที่สุดแสนร้ายกาจนั้นอีกครา แต่เป็นกลิ่นเหม็นที่ผิดกับวันนั้นมากมาย

กระดูกกระต่ายที่เห็นในวันนั้น ยังกองอยู่มิได้เก็บกวาดไป กลิ่นครานี้จึงคล้ายดั่งระเหยออกมาจากกองซากกระดูกกระต่าย

โต้วเซี่ยเทียนสืบเท้าสี่ก้าว ก็มาถึงหน้าแคร่ไม้ไผ่ใต้แคร่ไม่มีเสียงเคลื่อนไหวใดๆ

ที่บินอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ มีคิบฮ้วยง้อเพียงสามตัวเท่านั้น โต้วเซี่ยเทียนแน่ใจมิได้นับผิดพลาด มีสามตัวเท่านั้นจริงๆ

หรือทั้งห้องมีคิบฮ้วยง้อเพียงสามตัว? อื่นๆไปที่ใดกัน?

โต้วเชี่ยเทียนพลันเตะกองกระดูกกระต่ายหน้าแคร่ให้เข้าไปในแคร่

พริบตานั้น มีเสียงน่าสะพรึงกลัวดังมาจากภายในแคร่ เป็นเสียงของซากกระดูกที่ร่วงหล่นลงกระทบพื้นใต้แคร่

เสียงพึ่บดังเบาๆ คิบฮ้วยง้อตัวหนึ่งพุ่งออกมาจากภายในแคร่...มีเพียงตัวเดียวเท่านั้น!

เมื่อรวมแล้วมีเพียงสี่ตัว หัวใจของโต้วเชี่ยเทียนจึงผ่อนคลายความตื่นเต้นลงได้มากหลาย มีความเชื่อมั่นยังรับมือกับคิบฮ้วยง้อสี่ตัวนี้ได้แน่นอน แต่ความคลางแคลงสงสัยกลับยิ่งรุนแรง

"...คิบฮ้วยง้ออื่นๆไปที่ใดกันแน่? แล้วคิบฮ้วยง้อสี่ตัวนี้ยังอยู่ในที่เดิมของมัน ด้วยความมุ่งหมายใด?"

ขณะเวลานั้นเอง คิบฮ้วยง้อทั้งสี่ตัวพลันพุ่งเข้ามาหาโต้วเชี่ยเทียน พวกมันคล้ายดั่งจนบัดนี้จึงเพิ่งพบเห็นมีโต้วเชี่ยเทียนเข้ามาในห้อง

เสียงกระพือปีกพึ่บๆ ยิ่งดังกว่าเดิม นอกจากนั้นคล้ายยังมีเสียงแหลมเล็กดังถี่เร็วอีกด้วย

เสียงแหลมเล็กนั้น คล้ายดังมาจากปากของคิบฮ้วยง้อทั้งสี่ตัว

โต้วเซี่ยเทียนต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง เพราะเป็นเสียงที่น่าสะพรึงกลัวจริงๆ โดยเฉพาะในห้องที่เงียบจนวังเวงนี้

นอกจากเสียงนั้น ฟังแล้วคล้ายดั่งเป็นคนที่หิวกระหายอย่างยิ่ง พลันพบเห็นน้ำและอาหารมากองอยู่เบื้องหน้า จึงส่งเสียงออกจากคอหอยมา

หากคิบฮ้วยง้อสี่ตัวอยู่ในห้องนี้ตลอดเวลา ตอนนี้ก็ย่อมต้องหิวโหยจนคลุ้มคลั่งแล้ว

ที่พวกมันดื่มคือเลือด ที่กินคือเนื้อ

และในห้องเหลือเพียงกองซากกระดูกกระต่ายเท่านั้น พวกมันอย่างน้อยต้องอดมาร่วมหกวัน

โต้วเซี่ยเทียนไยมิใช่มาถูกต้องตรงเวลา?

พริบตานั้น คิบฮ้วยง้อทั้งสี่โถมมาถึงเบื้องหน้าโต้วเซี่ยเทียน โต้วเซี่ยเทียนถอยปราดเดียวก็ไกลร่วมสองวา แทบจะออกจากประตูห้องไปแล้ว

แต่คิบฮ้วยง้อทั้งสี่กลับแคล่วคล่องว่องไวกว่า กระพือปีกอีกสองครา ก็ไล่ตามโต้วเชี่ยเทียนทัน

พวกมันไหนเลยยอมปล่อยโต้วเชี่ยเทียนผ่านไป สำหรับกับพวกมัน นับว่าเป็นอาหารโอชะที่สุดได้

โต้วเชี่ยเทียนที่เตรียมพร้อมอยู่ก่อน ตอนถอยไปนั้น ชักดาบคู่มือออกมาถือไว้แล้ว เมื่อหยุดเท้า ดาบฟันฉับออกไปดั่งสายฟ้าแลบ คิบฮ้วยง้อตัวหนึ่งถูกฟันขาดเป็นสองซีกไปในบัดดล

ดาบที่คมกริบ เพลงดาบที่ยอดเยี่ยม

มือซ้ายของโต้วเชี่ยเทียนก็สะบัดออกไปพร้อมกัน แขนเสื้อหลวมกว้างมีพลังลมทะลักดังควับใหญ่

คิบฮ้วยง้อสองตัว ถูกฟาดร่วงหล่นลงจากอากาศทันที

ยังมีอีกตัวหนึ่ง!

คิบฮ้วยง้อตัวนั้น พุ่งลงจากอากาศเหนือศีรษะโต้วเชี่ยเทียนเกาะไปบนจมูกของมัน

ความรู้สึกที่ยากจะบ่งบอกบรรยาย แผ่กระจายทั่วร่างโต้วเชี่ยเทียนทันที พริบตานั้น ขนลุกเกรียวทั้งร่าง

และในเวลาพริบตาเดียวกันนั้น โต้วเชี่ยเทียนนั้น รู้สึกปวด

แปลบขึ้นที่สันจมูกดั่งถูกเข็มแหลมแทงใส่ จากนั้นคล้ายรู้สึกเลือดในบริเวณใกล้เคียงกำลังหลั่งไหลออกมาทางภายนอก

ความรู้สึกเช่นนี้ มันเคยประสบมาครั้ง แต่ครั้งนั้นอยู่ที่ปลายนิ้ว

ครั้งนั้นมันจับคิบฮ้วยง้อไว้ได้ตัวหนึ่ง คิบฮ้วยง้อตัวนั้นขณะกระเสือกกระสนดิ้นรน ยังใช้เหล็กในของมันแทงเข้าไปในปลายนิ้ว ดูดโลหิตของมัน

"...คิบฮ้วยง้อตัวนี้ หรือกำลังแทงปากเรียวแหลมดั่งเข็มเหล็กในเข้าในดั้งจมูกของมัน?"

มันตระหนกจนงุนงงวูบ มือซ้ายจึงพลิกขึ้นคว้าใส่ตัวคิบฮ้วยง้อนั้น

เพียงคว้าก็จับไว้ในฝ่ามือได้อย่างง่ายดาย เมื่อมันยกมือออกจมูกปวดแปลบขึ้นอีกวูบหนึ่ง แสดงแน่ชัด คิบฮ้วยง้อได้แทงเหล็กในเข้าไปในสันจมูกของมันแล้ว

สายตาโต้วเซี่ยเทียนมองปราดไปในตัวคิบฮ้วยง้อที่ฝ่ามือ เห็นมันมิได้กระพือปีกดิ้นรน และไม่สามารถจะดิ้นรนได้อีกแล้ว เนื่องจากมันกำคิบฮ้วยง้อตัวนั้นไว้แนบแน่น มีแต่หัวของมัน

เท่านั้นจึงโผล่ออกมาจากกำมือ

เหล็กในเรียวแหลมมันยืดๆหดๆอยู่ในปากไม่หยุดยั้ง ปลายยังมีประกายโลหิตอยู่จุดหนึ่ง โต้วเชี่ยเทียนต้องสยิวกายขึ้นอีกครา โดยไม่รู้ตัว

มันไม่ทราบจริงๆ ในปากคีบฮ้วยง้อมีฟันหรือไม่? สามารถแทะของที่มันต้องการกินหรือไม่?

เสียดายรอบบริเวณมืดเกินไป จึงเพียงเห็นเหล็กในของคีบฮ้วยง้อโผล่เข้าๆออกๆเท่านั้น ไม่สามารถเห็นในปากของมันมีฟันหรือไม่?

คีบฮ้วยง้อตัวนั้นก็ถลึงจ้องโต้วเชี่ยเทียนอยู่ ตาสีแดงฉานคล้ายดั่งมีความหวาดกลัวอย่างยิ่ง

โต้วเชี่ยเทียนมีความรู้สึกเช่นนั้น และก็มีความอิ่มเอิบยินดียิ่ง มือที่กำคีบฮ้วยง้อบีบแน่นกว่าเดิมทันที

คีบฮ้วยง้อตัวนั้นยิ่งดิ้นรนรุนแรง เหล็กในของมันพลันแทงเข้าใส่ปลายนิ้วโต้วเชี่ยเทียน

แต่ไม้นี้ของมันถูกโต้วเชี่ยเทียนคำนวณไว้ได้ก่อนแล้ว ดังนั้นพอเหล็กในมันโผล่มา โต้วเชี่ยเทียนก็ดันหัวแม่มือขึ้นยันใส่หัวของ

คิบฮ้วยง้อไว้

หัวคิบฮ้วยง้อจึงต้องหงายไป ไม่อาจเคลื่อนไหวยืดเหล็กในมันมาแทงใส่มือโต้วเซี่ยเทียนอีกแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนหัวร่อ ด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ สอดดาบมือขวาเข้าฝัก แล้วล้วงชุดไฟออกจากอกเสื้อ เพียงสะบัดวูบแสงไฟก็กระจายไปทั่วทั้งห้อง

ในแสงไฟที่สาดส่อง สีสันของคิบฮ้วยง้อตัวนั้นยิ่งเจิดจ้าบาดตา ปีกสีเขียวของมันยิ่งสดใสราวหยกเนื้อดี ตาที่แดงฉานยิ่งคล้ายเป็นโลหิตสดๆ

สภาพของคิบฮ้วยง้อใต้แสงไฟ ยิ่งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญกว่าเดิมมากหลาย ดวงตามันคล้ายดั่งมีความอาฆาตแค้น ปากเคลื่อนไหวไม่หยุดยั้ง คล้ายกำลังสาปแช่งกระไร

มือที่ถือชุดไฟของโต้วเซี่ยเทียน มิได้เคลื่อนไปที่ตัวคิบฮ้วยง้อ แต่ลดต่ำลงส่องตามพื้น

ร่างของมันก็นั่งยองๆตามไป ในแสงไฟที่วูบวาบ ถูกของสิ่งหนึ่งดึงดูดสายตาจนจ้องมองแน่วนิ่ง

โลหิต!

โลหิตไหลออกมาจากตัวคิบฮ้วยง้อ ที่ถูกมันฟันขาดสองเสี่ยง สองซีกของคิบฮ้วยง้อตัวนั้นจมอยู่ในโลหิตแดงฉาน

แดงสดใสไม่ผิดกับโลหิตมนุษย์ แต่มีกลิ่นเหม็นที่สุดแสนทนทาน

โลหิตของผีเสื้อไฉนเป็นเช่นนี้ได้?

โต้วเชี่ยเทียนเบือนสายตาไปยังอีกสองตัวที่ถูกแขนเสื้อมันฟาดร่วงหล่นลง คิบฮ้วยง้อทั้งสองตัวนั้น ตัวหนึ่งปีกหักทั้งคู่ ตัวหนึ่งตายคาที่ ตัวยังเป็นนั้นกำลังหมุนอยู่กับพื้นตลอดเวลา

คิบฮ้วยง้อที่ไม่มีปีก ความจริงอัปลักษณ์อย่างยิ่งอยู่แล้ว เมื่อดิ้นรนเคลื่อนไหว ยิ่งน่าขยะแขยงจนบอกมิถูก

โต้วเชี่ยเทียนเบิ่งตามองคิบฮ้วยง้อตัวที่ยังหมุนอยู่กับพื้นแน่วนิ่ง พลันปักชุดไฟในมือไว้กับร่องพื้นกระดานห้อง

ประกายดาบวูบขึ้นแวบหนึ่ง ปรากฏว่าโต้วเชี่ยเทียนชักดาบคู่มือออกมาฟันใส่คิบฮ้วยง้อที่กำลังหมุนอยู่บนพื้นจนขาดเป็นสองท่อนไป

สองท่อนที่มีโลหิตหลั่งไหล โลหิตแดงฉานไม่ผิดกับมนุษย์เลย

ครั้งนี้โต้วเชี่ยเทียนเบิ่งตาแน่วนิ่งมิได้กะพริบเลย ย่อมเห็นถนัดชัดเจนยิ่ง โลหิตของผีเสื้อเป็นเช่นโลหิตมนุษย์ไม่ผิดเพี้ยน จึงต้องตะลึงลานไปทันที

และในเวลานั้นเอง พลันได้ยินเสียงที่ประหลาดจนพิกลยิ่ง

เสียงพิกลนี้คล้ายดั่งอยู่สุดแสนไกล แต่ก็คล้ายดั่งอยู่ที่ห้องติดกันนี่เอง

แต่โต้วเชี่ยเทียนฟังออก มิใช่เป็นเสียงจากสุดแสนไกล และมิใช่เสียงจากห้องข้างเคียง แต่ดังมาจากชั้นล่าง ชั้นล่างของห้องนี้แน่

โต้วเชี่ยเทียนจำได้แม่นยำ ชั้นล่างของห้องที่ยืนอยู่นี้เป็นห้องพักเช่นกัน และยังใจหวั่นไหวสะท้าน เนื่องเพราะเสียงเช่นนี้ มิใช่ไม่เคยได้ยินมา ตอนประตูลับสองบานของห้องหนังสือในจู้ป๋อแจถูกเปิดออกด้วยกลไก ไยมิใช่มีเสียงเช่นนี้?

เสียงพิสดารนั้นไม่ดังเท่าใด แต่ในความเงียบวังเวง กลับยังไม่ยากจะฟังออก

เสียงดังขึ้นเพียงครั้งเดียว จึงยากจะระบุได้แน่แก่ใจ

แต่ทว่า จะใช่เป็นเสียงกลไกประตูปิดเปิดหรือไม่? โต้วเชี่ย

เทียนก็ตั้งใจลงไปดูให้รู้แน่สักครา

พอได้คิดรีบเป่าชุดไฟในมือดับไป ทั้งห้องจึงจมสู่ความมืดทันที

ขณะโต้วเชี่ยเทียนจะทรงกายขึ้นยืน มีเสียงดังแว่วมาจากทางด้านล่างอีกครา แต่เบากว่าเดิมมากนัก

โต้วเชี่ยเทียนไม่ใคร่ครวญลังเล รีบฟุบลงกับพื้นกระดานแนบหูสงบใจฟัง...นั่นเป็นเสียงฝีเท้า!

ฝีเท้าพลันหยุดลง เสียงแอดดังขึ้นอีกครา ไม่ต้องประหลาดใจ นั่นเป็นเสียงเปิดประตูห้องแน่นอน

เป็นผู้ใดเปิดระตูห้องชั้นล่างอยู่? ใช่ซีซังฮ้อหรือไม่?

ซีซังฮ้ออยู่ทำกระไรกันแน่?

โต้วเชี่ยเทียนคลานขึ้นช้าๆ ทรงกายยืนโดยพยายามมิให้มีเสียงแม้สักแผ่วเบา จากนั้น ย่องไปที่ประตู

โต้วเชี่ยเทียนย่องพลางยังคอยเงี่ยหูสนใจฟังเสียงฝีเท้าทางด้านล่างไปพลาง ฟังออกว่าเสียงฝีเท้ากำลังมุ่งหน้าไปที่ห้องโถงใหญ่

โต้วเชี่ยเทียนพลิ้วควับออกจากประตู ก็เห็นมีแสงสว่างเลือน

รางมาจากทางชั้นล่าง

ไม่นานเท่าใด เห็นตะเกียงดวงหนึ่ง ในตอนนั้นมันได้มาใกล้จะถึงปากบันไดแล้ว

มันแนบกายกับผนังห้อง นั่งยองๆลงอีกคราว เพราะหากไม่นั่งลง คนที่ถือตะเกียงเดินอยู่ทางเบื้องล่าง เพียงเงยหน้าก็ต้องพบเห็นมันแน่

ตะเกียงถูกหิ้วอยู่ในมือที่มั่นคงอย่างยิ่ง เพราะร่างแม้เคลื่อนไหว แต่น้ำมันในตะเกียงมิได้กระฉอกเลย

คนผู้นั้นสวมเสื้อยาวสีขาวซีด ผมเผ้ายุ่งเหยิงเป็นกระเซิง ขมวดเป็นมวยปักปิ่นไม้เยี่ยงนักพรตเล่มหนึ่ง เพียงเห็นแต่เงาหลังของมัน โต้วเชี่ยเทียนก็จำได้ทันที

ซีซังฮ้อ!

แสงไฟพลันหยุดนิ่ง คนชะงักเท้าที่หน้าโต๊ะยาวตัวหนึ่ง

ซีซังฮ้อก้มลงหิ้วตะกร้าหวายออกจากหลังโต๊ะยาว แล้วหันกายเดินย้อนกลับไปทางหลัง

โต้วเชี่ยเทียนฟุบลงอีกครั้ง เงี่ยหูฟังเสียงฝีเท้า มิได้กลับเข้าไปในห้องชั้นล่าง แต่ตรงสู่ด้านหลังโรงเตี๊ยม

"ซีซังฮ้อหิ้วตะกร้าไปหลังโรงเตี๊ยมด้วยเรื่องอันใด?" โต้วเซี่ยเทียนประหลาดใจยิ่งนัก

เสียงฝีเท้าแผ่วเบาทุกขณะจนเลือนหายไปโดยเร็ว คำนวณดูควรเข้าไปในป่าดอกไม้ของหลังโรงเตี๊ยมแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนรีบผุดลุกขึ้น พลิ้วละลิ่วลงสู่ชั้นล่างอย่างรวดเร็ว

โต้วเซี่ยเทียนต้องพยายามแข่งกับเวลา เนื่องจากสนใจสังเกตอยู่ก่อน ดังนั้น แม้เร่งร้อนเพียงใด ยังมิได้เตะถูกข้าวของใดให้มีเสียง

เมื่อพลิ้วถึงหน้าประตูห้องนั้น ใช้ปลายเท้าเปิดประตู ไถลร่างเข้าไปอย่างว่องไว...ไม่มีเสียงอีกเช่นกัน

.....

พอโต้วเซี่ยเทียนพลิ้วเข้าไปในห้อง พลันได้ยินเสียงพับๆของการกระพือปีก

หรือฝูงคิบฮ้วยง้อจะอยู่ที่นี้ได้?

ขนทั้งร่างของโต้วเซี่ยเทียนลุกเกรียวทันที รีบนั่งยองๆลงไปเงยหน้ากวาดตามอง ในห้องไม่มีคิบฮ้วยง้อโบยบิน

เสียงนี้ดังมาจากอีกที่หนึ่ง โต้วเซี่ยเทียนเพ่งมองไป ก็เห็น

มีแสงไฟซึดจางลอดออกมาจากผนังที่เบื้องหน้า

แสงไฟแม้เลือนราง แต่โต้วเซี่ยเทียนที่ชินกับความมืดแล้วยังคงเห็นได้ชัดเจน

ซ้ายมือเป็นเตียงตัวหนึ่ง บนเตียงมีผ้าห่มที่นอนหมอนมุ้ง ขวามือเป็นโต๊ะตัวหนึ่ง เก้าอี้สี่ตัว

บนโต๊ะยังมีป้านและถ้วยน้ำชา แต่ที่ห่างจากโต๊ะไม่ไกลเป็นประตูอีกบานหนึ่ง

ประตูถูกเปิดออก แสงไฟนี้ลอดออกมาจากหลังประตูนั่นเอง โต้วเซี่ยเทียนจึงพลิ้วควับไปที่ข้างประตูทันที

หลังผนังยังมีผนังอีกชั้นหนึ่ง

เมื่อเข้าไปในประตู เป็นอุโมงค์ที่กว้างประมาณสามเชี่ยะ โต้วเซี่ยเทียนมิรู้สึกประหลาดสงสัยอย่างไร

เนื่องเพราะเคยเห็นอุโมงค์ที่หลังผนังจากตึกหนังสือของจูป้อแจมาแล้ว เพียงแต่ประหลาดใจ โรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ก็มีประตูลับ อุโมงค์ลับเช่นนี้ จึงลังเลเล็กน้อย มิทราบควรเข้าไปหรือไม่?

คำนวณดูตามความนี้ ห้องลับที่ด้านหลังคงเป็นห้องนอนของซีซังฮุ้อ แต่ห้องนอนมันไฉนต้องอยู่หลังอุโมงค์ลับ? ไฉนต้องซ่อน

เร้นจนลึกลับปานนี้?

เป็นการก่อสร้างที่มีอยู่ก่อน? หรือเพิ่งสร้างใหม่ในภายหลัง?

ซีซังฮ้อมีความลับใดซุกซ่อนมิให้คนเห็น?

โต้วเชี่ยเทียนแน่ใจ ซีซังฮ้อต้องไม่กลับมาเร็วนัก จึงตกลงใจเข้าไป เพราะมีแต่เข้าไปเท่านั้น จึงคลี่คลายปัญหาได้

มันเพียงหวัง ในอุโมงค์นี้มิเป็นช่องอุโมงค์ของจู้ป้อแจ มีแต่กลไกคอยประหัดประหารผู้ที่พลัดเข้าไป

เวลามีไม่มาก โต้วเชี่ยเทียนย่อมทราบกระจ่าง ดังนั้น พอตกลงใจก้าวปราดเข้าไปทันที

นี่เป็นการเสี่ยงชีวิตอย่างแน่ชัด แต่โต้วเชี่ยเทียนไม่กลัวตาย เนื่องเพราะเสียงพั่บๆทางปลายอุโมงค์ เป็นเสน่ห์เย้ายวนให้โต้วเชี่ยเทียนปรารถนา ใคร่ได้รู้เห็นจนกระจ่างยิ่งนัก

ในอุโมงค์ไม่มีกลไกซุ่มทำร้ายเช่นดั่งอุโมงค์ของจู้ป้อแจจริงๆ และไม่ยาวเท่าใด สุดปลายเป็นบันไดศิลาทอดเฉียงลงสู่ด้านล่าง

โต้วเชี่ยเทียนก้าวลงบันไดศิลาสู่ห้องใต้ดินที่ลึกลับ แต่พอเท้าสัมผัสพื้น ยิ่งประหลาดสงสัยจนงุนงงไป

ห้องใต้ดินกว้างขวางไม่น้อย ตบแต่งไว้ประหลาดจนพิกลยิ่ง

โต้วเชี่ยเทียนมิเคยเห็นการตบแต่งที่ประหลาดเช่นนี้มาก่อนเลย คือผนังทั้งสี่ด้านของห้อง คล้ายดั่งเป็นท้องฟ้ายามราตรี

เพดานห้องก็เป็นเช่นกัน กึ่งกลางฝังโคมกระจกอยู่ดวงหนึ่ง แสงโคมเมื่อผ่านแก้วผนึกที่ล้อมอยู่รอบนอก กลับกลายเป็นนุ่มนวลเย็นชา ดูไปไม่ผิดกับจันทร์กระจ่างฟ้าเลย

มีโคมเยี่ยงนี้ดวงเดียว ทั่วทั้งห้องใต้ดิน คล้ายอาบอยู่ในแสงจันทร์ผ่องอำไพ ร่างโต้วเชี่ยเทียนก็อาบอยู่ในแสงจันทร์ของยามวิกาล

แสงจันทร์ยามวิกาลที่น่าสะพรึงกลัว!

ฟากฟ้าราตรีสีครามไม่มีเมฆแม้สักหย่อมเดียว มีแต่คิบฮ้วยข้อฝูงใหญ่บินวนเวียนอยู่รอบ "ดวงจันทร์" กระจ่าง บินอยู่ใน "ฟ้าราตรี"

ปีกสีเขียวสดใส ตาสีแดงฉาน ตาโลหิตบนปีกทั้งสองข้างลวดลายแดงเฉิดฉานบาดตา ดูแล้วมิรู้สึกงดงาม มีแต่น่าสะพรึงกลัวเท่านั้น

โต้วเชี่ยเทียนรู้สึก มันนับว่าพลัดเข้ามาในอเวจีของภูตผีปีศาจชัดๆ

ใต้จันทร์กระจ่าง มีโต๊ะสีเขียวราวตะไคร่น้ำ ดูไปดุจดั่งเป็นก้อนหินใหญ่ที่มีตะไคร่น้ำเกาะอยู่เต็ม

หน้าโต๊ะไม่ราบเรียบ ตะปุ่มตะป่ำดุจดั่งเป็นก้อนหิน ส่วนที่เว้าลงไป มิทราบมีเมือกสีแดงอยู่มากน้อยเพียงใด?

เมือกสีแดงนั้น ไม่ผิดกับโลหิตสดๆเลย

เป็นโลหิตกระไร?

โต้วเชี่ยเทียนเดินเข้าไป พอใกล้ก็ได้ยินเสียงกรี๊ดๆดังเบาๆ

เป็นเสียงใดกัน?

โต้วเชี่ยเทียนเดินมาที่หน้าโต๊ะ ยื่นนิ้วหมายไปจิ้มโลหิตเหล่านั้น แต่ยังมิทันสัมผัสถูก เสียงพึ่บพั่บพลันดังสับสน บนหน้าโต๊ะถึงกับมีคิบฮ้วยง้อหลายสิบตัว

คิบฮ้วยง้อหลายสิบตัวนั้น ความจริงเกาะอยู่บนหน้าโต๊ะ แต่ตอนนี้ถูกโต้วเชี่ยเทียนยื่นมือไปก่อกวนให้แตกตื่นจนโบยบินขึ้นมามากกว่าครึ่ง

โต้วเชี่ยเทียนตระหนกจนสะดุ้งตัวลอย มือค้างอยู่กลางอากาศเบิ่งตามองหน้าโต๊ะแน่วนิ่ง

คราวนี้เห็นชัดเจนแล้ว บนโต๊ะถึงกับมีคิบฮ้วยง้อเกาะอยู่อีก

หลายตัว

คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น ดวงตาสีแดงปานโลหิต ปีกสีเขียวราวหยกเนื้อดี ส่วนหน้าโต๊ะนั้นเป็นสภาพคล้ายก้อนหินถูกตะไคร่น้ำเกาะไว้เต็ม ที่เว้าลงมีเมือกสีแดงปานโลหิตอยู่เต็ม คิบฮ้วยง้อเมื่อเกาะอยู่บนโต๊ะ หากมิสนใจสังเกต ยากยิ่งจะพบเห็นจริงๆ

โต้วเชี่ยเทียนที่เพ่งมองอีกคราจึงพบเห็น คิบฮ้วยง้อหลายตัวนั้นกำลังยื่นเหล็กในของมัน ดูดน้ำเมือกสีแดงปานโลหิตบนโต๊ะอยู่ดังนั้นเอง เสียงกรึ๊ดๆ จึงได้ดังขึ้นมา

เมือกสีแดงคล้ายโลหิต เป็นน้ำกระไรกันแน่? โต้วเชี่ยเทียนอดมิได้ต้องยื่นนิ้วไปแตะดูอีก

พอสัมผัสรู้สึกเย็นเฉียบ คล้ายดั่งแช่นิ้วลงไปในน้ำก็ปาน เมื่อยกนิ้วขึ้นมาดู ถึงกับแดงฉานปานย้อมสี

ยกนิ้วมาดม เป็นกลิ่นเหม็นอันฉุนเฉียว โต้วเชี่ยเทียนไม่มีปัญญาคาดคิดสันนิษฐาน น้ำสีแดงเป็นกระไรกันแน่?!

หรือเป็นอาหารของคิบฮ้วยง้อ? หากแม้นใช่ อาหารของคิบฮ้วยง้อคือกระไร?

ขณะโต้วเชี่ยเทียนครุ่นคิด พลันได้กลิ่นหนึ่ง

ความจริงกลิ่นนี้อบอวลทั้งห้องอยู่แล้ว แต่จนบัดนี้ โต้วเซี่ยเทียนจึงได้รู้สึกออก

โต้วเซี่ยเทียนรีบกวาดตามองก็พบเห็น ตามเชิงผนังทั้งสี่ด้านมีดอกใบไม้กองอยู่ไม่น้อย แต่ส่วนมากใบเหี่ยวเฉาแล้ว ดอกก็โรยราแล้ว แต่ยังคงดูออกเป็นดอกไม้สีเหลือง

หรือนั่นเป็นดอกไม้ที่มีอยู่ทางหลังโรงเตี๊ยม โต้วเซี่ยเทียนตอนนี้จึงทราบ กลิ่นหอมที่ได้ดอมดม คือกลิ่นหอมพิเศษของดอกไม้นี้เอง

หรือนี่คืออาหารของคิบฮ้วยง้อ?

โต้วเซี่ยเทียนกวาดตามองหาอีกครา ทั่วทั้งห้องใต้ดินไม่มีเศษกระดูกเลยสักชิ้น และไม่มีซากของสัตว์ใดๆอีกด้วย จึงเข้าใจดอกและใบไม้เหล่านี้ อาจเป็นอาหารของคิบฮ้วยง้ออย่างยิ่ง

เพราะหากดอกใบนี้มิใช่อาหารคิบฮ้วยง้อ มีเหตุผลใดจะนำมากองไว้ในห้องใต้ดิน?

หรือคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น นอกจากกินเนื้อแล้วยังกินเจอีกด้วย?

โต้วเซี่ยเทียนสาวเท้าหมายจะเข้าไป เพราะเพียงดูก็รู้แน่หากดอกใบเหล่านี้เป็นอาหารของคิบฮ้วยง้อจริง ต้องมีรอยกัดแทะ

ของคิบฮ้วยง้ออยู่บนดอกใบให้เห็น

หากแม้นยืนยันได้เช่นนี้ เจ้าของฝูงคิบฮ้วยง้อก็ต้องมิใช่ก้วยพก แต่เป็นของซีซังฮ้อ

ความสงสัยในตัวซีซังฮ้อของโต้วเชี่ยเทียน พลันเพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกสิบเท่าทันที

ขณะโต้วเชี่ยเทียนจะหันกาย พลันปวดแปลบขึ้นที่หัวแม่มือซ้าย จึงลดสายตามองลงไปตามสัญชาตญาณ

คิบฮ้วยง้อตัวที่ถูกกำอยู่ในมือซ้าย กำลังใช้เหล็กในของมันแทงเข้าไปในผิวหนังหัวแม่มืออยู่

โต้วเชี่ยเทียนแทบจะลืมว่า ยังกำคิบฮ้วยง้ออยู่ตัวหนึ่ง หัวแม่มือที่ค้ำหัวมันไว้ จึงได้คลายออกโดยไม่รู้ตัว แต่พอถูกแทงเจ็บปวดต้องคลายมือทันที

เมื่อมีช่องให้ดิ้นรน คิบฮ้วยง้อตัวนั้นเริ่มดิ้นรนอีกครา โต้วเชี่ยเทียนพลันรวบมือเข้าหากันพลางแค่นเสียง

"ครั้งนี้เรามีความชำนาญจนเจนจัดแล้ว ต่อให้เป็นพญาผีเสื้อตกมาในมือเรา ก็อย่าหมายหนีรอดไปได้"

พลันมีอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นมา มิใช่เสียงพึ่บพั่บของคิบฮ้วยง้อ

โบยบิน แต่เป็นเสียงมนุษย์!

เสียงมนุษย์ที่ยะเยียบเสียดประสาท แว่วขึ้นจากทางด้านหลัง

"ถูกเราพบเห็น ท่านก็เป็นเช่นกัน"

โต้วเชี่ยเทียนหันควับไปด้วยความตระหนก เห็นซีซังฮ้อกำลังเดินมาที่ปากประตูทางเข้า

ตะเกียงในมือซ้ายของซีซังฮ้อไม่มีแล้ว แต่มือขวายังคงหิ้วตะกร้าใบนั้น ในตะกร้ามีทั้งดอกใบของดอกไม้อยู่เต็ม

ดอกใบไม้ที่มีเฉพาะทางหลังโรงเตี๊ยม ใบสีเขียวสดใส ดอกสีเหลืองเจิดจ้ากลิ่นหอมจางๆอบอวลออกจากในตะกร้าจนทั่วห้อง

ฝูงคิบฮ้วยง้อที่โบยบินอยู่รอบ "จันทร์กระจ่าง" เหนือเพดานห้อง คล้ายดั่งเมื่อได้กลิ่นหอมนี้แล้ว มีความคึกคักแจ่มใสกว่าเดิมอีกมากหลาย เสียงกระพือปีกดังสนั่นไป

โต้วเชี่ยเทียนว้าวุ่นจนหัวใจเต้นถี่เร็ว จ้องมองซีซังฮ้อพลางถามโพล่งขึ้น

"ซีซังฮ้อ..."

ใบหน้าของซีซังฮ้อซาด้านจนไร้ความรู้สึก ซีดขาวจนไม่คล้าย

เป็นใบหน้ามนุษย์มีชีวิต ส่งเสียงยะเยียบเย็นชา

"อิมม์ เรื่องอันใด?"

โต้วเซี่ยเทียนมีปัญหาคลางแคลงในใจอยู่อัดอก แต่ตอนนั้นมิทราบควรจะถามความใดก่อน

ซีซังฮ้อก็มิสอบถาม ลดสายตาลงมองตะกร้าในมือแล้วกล่าว

"เราความจริงตั้งใจจะหลับให้เต็มตาสักตื่น"

โต้วเซี่ยเทียนถามไปคล้ายไม่ตั้งใจ

"หัวค่ำปานนี้ ท่านก็นอนหลับได้?"

"หลับแต่หัวค่ำสุขภาพดี แต่จนใจ ตัวร้ายเหล่านี้ก่อกวนรุนแรงเกินไป"

"ท่านหมายถึงคิบฮ้วยง้อเหล่านี้?"

"ใช่"

"มันเป็นตัวร้ายของท่าน? หรือเป็นตัวร้ายของก้วยพก?"

"หรือท่านไม่ได้ยินวาจาของเราชัดเจน?"

โต้วเซี่ยเทียนเม้มปากทันที เพราะได้ยินถนัดชัดเจนยิ่ง

ซีซังฮ้อกล่าวต่อไป

"จนบัดนี้ท่านก็สมควรทราบ เราจึงเป็นเจ้าของที่แท้จริงของคิบฮ้วยง้อ"

"ท่านพอจะตอบปัญหาของข้าพเจ้าสักหลายข้อหรือไม่?"

"ตอบได้"

โต้วเซี่ยเทียนกลับอึ้งไป เพราะมิทราบควรขึ้นต้นถามอย่างไร? ซีซังฮ้อจึงกล่าว

"ท่านใช่ว่าทราบแล้ว บรรดาตัวร้ายของเราเหล่านี้ ไฉนจึงก่อกวนจนวุ่นวายอย่างยิ่ง?"

"เพราะกระไร?"

"เพราะมันหิว ในหลายวันนี้เรามีงานยุ่งเกินไป กลางคืนต้องออกทำงาน กลางวันเหน็ดเหนื่อยจนหลับไหล ไม่มีเวลาไปนำอาหารมาให้มัน"

"อ้อ...แต่วันนี้มีเวลาแล้ว?"

"ใช่ และยังนึกออก มิได้ให้อาหารแก่พวกมันมาหลายวันแล้ว"

โต้วเซี่ยเทียนร้องอ้อ ซีซังฮ้อกล่าวต่อ

"ความจริงเราได้สะสมอาหารไว้ในห้องใต้ดินจนเพียงพอ

อยู่ แต่ทว่าเมื่อผ่านเวลาหลายวัน มันก็กลับกลายเป็นไม่สดไป"

โต้วเชี่ยเทียนมีความประหลาดใจกว่าเดิมจนถาม

"พวกมันก็รู้จักเลือกอาหารสด? หรืออาหารพวกมันคือดอกไม้ที่ปลูกอยู่หลังโรงเตี๊ยม?"

"ใช่ เราความจริงตั้งใจจะเด็ดให้เต็มตะกร้านี้"

จนบัดนี้ โต้วเชี่ยเทียนจึงได้สนใจดอกใบไม้ในตะกร้า มีเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น จึงถามอย่างสนใจ

"ท่านไฉนมิเด็ดให้เต็ม?"

"เนื่องเพราะขณะที่เราเด็ดดอกใบไม้อยู่นั้น พลันมีคิบฮ้วยง้อหลายตัวบินไปหาเรา"

"นั่นจะมีความสำคัญใด?"

"ท่านก็ทราบ พวกมันความจริงเป็นแมลงที่มีเฉพาะในป่าเขาเซียวเซียง มีการดำรงชีวิตที่เข้มแข็งกว่าผีเสื้อพันธุ์อื่นๆมากนัก มิใคร่ถลัวแสงอาทิตย์อีกด้วย ในเวลากลางวัน ยังคงโบยบินไปในที่ต่างๆได้เช่นกัน มาตรว่าขังมันไว้ ขอเพียงมีที่ว่างให้มันโบยบิน มันก็บินตลอดวันโดยไม่หยุดยั้ง มิเหน็ดเหนื่อยเต็มที่จะไม่ยอมพักผ่อนเลย พวกมันแม้เป็นสัตว์ป่า แต่ผ่านการฝึกมานานเวลา จน

รู้สึกเชื่อฟังคำสั่งของเราแล้ว ดังนั้น แม้ประตูห้องใต้ดินจะเปิดกว้าง หากไม่มีคนหรือสัตว์เข้ามาก่อกวนพวกมัน ต้องไม่มีการบินออกไปภายนอกเด็ดขาด"

โต้วเซี่ยเทียนร้องอ้อ ซีซังฮ้อกล่าวต่อ

"ดังนั้น เรารู้ทันทีว่ามีคนลอบเร้นเข้ามาในห้องใต้ดินแล้ว"

โต้วเซี่ยเทียนถอนหายใจกล่าว

"ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ข้าพเจ้าระมัดระวังตัวเป็นอย่างยิ่งตลอดมา มิได้คาดคิดเลย จะก่อกวนให้พวกมันตระหนก แต่พวกมันก็ออกจะขวัญอ่อนเกินไปบ้าง ข้าพเจ้าเพียงแต่ยื่นมือหมายจะแตะดูน้ำสีแดงบนโต๊ะเป็นกระไรเท่านั้น ไหนเลยจะคาด ถึงกับขู่ขวัญพวกมันจนบินออกไปจากห้องได้"

ซีซังฮ้อหัวร่อแล้วเปลี่ยนเรื่องถาม

"ท่านมาที่นี้ด้วยเรื่องอันใด?"

"สืบเสาะความลับของท่าน และความลับของคิบฮ้วยง้อ"

"ท่านมีความสงสัยว่า เราเกี่ยวข้องกับคิบฮ้วยง้อเหล่านี้ตั้งแต่เมื่อใด?"

"ตั้งแต่แรกเริ่ม"

"ไฮ้! หรือเรามีพิรุธให้ท่านจับได้ตั้งแต่แรกเลย?"

โต้วเซี่ยเทียนผงกศีรษะ ซีซังฮ้อถามอีก

"พิรุธใด?"

โต้วเซี่ยเทียนตอบไม่ออก ซีซังฮ้อจึงส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"ท่านความจริงเป็นคนซื่ออย่างยิ่ง ตอนนี้ไฉนกลับกลายเป็นกลอกกลิ้งแล้ว?"

โต้วเซี่ยเทียนแสร้งเป็นงุนงง ซีซังฮ้อจึงกล่าวต่อ

"ดูสีหน้าของท่าน กลับคล้ายมารยาได้เป็นจริงเป็นจัง แต่เสียดาย ยังมารยาได้ไม่แนบเนียน ความสามารถในการพูดปดก็มิได้เชี่ยวชาญเพียงพอ ท่านควรทราบ ผู้ที่โป้ปดได้เก่งกาจนั้น จำเป็นต้องปดตัวเองก่อน จึงปดผู้อื่นให้เชื่อได้ วาจาโป้ปดที่กระทั่งตัวเองยังหลอกไม่ได้เยี่ยงนี้ ไหนเลยไปหลอกลวงผู้อื่นได้อีก?"

โต้วเซี่ยเทียนอับจนถ้อยคำตอบโต้ ซีซังฮ้อก็เริ่มเคลื่อนเท้ามาแล้ว...หนึ่งก้าว...สองก้าว...

โต้วเซี่ยเทียนเบิ่งตาดูซีซังฮ้อที่เดินเข้ามา ด้วยจิตใจเต้นระทึกปานรัวกลอง

แต่ซีซังฮ้อเพียงเดินมาสองก้าวก็พลันหยุดลงอีก และในตอนนั้น ประตูที่ด้านหลังมันเริ่มปิดเข้าหากันช้าๆ

แสดงแน่ชัดว่า มีกลไกควบคุม ประตูที่ปิดเข้าหากันนี้ ก็เป็นสีท้องฟ้าราตรี ทั่วทั้งห้องกว้างใหญ่ จึงเป็นสีครามของวิกาลไป

โคมที่คล้ายดวงจันทร์บนเพดาน คล้ายสว่างขึ้นกว่าเดิมอีกเล็กน้อย ทั้งสองจึงประหนึ่งตกอยู่ในสถานที่เปลี่ยวร้างของวิกาลวันเพ็ญ

ฝูงคิบฮ้วยง้อที่โบยบิน กระพือปีกส่งเสียงพึ่บพั่บคล้ายเสียงหัวร่อของภูตผีปิศาจอยู่ไม่หยุดยั้ง

ตาสีแดงฉาน ปีกสีเขียวใสของพวกมัน เมื่อดูใน "แสงจันทร์" เป็นประกายสีเขียวๆแดงๆ วูบวาบอยู่บน "ท้องฟ้า" จนน่าสะพรึงกลัวยิ่ง

โต้วเซี่ยเทียนรู้สึก คล้ายตกเข้าไปในห้วงอเวจี...หรือซีซังฮ้อผู้นี้เป็นปิศาจโผล่มาจากอเวจีจริงๆ?

โต้วเซี่ยเทียนรู้สึกเย็นวาบไปทั่วร่าง สยิวกายหลายต่อหลายครั้ง มือได้ลดลงกุมด้ามดาบแนบแน่น สองตาเบิ่งกลมกว้าง ถลึงจ้องซีซังฮ้อแน่วนิ่ง

ซีซังฮ้อก็จ้องมองดู "ดวงจันทร์" ใน "ฟ้าวิกาล" ตาของมันที่ความจริงแดงฉานด้วยเส้นโลหิตฝอย เมื่อถูกแสงจันทร์สาดส่องถึงกับคล้ายกลายเป็นสุกใสดั่งมณีน้ำดี!

เป็นดวงตาที่ไม่คล้ายของมนุษย์เลย และตอนนั้นถึงกับมีเสียงถอนหายใจจากไรฟัน

เสียงนี้แผ่วพลิ้ว คล้ายดั่งแว่วมาจากอเวจี แล้วยังกล่าวต่อ

"สถานที่ใดท่านไม่ไป ไฉนพาลมาในสถานที่นี้ได้?"

โต้วเซี่ยเทียนฝืนหัวร่อ เพราะมิทราบควรตอบโต้อย่างไร

ซีซังฮ้อถอนใจกล่าวอีก

"ความจริง เราไม่มีเจตนาต้องการสังหารท่านเลย แต่ตอนนี้เมื่อถูกท่านพบเห็นสถานที่นี้ ทราบความลับมากหลายปานนี้ นอกจากฆ่าปิดปากแล้ว เราคิดหาวิธีที่สองไม่ออกเลยจริงๆ"

โต้วเซี่ยเทียนก็ทอดถอนใจกล่าว

"ข้าพเจ้าก็คิดไม่ออก มิเช่นนั้น ข้าพเจ้าต้องบอกกับท่านแน่ แต่ท่านทราบพลังฝีมือของข้าพเจ้ามีอยู่เท่าใดหรือไม่?"

"ทราบชัดเจนอย่างยิ่ง"

"ท่านมีความมั่นใจฆ่าข้าพเจ้าได้?"

"มั่นใจสิบส่วนเต็มๆ"

"อาศัยเค้ามูลใดจึงแน่ใจปานนี้...?"

"รู้ตัวเองรู้ฝ่ายตรงข้าม ได้ชัยในทุกครั้งไป"

"อย่างนั้น ท่านพอจะตอบปัญหาแก่ข้าพเจ้าสักหลายข้อหรือไม่?"

"ไม่"

"เพราะเหตุใด?"

"ท่านเป็นคนที่จะตายแล้ว ไยต้องทราบให้มากความ?"

"ท่านบอกเพียงคร่าวๆก็ได้"

"ไม่ได้ เพราะเราไม่มีความอดทนพอ และไม่มีเวลาพอด้วย"

โต้วเซี่ยเทียนจึงต้องฝืนยิ้มด้วยความอับจนปัญญา ซีซังฮ้อจึงส่งเสียงเชิญดังๆ

เป็นการเชิญให้โต้วเซี่ยเทียนลงมือต่อสู้ เพื่อดิ้นรนเอาชีวิตรอด

โต้วเซี่ยเทียนชักดาบออกจากฝักทันที

โต้วเซี่ยเทียนยังคงยืนอยู่ที่ข้างโต๊ะ ซึ่งคล้ายเป็นก้อนหินมีตะไคร่น้ำเกาะ

"จันทร์กระจ่าง" ยังคงสาดแสงอยู่บนโต๊ะที่มีผิวตะปุ่มตะป่ำคมดาบสีเขียว เมื่อกระทบกับ "แสงจันทร์" เป็นประกายวูบวาบแวววับ

ฝูงคิบฮ้วยง้อที่โบยบิน พลันพุ่งลงมาเกาะบนตัวดาบทันที

ปีกสีเขียวใสของมันกางอยู่บนตัวดาบ ตาสีแดงฉานปานโลหิตของมันคล้ายดั่งถลึงจ้องโต้วเชี่ยเทียนอยู่

มือที่กำดาบของโต้วเชี่ยเทียนต้องสั่นระริกโดยไม่รู้ตัว

คิบฮ้วยง้อที่ยังเหลือ พากันโถมตามติดลงมาบ้าง ชั่วขณะดาบทั้งเล่มของโต้วเชี่ยเทียนมีคิบฮ้วยง้อเกาะจนเต็ม ดาบจึงกลายเป็นสีเขียวไปทันที ในสีเขียวยังมีประกายสีแดงอยู่ระยิบระยับ

นั่นไม่คล้ายเป็นอาวุธของมนุษย์อีกแล้ว คล้ายเป็นดาบผีเสื้อชัดๆ!

โต้วเชี่ยเทียนต้องเย็นวาบไปทั้งร่างอีกครา พลันตวาดก้องเกร็งพลังออกจากข้อมือฟันไปในอากาศหลายดาบ

เสียงตวาดคล้ายดั่งอสนีบาตฟาดลง กระทั่งโต้วเชี่ยเทียนเองก็ถูกเสียงตวาดนี้ขู่ขวัญจนสะดุ้งเฮือกใหญ่

ห้องที่ถูกปิดจนมิดชิดทั้งสี่ฟากข้าง เสียงตวาดนี้จึงดังเป็น

พิเศษ น่าตระหนกจริงๆ

เสียงตวาดพอดังไป เสียงสะท้อนพลันสะท้านทั่วทุกด้านจนลั่นอยู่อื้ออึง

พลังดาบก็ควับเคว้ียวมาในเวลาแทบพร้อมกัน บรรดาคิบฮ้วยง้อที่เกาะอยู่บนตัวดาบ ตระหนกจนหนีไปหมดสิ้นทันที บินปั่นป่วนวุ่นวายอยู่ทางรอบข้าง

เสียงกระพือปีกพึ่บพั่บของมัน สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วทั้งห้อง โต้วเซี่ยเทียนรีบรั้งดาบกลับโดยฉับไว

บนคมดาบ มีโลหิตสดๆติดอยู่หลายหยด

สี่ดาบที่ฟันเปะปะ ได้ฟันคิบฮ้วยง้อตายไปหลายตัว เลือดของมันแปดเปื้อนบนคมดาบแล้ว

เลือดที่แดงฉานปานเลือดมนุษย์!

บนดาบแม้ไม่มีคิบฮ้วยง้อสักตัวเดียว แต่มือของโต้วเซี่ยเทียนยังคงสั่นระริก

พริบตาเมื่อครู่ เป็นสภาพที่น่าหวาดหวั่นสยองขวัญปานใด หากเปลี่ยนเป็นผู้มีขวัญอ่อนกว่านี้สักเล็กน้อย น่ากลัวถูกขู่จนสลบไสลไปแล้ว

สายตาของโต้วเชี่ยเทียน ไม่เคยเบือนห่างจากใบหน้าซีซังฮ้อเลย เพราะกลัวซีซังฮ้อจะฉวยโอกาสลอบประทุษ

ซึ่งตอนนั้นนับเป็นโอกาสที่ปลอดอย่างยิ่ง แต่ซีซังฮ้อคล้ายไม่รู้จักฉวยโอกาส

อาจบางทีมันมีความมั่นใจเต็มที่ หรือไม่ก็มิแยแสโต้วเชี่ยเทียนในสายตา ไม่ก็ดูออกแต่แรกว่าโต้วเชี่ยเทียนมีการป้องกันที่เข้มแข็งอยู่ก่อน

มันจึงยังคงยืนอยู่ในที่นั้น จวบจนโต้วเชี่ยเทียนรั้งดาบกลับจึงหัวร่อกล่าว

"พลังฝีมือของท่านยังคงเป็นเช่นเดิม"

โต้วเชี่ยเทียนมิส่งเสียง รอยยิ้มของซีซังฮ้อคลายไป พลันตวาดแล้วสะบัดมือ ตะกร้าใส่ดอกใบไม้สีเหลืองพุ่งเข้าใส่ศีรษะโต้วเชี่ยเทียนดั่งพะเนินเหล็ก

โต้วเชี่ยเทียนมีสายตาคมกล้าฝีมือว่องไว ดาบถูกฟันออกไปอีกครา

เสียงควับดังสนั่น ตะกร้าถูกฟันขาดออกเป็นสองซีก

ดอกใบไม้ที่มีในตะกร้า กระจัดกระจายไปรอบข้างแล้วร่วง

หล่นลงใส่ร่างโต้วเชี่ยเทียนอีกครา

พริบตานั้น กลิ่นหอมอบอวลไปทั่วทั้งห้องใหญ่ ยิ่งกว่านั้น ตะกร้าพอหลุดจากมือซีซังฮ้อ ฝูงคิบฮ้วยง้อก็โบยบินขึ้นพร้อมกัน กระทั่งพวกที่เกาะอยู่บนโต๊ะบนเก้าอี้ พลอยโบยบินขึ้นบ้าง

ฝูงคิบฮ้วยง้อต่างบินไล่ตะกร้าใบนั้น เมื่อดอกใบไม้กระจาย ฝูงคิบฮ้วยง้อยิ่งเพิ่มความเร็วกว่าเดิม

สำหรับกับพวกคิบฮ้วยง้อแล้ว ดอกใบไม้นั้นมีอำนาจดึงดูดพวกมันอย่างรุนแรงมิอาจต้านทานเลย

ซีซังฮ้อคล้ายมิได้โป้ปด ดอกใบไม้นั้นเป็นอาหารของพวกคิบฮ้วยง้อจริงๆ

เมื่อดอกใบไม้ร่วงลงไปบนร่างคิบฮ้วยง้อ ฝูงคิบฮ้วยง้อก็พาตัวฮือกันเข้าไปเกาะร่างโต้วเชี่ยเทียน

โต้วเชี่ยเทียนมิได้ใช้ดาบอีก แต่ถอยหลังไปก้าวใหญ่

เนื่องเพราะเมื่อซีซังฮ้อสะบัดตะกร้า เท้าของมันก็เริ่มเคลื่อนไหวอีก

ด้านหลังเป็นโต๊ะหินตัวใหญ่ โต้วเชี่ยเทียนเพียงถอยไม่ถึงครึ่งเชี่ยะ หลังก็สัมผัสกับขอบโต๊ะแล้ว ขณะที่จะไถลออกด้านข้าง

ฝูงคิบฮ้วยง้อก็ฮือกันลงมาเกาะตามกลีบดอกใบที่ติดกับร่างโต้วเชี่ยเทียน

โต้วเชี่ยเทียนมิได้แยแสสนใจ

ซีซังฮ้อสืบเท้ามาสามก้าวแล้ว

ในขณะที่โต้วเชี่ยเทียนตวัดดาบฟันใส่ตะกร้าเป็นสองซีกดอกใบไม้กระจายเต็มท้องฟ้านั้น เท่ากับเปิดโอกาสให้ซีซังฮ้อลงมือจู่โจมอย่างประเสริฐ

เนื่องเพราะดอกใบไม้ที่กระจายอยู่รอบบริเวณพอจะก่อกวนสายตาของโต้วเชี่ยเทียนให้พร่างพรายไปได้ แต่มันยังคงไม่ฉกฉวยโอกาสนั้นลงมือจู่โจม

และตอนนี้ กระทั่งยังหยุดเท้าลงอีกครา นับเป็นพฤติการณ์ที่ประหลาดยิ่งจริงๆ

ใช่ว่ามันดูออกอีก เมื่อโต้วเชี่ยเทียนฟันตะกร้าที่มันทุ่มออกไปนั้น ได้มีการเตรียมรับมือการลอบจู่โจมของมันอยู่แล้ว

ช่วงเวลาพริบตานั้น อย่างน้อยมีคิบฮ้วยง้อกว่าสามสิบตัวที่เกาะไปบนเสื้อผ้าและหมวกของโต้วเชี่ยเทียน กระทั่งยังมีอีกตัวหนึ่ง ถึงกับเกาะที่ติ่งหูของโต้วเชี่ยเทียน แต่โต้วเชี่ยเทียนถึงกับยัง

ไม่แยแสสนใจได้ สายตายังคงจับนิ่งอยู่ที่หน้าซีซังฮ้อตลอดมา

มาตรว่าซีซังฮ้อหยุดร่างทรงกายแล้ว โต้วเชี่ยเทียนยังคงระมัดระวังจนตื่นตัวตลอดเวลา เพราะสังเกตออกแล้ว ในดวงตาของซีซังฮ้อมีประกายอำมหิตอย่างน่าสยดสยอง

โต้วเชี่ยเทียนพยายามสะกดกลั้นอารมณ์ของตนไว้อยู่เต็มที่ มิให้หวั่นไหวไปกับฝูงคิบฮ้วยง้อที่ทยอยลงมาเกาะตามร่างมากขึ้นทุกขณะ สองตายังคงจับมองดูซีซังฮ้อแน่วนิ่งไม่กะพริบ

ซีซังฮ้อก็เขม้นมองโต้วเชี่ยเทียนแน่วนิ่ง ประกายอำมหิตในดวงตายิ่งนานยิ่งเข้ม

ในที่สุด สองมือของมันเริ่มเคลื่อนไหว โดยสะบัดสองแขนเสื้ออยู่ไปมา ด้วยท่วงท่าที่เชื่องช้าอย่างยิ่ง

โต้วเชี่ยเทียนกำดาบแนบแน่นกว่าเดิม เพราะการสะบัดแขนเสื้อไปๆมาๆของซีซังฮ้อ เท่ากับแสดงว่ามันจะเริ่มลงมือจู่โจมแล้ว

แต่มันกลับมิได้ลงมือทันที มันยังรอกระไร?

ขณะโต้วเชี่ยเทียนประหลาดสงสัย พลันรู้สึกปวดแปลบขึ้นที่ติ่งหูซ้าย จนบัดนี้จึงนึกได้ ติ่งหูมีคิบฮ้วยง้อเกาะอยู่ตัวหนึ่ง

คิบฮ้วยง้อตัวนั้น ใช่ดูดเลือดจากหูของมันแล้ว และมันรู้สึก

ที่นั้นคล้ายมีเลือดกำลังหลั่งไหลออกมา

เป็นความรู้สึกที่ยากจะทนทาน มันจึงยกมือปัดไปที่หูซ้าย คิบฮ้วยง้อตัวนั้น ถูกปัดตกฟาดกับพื้นดังฉาด

พลันมีเสียงติงดังๆ ในมือซีซังฮ้อมีกระบี่เพิ่มขึ้นอีกเล่มหนึ่ง เสียงติงนั้นคือเสียงกระบี่หลุดออกมา

กระบี่ยาวสามเชี๊ยะ เป็นกระบี่อ่อน ตัวกระบี่กว้างเพียงสองนิ้ว เมื่อกระทบแสงจันทร์ เป็นประกายวูบวาบแวววาว

กระบี่นี้ถูกซีซังฮ้อชักออกมาจากเอว เมื่อสะบัดมือวูบ กระบี่ถึงกับดีดตัวเป็นลำตรงดั่งพู่กัน

โต้วเซี่ยเทียนต่างเห็นถนัดชัดตา แต่พลันรู้สึกปวดที่ศีรษะแทบพร้อมกัน

คิบฮ้วยง้ออีกตัวหนึ่งไต่ไปที่ก้านคอของมัน แทงเหล็กในเข้าใส่กล้ามเนื้อที่ก้านคอ คราวนี้ โต้วเซี่ยเทียนถึงกับมิได้ปัดมัน

อาวุธของซีซังฮ้อถูกชักออกมากุมไว้แล้ว มันไหนเลยจะเสียสมาธิไปสนใจคิบฮ้วยง้อได้อีก?

อาวุธอยู่กับมือแล้ว ซีซังฮ้อยังคงไม่ลงมือ โต้วเซี่ยเทียนจึงอดมิได้ถาม

"ท่านมิใช่เตรียมสังหารข้าพเจ้า?"

"เรื่องที่เราตกลงใจ ไม่มีการเปลี่ยนแปรเด็ดขาด"

"แล้วไฉนไม่ลงมือ?"

"เนื่องเพราะเรากำลังรอให้ท่านลงมือก่อน"

"ข้าพเจ้าก็ต้องการให้ท่านลงมือก่อน"

"หากพวกเรายังเกรงใจเรื่องนี้สืบไป ไหนเลยยังจะต่อสู้กันได้?"

"ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเข้าใจ ท่านควรรีบเร่งลงมือมาประเสริฐกว่า"

"เรามิสู้เชื่อฟังคำสั่ง"

ซีซังย้อกล่าวแล้วตวาดขึ้นเบาๆ ทั้งร่างทั้งกระบี่ทะยานขึ้นอากาศ โฉบปราดลงใส่โต้วเซี่ยเทียนดั่งเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

กระบี่นี้มิได้ซับซ้อนพลิกแพลง แต่ความรวดเร็วไม่ผิดกับสายฟ้าแลบเลย

พลังของกระบี่ ก็ต้องหนักหน่วงไม่น้อยแน่ ตัวกระบี่ตรงดั่งปลายทวนเสมอมา ฝ่าอากาศจนเป็นเสียงแหลมเล็กเสียดประสาทระคายใจ

คมกระบี่ยังอยู่ห่างอีกไกล แต่รังสีกระบี่ได้คุกคามมาถึงผิวกายแล้ว

โต้วเซี่ยเทียนอย่างไรก็เป็นผู้รู้จักความร้ายกาจ เพียงได้ยินเสียงฝ่าอากาศ เมื่อเห็นอานุภาพการจู่โจมก็ทราบว่ายากยิ่งที่จะต่อต้านรับมือได้ ตวาดชมกระบี่ยอดเยี่ยมแล้ว พลันย่อกายต่ำลงครึ่งท่อนไปทันที

ร่างล้มลงสัมผัสพื้นเบาๆ ใช้กำลังของศอก ข้อมือ เอว หัวเข่าโดยพร้อมกันกลิ้งออกไปทางเบื้องล่างซีซังฮ้ออย่างว่องไว

ดาบคู่มือได้หันวนเวียนไปพร้อมกับร่างที่กลิ้งออก ฟันเข้าใส่สองเท้าซีซังฮ้อ

นี่เป็นกระบวนท่าหนึ่งของหลักวิชาตี้ทั้งตอ (ดาบกระดอนพื้น) ซึ่งเป็นไม้ตายที่เชี่ยวชาญชำนาญ

การกลิ้งในคราวนี้ อย่างน้อยฟันออกไปสิบหกดาบ

ทุกดาบผิดเป้า ไม่มีสักดาบเดียวที่ฟันเข้าใส่เท้าของซีซังฮ้อ

ประกายดาบพอกลิ้งเข้าถึง ท้ายทอยของซีซังฮ้อคล้ายดั่งมีนัยน์ตาอีกคู่หนึ่ง กลางหลังก็คล้ายงอกปีกออกมา ร่างลอยปราดขึ้นไปในอากาศทันที

กลางหลังมันย่อมไม่พลันมีปีกงอกมา เพียงแต่ว่าวิชาตัวเบาของมันไม่เลวจริงๆ เพียงสูดลมปราณร่างก็พุ่งขึ้นสูงจากพื้นสองเชี๊ยะเศษ

นั่นเป็นที่เกินพออยู่แล้ว

ดาบที่ควงเป็นกลุ่มก้อนของโต้วเชี่ยเทียน จึงพลันห่างจากเป้าไปสองเชี๊ยะเศษ ล้วนเฉียดผ่านใต้รองเท้าซีซังฮ้อไปหมดสิ้น

ทั้งสองเฉียดผ่านกันไป นับเป็นการเปลี่ยนที่ทางเป็นครั้งแรก

ซีซังฮ้อพุ่งตัวลงจากอากาศ ปลายเท้าพอสัมผัสพื้น กระบี่ในมือได้รั้งกลับแทงปราดออกจากใต้ชายโครงซ้ายลงไป

กระบี่นี้พอแทงไป ร่างมันหมุนควับกลับมาดั่งลูกข่างใหญ่ แทงปราดๆไปอีกสองกระบี่ทันที

กระบี่ทั้งสามล้วนแทงผิดเป้าเช่นกัน

โต้วเชี่ยเทียนมิได้เป็นดั่งมัน หาได้ยืนขึ้นมาไม่ มาตรว่าดาบจะผิดเป้า แต่ดาบยังคงหมุนอย่างรวดเร็วรุนแรง

ร่างโต้วเชี่ยเทียนกลิ้งไปเบื้องหน้าแคล่วคล่องว่องไว จนถึงบานประตูห้องใต้ดินในพริบตาเดียว

ประตูของห้องใต้ดิน ความจริงฉาบเป็นสีครามเช่นเดียวกับ

ผนังด้านอื่นๆ เมื่อประตูปิดสนิท กลืนเป็นสีเดียวกันจนไม่มีปัญญาแยกแยะ ที่ใดคือผนัง ที่ใดเป็นประตู

แต่โต้วเชี่ยเทียนที่คำนวณตำแหน่งแห่งที่ของประตูได้แม่นยำอยู่ก่อนแล้ว จากความทรงจำ แน่ใจว่าได้กลิ้งมาถึงหน้าประตูบานนั้น

โต้วเชี่ยเทียนจึงกระโดดขึ้นมา เอนกายลงพิงกับบานประตู กระแทกศอกกลับไปอย่างดุดัน

ประตูมิได้เคลื่อนไหวสักน้อยนิด แต่ศอกกลับปวดแปลบจับจิตใจ

"เป็นประตูศิลา" หัวใจโต้วเชี่ยเทียนเย็นวาบลงทันที

แต่โต้วเชี่ยเทียนยังคงมิยอมเลิกรายุติ กดสองมือไปที่บานประตู ผลักทั้งซ้ายๆขวาๆขึ้นๆลงๆ

ไม่มีปฏิกิริยาแม้สักน้อยนิด ความหวังที่ริบหรี่ ต้องพังทลายไปแล้ว

เสียงของซีซังฮ้อก็ดังมาในเวลานั้น

"ท่านยังคิดจะหนีรอด?"

โต้วเชี่ยเทียนหันกลับไปตอบ

"แน่นอน เสียดายที่ข้าพเจ้าไม่มีปัญญาเปิดประตูศิลาบานนี้"

"หากท่านสามารถเปิดประตูได้โดยง่ายๆดายๆ การคร่ำเคร่งฝึกปรือถึงสิบปีของเรา ไยมิใช่เป็นการเปลืองเปล่า?"

"ท่านคร่ำเคร่งฝึกปรือสิบปี? ฝึกวิชาใดกันแน่?"

"ยังต้องถาม ย่อมเป็นกลไกกับดัก"

โต้วเซี่ยเทียนรู้แน่แก่ใจ ไม่มีปัญญาหาทางหนีออกจากห้องลับใต้ดินนี้ได้ จึงตกลงใจต้องเสี่ยงชีวิต หากฆ่าฝ่ายตรงข้าม อาจบางทียังพอจะมีทางรอดเหลืออยู่ใยหนึ่ง

ดังนั้นเอง โต้วเซี่ยเทียนจึงสืบเท้าเข้าหาซีซังฮ้อและครั้งนี้ตั้งใจเป็นฝ่ายลงมือเอง

ฝีเท้าของโต้วเซี่ยเทียนยิ่งเชื่องช้า ใบหน้าชาด้านไร้ความรู้สึก เส้นเลือดบนหลังมือที่กำด้ามดาบขึ้นโปนเป็นสีเขียวคล้ำ

จะสามารถฆ่าซีซังฮ้อ หนีออกจากที่นี้ไปได้หรือไม่...? โต้วเซี่ยเทียนไม่มีความมั่นใจเลย

"ท้องฟ้า" มิเคยเปลี่ยนแปลงมาเลย "ดวงจันทร์" ก็เป็นเช่นเดิม

พวกมันมิได้เปลี่ยนแปรสักน้อยนิด

กลิ่นของดอกไม้จางลงแล้ว แต่ในอากาศกลับมีกลิ่นคาวโลหิตที่ฉุนเฉียวเพิ่มขึ้น

คาวโลหิตของคิบฮ้วยง้อ!

คาวโลหิตนี้ ระเหยออกจากร่างโต้วเซี่ยเทียน ตอนมันล้มกลิ้งสะบัดดาบป้องกันตัวนั้น คิบฮ้วยง้อที่เกาะอยู่บนร่างมัน อย่างน้อยมีสิบกว่าตัวที่ถูกทับจนตายทั้งเป็น

โลหิตสดๆที่เป็นสีแดงฉานของคิบฮ้วยง้อ แปดเปื้อนไปทั้งเสื้อผ้าของโต้วเซี่ยเทียน

โต้วเซี่ยเทียนมีความประหลาดใจจริงๆ ที่มันถึงกับยังสะกดกลั้นได้มิอาเจียนออกมา

มาตรว่าจะอาเจียนจริงๆ ตอนนี้ก็ไม่มีเวลาแล้ว

ทั้งร่างทั้งกระบี่ของซีซังฮ้อ พุ่งขวับขึ้นในอากาศ โต้วเซี่ยเทียนตวาดก้องดังอสนีบาต ทั้งร่างทั้งดาบโถมปราดเข้าต้านรับทันที

โต้วเซี่ยเทียนต้องการเสี่ยงชีวิตด้วยจริงๆ

โต้วเซี่ยเทียนมิได้ใช้ไม้ตายวิชาดาบตี้ทั้งตออย่างนั้น ดาบในมือมันจึงมิได้เป็นดาบที่มีกระบวนท่าน่าสะพรึงกลัวแล้ว

มันสะบัดดาบฟันเปะปะวุ่นวาย ดุจกับผ่าฟืนอยู่ก็ปาน ประกายดาบเมื่อกระทบ "แสงจันทร์" เป็นประกายวูบวาบแวววาว พลังดาบที่ฝ่าสายลม ดังควับเคว้ยวหวีดหวิวน่าหวาดหวั่น

คิบฮ้วยง้อที่รอบข้าง ถูกดาบนี้ของโต้วเซี่ยเทียนขู่ขวัญจนบินวุ่นวายไปทั่วทั้งห้องใหญ่

โต้วเซี่ยเทียนเพียงหวัง สามารถฟันซีซังฮ้อดุจกับเป็นผ่าฟืนให้แบะออกสองเสี่ยงเลย หรือฟันเป็นท่อนๆก็ยังได้อยู่

แต่นั่นเป็นเพียงความหวังเท่านั้น เพราะซีซังฮ้อมิใช่เป็นท่อนไม้

ดาบที่ฟันเปะปะวุ่นวายคราวนี้ แม้ฟันจนกระบี่ซีซังฮ้อต้องเบนห่าง ร่างถูกคุกคามถอยไปหลายก้าว แต่ไม่สามารถฟันมันล้มลงไป

ท่าเท้าของซีซังฮ้อก็มิได้ถูกคุกคามให้วุ่นวาย หัวใจโต้วเซี่ยเทียนจึงเย็นเยียบลง

เมื่อดาบของมันชะลอช้าลง ซีซังฮ้อก็คุกคามเข้ามาบ้างแล้ว ประกายกระบี่พอวูบ คมกระบี่ถึงกับชำแรกเข้ามาในช่องว่างของ

คมดาบ เข้าใส่ทรวงอกโต้วเชี่ยเทียนดังอสรพิษฉกเหยื่อ

โต้วเชี่ยเทียนที่มีสายตาคมกล้ามือว่องไว รีบยกดาบขึ้นต้านไปในบัดดล

เสียงติงดังสดใส ถึงกับถูกมันกันไว้ได้ แต่ทว่า กระบี่ที่สองถูกแทงตามติดมาในบัดดล

คมกระบี่พอถูกกัน ตัวกระบี่ถึงกับม้วนกลับได้ ม้วนแล้วดีดควับ แทงเข้าใส่ทรวงอกโต้วเชี่ยเทียนอีกครั้ง

ความพลิกแพลงของวิชากระบี่มัน นับว่าไม่ผิดกับลิ้นงูร้ายที่แลบอยู่แปลบปลาบ กระทั่งยังอำมหิตกว่ารวดเร็วกว่ามากหลายนัก

โต้วเชี่ยเทียนไม่อาจต้านกระบี่นั้นได้อีกแล้ว แต่โชคดีที่สายตายังคมกล้าว่องไว รีบกระโดดหลบออกไปสุดแรง

เสียงควับดังสดใส ปลายกระบี่แทงเสื้อที่ไหล่ของโต้วเชี่ยเทียนขาดไปจนรู้สึกเย็นวาบ

กระบี่ที่สามตามเข้ามาถึงอีกแล้ว ในคราวนี้ โต้วเชี่ยเทียนได้แต่ถอยหนีเท่านั้น

กระบี่ที่สี่ของซีซังฮ้อติดตามดุจเงาร่าง เมื่อพลิกสภาพเป็นฝ่ายรุกไล่ได้มันก็มิยอมจะทอดทิ้งโอกาสไป

กระบี่อ่อนที่ถูกมันเสือกแทงปราดๆเพิ่มความเร็วมาทุกขณะ เพิ่มความกลอกกลิ้งปราดเปรียวขึ้นทุกกระบี่

เริ่มกระบี่ที่ห้า โต้วเชี่ยเทียนก็ไม่มีปัญญาปัดป้องรับมือได้อีกแล้ว มีแต่ถอยหลังกรูดๆเท่านั้น

ซีซังฮ้อคุกคามเข้าไปทุกฝีก้าว มิยอมออมรั้งให้ความปรานี กระบี่ที่รวดเร็วยิ่ง กระบี่ที่อำมหิตยิ่ง

สิบสองกระบี่ผ่านพ้น ร่างโต้วเชี่ยเทียนก็มีแผลขึ้นมาหนึ่งแผล เสื้อผ้าขาดเป็นหกโพรง

บาดแผลไม่ลึกนัก อยู่ที่แขนซ้าย มิได้กระทบกระเทือนต่อโต้วเชี่ยเทียนเท่าใด หนึ่งเดียวที่กระทบกระเทือนคือจิตใจ

ความจริงโต้วเชี่ยเทียนตั้งใจเสี่ยงชีวิตด้วย แต่บัดนี้ ความตั้งใจได้พังทลายลงไปทีละน้อย

ความสูงส่งในพลังฝีมือของฝ่ายตรงข้าม เป็นที่ผิดคาดหมายของโต้วเชี่ยเทียนยิ่งนัก พอประมือทราบทันที ทั้งสองยังห่างไกลกันอีกเป็นช่วงทางยาว ยิ่งรับหลายกระบี่หลังๆยิ่งรู้สึกเป็นฝีมือที่สูงต่ำราวกับฟ้าดิน

พอสิบสองกระบี่ผ่านพ้น โต้วเชี่ยเทียนแทบจะแน่แก่ใจ

แม้เสี่ยงชีวิตด้วย ก็เพียงมีแต่ทางตายเหลือให้สายเดียวเท่านั้น

ในยามอับจนปัญญา โต้วเชี่ยเทียนพลิ้วกายหลบซ้ายเลี่ยงขวา ถึงกับหลบได้อีกหลายกระบี่ ซึ่งซีซังฮ้อในตอนนั้น ก็ไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับโต้วเชี่ยเทียนได้

ในยามเดือดดาล ซีซังฮ้อแค่นหัวร่อแล้วแทงกระบี่ควับเข้าไปอีกครา ครั้งนี้ปลายกระบี่เสียดสีอากาศจนดังแหลมเล็กเสียดประสาท

กระบี่นี้ย่อมยิ่งรวดเร็ว ยิ่งอำมหิต

โต้วเชี่ยเทียนมิรอให้กระบี่เข้าไปถึง รีบล้มร่างลงกลิ้งกับพื้น

โต้วเชี่ยเทียนที่ฟุบตัวกลิ้งไป แต่มิได้ใช้ไม้ตายดาบตี้ทั้งตอและมิใช่กลิ้งเข้าหาซีซังฮ้อ

โต้วเชี่ยเทียนกลิ้งไปที่หลังโต๊ะที่คล้ายก้อนหินแล้วจึงดีดตัวพุ่งขึ้นมา

เสียงกระบี่ดังควับอีกครา ในเวลาแทบพร้อมกัน ถึงกับแทงหน้าโต๊ะทะลุเข้าไปใส่ที่ทรวงอกโต้วเชี่ยเทียน

โต้วเชี่ยเทียนตวัดดาบฟันออกไป แต่เสียงควับๆมาอีกสามครา ปรากฏถูกแทงสามกระบี่ซ้อนๆ

ดาบในมือโต้วเชี่ยเทียนปัดซ้ายสะบัดขวาต้านสองกระบี่นั้นเบนออกไป ร่างย่อต่ำลงอย่างว่องไว หลบกระบี่ที่สามได้เช่นกัน

ในครั้งนี้ มันปัดป้องหลบหลีกได้เยือกเย็นไม่ลนลานเลย เพราะครึ่งช่วงด้านล่างมีโต๊ะเป็นโล่ป้องกัน เพียงคอยระวังท่อนบนของร่างเท่านั้น จึงรับมือได้ง่ายดายกว่าเดิมมากหลาย

ที่มันจงใจกลิ้งมาทางหลังโต๊ะ ก็เพราะสาเหตุนี้เอง

อาศัยโต๊ะตัวนี้เป็นที่ช่วยเหลือ มันสมควรพอจะต้านทานได้อีกช่วงเวลาหนึ่ง

ซีซังฮ้อที่ทราบจิตเจตนาของโต้วเชี่ยเทียนกระจ่าง แค่นหัวร่อกล่าว

"มีโต๊ะกั้นไว้ เรายังคงฆ่าท่านได้เช่นกัน"

โต้วเชี่ยเทียนสวนคำ

"อย่างไรก็ตาม ต้องไม่ง่ายดายดั่งเมื่อครู่"

ซีซังฮ้อตวาดด้วยโทสะ พุ่งกระบี่แทงปราดเข้าไปอีกครา

โต้วเชี่ยเทียนตวาดชมกระบี่ยอดเยี่ยม พร้อมกับตวัดดาบกันกระบี่ไว้

ซีซังฮ้อแค่นหัวร่อส่งเสียง

"กระบี่นี้จึงนับว่ายอดเยี่ยม"

เสียงพอดังจากปาก ร่างพลันพุ่งปราดขึ้นไปในอากาศ

ใน "แสงจันทร์" ที่นวลใยใน "ท้องฟ้า" สีคราม สดใส ร่างของซีซังฮ้อคล้ายดั่งเป็นกะเรียนที่เดือดดาล และก็คล้ายเป็นปิศาจร้ายที่ทลายออกมาจากหัวงอเวจี

ร่างในอากาศของมันสะบัดกระบี่แทงลงมา กระบี่พุ่งปราดดั่งสายฟ้าคะนองฝน

โต้วเชี่ยเทียนสะบัดดาบปัดป้องไปทั่วร่าง วิ่งวนเวียนอยู่รอบๆโต๊ะใหญ่ไปยังอีกด้านหนึ่งอย่างว่องไว

ซีซังฮ้อในอากาศ จู่โจมสามกระบี่ติดต่อตามกันลงมา แต่ผิดเป้าไปโดยสิ้นเชิง

สามกระบี่ผ่านพ้น ร่างของมันก็พลิ้วลงสู่พื้น แต่ทว่า ทั้งสองยังคงอยู่ในระหว่างโต๊ะกั้นไว้

โต้วเชี่ยเทียนยืนแย้มยิ้มอยู่ที่หลังโต๊ะ พลางกล่าว

"ที่แท้โต๊ะตัวนี้ยังมีคุณประโยชน์ที่ยอดเยี่ยมอยู่"

ซีซังฮ้อหัวร่อแค่นๆ ทั้งร่างทั้งกระบี่ทะยานขึ้นในอากาศอีกครา

โต้วเซี่ยเทียนเกร็งกำลัง เตรียมรับมืออยู่ก่อนแล้ว เสียงควับดังแหลมเล็ก ซีซังฮ้อได้พุ่งกระบี่ลงมาดั่งสายฟ้าอีก

โต้วเซี่ยเทียนเบี่ยงกายลงไป เตรียมจะสลับเท้าเลี่ยงหลีกตวัดดาบในมือออกฟันป้องกัน ครั้งนี้มันแทงเพียงกระบี่เดียว แล้วหมุนกายกลางอากาศเป็นวงกว้างตีลังกาพุ่งปราดลงบนหน้าโต๊ะ

หากเปิดโอกาสให้มันยืนบนโต๊ะได้ สถานการณ์ต้องเปลี่ยนแปรไปทันที

โต้วเซี่ยเทียนย่อมไม่ยอมให้มันพุ่งลงไปบนโต๊ะโดยง่ายดาย ตวาดก้องพร้อมกับสะบัดดาบฟันไปทันที

อึดใจนั้น ฟันติดต่อกันถึงยี่สิบเอ็ดดาบซ้อนๆ แต่ซีซังฮ้อถึงกับปิดป้องไปได้หมดสิ้น

ร่างกลางอากาศของมัน ควงกระบี่คล่องแคล่วว่องไว ดุจกับเป็นอสรพิษมีชีวิตก็ปาน

จวบจนกระบี่ที่ยี่สิบเอ็ดผ่านพ้น ขณะโต้วเซี่ยเทียนฟันดาบที่ยี่สิบสองไป เท้าข้างหนึ่งของมันก็เหยียบลงบนหน้าโต๊ะแล้ว มันใช้เท้าข้างเดียวทรงร่างไว้ กระโดดโลดแล่นอยู่บนโต๊ะโดยคล่องแคล่วว่องไว กอปรกับกระบี่ที่คล้ายอสรพิษร้าย การจู่โจมของ

โต้วเชี่ยเทียนแม้จะโหมอย่างดุดันเพียงใด ยังคงไม่มีอานุภาพคุกคามซีซังฮ้อแม้สักน้อยนิด

เมื่ออานุภาพดาบของโต้วเชี่ยเทียนชะลอลงไปชั่ววูบ เท้าอีกข้างหนึ่งของมันก็ย่างเหยียบลง พอทรงกายได้มั่น กระบี่ของมันยิ่งปราดเปรียวแคล่วคล่อง ปัดป้องสองดาบของโต้วเชี่ยเทียนแล้ว พลันตวาดก้องดั่งฟ้าร้อง แทงกระบี่เข้าไปในช่องว่างที่มีน้อยนิด

โต้วเชี่ยเทียนมีสายตาแหลมคม พลิกมือฟันดาบออกต้านรับกระบี่ไว้

ดาบกระบี่ปะทะกันเสียงดังสนั่นหวั่นไหว มิได้กระดอนห่างจากกัน เพราะกระบี่อ่อนของซีซังฮ้อพลันม้วนเข้าหากันอย่างไม่คาดหมาย รัดตัวดาบโต้วเชี่ยเทียนไว้ดุจงูร้าย

โต้วเชี่ยเทียนต้องตระหนกจนใจสะท้าน รีบชักดาบกลับมาสุดแรง

ในเวลาแทบพร้อมกัน มือซ้ายซีซังฮ้อพลิกควับ ตบเข้าใส่โต้วเชี่ยเทียนฉาดหนึ่ง

ระยะแม้ใกล้ชิด แต่มิใช่เพียงยื่นมือก็สัมผัสได้ ฝ่ามือนั้นของ

ซีซังฮ้อจึงมิอาจตบถูกตัวโต้วเชี่ยเทียน

พลังฝ่ามือแม้กราดเกรี้ยวดุดัน ยังไม่เพียงพอจะทำอันตรายคนบาดเจ็บได้

โต้วเชี่ยเทียนที่ชำเลืองมองแวบหนึ่ง หน้าพลันเปลี่ยนสีไปทันที

ที่แท้ในง่ามนิ้วมือซ้ายของซีซังฮ้อ ถึงกับมีประกายแวววับอยู่หลายจุด

ฝ่ามือพอตบออก ประกายแวววับนั้นพุ่งวาบ

อาวุธลับ

เสียงอาวุธลับที่แหลมเล็ก ดังขึ้นคุกคามจิตใจ สร้างความตระหนกต่อโต้วเชี่ยเทียนใหญ่หลวงนัก เสียงแผดร้องยังมิทันดังจากปาก ร่างก็มีประกายโลหิตหลายจุดแต้มกระเซ็นออกมา

ระยะที่ใกล้กันเพียงนี้ เมื่อใช้อาวุธจู่โจม จะไม่มีทางหลบหลีกปัดป้องได้ง่ายดายนัก ยิ่งกว่านั้น ดาบในมือโต้วเชี่ยเทียนมิเพียงถูกกระบี่รัดไว้ ร่างยังคงถูกคุกคามความเคลื่อนไหว จึงยิ่งไม่มีปัญญาต่อต้านหลบหลีกอาวุธลับพ้น

อย่าว่าแต่ ซีซังฮ้อมิเพียงจะพลันจู่โจมด้วยไม้ตายเท่านั้น

ตัวมันเองก็มีทีท่าเป็นยอดฝีมืออาวุธลับอันดับเยี่ยมอีกด้วย

อาวุธลับเช่นนี้ ชิ้นเดียวก็เพียงพอแล้ว อย่าว่าแต่ซัดมาหลายชิ้นพร้อมกันเลย แม้นับว่าดาบของโต้วเชี่ยเทียนไม่ถูกกระบี่ซีซังฮ้อม้วนรัดไว้ ยังคงไม่อาจปัดป้องหลบหลีกได้เช่นกัน

อาวุธลับนี้หนักหน่วงรุนแรงยิ่ง ทะลุเสื้อผ้าเข้าไปฝังอยู่ในกล้ามเนื้อจนแนบแน่น

พริบตานั้น โต้วเชี่ยเทียนกลายเป็นร่างชโลมโลหิตไปจริงๆ แล้ว เอวงองุ้มลงทันที กล้ามเนื้อบนใบหน้าก็กระตุกจนบิดเบี้ยว

คราเดียว ถูกอาวุธลับเจ็ดแปดชิ้นพุ่งเข้าใส่ร่าง และยังมีแผลจากกระบี่อีกเจ็ดแปดแผล แม้เป็นร่างหลอมหล่อจากเหล็กไหลยังคงไม่อาจต้านทานได้

สีหน้าโต้วเชี่ยเทียนกลับกลายเป็นเผือดขาวราวซากศพ!

บาดแผลทั้งเจ็ดแปดแห่ง มีโลหิตฉีดเป็นเส้นสายราวเกาทัณฑ์ ชั่วพริบตานั้น โลหิตฉีดจากร่างมาไม่ต่ำกว่าหนึ่งในสามแล้ว

ซีซังฮ้อเมื่อใช้มือซ้ายซัดอาวุธลับมือขวาใช้กำลังออกไปโดยพร้อมเพรียงกัน กระชากอย่างรุนแรงเฮือกหนึ่ง เสียงดังดัง

สนั่น ดาบในมือโต้วเชี่ยเทียนถูกกระชากปลิวออกไป ปักตรึงอยู่บนเพดานห้องที่เป็น "ท้องฟ้า" ในคืนวันเพ็ญ

โต้วเชี่ยเทียนเบิ่งตากลมกว้าง ถลึงจ้องซีซังฮ้อแน่วนิ่ง

ซีซังฮ้อจะฆ่าโต้วเชี่ยเทียนในตอนนี้ ง่ายดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น เพียงเสือกแทงอีกกระบี่เดียวก็ใช้ได้แล้ว แต่มันมิลงมืออีก กลับขวางกระบี่ไว้ที่หว่างอกยืนแน่วนิ่งอยู่บนโต๊ะที่คล้ายศิลา จ้องมองโต้วเชี่ยเทียนด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ดวงตามีประกายเย้ยหยันจนเห็นชัด

แต่ดวงตาโต้วเชี่ยเทียนมีป ายที่สับสนอย่างยิ่ง มิทราบเป็นหวาดกลัว? เป็นสงสัย? หรือเป็นเคียดแค้นรันทด?

พริบตานั้น สีหน้าของมันขาวกว่าเดิมอีกมากหลาย แต่เสื้อในร่างกลับยิ่งแดงฉาน โลหิตหลั่งไหลลงไม่ขาดสาย ชโลมจนเสื้อเปียกชุ่มโชกแล้ว

บรรดาคิบฮ้วยง้อที่ยังโบยบินอยู่ในอากาศของห้อง คล้ายดั่งก็ได้กลิ่นคาวโลหิตนี้เช่นกัน พากันโบยบินลงมาหาโต้วเชี่ยเทียน มีบ้างเกาะอยู่บนร่าง มีบ้างโบยบินวนเวียนอยู่รอบๆข้าง

โลหิตสดๆ ถึงกับมีอานุภาพเย้ายวนต่อพวกมันรุนแรงปานนี้

ได้?

คิบฮ้วยง้อที่เกาะอยู่บนตัวโต้วเซี่ยเทียน ใช่กำลังดูดโลหิตที่หลั่งไหลออกมาจากร่างโต้วเซี่ยเทียนหรือไม่?

กับคิบฮ้วยง้อเหล่านี้ โต้วเซี่ยเทียนไม่มีความรู้สึกใดๆเหลืออยู่แล้ว...

.....

จันทร์กระจ่าง ฟ้าครามใส

ปีกผีเสื้อสีเขียวมรกต ตาผีเสื้อสีแดงฉาน แดงปานโลหิตสดๆจะหยดหยาด

ดอกใบไม้ที่กระจายเกลื่อนไปทั้งพื้น ใบไม้เป็นสีเขียว ดอกเป็นสีเหลือง

ซีซังฮ้อสวมเสื้อยาวสีขาว โต้วเซี่ยเทียนสวมเครื่องแบบขุนนางสีม่วงคล้ำ

ในห้องใต้ดินมีสีสันต่างๆแพรวพราย ขับเน้นกันสวยงามอย่างยิ่ง แต่เป็นความงามที่ลี้ลับน่าสะพรึงกลัว

สีหน้าท่าทีของซีซังฮ้อก็ลี้ลับน่าสะพรึงกลัว โต้วเซี่ยเทียนยิ่งดูยิ่งรู้สึกหวาดหวั่น อ้าปากอยู่หลายครั้งครา แต่ไม่อาจส่งเสียงเลย

สักครึ่งคำ

ซีซังฮ้อกลับเป็นฝ่ายกล่าวก่อน

"เรามิได้อวดโอ่กระมัง?"

"ใช่"

เสียงของโต้วเซี่ยเทียนไม่ดังกังวานดั่งเมื่อครู่อีกแล้ว คนที่เสียโลหิตมากหลายปานนี้ ยังมีกำลังพอจะมาส่งเสียงตอบโต้นับว่าไม่ง่ายดายเลย

ซีซังฮ้อกล่าวต่อไป

"ท่านไม่มีอาวุธ ร่างยังถูกอาวุธลับของเรา ยังสามารถทำอย่างไรได้?"

"รอความตาย"

โต้วเซี่ยเทียนตอนนี้ มีแต่รอความตายอยู่ทางเดียวเท่านั้นจริงๆ

ซีซังฮ้อหัวร่อเสียงสนั่นหวั่นไหวแล้วกล่าว

"แต่ท่านวางใจ เราประกันว่าท่านต้องไม่ตายโดยทรมาน เนื่องเพราะในอาวุธลับของเรา มิได้อาบยาพิษไว้ด้วย"

"เราทราบ อาวุธลับไม่มีพิษ พิษอยู่ในหัวใจท่าน"

"ไร้พิษมิใช่ชายชาตรี"

"เราคิดไม่ออกจริงๆ...มันเป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

"ท่านใกล้จะตายแล้ว ยังถามไปไย?"

"เนื่องเพราะเราใกล้จะตาย จึงต้องถามให้เข้าใจมาจนได้ เราไม่ต้องการตายไปโดยงมๆงายๆไม่รู้สาเหตุ"

ซีซังฮ้อถอนใจกล่าว

"เราทราบความรู้สึกของท่าน แต่เสียดายที่มันมิใช่ความรู้สึกของเรา เพราะตอนนี้ เราไม่มีเวลาเหลืออยู่เท่าใดแล้ว"

"ท่านมีเรื่องจะไปสะสาง?"

"ใช่ จำต้องไปสะสาง"

"เป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

"ท่านไยต้องถามอีก?"

โต้วเซี่ยเทียนอดมิได้ต้องถอนใจยาว ใบหน้าเปลี่ยนจากซีดขาวมาเป็นเขียวแล้ว ร่างได้เริ่มสายไปมาเบาๆ ทราบว่าตัวเองเสียโลหิตมากเกินไป สติเริ่มเลอะเลือนจนเคลิบเคลิ้มทีละน้อย

โต้วเซี่ยเทียนพลันกัดริมฝีปากสุดแรง ผิวหนังถูกกัดขาดโลหิตหลั่งไหลลงเป็นทาง

โลหิตไหลจากริมฝีปากเข้าไป ไหลผ่านซอกฟันเข้าในลำคอของมัน

มันยังรู้สึกมีความเจ็บปวดเหลืออยู่ แต่ไม่รุนแรงเท่าใด แต่ก็บันดาลให้สติของมันแจ่มใสคืนมา มันกลืนโลหิตสดๆอีกนั้น รวมสมาธิเพ่งตามองไป

พอมองก็ต้องใจหายวาบ

กระบี่ซีซังฮ้อถูกยกขึ้นอีกคราแล้ว

เสียงควับดังแหลมเล็ก กระบี่แทงปราดมาดั่งสายฟ้าแลบ

โต้วเซี่ยเทียนเบิ่งตามองกระบี่ที่แทงเข้าใส่ โดยไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวเลย

โต้วเซี่ยเทียนมิใช่ไม่รู้จักหลบหลีก และมิใช่ไม่สามารถหลบหลีก แต่มันที่สูญสิ้นหวังแล้ว ทราบว่าแม้หลบกระบี่นี้พ้น ไม่แน่จะหลบกระบี่ที่สองพ้น ในที่สุดยังคงต้องตายในคมกระบี่ของซีซังฮ้ออยู่นั่นเอง

ดังนั้น จึงพาลทอดทิ้งการดิ้นรนหลบหลีก

ซีซังฮ้อมิได้แยแสสนใจ ยิ่งมิได้หยุดกระบี่มันไว้ แสดงแน่ชัด มันตกลงใจแน่วแน่ ต้องสังหารโต้วเซี่ยเทียนให้ได้

เมื่อกระบี่พุ่งวาบดุจสายฟ้าแลบ ย่อมสัมผัสเป้าในพริบตานั้น...กระบี่ของมันแทงเข้าในทรวงอกของโต้วเซี่ยเทียน

โลหิตสาดกระจาย แต่มีจำนวนไม่มากนัก

คล้ายโลหิตในร่างของโต้วเซี่ยเทียนมีเหลืออยู่ไม่มากแล้ว พริบตานั้นรู้สึกคล้ายมีเข็มน้ำแข็งเล่มหนึ่งแทงเข้าใส่ทรวงอกของมัน โลหิตที่ยังมีหลงเหลือคล้ายได้เริ่มแข็งตัวขึ้นมาทีละน้อย

จากนั้น สติของมันยิ่งเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน แต่ยังมีความรู้สึกเจ็บปวดอยู่บ้าง

ความรู้สึกเจ็บปวด พลันถูกความรู้สึกเดือดดาลเสริมทดแทน มันพลันร้องสุดเสียง

"เราตายตาไม่หลับ"

เสียงร้องพอดัง ร่างล้มฮวบลงไป

ซีซังฮ้อชักกระบี่ออกมา เพราะโต้วเซี่ยเทียนความจริงไม่มีกำลังยืนหยัดทรงกายอยู่แล้ว เท่าที่ยังยืนได้เป็นเพราะมีกระบี่ซีซังฮ้อแทงค้ำไว้ดอก

โต้วเซี่ยเทียนมิได้ตายไปทันที

กระบี่นั้นของซีซังฮ้อมิใช่แทงเข้าใส่ที่สำคัญ ใช่หรือไม่ว่า

พริบตานั้นมันพลันเปลี่ยนความคิด ไม่ต้องการให้โต้วเชี่ยเทียนตายตาไม่หลับ จึงไว้น้ำใจในปลายกระบี่ หมายจะบอกความลับที่โต้วเชี่ยเทียนต้องการทราบ?

โต้วเชี่ยเทียนมีสติฟื้นคืนมาในเวลารวดเร็วยิ่ง พอลืมตาก็เห็นซีซังฮ้อยังยืนอยู่ในที่เดิม แต่มือซ้ายมีกล่องเหล็กใบเล็กๆ นิ้วชี้ นิ้วกลาง หัวแม่มือข้างขวา คีบเข็มเงินที่ยาวห้าหกนิ้วอยู่เล่มหนึ่ง

เข็มเงินเมื่อกระทบ "แสงจันทร์" เป็นประกายระยิบระยับ ปลายเข็มเรียวแหลม แต่หัวเข็มกลับใหญ่ผิดส่วนจนน่าประหลาดยิ่ง

เข็มนี้มีคุณประโยชน์ใดกันแน่?

ซีซังฮ้อนำเข็มเช่นนี้มาแสดงในเวลาเช่นนี้ ด้วยความมุ่งหมายใดกัน?

โต้วเชี่ยเทียนเบิ่งตามองซีซังฮ้อแน่วนิ่ง ดวงตาที่ขุ่นมัวมีประกายงุนงงสงสัยจนเห็นชัด

ซีซังฮ้อกำลังหัวร่อ แต่เป็นการหัวร่อที่ขู่ขวัญผู้คนจนขนลุกเกรียว

โต้วเซี่ยเทียนตะเกียกตะกายหมายลุกขึ้นนั่ง แต่ไม่มีปัญญาเงยศีรษะตลอดมา รู้สึกอ่อนล้าจนระโหยโรยแรง

ขณะเวลานั้นเอง มันรู้สึกโลหิตที่เหลืออยู่ในร่างคล้ายถูกสูบออกไปตลอดเวลา จนกล้ามเนื้อทุกส่วนสัดกระตุกถี่เร็ว

ใน "ท้องฟ้า" มีคิบฮ้วยง้อโบยบินอยู่เพียงสิบกว่าตัว อื่นๆ หายไปที่ใดกัน?"

"...ใช่เกาะอยู่บนร่างเรา ดูดโลหิตของเรา แทะกินนื้อหนังของเรา?"

โต้วเซี่ยเทียนพยายามรวบรวมกำลังที่หลงเหลือเงยหน้าขึ้นจากพื้น

ทั้งร่างของมัน มีคิบฮ้วยง้อเกาะอยู่จนเต็มจริงๆ ตลอดร่างเป็นสีเขียวสดใส ประกายสีแดงมากมาย

ปีกคิบฮ้วยง้อสีเขียว ตาคิบฮ้วยง้อสีแดง!

ในร่างของมันถึงกับยังมีเข็มเช่นเดียวกับที่มือซีซังฮ้อคีบอยู่อีกสิบกว่าเล่ม

ทางหัวเข็มเงิน มีโลหิตสายหนึ่งฉีดออกมาดุจกับน้ำพุ แสดงแน่ชัด เข็มเงินนี้กลวงกลาง พอแทงเข้าไปในกล้ามเนื้อ โลหิตใน

กล้ามเนื้อก็ฉีดออกมาจากรูเข็ม

รูเข็มแม้ไม่ใหญ่ แต่โลหิตในร่างโต้วเชี่ยเทียนกลับเหลือน้อยอยู่แล้ว เข็มสิบกว่าเล่มที่แทงลงไป สูบโลหิตออกมาโดยพร้อมกัน ไม่ยากที่จะสูบโลหิตในร่างโต้วเชี่ยเทียนให้แห้งโดยเร็ว

ใบหน้าโต้วเชี่ยเทียนบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ พยายามตะเกียกตะกายเต็มที่ หมายชักเข็มบนร่างออกมาเพราะไม่พอใจตายในสภาพเช่นนี้

แต่มันกลับเพียงสามารถเคลื่อนไหวใบหน้าเท่านั้น สองมือคล้ายดั่งชาด้านไปแล้ว ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งมันอีกเลย

ทรวงอกกับเท้าก็เป็นเช่นกัน กระทั่งหันเหียนพลิกร่างก็ยังไม่สามารถ มันจึงต้องถอนใจเบาๆ กระทั่งเรี่ยวแรงที่พอเงยหน้าขึ้นมา พลอยสูญสลายไปกับการทอดถอนใจนี้

ซีซังฮ้อดูออกว่าโต้วเชี่ยเทียนกำลังกระเสือกกระสนดิ้นรนอยู่ จึงถามไป

"ท่านไม่ยอมตายไปในสภาพนี้?"

โต้วเชี่ยเทียนหอบหายใจส่งเสียงแหบพร่า

"ผู้ยอมต้องเป็นเดียรัจฉาน"

"ความเป็นจริง ตายในสภาพนี้ก็ไม่มีที่ใดเลวร้าย เราประกันท่านตายโดยไม่ทุกข์ทรมานนัก"

"ท่านไฉนไม่ยินยอมให้เราตาย โดยรวบรัดตัดความกว่านี้?"

"ท่านหวังจะตายให้รวบรัดตัดความ?"

"นี่เป็นความหวัง เพียงประการเดียวของเรา และเป็นความหวังครั้งสุดท้ายด้วย"

ซีซังฮ้อครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ฟังท่านว่าดั่งนี้ หากไม่ให้ความรวบรัดตัดความแก่ท่านออกจะอำมหิตเกินไปอยู่"

"อย่างนั้นจงรีบลงมือมา"

ใบหน้าของโต้วเซี่ยเทียนบิดเบี้ยว จนไม่คล้ายเค้าของมนุษย์แล้ว การที่มีโลหิตหลั่งไหลออกจากร่างนี้ มิใช่เป็นความรู้สึกที่น่าทนทานเลย

การตายเยี่ยงนี้แม้ไม่ทุกข์ทรมานนัก แต่ต้องมิใช่สบายโดยเด็ดขาด

ซีซังฮ้อจ้องมองดูมัน พลันหัวร่อกล่าว

"แต่เมื่อเช่นนั้น ก็ไม่คล้ายแล้ว"

"ไม่คล้ายกระไร?"

สายตาซีซังฮ้อเบือนไปที่ฝูงคิบฮ้วยง้อพลางตอบ

"ไม่คล้ายตายไปกับการถูกคิบฮ้วยง้อดูดโลหิต"

โต้วเซี่ยเทียนจึงเข้าใจความนัยมาได้ ร้องเสียงแหบแห้ง

"ท่านปล่อยโลหิตจากร่างเราไป เพราะสาเหตุนี้นี่เอง?"

"ถูกแล้ว"

"ท่าน...มีความคิดอย่างไรกันแน่?"

"ไม่มีใด เพียงแต่ต้องการให้ผู้อื่นเชื่อ ท่านถูกฝูงคิบฮ้วยง้อดูดโลหิตจนแห้งร่างตายไป"

โต้วเซี่ยเทียนครุ่นคิดแล้วถอนใจส่งเสียง

"คิดได้รอบคอบยิ่ง"

"กล่าวประเสริฐ"

"ตอนนี้โลหิตในร่างของเรา น่ากลัวเหลืออยู่ไม่เท่าใดแล้ว แม้ท่านลงมือในตอนนี้ ก็มิใช่เร็วเกินไปเลย"

ซีซังฮ้อพลันหัวร่อกล่าว

"ก็ได้ ส่งเสริมให้ท่านสมใจ

มือขวาของมันสะบัดวูบ เข็มเงินที่คีบอยู่ในสามนิ้ว พุ่งปราด

มาดั่งสายฟ้า

ประกายแวววับวูบขึ้นแวบเดียว เข็มเงินเล่มนั้นปักไปในหว่างคิ้วโต้วเชี่ยเทียนอย่างแม่นยำ

เข็มเดียวสะบั้นชีวิต!

โต้วเชี่ยเทียนมิได้หลบหลีกเลย แต่ใบหน้าถึงกับคล้ายมีรอยยิ้มเล็กน้อย

มันแย้มยิ้มต้อนรับความตาย

ในสภาพเช่นนี้ สามารถตายเร็วได้อีกเล็กน้อย สำหรับกับโต้วเชี่ยเทียนแล้ว นับเป็นเรื่องที่ควรค่าให้ปีติอยู่ แต่ดวงตาของมันกลับมิได้หลับลง ยังคงเบิ่งจนกลมกว้าง และไม่มีประกายขุ่นมัวราวปลาตายไปแล้วเป็นที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งนัก

ซีซังฮ้อถึงกับไม่มีความหวั่นไหวสักน้อยนิด ยังคงจับตามองตาของโต้วเชี่ยเทียนแน่วนิ่งตลอดเวลา กระทั่งหัวร่อออกมาแล้วส่งเสียง

"ท่านตอนนี้สมใจดั่งหวังแล้ว ไฉนยังตาไม่หลับอีก?"

ปิศาจทวงสมบัติ

ลมกระโชกพัด ละอองฝนโปรยปราย

เซี้ยฮู่ฮวย โป้วเปีย เอี้ยคุน ทั้งสาม เมื่อมาถึงห้องโถงใหญ่ของจวนข้าหลวง เกาเทียนลกกับเอี้ยสิ่ง รอคอยอยู่ในห้องโถงก่อนแล้ว

นอกจากเกาเทียนลก ในห้องโถงใหญ่ยังมีอีกสามคน

สองคนแต่งกายเป็นทหารองครักษ์ ยืนพิทักษ์อยู่ซ้ายขวาของเกาเทียนลก ทั้งสองคือคนสนิทคู่ใจของเกาเทียนลกนั่นเอง

ส่วนอีกผู้หนึ่ง สวมเสื้อยาวเป็นแพรพรรณสูงค่า แต่งกายเช่นดั่งกงจื้อผู้สูงศักดิ์ แต่ยังสวมกุยเล้ยอยู่ใบหนึ่ง

กุยเล้ยปีกกว้างของคนผู้นั้น ยังมีป่านบางห้อยลงมาเป็นชายอยู่อีกชั้นหนึ่ง

ใบหน้าคนผู้นั้น ถูกป่านบางบดบังจนไม่อาจเห็นชัดตา เงาของปีกกุยเล้ยก็เป็นอุปสรรคอีกชั้นหนึ่งท่ามกลางแสงไฟ ดูไปเป็นเร้นลับผิดธรรมดา

มันเป็นผู้ใดกันแน่? ใช่เล้งเง็กปอหรือไม่?

ปฏิสันถารตามมารยาทกับเกาเทียนลกแล้ว เมื่อทรุดกายนั่ง เกาเทียนลกเบือนสายตาไปที่คนเสื้อแพรพลางกล่าว

"ท่านผู้นี้ก็คือเล้งเง็กปอกงจื้อ"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อด้วยน้ำเสียงและสีหน้าคลางแคลงสงสัยอย่างยิ่ง เพราะใบหน้าคนผู้นั้นถูกปิดอยู่หลังผ้าป่านอีกชั้นหนึ่ง ใช่เล้งเง็กปอตัวจริงหรือไม่? เซี้ยฮู่ฮวยมิกล้าแน่แก่ใจเลยจริงๆ

และเซี้ยฮู่ฮวยก็มิคุ้นเคยกับเล้งเง็กปออีกด้วย

เกาเทียนลกหันกล่าวกับเล้งเง็กปอ

"เล้งกงจื้อใช่ยังมีความทรงจำต่อตัวเซี้ยเฮียท่านนี้บ้าง?"

เล้งเง็กปอผงกศีรษะตอบ

"ความทรงจำของข้าพเจ้าดียิ่งเสมอมา โดยเฉพาะกับคนมีชื่อนอกจากไม่มีโอกาสได้เห็น มิเช่นนั้น ต้องสนใจสังเกตเป็นพิเศษ ...เซี้ยเฮียเป็นคนมีชื่อของบรรดาผู้มีชื่อในแผ่นดินยุคนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มกล่าว

"เล้งเฮียไยมิใช่เช่นกัน?"

"ตอนนี้ศีรษะข้าพเจ้าสวมกุยเล้ยไม้ไผ่ เบื้องหน้ายังมีป่านคลุมอยู่อีก ดังนั้นเซี้ยเฮียจึงไม่อาจแน่แก่ใจ?"

เซี้ยฮู่ฮวยรับคำ เล้งเง็กปอกล่าวต่อ

"มาตรว่าถอดกุยเล้ยออก เซี้ยเฮียก็ไม่แน่สามารถจำข้าพเจ้าได้"

"ความทรงจำของข้าพเจ้า เชื่อว่าไม่ด้อยกว่าท่าน"

เล้งเง็กปอทราบว่า บอกไปเซี้ยฮู่ฮวยก็ต้องไม่เข้าใจ จึงยกมือจับที่ปีกกุยเล้ยช้าๆ

เกาเทียนลกขมวดคิ้วแนบแน่น เอี้ยสิ่งนั้นเบือนหน้ามาครึ่งหนึ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยต่างเห็นชัดตา จึงรู้สึกประหลาดใจ ต้องจับตามองดูมือที่กุมปีกกุยเลี้ยของเล้งเง็กปอแน่วนิ่ง

กุยเลี้ยพอถูกถอดออกจากศีรษะ ใบหน้าเล้งเง็กปอจึงปรากฏอยู่ในแสงโคมไฟชัดเจน

หัวใจเซี้ยฮู่ฮวยคล้ายดั่งถูกโบยอย่างหนักหน่วงไปแส้หนึ่ง กล้ามเนื้อทั้งร่างคล้ายหดตัวมาทีละน้อย

เอี้ยคุนอ้าปากจะร้องคำ "ปิศาจ" แต่ยังรู้ตัวกลั้นไว้ทัน

ใบหน้าที่ปรากฏอยู่ในแสงไฟของเล้งเง็กปอ นับว่ามิใช่ใบหน้ามนุษย์เลย

และไม่คล้ายใบหน้าปิศาจ!

ใบหน้าปิศาจที่คนวาดกัน อย่างน้อยยังน่าดูกว่าใบหน้ามันอีกสิบเท่า

มันเป็นใบหน้าที่คล้ายแตงโมเน่า...นั่นเป็นเพียงคำเปรียบธรรมดา

แตงโมเป็นสีแดง แต่ใบหน้าเป็นสีขาว

ที่ขู่ขวัญผู้คนให้ขนลุกเกรียว คุกคามคนให้ขยะแขยง เป็นใบหน้าสีขาวซีดชาด้าน ไม่มีคิ้ว ไม่มีหนวดเครา ดวงตาไม่โตใหญ่เทียบเท่า หางตาซ้ายปริขาดยาวเป็นร่องลงไปที่โหนกแก้ม ร่องนั้นก็ตื้นลึกไม่เทียบเท่า ส่วนลึกนั้น สามารถเห็นกระดูกขาวโพลง

ตาขวายังคล้ายมนุษย์อยู่บ้าง แต่ตาซ้ายไม่คล้ายกระไรเลย นัยน์ตาเป็นสีขุ่นขาวดุจกับยัดหินขาวไว้ก้อนหนึ่ง

จมูกเพียงเหลือโพรงสีดำสองโพรง ริมฝีปากเขยินขึ้นกว่าครึ่งข้างซ้ายแหว่งหายไปหย่อมใหญ่ ที่รอยแหว่งเป็นฟันสีเหลืองซีดแต่หักไปร่วมครึ่งแล้ว

ศีรษะก็มีร่องอยู่สายหนึ่ง คล้ายพร้อมที่จะแบะออกเป็นสองเสี่ยงทุกเวลาก็ปาน ครึ่งเสี่ยงหน้ายังมีผมประปรายอยู่หลายเส้น

ศีรษะเช่นนี้ หากยังมีคนเข้าใจว่าเป็นศีรษะมนุษย์ สมองของคนผู้นั้นน่ากลัวต้องมีปัญหา

แต่สมองของพวกเซี้ยฮู่ฮวยต่างไม่มีปัญหา และปากของคนผู้นั้นยังตอบโต้วาจากับพวกมัน พวกมันไม่เห็นว่าเป็นศีรษะมนุษย์ก็ไม่ได้แล้ว

พลันมาเห็นศีรษะเช่นนี้ เชื่อแน่ว่าทุกผู้คนต้องตระหนกจน

สะดุ้งเฮือกใหญ่ทีเดียว

เซี้ยฮู่ฮวยก็มิได้นอกเหนือจากกฎเกณฑ์นี้

เล้งเง็กปอลูบร่องบนศีรษะพลางกล่าว

"ความจริงที่นี้ได้ใช้ด้ายเย็บไว้ แต่ภรรยาของเรากลับมีความเห็น ไม่เย็บจะน่าดูกว่า ดังนั้น เราจึงเราะด้ายทิ้ง"

เซี้ยฮู่ฮวยสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง ร้องอ้อเบาๆ เล้งเง็กปอหัวร่อเบาๆ กล่าวต่อ

"ก่อนนี้เซี้ยเฮียใช่เคยเห็นเรามีสารรูปเช่นนี้มา?"

มันไม่หัวร่อยังพอทำเนา เมื่อหัวร่อ ริมฝีปากก็แยกออกจากกัน เนื้อสีขาวซีดซาด้านย่นซับซ้อน คล้ายดั่งจะร่วงหล่นลงมาก็ปาน

เซี้ยฮู่ฮวยอนาถใจจนไม่อาจทนดู ต้องถอนใจตอบ

"ไม่คล้ายเช่นนี้"

"เซี้ยเฮียแปลกหน้าไม่รู้จักเค้าของเราแล้ว?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ปฏิเสธ เล้งเง็กปอกล่าวต่อ

"เมื่อเช่นนี้ เซี้ยเฮียย่อมต้องคลางแคลงสงสัย เราจะใช่เล้งเง็กปอตัวจริงหรือไม่?"

"เป็นที่ยากจะไม่มีความรู้สึกเช่นนี้ได้"

"โชคดีที่เรายังพอมีวิธี ยืนยันศักดิ์ศรีของเราได้"

"วิธีใด?"

วาจาเซี้ยฮู่ฮวยมิทันขาดคำ มือซ้ายเล้งเง็กปอก็รูดเสื้อท่อนบนลงมาไว้ที่เอว

มันมิได้สวมชุดชั้นใน พอเสื้อถูกรูดลง กล้ามเนื้อครึ่งท่อนจึงปรากฏออกมาในแสงไฟ

กล้ามเนื้อมันจึงคล้ายเป็นกล้ามเนื้อมนุษย์ธรรมดา บนกล้ามเนื้อมีรูปมังกรอยู่สามตัว

รอยสักรูปมังกรที่แยกเขี้ยวกางเล็บมีสีสันต่างๆ สักอยู่ในตำแหน่งแห่งที่ผิดกัน สภาพของมังกรทั้งสามก็ผิดกัน แต่ล้วนเป็นฝีมือเยี่ยมยอดจนคล้ายมีชีวิต

เล้งเง็กปอลดสายตาดูรอยสักมังกรของมันแล้วกล่าว

"เราอยู่ในอันดับสาม ดังนั้น ชนชาวนักเลงจึงเรียกเราเป็นเล้งซากงจื้อ ดังนั้น เราจึงให้ผู้คนสักมังกรสามตัวอยู่ในร่างเรา และเราก็พอใจมังกร (เล้ง...หมายถึงมังกร) อย่างยิ่งด้วย มังกรสามตัวนี้ สักจากฝีมือของเซี้ยฮูหยินในนครหลวง แต่รูปมังกรกลับเป็นเราคิดวาดขึ้นเอง"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"เซี้ยฮูหยินมีฝีมือสักที่เลื่องลือไปทั่วทั้งนครหลวง ฟังว่าไม่มีผู้ใดในแดนดินทัดเทียมได้"

เล้งเง็กปอกล่าวด้วยความกระหยิ่มภาคภูมิ

"อาคัยรอยสักมังกรสามตัวที่มีมานานเจ็ดแปดปีแล้ว ต้องพอยืนยันศักดิ์ศรีของเราได้แล้วกระมัง?"

เซี้ยฮู่ฮวยอึ้งเป็นครู่หนึ่ง ซึ่งตอนนั้นเล้งเง็กปอได้สวมเสื้อของมันเรียบร้อยอีกแล้ว เซี้ยฮู่ฮวยจึงกล่าว

"เท่าที่ข้าพเจ้าทราบมา เล้งเฮียมิเพียงมีวิชาหมัดกระบี่ที่เลอเลิศสุดสูงเท่านั้น ยังเชี่ยวชาญการใช้อาวุธลับสิบสองกระสวยพรากวิญญาณ สามารถใช้ได้ถึงระดับเลอเลิศครอบคลุมแผ่นดินแล้ว"

"นั่นเป็นสหายในวงพวกนักเลงเยินยอข้าพเจ้า"

วาจาพอขาดคำ ในมือของมันมีกระสวยทองเพิ่มมาอีกสิบสองตัวทันที เซี้ยฮู่ฮวยมองปราดไปแล้วผงกศีรษะกล่าว

"เป็นกระสวยพรากวิญญาณที่เล่าลือกันจริงๆ!"

"เซี้ยเฮียอาคัยเค้ามูลใดระบุแน่แก่ใจ นี่เป็นกระสวยพราก

วิญญาณ?"

"ครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเห็นท่านใช้ เป็นท่านกำลังประลองฝีมือกับสองผู้กล้าโง้วเนี่ย

เล้งเง็กปอครุ่นคิดแล้วกล่าว

"ตอนนั้นเราจำได้ มันสองพัวพันมิยอมเลิกรายุติ สุดท้ายยังใช้อาวุธลับมาอีก เราในยามมีโทสะ จึงได้กำนัลกระสวยให้แก่พวกมันคนละตัว"

"ข้าพเจ้าแม้ไม่มีความสามารถ ผ่านตาแล้วจดจำได้มิลืมเลือน แต่กับของที่พิเศษเหนือธรรมดา อย่างไรก็มีความทรงจำที่ลึกซึ้งกว่า"

"ท่านเคยสนใจสังเกต ข้าพเจ้าใช้อาวุธใดหรือไม่?"

"กระบี่มังกร"

วาจาเซี้ยฮู่ฮวยพอเปล่งไป ในมือเล้งเง็กปอก็มีกระบี่ยาวเพิ่มมาอีกเล่มหนึ่ง กระบี่นี้ออกจะแคบกว่าธรรมดาเล็กน้อย สันกึ่งกลางกระบี่ทั้งสองข้างต่างสลักเป็นรูปเกล็ดมังกร วูบวาบแวววับในแสงโคมไฟ ดุจกับมีชีวิตก็ปาน

เซี้ยฮู่ฮวยเพียงเหลือบมองปราดเดียวก็ผงกศีรษะช้าๆ เล้ง

เง็กปอถามทันที

"เซี้ยเฮียตอนนี้ยังสงสัยกระไรอีกหรือไม่?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะปฏิเสธ แล้วย้อนถาม

"หน้าท่านไฉนกลับกลายเป็นสภาพนี้?"

เล้งเง็กปอสวมกุยเล้ยช้าๆ พลางตอบ

"ในความเห็นของท่าน มันเป็นขึ้นเพราะสาเหตุใด?"

"ใช่ยาพิษหรือไม่?"

"สายตายอดเยี่ยม"

"ยาพิษใดจึงร้ายกาจปานนี้?"

"โจ้วตั๊กซั่ว (ผงเบญจพิษ)"

เซี้ยฮู่ฮวยตระหนกจนโพล่งไป

"โจ้วตั๊กซั่ว (ยาผงเบญจพิษ) ของตั๊กท้งจื้อ (ทารกพิษ) ?"

"ถูกแล้ว"

"มิน่าเล่า"

"ถูกโจ้วตั๊กซั่วเป็นต้องตายแน่นอน เราถึงกับสามารถรักษาชีวิตไว้ได้ นับเป็นบุญวาสนาที่สุดสูงแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ เล้งเง็กปอกล่าวต่อ

"มันทำลายใบหน้าเรา เราคร่ำชีวิตมันชดใช้ การแลกเปลี่ยนครานี้ก็ไม่นับว่าเสียเปรียบนัก เพียงแต่เราคิดไม่ถึง ใบหน้าจะกลับกลายเป็นสารรูปเช่นนี้"

เกาเทียนลกตัดบทโดยเปลี่ยนเรื่อง

"เล้งกงจื้อมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ที่ชุยปักไฮ้ระบุให้ท่านเป็นทายาทรับมอบทรัพย์สมบัติของมัน?"

เล้งเง็กปอตอบ

"ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจยิ่ง เพราะข้าพเจ้ากับชุยปักไฮ้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เพียงเคยเห็นมันในถนนมาสองครั้ง และก็เป็นผู้อื่นชี้บอกให้ดูจึงทราบ ดังนั้น จึงได้รีบมาเพื่อดูเหตุเลศนัย... พินัยกรรมมันว่าอย่างไร?"

เอี้ยสิ่งชิงเป็นผู้ตอบ

"พินัยกรรมเขียนไว้ชัดเจนยิ่ง หลังจากมันตายแล้ว ทรัพย์สมบัติที่มี ล้วนมอบให้สามคนรับไปเฉลี่ยในจำนวนเท่ากัน"

"ยังมีอีกสองคนเป็นผู้ใด?"

"จูเฮี้ยบ ง่วนเกี้ยมเพ้ง"

"ทั้งสองล้วนเป็นสหายรักยิ่งของเรา แต่เสียดายที่ตายกัน

หมดสิ้นแล้ว"

เอี้ยสิ่งสวนคำ

"ได้ร่องรอยคนร้ายที่ลอบสังหาร ง่วนเกี้ยมเพ้งหรือไม่?"

เล้งเง็กปอสั่นศีรษะปฏิเสธแล้วพลันถาม

"หากพวกเราทั้งสามต่างเคราะห์ร้ายตายไปหมดสิ้น?"

เกาเทียนลกเป็นผู้ตอบ

"มอบให้แก่บุตรหลาน"

"ทั้งสองที่ตายต่างไม่มีบุตรหลาน"

"ขอเพียงท่านยังมีชีวิตก็ใช้ได้แล้ว"

"หรือสมบัติทั้งมวลของชุยปักไฮ้ มอบให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับคนเดียว?"

เกาเทียนลกผงกศีรษะรับคำ เล้งเง็กปองุนงงวูบจึงหัวร่อกล่าว

"โชคดีที่ข้าพเจ้าเพิ่งทราบในตอนนี้ มิเช่นนั้น การตายของสองคนนั้น น่ากลัวข้าพเจ้าไม่อาจบ่ายเบี่ยงเลี่ยงมลทิน"

เกาเทียนลกหัวร่อเบาๆ เล้งเง็กปอถามอีก

"หากกระทั่งข้าพเจ้าก็ตายไป สมบัติของชุยปักไฮ้จะจัดการ

สถานใด?"

"มอบให้แก่สหายรักของมัน..."

มิทันจบคำ เล้งเง็กปอเบือนสายตาไปที่เซี้ยฮู่ฮวยแล้วสวนขึ้น

"ใช่เซี้ยเฮียหรือไม่?"

เกาเทียนลกรับแล้วกล่าวถาม

"ท่านก็ทราบทั้งสองเป็นสหายรักกัน?"

เล้งเง็กปอรับคำหนักแน่น เกาเทียนลกจึงกล่าว

"เซี้ยเฮียก็เพิ่งได้อ่านพินัยกรรมของซุยปักไฮ้ เมื่อสองวันก่อนนี่เอง"

"กระนั้น?"

เล้งเง็กปอกล่าวด้วยน้ำเสียงที่คล้ายมิใคร่เชื่อถือนัก เซี้ยฮู่ฮวยย่อมฟังออก จึงกล่าวขึ้นทันที

"ท่านสงสัยข้าพเจ้าเป็นผู้ทำร้ายง่วนเกี้ยมเพ้งกับจูเฮี้ยบ?"

"ไม่มีเรื่องเช่นนั้น จูเฮี้ยบป่วยตายไปจริงๆ ตอนมันตายพวกเรายังเฝ้าอยู่ข้างเตียงเลย สำหรับง่วนเกี้ยมเพ้ง ด้วยพลังของเซี้ยเฮีย ไม่จำเป็นจะต้องลอบประทุษทางด้านหลังเลย"

เซี้ยฮู่ฮวยยิ้มเล็กน้อย แต่เล้งเง็กปอกลับถอนใจกล่าว

"ชุยปักไฮ้มาทิ้งพินัยกรรมเช่นนี้ นับว่าไม่มีเหตุผลเลยจริงๆ"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อเป็นทีสงสัย เล้งเง็กปอจึงอธิบาย

"พินัยกรรมไม่สมควรเขียนเช่นนี้ ควรจะกลับจากท้ายมาเป็นต้น"

เซี้ยฮู่ฮวยยังคงร้องอ้อด้วยความสงสัย เล้งเง็กปอจึงอธิบาย

"หมายความ พินัยกรรมของมันควรเขียนเช่นนี้ คือหลังจากมันตายไป สมบัติทั้งมวลล้วนมอบให้แก่เซี้ยเฮีย หากแม้นเซี้ยเฮียบังเอิญมีเคราะห์กรรมใด จึงให้เรากับพวกง่วนเกี้ยมเพ้งรับมาแบ่งปันกัน"

เซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้ออีกครั้ง เล้งเง็กปอกล่าวต่อไป

"เมื่อเช่นนี้ ตอนนี้เราอย่างน้อยที่สุด ยังคงไม่มีอันตรายใดให้หวั่นวิตก"

"ท่านหวั่นวิตกว่า ข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่สมบัติของชุยปักไฮ้ประทุษร้ายหมายชีวิตท่านเพื่อฮุบสมบัตินี้ไว้เอง?"

เล้งเง็กปอรับคำเสียงหนักๆ แต่เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มกล่าว

"สมบัติเหล่านั้นข้าพเจ้ายังไม่แยแสในสายตาดอก"

เล้งเง็กปอแค่นหัวร่อเป็นทีไม่เชื่อ

เมื่อเล้งเง็กปอทราบจากปากคำเอี้ยสิ่ง สมบัติของซุยปักไฮ้เป็นอัญมณี และทองคำเจ็ดหีบใหญ่ จึงขมวดคิ้วถาม

"เงินทองเพชรพลอยเหล่านั้นซ่อนอยู่ในที่ใด?"

เอี้ยสิ่งชิงตอบขึ้น

"ห้องใต้ดินที่จู้ป้อแจ ทางเข้ามีกลไกกับดักอันร้ายแรงยิ่ง และมีเพียงเซี้ยฮู่ฮวยสามารถเปิดปิดกลไกของอุโมงค์ที่ทอดสู่ห้องลับเท่านั้น"

คำบอกเล่านี้ ยิ่งสร้างความหวั่นวิตกต่อเล้งเง็กปอกว่าเดิม จึงเสนอ ในเมื่อมันเป็นผู้ได้รับมอบสมบัติ ย่อมมีสิทธิ์ไปตรวจดูหีบสมบัติในค่ำคืนนี้เลย

เกาเทียนลกไม่อาจคัดค้าน จึงขอติดตามไปเป็นสักขีพยาน

โต้วเชี่ยเทียนไม่อยู่ หายไปตั้งแต่กลางวันโดยไม่มีข่าวใดสะท้อนมา เกาเทียนลกจึงระบุ ให้เอี้ยสิ่งกับเอี้ยคุนสองคนติดตามไป โดยมีเซี้ยฮู่ฮวยเป็นผู้เปิดปิดกลไกดั่งเดิม

ภายใต้การนำของเซี้ยฮู่ฮวย ทุกผู้คนต่างพากันเข้าไปในห้องใต้ดินได้โดยปลอดภัย

แต่ทว่า พอเซี้ยฮู่ฮวยย่างเท้าแรกเข้าไปในห้อง ต้องหยุดยืน

ขมวดคิ้วนิ่วหน้าทันที

หีบใส่เงินทองอัญมณียังคงอยู่ที่เดิม แต่ทว่า จำได้แม่นยำตอนก่อนจะกลับออกไป เอี้ยสิ่งเป็นผู้สวมกุญแจทองเหลืองทุกหีบไว้ในสภาพเดิม ตอนนี้กุญแจกลับร่วงหล่นอยู่บนพรมปูพื้น เอี้ยสิ่งต้องร้องเสียงประหลาดพิกล วิ่งปราดเข้าไปโดยเร็ว

จากการลนลานเปิดฝาหีบ ทุกหีบล้วนว่างเปล่า ไม่มีกระทั่งเศษเงินเศษอัญมณี สร้างความตื่นตระหนกต่อเอี้ยสิ่งจนยืนตัวแข็งอยู่ในที่นั้น

หลายวันนี้ มีเอี้ยคุนติดตามเซี้ยฮู่ฮวยอยู่แทบทุกฝีก้าว และในห้องหนังสือซึ่งเป็นปากทางลงสู่ห้องใต้ดิน ยังมีสี่คนของกรมเมืองที่เปรื่องปราดหลักแหลม ฝีมือสูงส่งไม่น้อยเฝ้าอยู่ตลอดเวลา อัญมณีเหล่านี้ไฉนมีปีกโบยบินหายสาบสูญได้?

สายตาทุกผู้ทุกคน ต่างจับมองอยู่บนหีบเปล่าทั้งเจ็ดใบจนตะลึงลาน ไม่มีเสียงว่ากล่าว ไม่มีการเคลื่อนไหว มีแต่เสียงลมหายใจกระชั้นถี่เร็วเท่านั้น

มิทราบเนิ่นนานปานใด จึงมีผู้ทำลายความเงียบวังเวงนี้ มันคือ เล้งเง้กปอ

คำแรกของมันก็ถาม

"อัญมณีเล่า? เงินแท่งทองแท่งเล่า? ตอนนี้อยู่ที่ใด?"

เสียงของมันกระชั้นและแหลมเล็ก กระจายไปทั่วทั้งห้องลับดุจเป็นเกาทัณฑ์พุ่งอยู่

ผู้คนทั้งหลายต่างสะดุ้งรู้ตัว เอี้ยสิ่งเป็นคนแรกที่ตอบโดยกรีดมือวาดเท้าเปะปะวุ่นวายไปยังหีบเหล่านั้นพลางร้อง

"ครั้งก่อนที่พวกเราออกจากห้อง อัญมณียังคงอยู่ในหีบทั้งเจ็ดใบนั้น แต่ตอนนี้กลับหายหมดสิ้นได้"

"เป็นความจริง?"

เอี้ยสิ่งเกาศีรษะแกรกกรากร้องสุดเสียง

"ย่อมเป็นความจริง นั่นเป็นเรื่องราวใดกันแน่?"

เล้งเง็กปอพลันแค่นหัวร่อกล่าว

"ต้องการทราบเป็นเรื่องราวใด พึงถามคนผู้หนึ่งก็ทราบได้"

"ผู้ใด?"

เล้งเง็กปอหันควับมาจ้องหน้าเซี้ยฮู่ฮวย ชี้พลางแค่นเสียง

"มัน"

เอี้ยสิ่งมองตามปลายนิ้วของมัน พอเห็นเป็นเซี้ยฮู่ฮวย

ต้องทวนคำว่า "มัน" ด้วยความงุนงงสงสัย เล้งเง็กปอจึงแค่นเสียงตอบไป

"มันนี่เอง เรื่องนี้มีแต่ต้องถามมันจึงทราบได้"

แล้วก้าวเข้าไปยืนที่เบื้องหน้าเซี้ยฮู่ฮวย ชี้จนแทบสัมผัสปลายจมูกเซี้ยฮู่ฮวยพลางถาม

"ท่านลำเลียงอัญมณีเหล่านี้ไปที่ใดกันแน่?"

สีหน้าเซี้ยฮู่ฮวยชาด้านไร้ความรู้สึก แค่นเสียงเย็นชา

"ข้าพเจ้ามิได้ขโมยอัญมณีไป"

"ท่านมิได้ขโมยไป?"

เล้งเง็กปอพลันแหงนหน้าหัวร่อเสียงก้องด้วยความหมายเย้ยหยันอย่างแน่ชัด

เซี้ยฮู่ฮวยไม่หัวร่อและไม่เดือดดาล เล้งเง็กปอจึงพลันชะงักเสียงหัวร่อไว้ รั้งมือที่ชี้หน้ากลับมาเท้าเอว ขณะจะกล่าวกระไรเอี้ยสิ่งร้องขึ้นบ้าง

"ท่านอาศัยเค้ามูลใด ยืนกรานว่าเซียเฮียเป็นผู้ขโมยอัญมณีเหล่านี้ไป?"

เล้งเง็กปอแค่นเสียงหนักๆ

"เหตุผลสามประการ"

"ลองบอกมาฟัง"

"ประการแรก มีแต่มันจึงสามารถตบตาบรรดาพนักงานกรมเมืองที่อยู่ในจู้ป้อแจ ประการสอง มีแต่มันจึงรู้จักเปิดปิดประตูกลไกลงมาในห้องใต้ดินนี้ได้ ประการสาม มันความจริงคือโจร!"

นอกจากเซี้ยฮู่ฮวย ทุกผู้คนคล้ายดั่งตะลึงลานไป จนครู่ใหญ่เอี้ยสิ่งจึงมีสีหน้าคลางแคลงสงสัย ถามเบาๆ

"ท่านว่าเซี้ยเฮียเป็นโจร?"

เล้งเง็กปอผงกศีรษะเน้นเสียงหนักๆ

"และเป็นมหาโจรด้วย!"

"วาจามิอาจเหลวไหลโดยพล่อยปากได้"

"เฮอะ ท่านเข้าใจคนเช่นเราจะกล่าววาจาเหลวไหลโดยพล่อยปาก?"

"แล้วท่านมีหลักฐานใดมายืนยัน?"

"ไม่มีหลักฐานใดยืนยันทั้งสิ้น"

เอี้ยสิ่งงุนงงอีกครา เล้งเง็กปอกล่าวต่อไป

"โจรเมื่อทำการปล้นก่อคดีแล้ว หากยังทิ้งหลักฐานใดไว้

ก็ไม่มีศักดิ์ศรีให้เรียกเป็นมหาโจรได้?"

"แล้วท่านทราบอย่างไรว่ามันเป็นมหาโจร?"

"เราทุ่มเทเวลาถึงสามปี รวบรวมข้อมูลต่างๆ และหลักฐานบางประการ จึงกล้าระบุแน่แก่ใจปานนี้"

เอี้ยสิ่งพลันกวาดตาพิจารณาเล้งเง็กปอขึ้นๆลงๆหลายครั้ง แล้วโพล่งถาม

"ท่านคล้ายมิใช่คนในวงราชการ?"

"ไม่ใช่"

"แล้วท่านไฉนจึงสืบเสาะประวัติของผู้คนถึงปานนี้?"

"เราจำต้องสืบเสาะให้ได้"

"เพราะเหตุใด?"

"เรากับมันมีเรื่องบาดหมางกินใจ"

"บาดหมางเยี่ยงไร?"

"มันเคยชิงของเราไป"

"ของใด?"

"อัญมณีเงินและทองคำที่มีคุณค่าควรเมือง"

"ไฮ้ มีเรื่องเช่นนี้?"

"เราเป็นคนที่ไม่มีปมเด่นใด มีแต่ไม่ชมชอบโป้ปดมดเท็จเท่านั้น"

"อ้อ เนื่องเพราะมันเคยชิงอัญมณีที่มีค่าควรเมืองของท่าน ดังนั้นท่านจึงสืบเสาะมันจนละเอียดปานนี้?"

"ถูกแล้ว"

"เรื่องนี้น่ากลัวเป็นความจริง มิเช่นนั้น เชื่อแน่ว่าท่านต้องไม่สืบเสาะความเป็นมาของมันนานถึงสามปี!"

เล้งเง็กปอรับคำเสียงหนักแน่น แค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"แต่ทว่า เรากลับมิใช่ทุ่มเทเวลาสามปีมาสืบเสาะมันเพียงลำพัง?"

เอี้ยสิ่งร้องอ้ออีกครั้ง เล้งเง็กปอกล่าวต่อไป

"นอกจากมัน ในเวลาเดียวกันเรายังสืบเสาะคนอีกผู้หนึ่งคือชุยปักไฮ้"

เอี้ยสิ่งงุนงงเป็นครั้งที่สาม เล้งเง็กปอแค่นหัวร่อกล่าวต่อ

"ความจริงเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาถึงสามปี แต่ปัญหาอยู่ที่ มันสองได้แตกหักกันตั้งแต่เมื่อสามปีก่อน หนึ่งอยู่เหนือหนึ่งอยู่ใต้ เราไม่มีปัญญาแบ่งภาคร่างได้เมื่อต้องวิ่งขึ้นเหนือและลงใต้

เพียงลำพัง จึงต้องเสียเวลาถึงสามปี"

เอี้ยสิ่งเลียบเคียงถาม

"หรือชุยปักไฮ้ก็เป็นโจร?"

"เป็นมหาโจร!"

"ฟังหางเสียงของท่าน ชุยปักไฮ้คล้ายดั่งเป็นพวกเดียวกับเซี้ยฮู่ฮวย?"

"ใช่แน่นอน"

เอี้ยสิ่งพลันปั้นหน้าเคร่งเครียดเย็นชา แค่นเสียงกระด้าง

"แต่มีเรื่องหนึ่ง ที่ท่านจำต้องสะสางให้กระจ่างก่อน"

"เรื่องอันใด?"

"วาจาที่ท่านกล่าว ต้องรับผิดชอบทุกถ้อยคำ"

"แน่นอน"

"อย่างนั้นหมายความ ท่านว่าเซี้ยฮู่ฮวยกับชุยปักไฮ้ร่วมมือกันไปชิงอัญมณีที่มีค่าควรเมืองของท่าน?"

"ตามความเป็นจริงแล้ว อัญมณีเหล่านั้น ก็มิใช่เป็นของเราเพียงผู้เดียว"

"เป็นของกี่คน?"

"สามคน คือง่วนเกี้ยมเพ้ง จูเฮี้ยบ และเรา"

เอี้ยสิ่งจึงคล้ายเข้าใจความนัยมาได้ ผงกศีรษะกล่าว

"มิน่าเล่า ในพินัยกรรมของชุยปักไฮ้ จึงมอบสมบัติทั้งมวลให้แก่พวกท่านทั้งสามไปแบ่งกัน"

"นี่เพียงบอกว่าใช้คืนพวกเรา เป็นสมบัติคืนสู่เจ้าของเดิมมันเท่านั้น"

"ท่านกล่าวจนคล้ายเป็นเรื่องจริง?"

"หากท่านยังคลางแคลงสงสัย ถามเซี้ยฮู่ฮวยดูก็ได้"

เอี้ยสิ่งรีบเบือนสายตาไปที่ใบหน้าเซี้ยฮู่ฮวย ยังมิทันส่งเสียงเล้งเง็กปอก็ถลึงจ้องเซี้ยฮู่ฮวยพลางแค่นเสียงเย็นชา

"ชายชาตรีกล้าทำกล้ารับ และสมควรกล้าสารภาพ"

เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อแค่นๆ ตอบ

"ท่านวางใจให้เต็มที่"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้นทันที

"หรือท่านเป็นโจรจริงๆ?"

เซี้ยฮู่ฮวยถึงกับผงกศีรษะรับคำ

"พอจะบอกเช่นนี้ได้"

"ชุยปักไฮ้ก็ใช่?"

"ถูกแล้ว ก็ใช่"

เอี้ยสิ่งถอนหายใจเฮือกหนึ่งกล่าว

"เรากลับดูท่านผิดไปแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มมิตอบโต้ เอี้ยสิ่งถามอีก

"เมื่อสามปีก่อน ท่านใช่ร่วมมือกับชุยปักไฮ้ ไปช่วงชิงสมบัติของพวกเล้งเง็กปอทั้งสามจริงๆ?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ เอี้ยสิ่งเบิ่งตาจ้องมอง ตวาดดังๆ

"ก็คือของที่ซ่อนอยู่ในหีบห้องใต้ดินนี้"

"คงจะใช่"

"คงจะใช่? ยังมีอยู่ที่ใดอีก? หรืออยู่ที่ท่าน?"

"ที่บ้านข้าพเจ้าไม่มีสักชิ้นเดียว"

เอี้ยสิ่งร้องอ้อ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ข้าวของเหล่านั้น ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ยังมิเคยตกอยู่ในมือข้าพเจ้าเลยสักชิ้นเดียว"

"ชุยปักไฮ้นำมาหมดสิ้น?"

"ใช่"

"การช่วงชิงในครั้งนั้น เป็นผู้ใดวางแผนกันแน่?"

"ชุยปักไฮ้"

"แล้วท่านที่เป็นพวกพ้อง ได้คุณประโยชน์ใดกันแน่?"

"ไม่มีคุณประโยชน์ใดทั้งสิ้น กลับสูญเสียของไปสิ่งหนึ่ง"

"ของใด?"

"สหายผู้หนึ่ง"

"ชุยปักไฮ้?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ เอี้ยสิ่งเบิ่งตาถลึงจ้องแน่วนิ่ง ชั่วครู่สั่นศีรษะกล่าว

"ท่านที่เป็นมหาโจรใหญ่ ดูแล้วมิใคร่ยอดเยี่ยมเลย"

เซี้ยฮู่ฮวยยิ้มเล็กน้อย เอี้ยสิ่งส่ายหน้ากล่าวต่อไป

"หรือท่านยอมให้มันนำมาหมดสิ้นเพียงลำพัง?"

"จนมันไปเป็นเวลาเนิ่นนาน ข้าพเจ้าจึงได้รู้ตัวทราบเรื่องราว"

"อืมม์ ฝีมือของท่านแม้ปราดเปรียวสูงส่ง แต่สมองกลับมิใคร่ปราดเปรียวนัก"

"มิใช่ไม่ปราดเปรียว แต่เป็นมีโรคเก่าเรื้อรังอยู่ตลอดมา"

"โรคใดกัน?"

"เชื่อสหายเกินไป โดยเฉพาะสหายเก่า"

"เชื่อถือมิตรสหายก็เป็นโรค?"

"ใช่ และเป็นโรคร้ายที่อาจถึงแก่ชีวิตได้ แต่โชคดีที่โรคของข้าพเจ้าทุเลาไปถึงเจ็ดแปดส่วนในสิบแล้ว"

"ท่านไฉนไม่มาทวงจากชุยปักไฮ้

"ในเมื่อมิใช่เป็นของตัวเอง เมื่อมันพอใจ ให้มันเสียก็แล้วกัน"

"อืมม์ กับของผู้อื่น ท่านกลับมีใจกว้างอย่างยิ่ง"

"อย่าว่าแต่ จากการนี้ยังได้รู้จักโฉมหน้าแท้จริงของสหายคนหนึ่ง ไยมิใช่เป็นคุณประโยชน์ที่ได้?"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะแล้ว พลันปั้นหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงกระด้าง "ทราบหรือไม่ ก่อกรรมทำผิด จะต้องได้รับโทษจากกฎหมายบ้านเมือง"

"ทราบ"

"รู้กฎหมายจงใจละเมิด เพิ่มโทษอีกเท่าตัว ท่านทราบหรือไม่?"

"ก็ทราบ เกี่ยวกับกฎหมาย เชื่อว่าท่านต้องทราบกระจ่าง

ยิ่งกว่าผู้ใด"

เอี้ยสิ่งยืดอกเชิดหน้ารับคำ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"อย่างนั้นข้าพเจ้าขอถามท่านก่อน ชิงของกลางคืนกลับใช่ผิดกฎหมายหรือไม่?"

"อา...ท่านหมายความว่า ชิงของกลางจากคนร้ายมา หรือเล้งเง็กปอ ง่วนเกี้ยมเพ้ง จูเฮี้ยบทั้งสามล้วนเป็นโจร?"

"ท่านไยไม่ถามมันเอง?"

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนสายตาไปที่เล้งเง็กปอ กล่าวต่อไป

"ชายชาตรีกล้าทำต้องกล้ารับ และสมควรกล้าสารภาพนี่เป็นวาจาที่ท่านกล่าว"

เล้งเง็กปอแค่นหัวร่อตอบ

"ท่านวางใจได้เต็มที่เช่นกัน"

เมื่อเซี้ยฮู่ฮวยรับคำแน่นอน เล้งเง็กปอจึงได้บอกเล่าเรื่องราวที่ยืดยาวมา

"คาดว่าพวกท่านต้องเคยรู้จักนาม กิมเตียวเม้ง (สหพันธ์อินทรีทอง) แห่งมกปัก (ทะเลทรายภาคเหนือ) ซึ่งเป็นขบวนการมหาโจรยิ่งใหญ่ของดินแดนภาคนั้น..."

"สิบสองอินทรีทอง ผู้เป็นหัวหน้าของขบวนการ คือยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของบู๊ลิ้มทั้งสิบสองคน แต่ละคนล้วนมีโทษทัณฑ์อุกฤษฏ์สุดชั่วร้าย บริวารในอำนาจมีมากกว่าสองพันคน กระจายไปเป็นโจรเป็นขโมยในทุกที่ทาง เนื่องจากมันอยู่ไกลถึงทะเลทรายภาคเหนือ ทั้งยังมีพวกพ้องมากมาย อิทธิพลกล้าแข็ง ทางบ้านเมืองจึงไม่มีปัญญาจะกำหราบปราบปรามพวกมันได้..."

"สิบสองอินทรีทองที่บุกเหนือทะลวงใต้ ปล้นตะวันออกช่วงชิงตะวันตกมานานถึงสิบกว่าปี นับว่าได้รวบรวมทรัพย์สินสมบัติไว้เป็นจำนวนไม่น้อย พวกมันได้ซ่อนสมบัติมหาศาลนี้ไว้ในสถานที่เร้นลับแห่งหนึ่งของสหพันธ์ และยังฟังว่าทางรอบนอกได้สร้างกลไกกับดักไว้ซ้ำๆซ้อนๆ สถานที่นั้นจึงถูกเรียกเป็นคลังสมบัติของสหพันธ์อินทรีทอง..."

"เมื่อข่าวแพร่งพรายออกไป มีคนไม่น้อยที่บังเกิดความคิดต้องการช่วงชิงสมบัตินั้น แต่ไม่มีผู้ใดกล้าดำเนินการ เนื่องเพราะสิบสองอินทรีร่วมมือกัน ผู้ที่สามารถต้านทานได้ ทั้งแผ่นดินยุคนี้ยังไม่เคยมีเลยสักผู้เดียว..."

"ความเป็นจริง สิบสองอินทรีทองคือเฮียตี๋ร่วมสาบาน

มีน้ำใจที่ไม่เลวต่อกันเสมอมา แต่เสียดาย เฮียตี๋ร่วมสายโลหิต ยังเคยมีการวิวาทบาดหมาง เฮียตี๋ร่วมสาบานยิ่งมิต้องกล่าวแล้ว..."

"ในที่สุด เมื่อสามปีก่อนนั้น สิบสองอินทรีทองแบ่งออกเป็นสองพวกยกเข้าประหัตประหารกันในสหพันธ์ สิบสองอินทรีทองที่เป็นหัวหน้า มีเพียงหกอินทรีรอดชีวิตอยู่ได้ และอีกสองอินทรีฟังว่าบาดเจ็บสาหัส ในสิบกว่าปีที่ผ่าน พวกมันได้เพาะความเคียดแค้นให้แก่ชนชาวบู๊ลิ้มไม่น้อย หากแม้นข่าวแพร่งพรายออกไป ศัตรูจะต้องฉวยโอกาสนั้นไปแก้มือล้างแค้น ดังนั้นเอง ทั้งสูงทั้งต่ำปกปิดความลับนี้ไว้เฉียบขาด แต่ปัญหากลับอยู่ในฝ่ายที่พ่ายแพ้มิได้ถูกเข่นฆ่าสังหารสิ้นซาก ยังมีอีกห้าหกคน อาศัยโชคช่วยหนีรอดออกมา ข่าวจึงแพร่งพรายสู่แผ่นดินในสภาพนั้น..."

"พอดีตอนนั้น เรากับเฮียตี๋ร่วมสาบานรวมเจ็ดคนก็อยู่ในละแวกใกล้เคียงนั้น พวกเราเฮียตี๋แม้ก็เคยทราบถึงเรื่องคลังสมบัติอินทรีทอง แต่ตอนนั้น กลับไม่มีความคิดจะไปช่วงชิง จวบจนเมื่อทราบข่าวนั้นแล้ว จึงได้มีความปรารถนาใคร่จะลงมือ..."

"พวกเราหาจนพบผู้หนึ่ง ที่หนีรอดออกมาจากในสหพันธ์

อินทรีทอง สอบถามกระจ่างจนแน่ใจว่าเป็นความจริง จึงคุกคามบังคับให้พวกมันนำทางพวกเราไปที่สหพันธ์อินทรีทอง..."

"ภายใต้การนำทางของมัน พวกเราลอบเร้นเข้าไปในสถานที่สำคัญของสหพันธ์อินทรีทองอย่างง่ายดาย ลงมือในยามที่พวกมันมิทันรู้ตัวปัดป้องต้านทาน จึงสังหารอีกหกอินทรีที่รอดชีวิตจนตายไปหมดสิ้นได้ ทั้งยังทำลายกลไกกับดักที่ซับๆซ้อนๆ บุกเข้าไปในคลังของอินทรีทอง"

ทุกผู้คนที่สงบฟังมาถึงตอนนี้ เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้นอย่างตื่นเต้นสนใจ

"ดังนั้นเอง สมบัติของสหพันธ์อินทรีทองจึงตกอยู่ในมือของพวกท่าน?"

เล้งเง็กปอผงกศีรษะตอบ

"แต่พวกเราทั้งเจ็ดเฮียตี๋ ก็เหลือเพียงสามคนเท่านั้น คือตัวเราจูเฮี้ยบ และงวนเกี้ยมเพ้ง แต่ในตอนที่ทำลายกลไก จูเฮี้ยบซึ่งมิทันระวัง ถูกห่าเกาทัณฑ์ระดมยิงใส่จนชีวิตร่อแร่ปางตาย"

"แต่ทรัพย์สมบัติมหาศาลของกิมเตียวเม้ง พอจะประโลมใจพวกเราได้บ้าง แม้สูญเสียเฮียตี๋ไปถึงสี่คน ยังไม่เจ็บช้ำเสียใจเท่า

ใดนัก พากันลำเลียงหีบอัญมณีและทองคำแท่งออกมาจากที่ซ่อนด้วยความอิ่มเอิบยินดี ไหนเลยจะคาด ลิงโลดเกินไปกลับกลายเป็นความเศร้ารันทดได้ เพราะมีคนคลุมหน้าผู้หนึ่ง ปรากฏตัวมาดุจเป็นภูตพราย มิได้ส่งเสียงสักครึ่งคำ พอเรากับง่วนเกี้ยมเพ้งกระโดดออกไป พวกมันก็ลงมือทันที โดยกระหน่ำสองกระบี่พร้อมกัน เพียงไม่กี่กระบวนท่า ก็คุกคามจนพวกเราต้องทิ้งหีบสมบัติลงล่าถอยกลับไปในอุโมงค์ พวกเราเพิ่งนำอาวุธออกมา ขณะจะตวาดถามเป็นผู้ใด มิทันเตรียมเข้าประหัตประหารกัน กลไกประตูอุโมงค์ซ่อนสมบัติที่ถูกพวกเราทำลายจนเสียไปนั้น ถึงกับใช้ได้ใหม่อีกครา โดยพลันปิดเข้าหากัน กักขังพวกเราอยู่ในคลังสมบัตินั้น..."

"พวกเราเสียเวลาหนึ่งวันเต็มๆ จึงค้นหาจนพบกลไกประตูลับออกมาได้ แต่เมื่อพวกเราออกได้อีกครา สมบัติที่ขนจากกิมเตียวเม้ง ต่างหายไปหมดสิ้นไม่เหลือเลย"

เอี้ยสิ่งฟังถึงตอนนี้ ไม่อาจจะสะกดกลั้นได้อีกแล้ว โพล่งถามไป

"ท่านเมื่อครู่มิได้พาดพิงถึงจูเฮี้ยบ มันก็ใช่ถูกกักขังอยู่ในคลังสมบัติหรือไม่?"

"มิใช่ มันบาดเจ็บนอนจมกองโลหิตอยู่ที่ปากทางออกของคลังสมบัติ"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะถามอีก

"อย่างนั้น มันย่อมเห็นพฤติการณ์ของคนคลุมหน้าทั้งสองที่ปิดประตูคลังสมบัติแล้วกระทำอย่างไรบ้าง?"

เล้งเง็กปอแค่นเสียงด้วยความเคียดแค้น

"มันได้แต่เบิ่งตามองคนคลุมหน้าทั้งสอง ลำเลียงหีบอัญมณีขึ้นหลังอูฐขบวนใหญ่กลับไปอย่างภาคภูมิ"

"มันมิได้ขัดขวาง"

เล้งเง็กปอถอนใจกล่าว

"สามารถรักษาชีวิตไว้ได้ นับเป็นบุญพาวาสนาช่วยอยู่แล้ว แต่ทว่าชีวิตมันแม้จะรักษาไว้ได้ ก็ไม่อาจอยู่เนิ่นนานนัก ตอนเรากับง่วนเกี้ยมเพ้งออกจากคลังสมบัติมาถึงหน้าประตู มันสลบไสลไม่รู้ตัวแล้ว"

เอี้ยสิ่งถามด้วยความสนใจ

"ใช่เพราะบาดเจ็บสาหัสเกินไป?"

เล้งเง็กปอแค่นเสียง

"นั่นเป็นสาเหตุหนึ่ง แต่ที่สำคัญที่สุด มันไม่อาจจะสะกดกลั้นความเคียดแค้นนั้นไว้ได้ มันเป็นผู้มีนิสัยร้อนแรงดุจดั่งเปลวเพลิง ทั้งยังจิตใจคับแคบยิ่ง เมื่อเห็นกับตาว่าสมบัติกิมเตียวเม้งที่ช่วงชิงด้วยความลำบากยากเข็ญ ถูกผู้อื่นลำเลียงไปโดยง่ายดาย ไม่เดือดดาลจนเจ็บป่วยก็ประหลาดยิ่ง กลับถึงบ้านไม่นานมันก็ป่วยหนัก ซึ่งความจริงแล้ว กล่าวได้ว่าเดือดดาลจนอกแตกตาย"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะกล่าว

"หรือสมบัติที่ชุยปักไฮ้มอบให้พวกท่านทั้งสามแบ่งปันกัน คือสมบัติที่ได้มาจากกิมเตียวเม้งนั้น?"

"ต้องไม่ผิดแน่ มิเช่นนั้น พวกเรากับชุยปักไฮ้มิใช่ญาติสนิทมิตรสหาย มันไฉนจึงมอบสมบัติมหาศาลปานนี้แก่พวกเรา? คนที่รู้ตัวว่าต้องตาย ยากยิ่งจะไม่เกิดความสำนึกผิดคิดกลับใจ มันน่ากลัวรู้สึกเยี่ยงนั้น เป็นการโหดเหี้ยมต่อพวกเราเฮียตี่เกินไป จึงมีการเขียนพินัยกรรมเช่นนี้"

เอี้ยสิ่งถามอีก

"แล้วท่านอาศัยเค้ามูลใด จึงระบุแน่แก่ใจว่า สองคนคลุมหน้าที่ไปช่วงชิงพวกท่านในครั้งนั้น คือเซี้ยฮู่ฮวยกับชุยปักไฮ้?"

เล้งเง็กปอขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวด้วยความเดือดดาล

"ยอดฝีมือกระบี่แห่งยุค ที่สามารถพอลงมือก็คุกคามเรากับง่วนเกี๋ยมเพ้งต้องลนลานล่าถอย เท่าที่เราทราบมา ทั้งแผ่นดินแผ่นฟ้ามีไม่เกินสิบสามคนเท่านั้น และในจำนวนสิบสามคน ผู้มีความสัมพันธ์ติดต่อกันแทบตลอดเวลา มีเพียงสี่กลุ่มแปดคนเท่านั้น เราเสียเวลาถึงสามปีเต็มๆ ตรวจสอบสังเกตในแง่มุมต่างๆ และรวบรวมข้อมูลที่ได้มาสะสางปะติดปะต่อกันแล้ว จึงได้รู้สึกกลุ่มเซี้ยฮู่ฮวยกับชุยปักไฮ้มีมลทินน่าสงสัยที่สุด อย่าว่าแต่ เราเองก็เป็นยอดฝีมือกระบี่คนหนึ่ง กับแนวทางกระบี่ของฝ่ายตรงข้ามในตอนนั้นก็พอจะรู้อยู่บ้างแล้ว และสามปีที่ผ่านเราก็เคยเห็นการลงมือของทั้งสองมา แต่เราจำเดิมยังมีความลังเลอยู่บ้าง จวบจนบัดนี้จึงแน่ใจได้อย่างเต็มที่แล้ว ความสงสัยในก่อนๆของเราล้วนเป็นความจริงที่แน่นอนเด็ดขาด"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะกล่าว

"ดูท่าท่านได้เปลืองกำลังและความคิดมาไม่น้อย แต่ทว่าบัญชีรายนี้เรากลับไม่มีปัญญาสะสางแทนพวกท่านได้"

มันยกมือโบกแล้วกล่าวต่อ

"สมบัติของกิมเตียวเม้ง เป็นของกลางที่ขโมยมา ช่วงชิงมาอย่างแน่ชัด พวกท่านเฮียตี๋ทำลายกิมเตียวเม้งไป ยึดอัญมณีเหล่านั้นเป็นสมบัติตัวเอง นับว่าเป็นพฤติการณ์ของดำกินดำ (โจรปล้นโจร)"

เล้งเง็กปอมิได้ปฏิเสธ เอี้ยสิ่งกล่าวต่อไป

"เซี้ยฮู่ฮวยกับชุยปักไฮ้ มาดำเนินดำกินดำอีกทอดหนึ่ง เพียงความสัมพันธ์หลายชั้นนี้ ก็พอก่อกวนให้ท่านปวดศีรษะแล้ว แต่ทว่า...วิจารณ์ตามเหตุการณ์ในตอนนั้น อัญมณีเหล่านั้น กล่าวได้ว่าเป็นสมบัติไม่มีเจ้าของ เนื่องเพราะมันอย่างไรยังมิได้ถูกลำเลียงออกจากกิมเตียวเม้ง ดังนั้น ไม่อาจบอกว่าเซี้ยฮู่ฮวยกับชุยปักไฮ้ช่วงชิงพวกท่านมา"

เล้งเง็กปอโบกมือสวนคำ

"ใช่ก็ดี ไม่ใช่ก็ดี ตอนนี้ต่างไม่เป็นปัญหาสำคัญแล้ว ปัญหาที่พวกเราจะสะสางในตอนนี้มีเพียงหนึ่งเดียว แต่ก่อนสะสางปัญหาพวกเราจะต้องเข้าใจอยู่ประการ คืออัญมณีและทองแท่งเงินแท่งนั้นไม่อาจจะถือเป็นของโจรได้"

เอี้ยสิ่งร้องอ้อเป็นที่สงสัย เล้งเง็กปอกล่าวต่อไป

"ในอัญมณีไม่มีที่ตำหนิใด ทุกผู้คนต่างไม่อาจระบุอัญมณี

เหล่านั้นเป็นของโจรที่ปล้นมา เนื่องเพราะชั้นหัวหน้าของกิมเตียวเม้งตายไปหมดสิ้นแล้ว พวกเราเฮียตี๋ทั้งเจ็ด ก็มีเรารอดอยู่เพียงผู้เดียว สำหรับกับเซี้ยฮู่ฮวย คำพูดเพียงข้างเดียวไหนเลยจะถือเป็นเค้ามูลมายืนยันได้? ดังนั้น สำหรับตอนนี้แล้ว อัญมณีเหล่านี้ เพียงบอกได้ว่าเป็นสมบัติของชุยปักไฮ้ที่ตกทอดมา"

เกาเทียนลกที่มิเคยส่งเสียงมาเลย จวบจนบัดนี้ จึงผงกศีรษะรับคำเล้งเง็กปอกล่าวต่อไป

"ซึ่งก็หมายความ อัญมณีเหล่านั้น ตอนนี้ล้วนเป็นสมบัติของเรา เพราะในตอนนี้ มีเราเท่านั้นที่เป็นทายาทรับมรดกของชุยปักไฮ้"

ไม่มีผู้ใดปฏิเสธความเป็นจริงรายนี้ เล้งเง็กปอจึงกล่าวต่อ

"แต่ตอนนี้ อัญมณีเหล่านั้นกลับหายไปโดยไม่มีร่องรอย ทางด้านบ้านเมืองและด้านตัวเรา ย่อมต้องสืบสาวเอาความ แต่ปัญหาอยู่ที่ เป็นผู้ใดขโมยอัญมณีเหล่านี้"

เอี้ยสิ่งไม่ส่งเสียง ผู้คนอื่นๆก็มิว่ากล่าว เล้งเง็กปอจึงเน้นเสียงช้าๆ

"นี่ก็คือปัญหาเดียว ที่พวกเราจำต้องสะสางในตอนนี้"

มันกวาดตามองไปรอบข้างแล้วกล่าวต่อ

"จากสามเหตุผลที่เรายกเอ่ยอ้างเมื่อครู่ ผู้ขโมยอัญมณีนี้มิใช่ใครอื่น คือ เซี้ยฮู่ฮวยนี่เอง"

มันชี้หน้าเซี้ยฮู่ฮวยอีกครา แต่เซี้ยฮู่ฮวยมิได้แยแสสนใจ ยังคงยืนแน่วนิ่งในที่เดิม แหงนหน้ามองดูแคร่ทองเหลืองทรงกลมที่ฝังโคมแปดดวงบนเพดานห้องนั้น

ไม่มีผู้ใดทราบ เซี้ยฮู่ฮวยมองกระไร แต่ดูออกว่าได้แหงนมองเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว จากสีหน้าและประกายตา แสดงว่าทุ่มเทสมาธิจิตใจอยู่บนแคร่ทองเหลืองทรงกลมที่มีโคมฝังไว้แปดดวง มิสนใจต่อเรื่องอื่นใดทั้งสิ้น ดังนั้นไม่มีปฏิกิริยาต่อการกล่าวหาของเล้งเง็กปอเลย

ใช่ว่าเซี้ยฮู่ฮวยได้พบเห็นกระไรอีก?

เอี้ยสิ่งมิได้สนใจ สังเกตสีหน้าพิกลของเซี้ยฮู่ฮวย เมื่อเห็นเซี้ยฮู่ฮวยไม่มีปฏิกิริยา จึงกล่าวขึ้นทันที

"สามเหตุผลที่ท่านยกเอ่ยอ้างเมื่อครู่ ล้วนแล้วประเสริฐอย่างยิ่งก็จริง แต่ท่านต้องสนใจสังเกตเหตุการณ์อีกเรื่องหนึ่ง"

"เชิญบอกมา"

"ด้วยพลังฝีมือของมัน สามารถตบตาบริวารเราเข้ามาในที่นี้ได้ก็จริง แต่ทว่า อัญมณีและทองแท่งเงินแท่งจำนวนมากหลายมิใช่จะมีมันผู้เดียวที่สามารถลำเลียงไปได้หมดสิ้น โดยเฉพาะอัญมณีที่สลักเสลาเป็นภาชนะสวยงาม หากแม้นกองสุมๆไว้ด้วยกัน จะต้องกระทบกระแทกจนแตกหักเสียคุณค่า จำเป็นต้องลำเลียงไปทีละชิ้นทีละสิ่ง การกลับไปกลับมา อย่างน้อยต้องเป็นช่วงทางหลายสิบเที่ยว มันไหนเลยมีเวลามากปานนี้? อย่าว่าแต่อัญมณีเหล่านี้ขนออกจากห้องใต้ดินไปนั้นพอได้ คิดจะขนออกจากตัวตึกจู้ป๋อแจ และยังจะซ่อนไว้ในสถานที่ลับตา ซึ่งต้องกินเวลานานเท่าใด? ท่านควรจะไตร่ตรองให้สุขุมดูอีกคราเถิด"

ดวงตาเล้งเง็กปอมีประกายตื่นเต้นสงสัย คล้ายดั่งประหลาดใจที่ไฉนเอี้ยสิ่งพลันกลับกลายเป็นเปรื่องปราดหลักแหลมขึ้นได้

เอี้ยสิ่งแค่นเสียงกล่าวต่อไป

"บริวารเหล่านั้นของเรามิใช่ตาบอดตาใส และมิใช่รู้จักแต่หลับนอนถ่ายเดียวเท่านั้น"

เล้งเง็กปอแค่นหัวร่อกล่าว

"เรื่องเช่นนี้ กระทำคนเดียวย่อมยุ่งยากเสียเวลา แต่หากมี

มากคนก็เป็นที่ง่ายดายอย่างยิ่งแล้ว"

"ท่านหมายความ เซี้ยฮู่ฮวยยังมีพวกพ้อง?"

"ผู้ใดกล้าบอกมันไม่มี?"

"อยู่ที่ใด?"

"ท่านไยไม่ถามมันดูเอง?"

เอี้ยสิ่งถึงกับหันไปถามเซี้ยฮู่ฮวยจริงๆ

"ท่านใช่มีพวกพ้องร่วมทางมา พวกมันตอนนี้อยู่ที่ใด?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ตอบ ยังคงเพ่งมองแคร่ทองเหลืองบนเพดานจนแน่วนิ่ง เกาเทียนลกที่มองดูอยู่เนิ่นนานจนรู้สึกประหลาดใจอดมิได้ต้องถาม

"เซี้ยเฮียดูกระไร?"

เสียงของเกาเทียนลกดังกังวานผิดธรรมดา จึงก่อกวนให้เซี้ยฮู่ฮวยรู้ตัว ก้มหน้าลงตอบ

"พวกท่านต่างทราบที่มาของอัญมณีเหล่านั้นชัดเจนแล้ว?"

กับคำตอบโต้ของเล้งเง็กปอ และเอี้ยสิ่งทั้งสอง หรือเซี้ยฮู่ฮวยมิได้สนใจฟังเลยจริงๆ

เกาเทียนลกผงกศีรษะกล่าว

"ชัดเจนหรือไม่ต่างมิเป็นปัญหาสำคัญ ที่พวกเราต้องคลี่คลายในตอนนี้คืออัญมณีเหล่านั้นถูกขโมยไปเยี่ยงไร? ผู้ใดเป็นคนลงมือ?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบ

"ผู้ใดลงมือนั้น ตอนนี้ยังยากจะระบุแน่แก่ใจ แต่ลำเลียงออกไปด้วยวิธีใด กลับพอจะมีเค้ามูลบ้างแล้ว"

ขณะเกาเทียนลกถาม "ได้เค้ามูลใด?" เล้งเง็กปอก็โพล่งขึ้นก่อน

"ไหนเลยเพียงเค้ามูล ท่านรู้กระจ่างชัดเจนอย่างยิ่งอยู่แล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยคล้ายดั่งมิสนใจฟัง เพ่งมองเกาเทียนลกพลางกล่าว

"พนักงานกรมเมืองสี่คน ที่เฝ้าอยู่ในห้องหนังสือ ดูแล้วล้วนเป็นคนสัตย์ซื่อรักษาหน้าที่ พวกมันบอกหลายวันนี้มิได้ละเลยหน้าที่ สมควรเชื่อว่าเป็นความจริง"

เกาเทียนลกโพล่งด้วยความสงสัย

"แต่ห้องศิลานี้มีทางเข้าออกอยู่สายเดียว อัญมณีเหล่านั้นถูกขโมยสาบสูญ หรือเป็นการกระทำของภูตผีปิศาจจริงๆ?"

"ไหนเลยมีภูตผีปิศาจมากปานนั้น ห้องศิลานี้มิใช่มีทางออก

สายเดียว ข้าพเจ้าเข้าใจ ควรมีทางสายที่สองอยู่"

"อา...ท่านพบเห็นกระไรบ้าง?"

เซี้ยฮู่ฮวยแหงนหน้ามองดูแคร่ทองเหลืองที่มีโคมอยู่แปดดวงแน่วนิ่งพลางตอบ

"แคร่ทองเหลืองนี้เอง"

สายตาของเกาเทียนลก พลอยเบือนขึ้นไปมองที่แคร่ทองเหลืองบ้าง

พิจารณาโดยละเอียดเป็นครู่หนึ่งจึงถาม

"แคร่ทองเหลืองนั้นคล้ายไม่มีปัญหา?"

"บนแคร่ทองเหลืองใช่มีฝุ่นละอองเหลืออยู่ ท่านดูให้ละเอียดอีกครา?"

เกาเทียนลกจึงเพ่งพิจารณาโดยละเอียด ในที่สุดก็พบเห็นฝุ่นละอองที่เกาะอยู่บนแคร่ทองเหลืองมีร่วงหล่นลงมาไม่น้อย ฝุ่นที่ความจริงมีไม่มากอยู่แล้ว จะร่วงหล่นหรือไม่ หากมิสนใจสังเกต ยากจะพบเห็นจริงๆ

แคร่ทองเหลืองที่อยู่สูงถึงเพดานห้อง ยื่นมือไม่อาจสัมผัสได้ ฝุ่นที่เกาะบนแคร่ไฉนจึงร่วงหล่นลงมาเอง ไยมิใช่ประหลาดเกิน

ไป? เกาเทียนลกจึงถาม

"ฝุ่นบนแคร่ทองเหลือง คล้ายดั่งถูกของใดเสียดสีสัมผัส?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ตอบ พลางทะยานกายขึ้นไปดั่งพลุไฟ ตะปบใส่แคร่ทองเหลืองที่กลมเป็นวงแหวนแล้วทิ้งร่างถ่วงลงทันที

ร่างและแคร่ทองเหลืองมิได้ร่วงหล่นลง เพราะสาเหตุนั้น

แคร่ทองเหลืองมิเพียงจะตรึงกับเพดานแนบแน่นเท่านั้น ยังสามารถรับน้ำหนักของร่างเซี้ยฮู่ฮวยที่กระชากถ่วงลงมาได้โดยไม่เคลื่อนไหวอีกด้วย

แคร่ทองเหลืองที่แข็งแรงเช่นนี้ นับว่าไม่เคยพบเห็นเลยจริงๆ เซี้ยฮู่ฮวยที่กระแทกตัวถ่วงลงไม่เกิดปฏิกิริยาต้องโหนร่างขึ้นไปอีกคราหนึ่ง

การโหนนี้ มีพลังกระชากที่ไม่ด้อยกว่าถ่วงตัวลงเลย แต่แคร่ทองเหลืองยังคงไม่มีปฏิกิริยาสักน้อยนิด เซี้ยฮู่ฮวยจึงขยับมือซ้ายขวา ทดลองดูว่าพอจะหมุนมันเคลื่อนไหวหรือไม่

ร่างเซี้ยฮู่ฮวยแม้จะลอยอยู่กลางอากาศ แต่สองมือพอหมุนไป สองเท้าก็ไขว้บิดกัน อาศัยพลังนั้นใช้เป็นกำลัง ซึ่งยังคงหนักหน่วงอย่างยิ่งอยู่

พลันมีเสียงต๊กเบาๆ ดังมาจากผนังที่ด้านหลังม่านผืนหนึ่ง แคร่ทองเหลืองที่แข็งแรงมั่นคง ถึงกับถูกหมุนเคลื่อนไปได้

ร่างกลางอากาศของเชี้ยฮู่ฮวย พลอยเลื่อนไปตามแคร่ทองเหลืองที่หมุนจากซ้ายไปขวา เชี้ยฮู่ฮวยมิได้คลายมือ ใช้กำลังหมุนอย่างรุนแรงไปอีกครา

ครั้งนี้ แคร่ทองเหลืองมิได้หมุนอีก แต่ที่หลังม่านกลับมีเสียงดังติดต่อกันออกมา

เป็นเสียงที่พิกลอย่างยิ่ง จนผู้ได้ยินต้องหวาดหวั่นสยองขวัญ เพราะมันคล้ายเสียงของงูฝูงใหญ่กำลังเลื้อยอยู่ที่หลังม่านนั้น

สายตาทุกผู้คน จับมองไปที่ม่านผืนนั้นเป็นจุดเดียวกัน

เสียงประหลาดพิกลนั้นดังขึ้น แล้วเงียบหายไปโดยเร็ว แต่ที่หลังม่านไม่มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น และไม่มีของใดปรากฏออกมา

ทุกผู้คนต่างใคร่เข้าไปเลิกม่านดูให้รู้แน่ แต่ไม่มีผู้ใดกล้าเข้าไป

เล้งเง็กปอก็มินอกเหนือกว่านั้น

คล้ายดั่งสุดยอดฝีมือที่ปราบทั่วทั้งดินแดนกังหนำจนไร้ผู้ต่อต้าน ไฉนกลับกลายเป็นขวัญอ่อนปานนี้ได้?

หรือมันทราบ หลังม่านมีกลไกอันร้ายกาจ พอจะฆ่าผู้คนทั้งหลายได้ง่ายดาย?

เซี้ยฮู่ฮวยยังคงแขวนตัวอยู่บนแคร่ทองเหลือง แต่ตาเบิ่งกลมกว้างจ้องมองไปที่ม่านผืนนั้นเช่นกัน

มองจากที่สูงลงไป ย่อมแลเห็นกว้างไกลกว่าผู้คนทางด้านล่าง แต่เสียดายม่านนั้นแขวนติดกับเพดานห้อง ชายห้อยระกับพื้น จึงแม้มองในที่สูง ยังคงไม่มีปัญญาเห็นสภาพทางหลังม่าน

หลังม่านนั้นก็ไม่มีความผิดปกติใดเกิดขึ้นอีกเลย เซี้ยฮู่ฮวยจึงพลันพลิ้วละลิ่วไปที่หน้าม่าน

ร่างของเซี้ยฮู่ฮวยรวดเร็วดังนกนางแอ่น แผ่วเบาราวปุยนุ่น เมื่อสัมผัสพื้น ไม่มีเสียงใดๆแม้สักแผ่วเบา

ม่านเมื่อถูกแรงลมจากร่างของเซี้ยฮู่ฮวยกระโชกใส่ ยังคงสั่นไหววูบหนึ่ง แต่หลังม่านกลับสงบงันไม่มีปฏิกิริยาใด เซี้ยฮู่ฮวยจึงสะบัดแขนเสื้อเบาๆ

พลังลมจากแขนเสื้อเลิกม่านขึ้นมาวูบหนึ่ง สายตาทุกผู้คนย่อมมองไปที่หลังม่านนั้นทันที

ไม่มีรู ไม่มีกระไรทั้งสิ้น แต่ผนังช่องนั้นหายไป ปรากฏเป็น

โพรงขึ้นมาแทน

โพรงที่สูงเจ็ดเชี่ยะ กว้างไม่เกินสองเชี่ยะ ห้องศิลาใต้ดินถึงกับมีทางออกที่สองอยู่จริงๆ

ในโพรงมืดมิดสนิท และคล้ายดั่งมีน้ำเย็นยะเยียบขังอยู่ ไอน้ำที่เย็นยะเยียบ กำลังระเหยออกมาทางภายนอก

เซี้ยฮู่ฮวยที่อยู่ใกล้ปากโพรง รู้สึกมีไอเย็นวูบมาปะทะหน้า ในโพรงจะซ่อนของใดไว้? มีสภาพเช่นไร?

มาตรว่ามีสายตาคมกล้ายิ่งนัก ยังคงไม่สามารถเห็นชัดเจน

ชายม่านที่ตวัดขึ้น ร่วงหล่นลงอย่างรวดเร็วยิ่ง เซี้ยฮู่ฮวยจึงสลับเท้าก้าวปราดไปที่อีกมุมหนึ่งของม่าน คว้าชายมันเลิกขึ้นทันที

การเลิกครานี้ ม่านทั้งผืนถึงกับตวัดจนลอยสูงอย่างยิ่ง แสงไฟบนแคร่ทองเหลือง ก็สาดส่องเข้าไปในโพรงจนลึกหลายเชี่ยะ

ในที่สุด ผู้คนทั้งหลายก็ดูออก หลังปากโพรงคืออุโมงค์สายหนึ่งที่ทอดตรงไปเบื้องหน้าโดยไม่ทราบลึกเท่าใด

อุโมงค์นี้ทอดไปในสถานที่ใด? สร้างด้วยจุดประสงค์ใด?

เซี้ยฮู่ฮวยปรารถนาจะเข้าไปจริงๆ ขณะครุ่นคิดอยู่นั้น

ทุกผู้คนก็พากันฮือเข้ามาที่ข้างกาย มือของเอี้ยคุนกับโป๊วเปียวต่างหิ้วโคมอยู่ เมื่อเข้ามาใกล้ปากอุโมงค์จึงยิ่งสว่างไสวกว่าเดิม

รัศมีของแสงไฟยิ่งส่องไกล แต่ด้านในของอุโมงค์ยังคงมืดมิดจนมิทราบลึกเท่าใด

เกาเทียนลกชะโงกมองเข้าไปแล้ว อดมิได้ต้องกล่าว

"คล้ายเป็นอุโมงค์สายหนึ่ง"

เซี้ยฮู่ฮวยรับคำ เกาเทียนลกถามอีก

"อุโมงค์สายนี้ทอดสู่สถานที่ใดกัน?"

"ข้าพเจ้าก็ใคร่จะทราบอย่างยิ่ง"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบแล้วคลายมือ ม่านผืนนั้นได้ร่วงลงปิดปากโพรงอีกครา เกาเทียนลกพลันตวาดเบาๆ

"ฉีกมันออก"

เซี้ยฮู่ฮวยใคร่จะฉีกม่านผืนนี้อย่างยิ่งอยู่แล้ว เมื่อเกาเทียนลกตวาดสั่งเช่นนั้น ก็ไม่ใคร่ครวญลังเลอีก พลิกมือกระชากม่านขาดออกมาทันที

เซี้ยฮู่ฮวยทิ้งม่านไว้ที่ข้างเท้า แล้วยื่นมือรับตะเกียงของเอี้ยคุนมา

มือซ้ายเซี้ยฮู่ฮวยหิ้วโคม มือขวากำไปที่ด้ามกระบี่ มาตรว่าจะชักกระบี่เร็วเพียงใด แต่อยู่ในอุโมงค์ที่คับแคบ ท่วงท่าย่อมยากจะไม่ถูกกระทบกระเทือนบ้าง การเกร็งกำลังเตรียมพร้อม ย่อมเป็นเรื่องที่ถูกต้องเหมาะสมอยู่

เซี้ยฮู่ฮวยมือหนึ่งชูโคม มือหนึ่งกุมด้ามกระบี่ สาวเท้าเข้าไปในอุโมงค์ทันที

ปากอุโมงค์แม้แคบเพียงสามเซี๊ยะ แต่พอผ่านพ้นเข้าไปในรัศมีสามเซี๊ยะ ด้านหลังขยายกว้างออกไปเป็นสี่เซี๊ยะ ความสูงก็เพิ่มขึ้นอีกสามเซี๊ยะ

ซ้ายขวาบนล่างล้วนเป็นแผ่นศิลาเขียวอ่อน เมื่อถูกแสงโคมไฟสาดส่อง สะท้อนเป็นประกายยะเยิบน่าหวาดหวั่น

ไอเย็นคล้ายดั่งกระจายออกมาจากแผ่นศิลาเหล่านี้ ยิ่งเข้าลึก เซี้ยฮู่ฮวยกลับยิ่งรู้สึกหนาวเย็นกว่าเดิม

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้หยุดเท้า ชั่วขณะก็เข้าไปลึกกว่าสี่วา

ผู้คนทั้งหลายต่างเห็นกับตา เมื่อไม่มีภยันตรายใดๆเกิดขึ้น ต่างบังเกิดความกล้าอีกมากหลาย

เล้งเง็กปอเป็นคนแรกที่ไม่อาจสะกดกลั้นได้ รีบวิ่งปราดๆ

ไล่หลังเซี้ยฮู่ฮวยไปทันที แต่เสียงฝีเท้าของมัน คล้ายดั่งดังเป็นพิเศษ

เซี้ยฮู่ฮวยที่เดินอยู่เบื้องหน้า ได้ยินเสียงฝีเท้านี้แล้ว ต้องเหลียวมองมาโดยไม่รู้ตัว เมื่อเห็นผู้ไล่ตามคือเล้งเง็กปอ ดวงตาถึงกับปรากฏประกายประหลาดสงสัย ชะลอฝีเท้าช้าลงกว่าเดิม

เกาเทียนลกเป็นคนที่สองติดตามเข้าไปในอุโมงค์บ้าง ดังนั้นเอง เอี้ยสิ่งไหนเลยกล้ารีรอ ถลันข้ามหน้าเอี้ยคุนกับโป้วเปีย ติดตามเกาเทียนลกโดยกระชั้นชิด

เล้งเง็กปอที่อยู่ด้านหลังเซี้ยฮู่ฮวย เดินไปๆ พลันถอดกุยเล้ยออกจากศีรษะ

ในอุโมงค์จึงคล้ายพลันมีปิศาจเพิ่มมาอีกตัวหนึ่ง ปิศาจที่อัปลักษณ์จนทุเรศตา ยิ่งดูยิ่งน่าหวาดหวั่นสยองขวัญ

ทางอุโมงค์ที่เห็นเป็นเส้นตรง แต่เมื่อเข้าลึกกว่าหกวา ได้เริ่มปรากฏทางโค้งขึ้นมา ยิ่งเข้าไป ยิ่งโค้งคดเคี้ยว จนมีทางเลี้ยวถึงสิบกว่าแห่ง โชคดีที่ไม่มีทางแพร่ง ทุกผู้คนแม้จะวกวนจนประหลาดสงสัย ยังคงไปได้โดยไม่หลงกัน

เมื่อผ่านทางโค้งที่สิบสี่ เบื้องหน้าที่ไกลกว่าสองวา ปรากฏ

เป็นบันไดศิลาอยู่เลือนราง เซี้ยฮู่ฮวยจึงเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว

การเร่งฝีเท้าคราวนี้ เล้งเง็กปอที่ติดตามหลังก็ไล่ไม่ทันแล้ว

เมื่อถึงหน้าบันไดศิลา เบื้องหน้าไม่มีทางไปอีกแล้ว เซี้ยฮู่ฮวยโพล่งขึ้นเบาๆ

"มีบันไดศิลา"

เล้งเง็กปอที่ไล่ตามหลังมา สวนคำทันที

"ถึงปลายทางแล้วหรือไร?"

เสียงของมันแหบพร่า ลมหายใจก็หนักหน่วงถี่เร็วกว่าธรรมดา คล้ายดั่งการเร่งฝีเท้าไล่เพียงชั่วทางสั้นๆ ได้สูญเสียกำลังไปไม่น้อย

คนที่อยู่ไกลยังไม่รู้สึก เมื่อเข้าใกล้ อย่าว่าแต่เซี้ยฮู่ฮวยเลย แม้เป็นคนธรรมดาก็เชื่อว่าต้องสังเกตออก

ใบหน้าที่น่าสะพรึงกลัวของมัน ถึงกับยังมีเหงื่อซึมจนเป็นมัน มิว่าจะดูอย่างไร มันต่างไม่คล้ายเป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้มเลย

ดวงตาเซี้ยฮู่ฮวยมีแววประหลาดสงสัยขึ้นอีกครา แต่มิได้เหลียวหน้ามาสังเกตมอง เพียงยืนขมวดคิ้วคิ้วครุ่นคิดเท่านั้น

จวบจนพวกเกาเทียนลกตามติดมาถึง ส่งเสียงถามทันที

"บันไดศิลานี้ขึ้นไปสถานที่ใดกันแน่?"

"ข้าพเจ้าก็ต้องการทราบ"

เล้งเจ็กปอโพล่งสวนคำ

"ขึ้นไปก็ทราบได้เอง"

เซี้ยฮู่ฮวยมิกล่าวกระไรอีก สาวเท้าขึ้นบันไดศิลาไป บันไดศิลามีสามสิบกว่าขั้น เบื้องบนเป็นลานราบเรียบ

ลานที่กว้างประมาณหกเชี่ยะ สามฟากข้างล้วนเป็นผนังศิลา ผนังด้านตรงบันไดเป็นประตูศิลาสูงประมาณเจ็ดเชี่ยะอีกบานหนึ่ง กึ่งกลางประตูเป็นห่วงเหล็ก

เซี้ยฮู่ฮวยแนบหูกับผนังศิลา ตั้งอกตั้งใจฟังเป็นครู่หนึ่ง จึงยกมือคว้าห่วงเหล็ก ลองดึงกลับมาทางด้านหลัง ไม่มีปฏิกิริยา ลองผลักดูก็เป็นเช่นกัน

เซี้ยฮู่ฮวยจึงลองหมุนห่วงเหล็กดู ในประตูศิลามีเสียงต๊กขึ้นเบาๆ แล้วเลื่อนไปทางด้านหลังช้าๆ

ประตูศิลาเป็นความมืดมิด...เป็นสถานที่ใดกัน?

เซี้ยฮู่ฮวยคลายมือปล่อยจากห่วงเหล็ก เคลื่อนเท้าช้าๆไป

ยกตะเกียง มือซ้ายชูเข้าในประตูก่อน แสงไฟจึงสาดส่องเห็นทางหลังประตู

พื้นอิฐเป็นสีสลับกันนี้ เซี้ยฮู่ฮวยมิรู้สึกแปลกตา แต่ก็นึกไม่ออกว่าเคยเห็นจากในสถานที่ใด จึงสาวเท้าเข้าไปทันที

มาตรว่าเป็นการเคลื่อนไหวที่ผลีผลาม แต่ยังคงระมัดระวังโดยรอบคอบสุขุมยิ่ง

เกาเทียนลก เล้งเจ็กปอ ตามติดด้านหลังกระชั้นชิด เอี้ยสิ่งยิ่งไม่ยอมอยู่ล้าหลังผู้ใด เมื่อทั้งห้าก้าวเข้าไปในประตู พลันได้ยินเซี้ยฮู่ฮวยร้องอ้อขึ้นดั่งผิดคาดหมาย

เกาเทียนลกโพล่งถามทันที

"เป็นสถานที่ใดกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบ

"ชั้นบนของห้องเก็บของด้านหลังห้องนอนชุยปักไฮ้กับภรรยา"

เอี้ยสิ่งกับโป้วเปีย เอี้ยคุน ทั้งสามก็จำมาได้เช่นกัน จึงพากันโพล่งขึ้น

"ถูกต้อง เป็นห้องน้อยหลังนั้น"

เกาเทียนลกแม้ไม่เคยมาห้องนี้ แต่จากบันทึกคดีที่โต้วเซี่ย

เทียนเสนอขึ้นไป ท่านอ่านละเอียดจนเข้าใจดุจเป็นนิ้วในฝ่ามือ ดังนั้น ท่านจึงถามอีก

"ซากศพของชุยปักไฮ้และคิบฮ้วยง้อฝูงนั้น ใช่ถูกพวกท่านพบเห็นในห้องน้อยนั้น?"

เอี้ยสิ่งรีบรับคำ แต่แล้วพลันสะดุ้งจนตัวลอย เพราะมิทราบไฉนประตูศิลาของอุโมงค์ถึงกับปิดเข้าหากันเองดังโครมใหญ่ได้

ผู้คนทั้งหลายต่างเหลียวมองไป เอี้ยสิ่งตะกุกตะกัก

"พวกเราทั้งหกออกมาแล้ว เป็นผู้ใด... อยู่ด้านในปิดประตูไว้?"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะตอบ

"นั่นมิใช่การกระทำของคน เป็นกลไกในประตูเอง เมื่อคนออกมาจนในประตูไม่มีน้ำหนัก มันย่อมปิดเข้าหากันเอง"

ทุกผู้คนต่างเลื่อมใสในฝีมือสร้างกลไกของชุยปักไฮ้ยิ่งนัก แต่ก็สงสัยในความรอบรู้ของเซี้ยฮู่ฮวยเช่นกัน เพราะมิใช่คบคิดกับชุยปักไฮ้ หรือมือกุศลจิตต่อสมบัติมหาศาลนั้น ไหนเลยจะเชี่ยวชาญจนชำนาญปานนี้?"

เกาเทียนลกอดมิได้ต้องถอนใจชมเชย

"ชุยปักไฮ้นับเป็นอัจฉริยะในวิชานี้จริงๆ"

แต่เล้งเง็กปอสวนคำไป

"ที่นี้ยังมีอัจฉริยะในอัจฉริยะอยู่อีกผู้หนึ่ง"

ทุกผู้คนต่างเข้าใจมันหมายถึงเซี้ยฮู่ฮวย เซี้ยฮู่ฮวยจึงแค่นหัวร่อกล่าว

"ความระแวงของท่านรุนแรงไม่น้อย"

"ไม่น้อยจริงๆ"

"ท่านหมายความ แน่ใจว่าข้าพเจ้าขโมยอัญมณีในห้องศิลาไป?"

"แน่ใจอยู่แต่แรกแล้ว"

"นอกจากเหตุผลที่ท่านยกมาบอกเมื่อครู่ ยังมีเหตุผลใด?"

"ท่านสามารถพาพวกเรามาถึงที่นี่อย่างง่ายดาย ไยมิใช่เป็นเหตุผลอันดียิ่ง?"

"เฮอะ ท่านเข้าใจข้าพเจ้ามาได้โดยง่ายดาย?"

"ง่ายดายอย่างยิ่ง มาตรว่าจะมีภูตผีปิศาจอย่างที่เล่าลือกันจริงๆ ก็ต้องไม่ลอบขโมยอัญมณีของมนุษย์ไป คิบฮ้วยง้อเหล่านั้นแม้จะเป็นเช่นดั่งที่เล่าลือกัน ดูดเลือดกินเนื้อหนังมนุษย์ แต่ต้องไม่

กินอัญมณีทองแท่งเงินแท่งแน่ จึงแน่แก่ใจ เรื่องนี้ต้องเป็นการกระทำของมนุษย์ และก็มีแต่มนุษย์เท่านั้นจึงชมชอบอัญมณี มีอกุศลจิตและเล็มแต่สมบัติของผู้อื่น"

ริมฝีปากเชี้ยฮู่ฮวยขยับเขยื้อน แต่ยังมิทันส่งเสียง เล้งเจ็กปอก็กล่าวต่อไป

"แต่ทว่า คิดจะประสงค์ร้ายต่ออัญมณีในห้องศิลาของชุยปักไฮ้ หาใช่เป็นเรื่องง่ายดายไม่ ผู้นั้นจำเป็นต้องเชี่ยวชาญในค่ายคูประตูกล มีฝีมือที่ปราดเปรียวสูงส่ง และยังต้องมีความชาญฉลาดอีกด้วย"

หยุดเล็กน้อย แล้วเน้นเสียงหนักๆต่อ

"ผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมต่อเงื่อนไขเหล่านี้ ในที่นี้มีอยู่เพียงผู้เดียวก็คือเชี้ยเฮียท่าน!"

"ท่านเตรียมจะทำอย่างไร?"

"ผู้แซ่เล้งเป็นเพียงสามัญชน ไหนเลยจะทำอย่างไร?"

แล้วเบือนสายตาไปที่เอี้ยสิ่ง แค่นเสียงเย็นชา

"ผู้มีหน้าที่พิทักษ์ความสงบสันติของเมืองนี้คือเอี้ยจังโป้วเท้า"

เอี้ยสิ่งต้องยืดอกเชิดหน้าขึ้นโดยไม่รู้ตัว เล้งเง็กปอถามเอี้ยสิ่งทันที

"กับบุคคลที่มีมลทินน่าสงสัยเยี่ยงนี้ จ้งโป้วเท้าเข้าใจควรทำเยี่ยงไรจึงเหมาะสม?"

เอี้ยสิ่งโพล่งไปทันที

"ย่อมต้องจับกุมมาคุมขังไว้ก่อน..."

วาจาพอโพล่งไปจึงนึกได้ เซี้ยฮู่ฮวยเป็นบุคคลที่ร้ายกาจปานใด จึงลนลานหุบปากไว้ทันที

เล้งเง็กปอกลับรีบต่อให้ว่า

"จ้งโป้วเท้ามีความเปรื่องปราดชำนาญเพียงใดแล้ว ในเมื่อมีความเห็นเช่นนี้ ก็ย่อมเป็นความเห็นที่ประเสริฐเลิศสุด"

"เรื่องนี้..."

"เป็นไร?"

"พลังฝีมือของมันสูงส่งกล้าแข็ง หากมันมิยินยอมสยบในกฎหมาย พวกเราก็ไม่มีปัญญาทำอย่างไรกับมันได้"

"อ้อ ที่แท้จ้งโป้วเท้ากังวลปัญหานี้...?"

วาจาต่อไปของเล้งเง็กปอมิทันกล่าว เอี้ยสิ่งพลันมีสีหน้า

ระรื่นแจ่มใสสอดคำทันที

"เราแทบจะลืมเล้งกงจื้อไป เล้งกงจื้อคือสุดยอดฝีมืออันดับเยี่ยมของดินแดนกังหนำ มีเล้งกงจื้อคอยช่วยเหลือ เรื่องนี้นับว่าง่ายดายอีกมากหลายแล้ว"

ดูสีหน้าท่าทีของมัน คล้ายดั่งจะจับตัวเซี้ยฮู่ฮวยไว้จริงๆแล้ว

ตามความเป็นจริง หลังจากเกิดคดีรายนี้แล้ว เมื่อมีเซี้ยฮู่ฮวยมาสอดมือเกี่ยวข้อง ก็แทบไม่มีโอกาสให้มันซึ่งเป็นจังโป้วเท้าได้เสนอหน้าออกความเห็นเลย จึงไม่พอใจตั้งแต่แรกเริ่มแล้ว และมีไม่น้อยครั้ง ที่คิดจะหาโอกาสมาเสือกไสเซี้ยฮู่ฮวยออกจากคดีนี้ไป

ตอนนี้ ยากนักที่มีโอกาส มันไหนเลยจะยอมปล่อยผ่านไป

ในเมื่อเล้งเง็กปอเป็นสุดยอดฝีมืออันดับเลิศของกังหนำที่ไร้ผู้ต่อต้าน มาตรว่าไม่ร้ายกาจเทียบเท่าเซี้ยฮู่ฮวย ต่อสู้โดยคู่คี่ก้ำกึ่งควรไม่เป็นปัญหาต้องสงสัย บวกกับดาบของมัน ทวนของเอี้ยคุน โซ่เหล็กของโป้วเปีย แม้ว่าเซี้ยฮู่ฮวยมียินยอมงอมือให้จับกุม เชื่อแน่ว่า พวกมันทั้งสี่ยังไม่ยากจะจับตัวเซี้ยฮู่ฮวยไว้ได้

เมื่อมันตกลงใจเช่นนั้น หันไปโบกมือบอกใบ้แก่โป้วเปียและ

เอี้ยคุนทันที เป็นความหมายให้พวกมันเตรียมลงมือจับกุมผู้ต้องหา

เอี้ยคุนและโป๋วเปียต่างตะลึงลานไปทันที โดยเฉพาะเอี้ยคุนยิ่งมีสีหน้ากระอักกระอ่วนกว่าธรรมดา

เอี้ยสิ่งกวาดตามองแล้วเบือนกลับมาที่ใบหน้าเล้งเง็กปออีกครา ขอเพียงเล้งเง็กปอลงมือ มันก็จะร่วมมือกับเอี้ยคุนและโป๋วเปีย ทะยานเข้าเข่นฆ่าสังหารทันที

แต่เล้งเง็กปอยังคงไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ เอี้ยสิ่งรออยู่เป็นครู่ใหญ่ อดมิได้ต้องส่งเสียงเรียก "เล้งกงจื้อ" เบาๆ

กล้ามเนื้อบนใบหน้าที่ทุเรศของเล้งเง็กปอกระตุกวูบหนึ่ง แต่ยังคงยืนนิ่งมิเคลื่อนไหว กลับเป็นเซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อให้

"หากมันลงมือได้ มันลงมือเสียนานแล้ว"

เอี้ยสิ่งโพล่งด้วยความสงสัย

"ไฉนไม่อาจลงมือ?"

"เนื่องเพราะมันมิใช่เล้งเง็กปอของกาลกระโน้นแล้ว"

"ไฮ้! มันมิใช่ยืนยันศักดิ์ศรีเป็นเล้งเง็กปอ โดยไม่มีปัญหาให้สงสัยแล้ว?"

"ที่ข้าพเจ้าบอก มิใช่เป็นปัญหาศักดิ์ศรี แต่เป็น..."

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนไปถามเล้งเง็กปอ

"เรื่องนี้จะเป็นเล้งเฮียบอก? หรือให้ข้าพเจ้าบอก?"

กล้ามเนื้อบนใบหน้าเล้งเง็กปอกระตุกอีกครา ไม่ตอบแต่ย้อนถาม

"ท่านทราบเรื่องนี้ตั้งแต่เมื่อใด?"

"เมื่อท่านย่างเท้าเข้าในอุโมงค์ก้าวแรก ข้าพเจ้าก็สงสัยแล้ว?"

"เนื่องเพราะฝีเท้าข้าพเจ้าหนักหน่วงเกินไป?"

"นั่นเป็นสาเหตุหนึ่ง จนเมื่อข้าพเจ้าพบเห็นบันไดศิลา ท่านไล่ตามมาจนทันนั้น ข้าพเจ้าก็แน่แก่ใจได้แล้ว"

ริมฝีปากเล้งเง็กปอสั่นระริก เซี้ยฮู่ฮวยจึงถาม

"ใช่ว่าเป็นยาผงโง้วตั๊กซั่วของตั๊กท้งจื้อหรือไม่?"

เล้งเง็กปอรับคำเบาๆ เซี้ยฮู่ฮวยต้องอุทานด้วยความตระหนก

"โง้วตั๊กซั่วอันร้ายกาจยิ่ง"

"ร้ายกาจยิ่งจริงๆ โง้วตั๊กซั่ว มิเพียงทำลายโฉมหน้าของเรา ยังทำลายพลังฝีมือเราไปจนหมดสิ้นอีกด้วย เราในปัจจุบัน ไม่มีกำลังฝีมือหลงเหลือสักน้อยนิด เปรียบกับกาลก่อนที่พิชิตทั่วทั้งแดนกังหนำแล้ว ดั่งเป็นคนละคนเลย"

จนบัดนี้ เอี้ยสิ่งจึงเข้าใจความนัยมาได้ ร้องอ้อเบาๆ ด้วยหน้าที่ถอดสีจากเดิม เพราะขาดเล้งเง็กปอไปผู้หนึ่ง พวกมันสามคนไหนเลยจะรับมือเซี้ยฮู่ฮวยได้

ขณะเวลานั้นเอง เซี้ยฮู่ฮวยพลันหันขวับไปจ้องมองบานประตูที่เข้าสู่ห้องนอนแล้วตวาด

"ผู้ใดกัน?"

ผู้หนึ่งผลักประตูเข้ามาตามเสียงทันที

ชุยหงี!

มิทราบเพราะแสงไฟหรือไร ใบหน้าของชุยหงีคล้ายดั่งชีดขาวผิดธรรมดา แต่ทีท่ากลับหนักแน่นเยือกเย็นยิ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยยังมิทันเอ่ยปากตำหนิถาม เอี้ยสิ่งก็ชิงส่งเสียงก่อน

"ชุยหงีมาลับๆล่อๆอยู่ที่นอกประตูด้วยสาเหตุใด?"

"ข้าพเจ้ามิได้ซ่อนตัวหลังประตู ข้าพเจ้าเมื่อครู่เดินผ่านหน้าห้อง บังเอิญเห็นภายในมีแสงไฟเลือนรางลอดออกจากช่องประตู เข้าใจว่าเป็นขโมยจึงเข้ามาหมายจะดู"

"เฮอะ สายตาของท่านกลับไม่เลว"

เซี้ยฮู่ฮวยสวนคำทันที

"ฝีมือก็ไม่เลว หากมิใช่เมื่อครู่ร่างของมันกระทบบานประตู ข้าพเจ้ายังไม่สามารถรู้ตัวมีคนอยู่ที่นอกประตูอีกผู้หนึ่ง"

ชุยหงีหัวร่อกล่าว

"ตอนจู้หยินยังมีชีวิต เคยถ่ายทอดวิชาบู๊ให้แก่ข้าพเจ้ามาหลายปี"

เซี้ยฮู่ฮวยสวนคำ

"แล้วไฉนพอเราตวาด ท่านผลักประตูเข้ามาทันที ไม่กลัวผู้ตวาดจะเป็นขโมย?"

"ขโมยไหนเลยจะมีขวัญกล้าแข็งปานนี้?"

ชุยหงีหัวร่อตอบแล้วเบือนสายตาไปที่เกาเทียนลก คารวะทักทายอย่างนอบน้อม

เกาเทียนลกรับคารวะด้วยทีท่าเย็นชา เบือนสายตามามองเล้งเง็กปอ เล้งเง็กปอจึงส่งเสียงทันที

"วาจาของข้าพเจ้าเมื่อครู่ ตั้วนั้งได้ยินแล้ว?"

เกาเทียนลกผงกศีรษะ เล้งเง็กปอกล่าวต่อ

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นเช่นดั่งคนธรรมดา มิใช่เป็นยอดฝีมือบู๊ลิ้ม

ใดอีกแล้ว ไม่มีความสามารถเพียงพอจะมารักษาชีวิตและสมบัติของตัวเอง"

"แล้วจะเป็นไร?"

"ย่อมจำเป็นต้องพึ่งพากฎหมายมาคุ้มครองเช่นดั่งคนธรรมดาทั่วๆไป"

"นี่ย่อมเป็นเรื่องที่ประเสริฐอยู่"

"อย่างนั้นตอนนี้ตั้วนั้งจะจัดการเซี้ยฮู่ฮวยสถานใด?"

เกาเทียนลกต้องครุ่นคิดทันที เล้งเง็กปอกล่าวอีก

"หรือตั้วนั้งมีความเห็น เซี้ยฮู่ฮวยไม่มีมลทินน่าสงสัย?"

"ถูกแล้ว"

"เหตุผลใด?"

"เราเชื่อมั่นตัวเองดูคนไม่ผิด"

"เฮอะ หรือตั้วนั้งเพียงอาศัยความรู้สึกของตัวเองมาตัดสินคดีตามกฎหมาย?"

"หามิได้"

"ในความเห็นของข้าพเจ้า ตั้วนั้งยังคงคุมขังเซี้ยฮู่ฮวยไว้ประเสริฐกว่า ผู้มีมลทินต้องสงสัยเยี่ยงนี้ หากไม่เกาะกุมตัวไว้

ความยุติธรรมของตั๋วนั้ง น่ากลัวจะ...เฮอะ เฮอะ"

เอี้ยสิ่งรีบสนับสนุนขึ้นทันที

"กับเรื่องรายนี้ ตั๋วนั้งสมควรใคร่ครวญโดยสุขุมจริงๆ"

เกาเทียนลกยังคงครุ่นคิดจนเคร่งเครียด แต่เซี้ยฮู่ฮวยกลับส่งเสียง .

"เล้งเฮียคล้ายดั่งต้องการให้ข้าพเจ้าลิ้มรสห้องขังจริงๆ?"

เล้งเง็กปอแค่นหัวร่อกล่าว

"เชื่อแน่ว่า เซี้ยเฮียต้องเคยลิ้มรสนี้มาจนชินชาแล้ว?"

"กลับเป็นตรงกันข้าม ไม่เคยเลย"

"ฮาฮา...ข้าพเจ้าแทบลืมว่าเซี้ยเฮียมีความสามารถระดับใดมหาโจรที่มีความสามารถยอดเยี่ยมดั่งเซี้ยเฮีย แม้ก่อคดีแล้วยังจะมีผู้ใดสามารถจับกุมไปลงโทษตามกฎหมายบ้านเมืองได้"

เซี้ยฮู่ฮวยมิส่งเสียงอีก เล้งเง็กปอกล่าวต่อ

"แต่ครั้งนี้น่ากลัวไม่เป็นเช่นดั่งเคย"

เซี้ยฮู่ฮวยพลันหัวร่อกล่าว

"ผิดถูกชั่วดี ย่อมมีวันกระจ่างมาจนได้ ผู้แซ่เซี้ยแน่ใจว่าบริสุทธิ์เข้าคุกก็เข้าคุกเถิด"

เป็นวาจาที่ผิดคาดหมายจนทุกผู้คนต่างตะลึงลานไป เชี้ยฮู่ฮวยจึงหัวร่อกล่าวต่อ

"ในเมื่ออย่างไร ข้าพเจ้าเคยตั้งใจไว้แต่แรก จะขอลิ้มรสการนอนในห้องขังสักคืนอยู่แล้ว"

เกาเทียนลกส่งเสียงเรียก "เชี้ยเฮีย"... ขึ้นทันที แต่เชี้ยฮู่ฮวยรีบสอดคำ

"เกาเฮียมิต้องเสียสมองแทนข้าพเจ้า อย่าว่าแต่ คุกย่อมสงบกว่าสถานที่ทุกแห่งหน ข้าพเจ้าตอนนี้มีความต้องการหาสถานที่สงบเงียบสักแห่งหนึ่งจริงๆ เพื่อจะได้มีสมาธิครุ่นคิดถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในหลายวันมานี้"

เล้งเง็กปอรีบใช้ศอกสะกิดเอี้ยสิ่งพลางถาม

"จ้งโป้วเท้ายังรอกระไร?"

เอี้ยสิ่งงุนงงวูบก็ตวาด

"พวกเรา! ล่ามไว้ทันที"

เอี้ยคุนกับโป้วเปียต่างมีโซ่อยู่ในตัว และได้ยินถนัดชัดเจนยิ่ง แต่ยังคงยืนนิ่งในที่เดิมดั่งตอไม้

เอี้ยสิ่งพอโพล่งไปจึงรู้ตัวเป็นวาจาใดกัน แต่เมื่อโพล่งไปแล้ว

ไม่อาจจะกลับคืนมาได้ จึงจำต้องปลุกปลอบใจ ถลึงจ้องบริวารทั้งสองแล้วแผดเสียง

"พวกเจ้ายังจับเจ่าไปไย? ไม่รีบล่ามให้เราทันที"

เกาเทียนลกส่งเสียงด้วยความไม่พอใจ

"เซี้ยได้เฮี้ยบเป็นคนเช่นไร รับปากพวกเราแล้วต้องไม่ตระบัดสัตย์คืนคำ และไม่หลบหนีในกลางคัน เมื่อผู้อื่นให้ความร่วมมือเช่นนี้ พวกท่านไฉนมาเพิ่มความยุ่งยากรำคาญแก่ผู้อื่นอีก?"

ทั้งสามคนจึงก้มศีรษะต่ำทันที ยืนสำรวมจนลมหายใจแรงๆ ก็ไม่กล้าระบาย เกาเทียนลกหันกล่าวกับเซี้ยฮู่ฮวย

"มาตรว่าเซี้ยฮู่ฮวยจะไม่เข้าคุกก็มิเป็นไร"

เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อตอบ

"ยังคงเข้าไปประเสริฐกว่า"

"กลัวแต่เป็นการก้าวร้าวล่วงเกินเซี้ยเฮี้ยเกินไป"

"ตอนนี้ข้าพเจ้าเป็นเช่นดั่งเล้งเฮียบอก มีมลทินต้องสงสัยที่สุด บุคคลน่าสงสัยเช่นข้าพเจ้า ไม่กักขังไว้จะได้อย่างไรกัน?"

เกาเทียนลกเห็นเซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มจนเบิกบานปานนั้น จำต้องถอนใจกล่าว

"ฟังหางเสียงของท่าน คล้ายดั่งยินดีเข้าคุกอย่างยิ่งก็ปาน"

"ตอนนี้ยินดียิ่งจริงๆ"

"เราเป็นขุนนางมาหลายสิบปี คนที่ยินดีเข้าคุกนับว่าเพิ่งเคยเห็นเป็นคราแรกเลย"

เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อเบาๆ แล้วสาวเท้าออกไป เกาเทียนลกรีบตามติดไปเดินเคียงคู่ ส่งเสียงแผ่วเบา

"เซี้ยเฮียยังคิดจะค้นสถานที่ใดอีก?"

"ข้าพเจ้าตอนนี้เพียงตั้งใจหาสถานที่พักผ่อนให้สบายสักแห่ง"

เกาเทียนลกฉุกใจได้คิดรีบส่งเสียง

"หรือเซี้ยเฮียได้เบาะแสใดมาบ้างแล้ว?"

เซี้ยฮู่ฮวยครุ่นคิดไม่ตอบ เกาเทียนลกรีบเค้นถาม

"พบเห็นกระไรกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยครุ่นคิดชั่วครู่จึงถอนใจตอบ

"ข้าพเจ้าตอนนี้ก็ไม่ทราบ ควรตอบอย่างไร?"

"หมายความอย่างไร?"

"ข้าพเจ้าตอนนี้หาได้ร่องรอยเบาะแสหลายเส้นสายก็จริง

แต่ยังคงไม่สามารถปะติดปะต่อให้เป็นเรื่องราวมาได้"

เกาเทียนลกจ้องมองแล้วถอนใจกล่าว

"คดีรายนี้มิเพียงลี้ลับพิสดารเท่านั้น ยังสับสนจนซับซ้อนยิ่ง สามารถหาได้ร่องรอยเบาะแส นับเป็นความสามารถที่สูงเยี่ยมอยู่แล้ว ดูท่าที ท่านจำเป็นต้องหาสถานที่สักแห่งหนึ่ง เพื่อใคร่ครวญให้เบาะแสร่องรอยปะติดปะต่อกันเป็นเรื่องราวจริงๆแล้ว"

"ในคุก ไยมิใช่เป็นสถานที่เหมาะสมที่สุด?"

"ฮา...ท่านกลับรู้จักเลือกอย่างยิ่ง"

เมื่อออกจากห้องน้อย เกาเทียนลกพลันส่งเสียงเรียกโป้วเปีย โป้วเปียลนลานเข้าไปน้อมกายรับคำสั่ง เกาเทียนลกส่งเสียงทันที

"ท่านกลับไปที่กรมเมืองก่อน เรียกอีกหลายคนจัดการเก็บกวาดถูห้องขังดีที่สุดห้องหนึ่งไว้ แล้วไปเตรียมห้องพักให้แก่เล้งกงจื้อทางตึกหลังด้วย"

โป้วเปียรับคำ เร่งฝีเท้าออกไปทันที

พวกเซี้ยฮู่ฮวยเพิ่งออกจากลานตึกหลังมา ก็เห็นโป้วเปียเดินสวนเข้าหา เอี้ยสิ่งเป็นคนแรกที่ขมวดคิ้วกล่าว

ไฉนย้อนกลับมา? หรือมันถึงกับไม่รู้จักทาง?"

เซี้ยฮู่ฮวยพลันส่งเสียง

"มันมิใช่ไม่รู้จักทางย้อนกลับมา แต่มันพาคนมาพบพวกเราดอก"

ที่ด้านหลังของโป้วเปีย มีดรุณีติดตามมาสองนางจริงๆ

เมื่อพวกนางอ้อมออกจากทางในอุทยาน มิทันเข้าใกล้ เสียงหัวร่อก็ได้ดังแว่วเข้ามาก่อน

พวกนางต่างมีวัยเยาว์ เค้าสวยสะคราญปานบุปผา เสียงหัวร่อยิ่งสดใสไพเราะดั่งระฆังเงิน

ชุยหงีไม่แปลกตาต่อพวกนาง เซี้ยฮู่ฮวยยิ่งมิต้องเห็นหน้า เพียงได้ยินเสียงหัวร่อก็ทราบพวกนางมาแล้ว

พวกนางคือทาสบุปผาในบ้วนฮวยซัวจึง ดรุณีรับใช้ประจำตัวของเซี้ยฮู่ฮวยนามเซี่ยวท้อ เซี่ยวเห็งนั่นเอง

พวกนางไฉนมาจู้ป้อแจ?

ดวงตาเซี้ยฮู่ฮวยมีประกายงุนงงสงสัยขึ้นวูบ

เซี่ยวเห็งส่งเสียงหัวร่อแล้วร้องมาแต่ไกล

"จึงจู๊ พวกเรามากันแล้ว"

เกาเทียนลกพอได้ยินต้องถามด้วยความสงสัย

"พวกนางทักทายผู้ใด?"

"ข้าพเจ้าเอง"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบเบาๆ เกาเทียนลกถามด้วยความสงสัยอีกครา

"พวกนางเป็นผู้ใด?"

"สหายของข้าพเจ้าทั้งสองคน"

เล้งเง็กปอสวนคำทันที

"ที่เรียกว่าสหาย ก็เป็นสมัครพรรคพวกในขบวนการเดียวกัน"

เซี้ยฮู่ฮวยมิแยแสสนใจ คิ้วทั้งสองขมวดแนบแน่น คล้ายครุ่นคิดถึงเรื่องราวใดอยู่ เล้งเง็กปอจึงส่งเสียงต่อ

"ข้าพเจ้าบอกแต่แรกแล้ว มันมีพวกพ้องอยู่"

เอี้ยสิ่งรีบถาม

"นั่นเป็นเพียงดรุณีน้อยที่แบบบาง ไม่อาจต้านลมแรงเพียงสองนาง"

เล้งเง็กปอหัวร่อเสียงก้องกล่าว

"หากพวกนางบอบบางไม่อาจต้านลมแรง จังโป้วเท้าน่ากลัว

ถูกลมหอบปลิวหายไปนานแล้ว"

เอี้ยสิ่งปั้นหน้าถามเสียงกระด้าง

"เป็นความหมายใดของท่าน?"

"จั่งโป้วเท้าเคยทราบ ในวงพวกนักเลงมีขบวนการหนึ่งนาม ฮ้วยกังเจ็กออนิ่งอิ้งฮง (รังราชินีผึ้งในฮ้วยกัง) หรือไม่?"

"เท่าที่ทราบมา นั่นเป็นพวกนางโจรร้ายกาจอย่างยิ่งกลุ่มหนึ่ง"

"พวกนางก็คือ ผึ้งพิษสองตัวของฮ้วยกังเจ็กออนิ่งอิ้งฮง"

เอี้ยสิ่งสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บ แต่ทรวงอกยังคงยืดอย่างภาคภูมิ

เล้งเจ็กปอส่งเสียงต่อไป

"เขี้ยวงูพิษหางไหม้ เหล็กในของผึ้งเหลือง สองพิษยังไม่ร้ายเท่าจิตใจอิสตรี"

เอี้ยสิ่งต้องสยิวกายอีกครั้ง เล้งเจ็กปอกล่าวต่อไป

"ทั้งสองนาง เป็นทั้งผึ้ง เป็นทั้งสตรี หากท่านไม่มีความมั่นใจ ข้าพเจ้าคิดว่ายังคงอย่าได้ผลีผลามประเสริฐกว่า"

เอี้ยสิ่งแน่วนิ่งมิเคลื่อนไหว อกที่ยืดไว้ได้ฝ่อลงโดยไม่รู้ตัว

เล้งเง็กปอจึงถาม

"มีพวกพ้องเช่นนี้สองนาง ท่านเข้าใจ สามารถขนย้ายอัญมณีในห้องศิลาออกมาได้หรือไม่?"

เอี้ยสิ่งมิตอบโต้ เนื่องเพราะดรุณีที่เป็นทั้งผึ้งพิษทั้งสองตัวได้มาถึงแล้ว

พวกนางความจริงตามหลังโป้วเปีย แต่เมื่อเห็นเซี้ยฮู่ฮวยเร่งฝีเท้าขึ้นนำหน้ามาทันที

เซี้ยฮู่ฮวยรอจนพวกนางมาถึงเบื้องหน้าจึงถาม

"สองท่านไฉนเตลิดมาที่นี้ได้?"

เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งงุนงงงวบ ตอบขึ้นพร้อมกัน

"จึงจู๊มิใช่ใช้คนไปส่งข่าวให้พวกเรารีบเร่งมาช่วยเหลือ"

"ไฮ้! ไม่มีเรื่องเช่นนี้"

เล้งเง็กปอแค่นหัวร่อสวนคำ

"จวบจนบัดนี้แล้ว เซี้ยเฮียคิดจะปฏิเสธอีก? ไม่มีประโยชน์ดอก"

โดยไม่ อให้เซี้ยฮู่ฮวยโต้เถียงอธิบาย หันถามเซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งทันที

"คนที่เฮี้ยจึงจู๋ใช้ไป ได้บอกกับพวกท่านหรือไม่? จึงจู๋ต้องการให้พวกท่านมาช่วยเหลือในเรื่องอันใด?"

เซี่ยวท้อโพล่งไป

"ขนของบางประการ แต่มิได้บอกละเอียดว่าเป็นของใด... อืมม์"

นางพอโพล่งไปจึงได้สนใจสังเกตผู้ส่งเสียง เมื่อเห็นโฉมหน้าเล้งเง็กปอชัดตา ต้องตระหนกจนวาจาชะงักลงกลางคัน แล้วพลันหดร่างไปแอบอยู่ที่ด้านหลังเซี่ยวเห็ง...ขวัญของดรุณีอย่างไรก็ต้องอ่อนกว่าบุรุษเพศ

เซี่ยวเห็งก็เห็นเค้าหน้าเล้งเง็กปอชัดตา นางคล้ายมีขวัญอ่อนกว่าเซี่ยวท้อเสียอีก แต่มิได้หลบหลีก เพียงยืนตัวสั่นด้วยสีหน้าเขียวคล้ำเท่านั้น โพล่งเสียงสั่นสะท้าน

"ท่านเป็นตัวกระไร?"

เล้งเง็กปอ จ้องมองนางด้วยความประหลาดใจพลางตอบ

"เรามิใช่ตัวกระไร เป็นคนผู้หนึ่ง"

"มิใช่ภูตผี?"

"ไม่ใช่"

เซี่ยวเห็งจึงระบายลมจากปากเฮือกใหญ่ แต่ยังคงถาม

"แล้วท่านเป็นผู้ใด?"

"เราแซ่เล้ง นามเง็กปอ สหายในวงพวกนักเลงส่วนมากเรียกเราเป็นเล้งซากงจื้อ"

"ท่านหรือคือเล้งซากงจื้อ? ไฉนหน้าท่านจึงเปลี่ยนเป็นสารรูปเช่นนี้?"

"เรื่องนี้ เซี้ยจึงจู๊ของท่านได้ทราบกระจ่างแล้ว ไม่จำเป็นให้เราต้องมาเล่าซ้ำ"

มันกวาดตามองเซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งขึ้นๆลงๆ หัวร่อพลางกล่าวต่อ

"พวกท่านนับเป็นผู้ช่วยที่เข้มแข็งของเซี้ยฮู่ฮวยได้จริงๆ แต่เสียดายมาไม่ถูกต้องตรงเวลา ของเหล่านั้นถูกอีกผู้หนึ่งขนไปก่อนแล้ว"

เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งต่างเบือนหน้ามองเซี้ยฮู่ฮวย เซี้ยฮู่ฮวยถอนใจกล่าว

"เป็นผู้ใดไปส่งข่าวให้พวกท่านรีบมากันแน่?"

"เป็นคนในสถานีรถม้า ไปบอกพวกเราด้วยวาจา?"

"พวกท่านยอมเชื่อง่ายดายปานนี้?"

"พวกเราไม่มีเหตุผลที่ไม่เชื่อ เนื่องเพราะคนผู้นั้น อยู่ในสถานีรถม้าจริงๆ ปกติก็เคยไปส่งจดหมายให้พวกเราอยู่บ่อยครั้ง"

"เป็นผู้ใดสั่งให้มันนำข่าวไปบอก?"

"จึงจู๋ท่านเอง และยังให้เงินมันอีกสิบตำลึงด้วย"

"ไฮ้! มันเห็นเราจริงๆ?"

เซี่ยวเห็งโพล่งขึ้น

"จริงหรือไม่?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ เซี่ยวเห็งต้องรำพึงด้วยความประหลาดใจ

"มันเคยเห็นจึงจู๋มาหลายครั้งแล้ว ไฉนจำคนผิดได้?"

เซี้ยฮู่ฮวยไม่มีวาจาตอบโต้ เพราะสังเกตพบเห็นแล้ว สายตาทุกผู้คนในบริเวณนั้น ต่างจับมองมาที่ตนเป็นจุดเดียวกัน ประกายตาทุกคนล้วนคลางแคลงสงสัยอย่างยิ่ง จึงได้แต่ฝืนหัวร่อเท่านั้น

เกาเทียนลกเบือนสายตาไปมองหน้าโป้วเปียแล้วกล่าว

"ในเมื่อพาคนมาแล้ว ที่นี้ไม่มีเรื่องของท่านอีก รีบกลับไปปฏิบัติตามคำสั่ง"

โป้วเปียรับคำ เร่งฝีเท้าออกไป แต่ตอนหันกาย ยังคงมองเซี้ยฮู่ฮวยด้วยความคลางแคลงสงสัยแวบหนึ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยต่างเห็นถนัดชัดตา จึงฝืนยิ้มกล่าว

"ดูท่าคุกนี้เราจำเป็นต้องเข้าแน่นอนแล้ว"

เล้งเจ็กปอกับเอี้ยสิ่งต่างแค่นหัวร่อเสียงเย็นชา แต่เซี่ยวเห็งกับเซี่ยวท้อเบิ่งมองเซี้ยฮู่ฮวยด้วยความตระหนก ส่งเสียงเรียกจึงจู๊แทบพร้อมกัน

เซี้ยฮู่ฮวยสอดคำ

"จู้ป้อแจสูญเสียอัญมณีจำนวนมหาศาล ผู้มีมลทินต้องสงสัยที่สุดคือตัวเรา เมื่อพวกท่านมากันอีก เรายิ่งไม่มีปัญญาจะอธิบายแก้ตัว อย่างไรก็ต้องเข้าคุกแน่นอนแล้ว"

เซี่ยวเห็งโพล่งขึ้น

"แต่จึงจู๊มิได้ขโมยอัญมณีเหล่านั้น"

เอี้ยสิ่งรีบสอดปากคำ

"พวกท่านทราบได้อย่างไร?"

เซี่ยวเห็งหันควับมากระชากเสียงถาม

"ท่านมีนามใด?"

"เอี้ยสิ่ง! จ้งโป้วเท้าของเมืองนี้"

"เฮอะ เรายังเข้าใจท่านคือใต้วเซี่ยเทียน"

"ท่านรู้จักโต้วเซี่ยเทียน?"

"ไม่รู้จัก เพียงเคยได้ยินนามมัน และก็ทราบโป้วเท้าที่มีฝีมือของอาณาบริเวณนี้คือโต้วเซี่ยเทียน"

เอี้ยสิ่งแค่นเสียงหนักๆในลำคอ เซี่ยวเห็งกล่าวต่อไป

"หากท่านเป็นโต้วเซี่ยเทียน วาจาของท่าน เราอาจจะใคร่ครวญดูก่อนได้ แต่เสียดายท่านไม่ใช่"

"เราก็เสียดายอย่างยิ่ง"

"ท่านเสียดายกระไร?"

"ผู้ที่สงสัยมันมิเพียงเราคนเดียว"

เซี่ยวเห็งกวาดตามองผู้คนรอบข้างแล้วกล่าว

"หรือพวกท่านล้วนสงสัยจึงจู๋พวกเรา?"

เอี้ยสิ่งชิงตอบขึ้นตามเคย

"ท่านทราบในตอนนี้ก็ไม่สายเลย"

เซี่ยวเห็งพลันหัวร่อกล่าว

"ความจริง หนอนเหลวไหลก็มีมากอย่างยิ่งอยู่แล้ว?"

"เพ้ย! ท่านหยามประณามขุนนาง ควรมีโทษทัณฑ์สถานใด?"

เซี่ยวเห็งถึงกับยังหัวร่อคิกคักได้ นางย้อนถาม

"หรือท่านยอมรับว่าเป็นหนอนเหลวไหล?"

เอี้ยสิ่งเม้มปากไว้ทันที เซี่ยวเห็งหัวร่อพลางกล่าวต่อ

"หากเป็นจิงจู๋พวกเราขโมยไป และท่านยังยอมรับ ไหนเลยยังยืนอยู่ที่นี้ ให้พวกท่านจับไปเข้าคุกได้?"

"ท่านไม่ยินยอมให้มันพลันเกิดชมชอบ ต้องการลิ้มรสการเข้าคุกดูสักครั้ง"

เซี่ยวเห็งหันมองเซี้ยฮู่ฮวย ด้วยความประหลาดใจพลางถาม

"วาจาที่มันกล่าวใช่จริงหรือเท็จ?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ เซี่ยวเห็งฝืนยิ้มกล่าว

"รสชาติของการเข้าคุก ฟังว่ามิน่าลิ้มเท่าใด"

เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อเบาๆ ชายตามองเกาเทียนลกแล้วกล่าว

"เราก็เคยได้ยิน แต่เกาตั๋วนั้งท่านนี้ สั่งผู้ใต้บังคับบัญชาไปกวาดถูห้องให้สะอาด ปรนนิบัติรับใช้เราให้ดี"

เซี่ยวเห็งร้องอ้อด้วยความสงสัย เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่อกล่าวต่อไป

"คุกเช่นนี้ไม่กลัวจะเข้าไปดอก"

เซี่ยวเห็งฝืนยิ้มส่ายหน้าไปมา เซี่ยวท้อรีบกล่าวบ้าง

"พวกเราเป็นพวกพ้องของท่าน ใช่ว่าก็ควรถูกขังร่วมกันหรือไม่?"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้นทันที

"ย่อมต้อง..."

วาจาต่อไปมิทันกล่าว เกาเทียนลกก็ส่งเสียงสอดคำก่อน

"ตอนนี้พวกเราไม่มีหลักฐานแม้สักน้อยนิด หากเซี้ยเฮียไม่ชมชอบ ไม่มีความจำเป็นต้องเข้าคุกเลย โกวเนี้ยทั้งสองท่านยิ่งมิต้องกล่าวแล้ว"

เซี่ยวท้อเบือนมามองเกาเทียนลกพลางถาม

"ท่านคือเกาตั้วนั้ง?"

"ถูกแล้ว"

"เพียงเห็นแวบเดียว ข้าพเจ้าก็ทราบ ท่านเป็นขุนนางที่ดี"

เกาเทียนลกแย้มยิ้มเล็กน้อย เซี่ยวท้อหัวร่อกล่าวต่อ

"พวกเราก็ใคร่ได้ลิ้มรสการเข้าคุกดูสักครา เพียงมิทราบ

ตั้วนั้งยอมรับปากหรือไม่?"

เกาเทียนลกมิทันตอบ เอี้ยสิ่งก็หัวร่อส่งเสียง

"วิเศษที่สุดแล้ว"

เซี่ยวท้อไม่สนใจมัน จับตามองเกาเทียนลกแน่วนิ่ง เกาเทียนลกจึงถาม

"พวกท่านคิดจะเข้าไปรับใช้จิงจู๋?"

เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งผงกศีรษะพร้อมกัน แต่เซี้ยฮู่ฮวยส่งเสียงทันที

"ไม่ได้! เราไม่เห็นพ้อง"

เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็ง ส่งเสียงเรียกจิงจู๋ขึ้นพร้อมกัน เซี้ยฮู่ฮวยตัดบทมิให้พวกนางกล่าวต่อ แล้วสาวเท้าเดินออกไปทันที

เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งรีบติดตาม เอี้ยสิ่งกับเล้งเง็กปอชิงนำหน้าพวกพ้องไปก่อน เกาเทียนลก เอี้ยคุนและชุยหงีกลับอยู่รั้งท้ายสุด

ตลอดทาง เซี้ยฮู่ฮวยได้แต่แย้มยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่มีความหมายประหลาดพิกลจนไม่อาจหยั่งคำนวณได้

เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งย่อมไม่ยินยอมเลิกราโดยง่ายดาย แต่มิว่าพวกนางกล่าวกระไร เซี้ยฮู่ฮวยนอกจากยิ้มแย้มแล้ว ไม่มีการ

แสดงออกอย่างไรเลย จนออกพันประตูใหญ่ของจู้ป้อแจ เซี้ยฮู่ฮวยยังคงแย้มยิ้มอยู่

เซี่ยวท้ออดไม่ได้ต้องถามไป

"ท่านแย้มยิ้มในเรื่องอันใดกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยยิ้มโดยไม่ตอบ เซี่ยวท้อกล่าวอีก

"หากเป็นเรื่องที่ขบขันจริงๆ ท่านสมควรบอกออกมา เพื่อให้พวกเราก็ได้เบิกบานใจบ้าง"

เซี่ยวเห็งรีบคล้อยตาม

"หรือเรื่องนี้ ท่านไม่อาจให้พวกเราทราบด้วย?"

ในที่สุดเซี้ยฮู่ฮวยเอ่ยปากขึ้นแล้ว โดยสั่นศีรษะปฏิเสธ

"ไม่ใช่เด็ดขาด"

"แล้วมีเรื่องราวใดท่านจึงเบิกบานปานนี้?"

"ผู้ใดว่าเราเบิกบาน?"

"ท่านแย้มยิ้มอยู่ตลอดเวลา"

รอยยิ้มของเซี้ยฮู่ฮวยคลายไปทันที ถอนใจกล่าว

"เท่าที่เรายิ้ม เนื่องเพราะเราคิดไม่ออก ยังมีสีหน้าใดจะน่าดูยิ่งกว่ารอยยิ้ม...ตอนนี้ศีรษะเราปวดจนแทบตายอยู่แล้ว"

"เนื่องเพราะต้องเข้าคุก?"

"นั่นเป็นความต้องการของเราเอง"

"เพราะเรื่องราวใดกันแน่?"

"เราจำเป็นต้องหาสถานที่สงบเงียบสักแห่ง พักผ่อนให้เต็มที่สักครั้ง"

"พวกเราก็ต้องการ"

เซี่ยวเห็งโพล่งขึ้นแล้ว เซี่ยวท้อรีบถามต่อ

"ไฉนไม่ยินยอมให้พวกเราอยู่ข้างกายท่าน?"

เซี้ยฮู่ฮวยหัวร่ออีกคราจึงตอบ

"มีพวกท่านอยู่ข้างกาย เราไหนเลยยังจะสงบลงได้?"

เซี่ยวท้อหัวร่อพลางสะบัดเสียง

"ความจริงพวกเราก็ปากไม่มากเท่าใดดอก"

เซี่ยวเห็งสนับสนุนทันที

"ครั้งนี้พวกเราประกัน จะมิใคร่ว่ากล่าวเด็ดขาด กระทั่งยังพอจะสงบปากคำมิส่งเสียงเลย"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะปฏิเสธ

"มิว่าอย่างไร เราต่างไม่ยินยอมให้พวกท่านอยู่ข้างกายเด็ด

ขาด"

ขอบตาเซี่ยวเห็งแดงระเรื่อขึ้นทันที ส่งเสียงเครือ

"จึงจู๊รังเกียจพวกเราแล้ว?"

"มิได้ เรายังมีงานอื่นให้พวกท่านกระทำ"

ดวงตาที่เริ่มแดงของเซี่ยวเห็ง พลันเป็นประกายแจ่มใสมาทันที หัวร่อคักคักกล่าว

"ที่แท้เป็นเช่นนี้"

ใบหน้าเซี่ยวท้อก็ระรื่นด้วยรอยยิ้มที่สดใส รีบถามว่า

"จึงจู๊ไฉนรอจนบัดนี้จึงบอกมา ก่อกวนพวกเราจนกังวลแทบย่ำแย่"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบเบาๆ

"เนื่องเพราะจนบัดนี้ เราจึงสะดวกพอจะบอกให้พวกท่านทราบ"

เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็งต่างเหลียวหลัง เหลือบมองผู้ติดตามโดยพร้อมกัน เห็นเอี้ยสิ่งกับเล้งเง็กปออยู่ห่างเพียงประมาณเจ็ดเชี๊ยะเท่านั้น เซี่ยวท้อจึงลดเสียงแผ่วเบาถาม

"ตอนนี้สะดวกพอจะบอกหรือไม่?"

เชี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะ แต่เซี่ยวเห็งกลับสั่นศีรษะ

"พลังฝีมือของเล้งเง็กปอ ฟังว่าร้ายกาจอย่างยิ่ง ไม่กลัวมันได้ยินไป?"

จุดจบจอมเจ้าเล่ห์

เชี้ยฮู่ฮวยมิต้องหันไปมองก็ทราบ เอี้ยสิ่งกับเล้งเง็กปออยู่ห่างกันถึงเจ็ดเชี้ยะ จึงลดเสียงแผ่วเบาตอบ

"มันถูกโง้วตั๊กซั่วของตั๊กท้งจื้อ มิเพียงใบหน้าเน่าเฟะเท่านั้น พลังฝีมือก็สาบสูญสิ้น โสตประสาทไม่ปราดเปรียวดั่งก่อนๆแล้ว"

"อย่างนั้นจึงจู๊บอกมาเถิด"

เชี้ยฮู่ฮวยเร่งฝีเท้าเร็วกว่าเดิมพลางกล่าว

"พวกท่านยังจำเตียกังแจได้หรือไม่?"

"ใช่เฒ่าที่เป็นหมอผู้นั้น?"

"ถูกแล้ว วิชาการแพทย์ของมัน ได้ถึงระดับเลอเลิศสุดสูง แต่ในด้านรุกขชาติของมัน ก็มีการศึกษาค้นคว้าจนแตกฉานเชี่ยวชาญกว่าเรา"

"จึงจู๋พลันเอ่ยถึงมันด้วยเรื่องอันใด?"

"เราต้องการให้พวกท่านนำดอกไม้ดอกหนึ่งไปให้มันตรวจพิสูจน์ เป็นดอกไม้สด?"

"หรือจึงจู๋ไม่รู้จักดอกไม้นั้น?"

"ใช่ ดังนั้นจึงต้องการให้มันช่วยพิสูจน์จดจำ เนื่องเพราะมันเคยท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆ มีบางสถานที่กระทั่งเรายังไม่เคยได้ยินมา กับพันธุ์บุปผาในสถานที่นั้น เราก็ย่อมมิรู้จักเทียบเท่ามัน"

"อ้อ ดังนั้นจึงจู๋จึงต้องการให้พวกเรานำดอกไม้ไปถามเตียกังแจ?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรับคำ เซี่ยวเห็งถามอีก

"หรือดอกไม้นั้น มีความเกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นในตอนนี้?"

"อาจบางทีเป็นกุญแจสำคัญของคดีนี้ก็ได้"

"ดอกไม้ดอกหนึ่ง ถึงกับมีความสำคัญปานนี้?"

"ดังนั้น พวกท่านจะต้องจัดการเรื่องนี้ให้สำเร็จ"

"แต่ข้าพเจ้ากังวล มันก็ไม่รู้จักดอกไม้พันธุ์นี้"

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มกล่าว

"นั่นก็เป็นเรื่องอับจนปัญญา ไม่รู้จักเป็นไม่รู้จัก พวกเราย่อมไม่อาจเคี่ยวเข็ญบังคับให้มันต้องรู้จัก อีกประการ คนผู้นี้มีนิสัยที่น่านิยมอยู่ คือหากเป็นของที่ไม่รู้จัก ต้องมิอวดเก่งมากล่าวเหลวไหลบอกว่ารู้จักได้"

เซี่ยวเห็งเซี่ยวท้อต่างผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยสั่งต่อ

"หากว่ามันรู้จัก พวกท่านก็เชิญให้มันบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับดอกไม้นี้โดยละเอียดมา"

เซี่ยวเห็งเซี่ยวท้อผงกศีรษะรับคำอีกครั้ง เซี้ยฮู่ฮวยจึงตัดบท

"วาจากล่าวยุติเพียงเท่านี้"

แล้วล้วงห่อเล็กๆออกจากอกเสื้อมา นั่นเป็นห่อดอกไม้และใบไม้ที่หลังโรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ ซึ่งเซี้ยฮู่ฮวยใช้ผ้าเช็ดหน้าห่อมาตั้งแต่คราก่อน

ดอกไม้นี้ความจริงเป็นสีเหลืองสดใส แต่มาซุกอยู่ในอกเสื้อ

เป็นเวลาหลายวัน สีสันของมันต้องเปลี่ยนแปรไปแล้ว เตียกังแจจะยังสามารถแยกแยะได้หรือไม่?

เซี้ยฮู่ฮวยไม่กังวลเลย เพราะในค่ำคืนนั้น ได้ใช้ยาพิเศษจัดการต่อดอกไม้มาแล้ว ซึ่งจะสามารถให้ดอกไม้คงสีสันเดิมอยู่ได้นานไม่ต่ำกว่าครึ่งปี

มีหนึ่งดอกกับหนึ่งใบ นอกเสียจากเตียกังแจไม่เคยเห็นไม่เคยรู้จัก มิเช่นนั้น สมควรยังจำได้อยู่

เซี่ยวเห็งเพิ่งรับห่อผ้าเช็ดหน้ามาไว้ พลันมีเสียงตวาดของเอี้ยสิ่งดังขึ้นที่ด้านหลัง

"นั่นเป็นของใด?"

เสียงดังร่างวิ่งปราดเข้ามาโดยเร็ว มันแม้จะมีสมองที่มิใคร่เปรื่องปราดนัก แต่สายตากลับยังคมกล้าไม่เลว

ร่างของเซี่ยวเห็งพุ่งพ้นพื้นตามเสียงทันที ละลิ่วคราเดียวก็สูงกว่าหกวา ลอยร่างลงบนหลังคาบ้านที่ข้างทาง เซี่ยวท้อก็มีวิชาตัวเบาที่ไม่ด้อยกว่า ทะยานกายตามติดขึ้นไป หยั่งเท้าลงบนสันหลังคาแทบพร้อมกัน

เอี้ยสิ่งมิได้ไล่ตามขึ้นไป แต่ยืนคุมเชิงข้างกายเซี้ยฮู่ฮวยแล้ว

ตวาดเสียงเกรี้ยวกราด

"ลงมา"

เซี่ยวเห็งหัวร่อคิกคักถาม

"เราหายอมลงไปไม่ ท่านไฉนไม่ขึ้นมา?"

เอี้ยสิ่งแผดเสียง

"เพราะเหตุใด?"

"เพราะกลัวท่านชิงของจากเราไป"

"ท่านไม่ลงมาเราจะไล่ตามขึ้นไป"

เซี่ยวเห็งหัวร่อกล่าว

"ท่านไล่ตามเราทัน ไม่ต้องชิง เราจะมอบของนี้แก่ท่านโดยดี"

พลางสะบัดห่อผ้าเช็ดหน้าในมือ แล้วทะยานกายเคียงคู่กับเซี่ยวท้อออกไป

เอี้ยสิ่งแผดเสียงเกรี้ยวกราดปานนั้น แต่มิได้ทะยานกายไล่ตามขึ้นไป เนื่องเพราะมันสำนึก วิชาตัวเบายังไม่สูงถึงระดับนั้น

มันจึงได้แต่เบิ่งตามองเซี่ยวท้อเซี่ยวเห็ง ที่โลดละลิ่วดุจผีเสื้อข้ามหลังคาไปอย่างรวดเร็ว จนลับหายในม่านวิกาล ด้วยความเดือดดาลจนหน้าบิดเบี้ยวเขียวคล้ำ

แล้วพลันหันกลับมาถลึงจ้องเซี้ยฮู่ฮวย ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันคำราม

"ท่านให้ของใดแก่พวกนาง? อัญมณีหรือทองคำ?"

"ไม่ใช่อัญมณีเด็ดขาด"

"แล้วเป็นของใดกันแน่?"

"ตอนนี้ยังไม่อาจบอก"

ในตอนนั้น เล้งเง็กปอได้ตามเข้ามาบ้างแล้วหัวร่อกล่าว

"หากเป็นของธรรมดาที่ได้มาโดยถูกต้อง ไฉนไม่อาจบอก?"

แสดงแน่ชัดว่าพลังฝีมือของมันสูญสลายไปหมดสิ้นแล้ว วาจาที่พวกเซี้ยฮู่ฮวยโต้ตอบกันเมื่อครู่ มิได้ยินเลยสักคำเดียวจริงๆ

เซี้ยฮู่ฮวยเม้มปากไว้ไม่โต้ตอบกับเล้งเง็กปอ แต่เล้งเง็กปอมิยอมเลิกรายุติ แค่นหัวร่อ ถามอีก

"ท่านไม่อาจบอก เราช่วยบอกแทนท่านเป็นไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยไม่มีการแสดงออกอย่างใด เล้งเง็กปอจึงกล่าวต่อ

"มาตรว่า มิใช่เป็นอัญมณีก็ต้องเป็นของกลางที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ท่านกังวลพอเข้าไปในคุกจะถูกค้นพบมา ดังนั้น เรียก

พวกพ้องทั้งสองนำล่วงหน้าไปก่อน"

เซี้ยฮู่ฮวยยังคงไม่ส่งเสียง เล้งเง็กปอจึงร้องด้วยความเดือดดาล

"ไฉนไม่ตอบวาจาเรา?"

เซี้ยฮู่ฮวยเหลือบมองมันอย่างกระด้างเย็นชา ในที่สุดก็เอ่ยปาก

"เนื่องเพราะข้าพเจ้าทราบ ท่านความจริงเป็นคนที่ไม่ยอมใช้สมอง กล่าววาจากับคนเช่นอย่างท่าน นับว่าเปลืองคารมแล้ว"

เล้งเง็กปอยกนิ้วสั่นระริกชี้หน้าเซี้ยฮู่ฮวย เดือดดาลจนลำคอตีบตัน ไม่อาจส่งเสียงแล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยส่ายหน้าแล้วสาวเท้าเดินออกไป เอี้ยสิ่งพลันตวาดสุดเสียง

"ไปที่ใด?"

เซี้ยฮู่ฮวยกระอักกระอ่วนจนหัวร่อไม่ออก ร่ำไห้ไม่ได้ ยังมิทันตอบโต้ มีเสียงดังขึ้นที่ด้านหลัง

"เซี้ยเฮีย ตอนนี้ไปที่กรมเมือง หรือท่านลืมเรื่องนี้แล้ว?"

พอได้ยินเสียงนั้น ความฮึกหาญของเอี้ยสิ่งมลายไปหมดสิ้น

ทันที

เกาเทียนลกก้าวช้าๆเข้าหาเซี้ยฮู่ฮวย พลางกล่าว

"เชิญเซี้ยเฮีย"

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มเดินต่อไป เกาเทียนลกก็เดินเคียงคู่ด้วยทีท่าสนิทสนมยิ่ง กับเซี้ยฮู่ฮวย เกาเทียนลกถึงกับมีความเชื่อถือปานนี้?

"...หรือเซี้ยฮู่ฮวยมิได้เกี่ยวข้องกับเรื่องอัญมณีที่สูญหายไปจริงๆ... หรือข้อสันนิษฐานของเราพลาดโดยสิ้นเชิง?"

เอี้ยสิ่งอดรำพึงรำพันกับตัวเอง ด้วยความคลางแคลงสงสัยมิได้

หากมิใช่เซี้ยฮู่ฮวย เป็นผู้ใดขโมยอัญมณีเหล่านั้นไป?

"...หรือเป็นภูตผีปิศาจ?"

เอี้ยสิ่งต้องสะท้านขึ้นเฮือกใหญ่ด้วยความตระหนก กวาดตามองไปมาโดยไม่รู้ตัว

ขณะเวลานั้นเอง หางตามันพลันเห็นมีเงาร่างคนวูบขึ้นที่ปากตรอกเบื้องหน้า

เสียงตวาด "ผู้ใด?" เพิ่งดังออกไป เงาร่างสายนั้นก็ทะยานฝ่าอากาศเข้ามา

ร่างยังมิทันถึง กลิ่นคาวโลหิตที่ฉุนเฉียวก็คุกคามเข้ามาก่อน

เอี้ยสิ่งต้องแผดร้องสุดเสียง

"ผี"

เซี้ยฮู่ฮวยกับเกาเทียนลกกำลังสนทนากันอยู่ พอได้ยินเสียง "ผู้ใด?" ของเอี้ยสิ่ง ต่างรีบเหลียวมองมาทันที

ในเวลาแทบพร้อมกัน เซี้ยฮู่ฮวยก็พบเห็น มีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งออกจากปากตรอกเบื้องหน้า คำ "ผี" ของเอี้ยสิ่งมิทันดังออกมา มือของเซี้ยฮู่ฮวยก็กุมไปบนด้ามกระบี่แล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยมีความคล่องแคล่วปราดเปรียวเพียงใด? ขณะกระบี่จะถูกชักออกจากฝัก คำผีของเอี้ยสิ่งจึงได้ดังมา

เสียงนั้นของเอี้ยสิ่ง ไม่คล้ายดังออกจากปากมนุษย์เลย แสดงว่ามีความหวาดหวั่นสยองขวัญถึงปานใดแล้ว

พริบตาที่เสียงของเอี้ยสิ่งดัง ผีก็ได้โถมมาถึงเบื้องหน้า

กลิ่นคาวโลหิตยิ่งฉุนเฉียว จนผู้คนต้องสะอิดสะเอียนแทบอาเจียน

เซี้ยฮู่ฮวยอย่างไรก็มีปฏิกิริยาที่รวดเร็วยิ่ง พอหางตาเหลือบเห็น ไม่คำนึงถึงการชักกระบี่ รีบผลักเกาเทียนลกออกจากข้างกายทันที

เกาเทียนลกกำลังยืนตะลึงลานอยู่ที่ข้างกายเซี้ยฮู่ฮวย จึงถูกผลักเซถลาออกไปไม่ต่ำกว่าสองวา

เกาเทียนลกอย่างไรก็พอมีฝีมืออยู่บ้าง มาตรว่าถูกผลักออกไปไกลปานนั้น ยังมิล้มฟาดกับพื้น สามารถยืนหยัดทรงกายได้

ในเวลาแทบพร้อมกัน เซี้ยฮู่ฮวยเมื่อใช้มือซ้ายผลักเกาเทียนลก ร่างก็หมุนควับออกไปทางด้านข้าง

ดังนั้นเอง ผีจึงโถมฝ่าเข้าในระหว่างกลางของทั้งสองฝ่ายไป

แต่เมื่อเช่นนั้น จึงเป็นการโถมใส่เอี้ยสิ่งที่เดินอยู่ทางหลังของทั้งสองคน คนแรกที่เห็นผีคือเอี้ยสิ่ง คนแรกที่ร้องผีคือเอี้ยสิ่ง แต่ตอนนี้ ผีตัวนั้นถึงกับโถมใส่มัน มันกลับยังคงยืนอยู่มิเคลื่อนไหว หรือตระหนก จนตัวแข็งไปแล้ว?

ผีโถมเข้าใส่ร่างมันทันที มือข้างหนึ่งได้เค้นไปที่คอของมัน มือที่เย็นยะเยียบราวน้ำแข็ง ไม่มีความอบอุ่นของเลือดเนื้อ ทั้งยังมีกลิ่นเหม็นสุดแสนทนทานอีกด้วย!

หัวใจของเอี้ยสิ่งคล้ายถูกฉีกขาดกระจายไป แต่ถึงกับยังไม่ตระหนกจนสลบไสล เพียงแต่ร่างอ่อนระทวยล้มลงกองกับพื้น

เท่านั้น

ผีหายอมเลิกรายุติไม่ ล้มพับตามลงไป ใบหน้าผีแทบจะแนบกับใบหน้าเอี้ยสิ่งแล้ว

คาวโลหิตที่ฉุนเฉียวจนแสบจมูก พริบตานั้น เอี้ยสิ่งได้เห็นหน้าผีชัดเจน

มันแผดสุดเสียงด้วยความตระหนก

"โต้วเชี่ยเทียน"

ใบหน้าของผีแม้บิดเบี้ยวน่าสะพรึงกลัว แต่ยังพอจดจำได้ว่าเป็นใบหน้าของโต้วเชี่ยเทียน

ผีตัวนี้ถึงกับเป็นโต้วเชี่ยเทียน!

เสียงแผดร้องของเอี้ยสิ่งมิทันขาดคำ ผีโต้วเชี่ยเทียนบนร่างของมันพลันพุ่งขึ้นไป มิใช่กระโดด แต่เป็นยืนทรงกาย

เอี้ยสิ่งยิ่งหวาดหวั่นจนขวัญหนีดีฝ่อ แผดร้องเสียงประหลาดพิกลไม่ขาดปาก ทั้งเกลือกกลิ้งทั้งคลาน หลายต่อหลายครั้งจึงสามารถยันกายได้ครึ่งตัว แต่ก็ล้มฮวบลงกับพื้นอีกครา

กระดูกทั่วร่างของมันคล้ายอ่อนระทวยหมดสิ้น ดีที่ผีโต้วเชี่ยเทียนกระโดดขึ้นไปแล้ว มิได้โถมใส่มันอีก

ความจริงผีโต้วเซี่ยเทียนมิใช่กระโดดขึ้นอากาศไปเอง แต่เป็นถูกคนคว้าก้านคอกระชากขึ้นมา

คนผู้นั้นย่อมเป็นเซี้ยฮู่ฮวย!

นอกจากเซี้ยฮู่ฮวย ผู้ใดยังมีขวัญกล้าแข็งปานนี้?

เกาเทียนลกที่เห็นชัดถนัดตา บังเกิดความเลื่อมใสนับถือจนจับจิตใจ ต้องร้องชมเชยไปเบาๆ

"ขวัญที่กล้าแข็งดีเยี่ยม"

แต่เซี้ยฮู่ฮวยกลับกล่าว

"ท่านดูออกว่า นี่เป็นเพียงซากศพของโต้วเซี่ยเทียน?"

เกาเทียนลกผงกศีรษะ ทั้งสองต่างดูออกแล้ว นี่เป็นเพียงซากศพของโต้วเซี่ยเทียน มิใช่โต้วเซี่ยเทียนกลับกลายเป็นภูตผีปิศาจมาหลอกหลอน

ในขณะที่เอี้ยสิ่ง แผดร้องด้วยความตระหนกจนขวัญหนีดีฝ่อนั้น เกาเทียนลกกับเซี้ยฮู่ฮวยก็ได้สนใจสังเกตแล้ว

เมื่อเซี้ยฮู่ฮวยคว้าซากศพโต้วเซี่ยเทียนขึ้นมา ก็หันหน้าผีของมันมาประจัน

เป็นโต้วเซี่ยเทียนจริงๆ

ใบหน้าแม้แห้งกรัง แต่ยังแยกแยะดูออกได้ เกาเทียนลกต้องสายหน้าส่งเสียง

"เรากลับสังเกตสาเหตุการตายของมันไม่ออก?"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"ข้าพเจ้าก็ดูไม่ออกเช่นกัน"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบแล้วต้องขมวดคิ้วย่นจมูก

สภาพซากศพของโต้วเชี่ยเทียน เป็นที่ผู้คนต้องหดหู่รันทดอย่างยิ่ง หนึ่งเดียวที่ยังพอจะดีอยู่บ้าง คือใบหน้าของมัน

ความจริงแล้ว ใบหน้ามันก็คล้ายใบหน้ามนุษย์ ผิวหนังแห้งกรังสีซีดขาว ขอบตาลึกลงในเบ้า แต่ดวงตากลับถลนออกมา ในดวงตาคล้ายดั่งยังมีประกายที่อาฆาตแค้นสุดแสนสาหัส

นอกจากใบหน้าแล้ว ตลอดร่างโต้วเชี่ยเทียนแทบไม่มีผิวกายส่วนสัดใดจะยังสมบูรณ์อยู่เลย

มองดูซากศพเช่นนี้แล้ว เซี้ยฮู่ฮวยต้องสยิวกายด้วยความหนาวเหน็บเฮือกหนึ่ง

พลันลดสายตาไปมองที่มือซ้ายโต้วเชี่ยเทียน

กล้ามเนื้อทั้งร่างของโต้วเชี่ยเทียน แม้ไม่มีโลหิต แต่มือซ้าย

กลับมีโลหิต

โลหิตแดงฉานแห้งกรังไปแล้ว แต่ยังคงเป็นประกายโลหิตแวววาวและมีกลิ่นเหม็นที่สุดแสนพิกลพิสดาร

มือของมันกำแนบแน่น คล้ายดั่งกำของใดอยู่

เซี้ยฮู่ฮวยอดมิได้ต้องง้างหมัดซ้ายของมันออกมา

ในมือซ้ายโต้วเซี่ยเทียนถึงกับกำคิบฮ้วยง้อตัวหนึ่ง

คิบฮ้วยง้อที่มีสีเขียวมรกต ตาสีแดงปานโลหิต ถูกมันกำจนแหลกละเอียดในมือ

สีหน้าเซี้ยฮู่ฮวยเปลี่ยนแปรเป็นคราแรก

ในตอนนั้น เอี้ยคุนฉุดเอี้ยสิ่งขึ้นจากพื้น ประคองเข้ามาในทางนี้ เมื่อเห็นคิบฮ้วยง้อในมือโต้วเซี่ยเทียน ทั้งสองต่างตระหนกจนหน้าเผือดขาว ตัวสั่นระริกแผดร้องขึ้นพร้อมกัน

"คิบฮ้วยง้อ!"

เกาเทียนลกเมื่อได้ยิน ต้องฝืนยิ้มกล่าว

"ตอนนี้เราทราบ เลือดทั้งร่างของมันหายไปที่ใดแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยถอนใจกล่าว

"ใช่ว่าเข้าใจ หายไปในท้องของคิบฮ้วยง้อหมดสิ้น?"

"หรือท่านยังมีคำอธิบายในประการอื่น?"

"ไม่มี"

"คิบฮ้วยง้อเหล่านั้นต้องยังมีความลับใดที่ถูกมันสืบทราบ และมันก็ต้องถูกคิบฮ้วยง้อพบเห็นจึงได้กลายเป็นสภาพเช่นนี้?"

"ข้าพเจ้าก็มีความเห็นเช่นนี้"

"แต่มีอีกหลายเรื่องที่เราครุ่นคิดไม่เข้าใจ?"

"เชิญบอกมา"

"โต้วเซี่ยเทียนเป็นคนที่ตายแล้วอย่างแน่นอน?"

"ใช่ และยังตายนานอย่างยิ่งด้วย"

"แต่มันไฉนสามารถโถมออกจากปากตรอกตรงข้ามได้"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบโดยมิต้องครุ่นคิด

"ถูกคนผลักมาทางด้านหลังก็พุ่งตัวได้"

"ท่านหมายความ ในตรอกนั้นยังมีคน?"

"นี่เป็นคำอธิบายที่สมเหตุสมผล"

เกาเทียนลกผงกศีรษะกล่าว

"มีเหตุผลสมจริงมาก...พวกเราค้น"

เซี้ยฮู่ฮวยรีบยื่นมือขวางไว้พลางกล่าว

"แม้นับว่าข้อคิดสันนิษฐานของข้าพเจ้าจะเป็นความจริง แต่การเสียเวลาชั่วขณะนี้ มันไยมิใช่หนีไปจนสุดแสนไกลแล้ว?"

"แล้วพวกเราตอนนี้ควรทำอย่างไร?"

"ส่งซากศพโต้วเชี่ยเทียนกลับไปมอบให้สัปเหร่อพิสูจน์ศพก่อน หวังว่าสามารถได้พบเห็นสาเหตุการตายที่แท้จริงของมัน"

"จากนั้น ค่อยส่งคนออกไปสืบเสาะพฤติการณ์เมื่อวานของโต้วเชี่ยเทียน?"

เซี้ยฮู่ฮวยถอนใจกล่าว

"จากนั้น โปรดนำรายงานของสัปเหร่อไปให้ข้าพเจ้าในคุก"

เซี้ยฮู่ฮวยวางซากศพโต้วเชี่ยเทียนลงแล้ว ก้าวอาดๆออกไปทันที เกาเทียนลกส่งเสียงดังๆ

"ท่านจะไปในตอนนี้เลย?"

เซี้ยฮู่ฮวยถอนใจอีกครั้งจึงตอบ

"มิเช่นนั้น ยังรอกระไร?"

เกาเทียนลกก็ถอนใจยาว เร่งฝีเท้าตามเข้าไปบ้าง

.....

อาทิตย์ถึงกึ่งกลางท้องฟ้า เที่ยงตรง

แสงอาทิตย์สาดส่องลงจากช่องระบายอากาศของห้องขัง พอดีส่องอยู่บนใบหน้าเซี้ยฮู่ฮวย

ในที่สุด เซี้ยฮู่ฮวยลืมตาทรงกายขึ้นนั่ง

แต่ตอนนี้ กลับมีสีหน้าท่าทีคึกคักแจ่มใส

พลันมีเสียงฝีเท้าถี่เร็วแว่วมา เซี้ยฮู่ฮวยจึงเดินช้าๆไปที่ประตูห้องขัง

ทั้งสองฝ่ายแทบจะถึงปากประตูห้องขังพร้อมกัน แล้วเสียงไขกุญแจดังตามติดมา

เซี้ยฮู่ฮวยถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ประตูห้องถูกเปิดออกทันที มีสี่คนยืนอยู่ที่นอกประตู

เกาเทียนลก เอี้ยสิ่ง เอี้ยคุน โป๋วเปีย

ท่าทีของทั้งสี่ล้วนเคร่งเครียดอย่างยิ่ง เกาเทียนลกเป็นผู้โพล่งขึ้นก่อน

"เซี้ยเฮียตื่นแล้ว?"

เซี้ยฮู่ฮวยแย้มยิ้มถาม

"ท่านทราบ ข้าพเจ้าเคยนอนหลับในห้องขัง?"

"เพียงแต่คาดเดา"

เกาเทียนลกไม่มีสีหน้ายิ้มแย้มเช่นปกติ มีแต่ความหม่นหมองกังวล เซี้ยฮู่ฮวยที่สังเกตออก จึงถาม

"เกิดเรื่องราวใดอีกกระมัง?"

"ถูกแล้ว เป็นคดีฆาตกรรม"

"ไฮ้! ผู้ใดตาย?"

"เล้งเง็กปอ"

เซี้ยฮู่ฮวยงุนงงงวบ จึงโพล่งขึ้น

"ตายในที่ใด? ห้องพักของกรมเมือง?"

เกาเทียนลกผงกศีรษะรับคำ เซี้ยฮู่ฮวยร้องสุดเสียง

"รีบพาข้าพเจ้าไป"

เสียงดังร่างวิ่งปราดออกจากห้องขัง

เซี้ยฮู่ฮวยจะรวดเร็วอีกเพียงใดก็ไม่มีประโยชน์ แม้พอรู้จักวิชารักษาพยาบาลอยู่บ้าง แต่ไม่สามารถชุบชีวิตคนตายให้ฟื้นคืนมา

แม้เป็นฮูโต๋กลับชาติเกิด ก็ไม่อาจช่วยเล้งเง็กปอรอดชีวิตได้ เนื่องเพราะมันเป็นคนตายที่แน่นอนเด็ดขาด ตายมาเป็นเวลาหลาย

ชั่วยามแล้ว

มีดสั้นเล่มหนึ่ง ปักอยู่ที่กึ่งกลางทรวงอกของมัน

มีดสั้นธรรมดา ไม่มีตำหนิพิเศษใดๆ

เซี้ยฮู่ฮวยจ้องมองด้ามมีดสั้น ตลอดร่างคล้ายดั่งเป็นรูปหุ่นที่ไม่มีชีวิตวิญญาณ

เอี้ยคุนอดมิได้ต้องถาม

"เซี้ยเฮียใช่พบเห็นกระไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยไม่ตอบแต่ถาม

"สัปเหร่อมาดูศพแล้วหรือไม่?"

"ดูแล้ว"

"พวกมันว่าตายในเวลาใด?"

"สันนิษฐานเป็นเมื่อค่ำวาน"

"เมื่อค่ำวาน? มีผู้ได้ยินเสียงผิดปกติใดหรือไม่?"

"ไม่มี"

"จะฆ่ามันเป็นเรื่องง่ายดายอย่างยิ่งจริงๆ...โอ ข้าพเจ้าสมควรระวังประการนี้ไว้ก่อน"

เกาเทียนลก เอี้ยสิ่ง เอี้ยคุน และโป้วเปีย ต่างมองดูเซี้ยฮู่ฮวย

ด้วยความประหลาดใจ เซี้ยฮู่ฮวยมิสนใจ เปลี่ยนเรื่องถาม

"ซากศพของโต้วเซี่ยเทียนเป็นอย่างไร สัปเหร่อพบเห็นกระไร?"

"ไม่พบสาเหตุการตาย เพียงแต่พบใบไม้ที่ซอกรองเท้าของมันใบหนึ่ง ดอกไม้เล็กๆสองดอก"

"ให้ข้าพเจ้า"

เอี้ยคุนล้วงห่อกระดาษออกจากอกเสื้อ เซี้ยฮู่ฮวยรีบรับคลี่ดูทันที

ใบไม้สีเขียวสดใส ดอกไม้สีเหลืองเจิดจ้า

กับดอกไม้และใบไม้นี้ เซี้ยฮู่ฮวยมิรู้สึกแปลกตา ส่งเสียงกระด้างถาม

"สืบทราบพฤติการณ์เมื่อวานของมันหรือไม่?"

เอี้ยคุนตอบ

"มิชัดเจนเท่าใด เพียงแต่ทราบ ท่านเคยออกจากประตูเมืองตะวันออกไป"

"ประตูเมืองตะวันออก? ถูกต้อง ชานเมืองตะวันออก"

เซี้ยฮู่ฮวยแทบจะกระโดดด้วยความปีติ เกาเทียนลกโพล่ง

ถามไป

"ชานเมืองตะวันออกเป็นไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยไม่ตอบ แต่รีบกล่าว

"พวกท่านติดตามข้าพเจ้า ไปหาคนผู้หนึ่งในสถานที่แห่งหนึ่งก่อน"

"สถานที่ใด?"

"จู้ป้อแจ"

"หาผู้ใด?"

"ชุยหงี"

แล้วร่างของเซี้ยฮู่ฮวยโถมออกไปก่อนทันที พวกเกาเทียนลกทั้งสี่รีบเร่งฝีเท้าติดตามโดยกระชั้นชิด

ขบวนเพิ่งออกพ้นซุ้มประตูกรมเมือง มีม้าเร็วสองตัวห้อปราดเข้ามา ผู้ขับขี่ถึงกับเป็นเซี่ยวท้อกับเซี่ยวเห็ง

เซี้ยฮู่ฮวยพอเห็นต้องร้องสุดเสียง

"กลับมาพอดีกับเวลา"

มิว่าวาจาและพฤติการณ์ คล้ายดั่งวิกลจริตแล้วจริงๆ

เซี่ยวท้อ เซี่ยวเห็งถูกขู่ขวัญจนสะดุ้งเฮือกใหญ่ ยังมิทันเอ่ย

ปากตอบโต้ เซี้ยฮู่ฮวยชิงถามอีก

"พบเตียกังแจหรือไม่?"

"พบแล้ว"

"มันรู้จักดอกไม้นั้นหรือไม่?"

เซี่ยวเห็งผงกศีรษะ เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"มันว่าอย่างไร?"

เซี่ยวเห็งล้วงจดหมายออกจากอกเสื้อฉบับหนึ่ง พลางตอบ

"ต่างเขียนอยู่ในนี้โดยละเอียด"

เซี้ยฮู่ฮวยรีบชิงมาทันที เซี่ยวเห็งกล่าว

"ท่านนั่งลงอ่านให้ละเอียดก่อนเถิด"

เซี้ยฮู่ฮวยสั่นศีรษะโพล่งขึ้น

"ไม่! เราเดินพลางอ่านพลาง"

เซี้ยฮู่ฮวยฉีกซองจดหมายออก เดินพลางอ่านพลางจริงๆ เซี่ยวเห็งรีบถาม

"จึงจู้ไปที่ใด?"

"จู้ป๋อแจ?"

ตอนปากตอบ นัยน์ตากวาดมองอักษรบนกระดาษจดหมาย

และแล้วใบหน้าปรากฏรอยยิ้มขึ้นเล็กน้อย

ในจดหมายเขียนบอกเรื่องราวใดกันแน่?

ชุยหงีอยู่ในจู้ป๊อแจ กำลังเดินไปมาในอุทยานด้วยสีหน้าพิกลอย่างยิ่ง คล้ายกำลังครุ่นคิดเรื่องราวใด

ผู้รับใช้คนหนึ่งเดินไปจนถึงข้างกาย มันจึงได้รู้ตัวส่งเสียงถามดั่งไม่ตั้งใจ

"เรื่องอันใด?"

"มีคนต้องการหาก้วงแก"

"ผู้ใดหาเรา?"

"เราเอง"

เป็นเสียงตอบที่ดังมาจากที่ห่างไกล ชุยหงีรีบมองไป พบเห็นเซี้ยฮู่ฮวย ยังมีเซี่ยวเห็ง เซี่ยวท้อ เกาเทียนลก เอี้ยสิ่ง และโป้วเปีย สีหน้ามันจึงเปลี่ยนแปรไปเล็กน้อย โพล่งเบาๆ

"ที่แท้คือเซี้ยเอี๊ย มิทราบเซี้ยเอี๊ยหาข้าพเจ้าด้วยเรื่องอันใด?"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวเสียงกระด้าง

"ถามท่านเรื่องหนึ่ง"

"เชิญถาม"

"ท่านไฉนไปฆ่าเล้งเง็กปอ?"

วาจานี้พอเปล่งไป ผู้คนที่ข้างกายต่างงุนงงจนตะลึงลาน สีหน้าชุยหงีเปลี่ยนแปรอย่างรุนแรง ฝืนยิ้มถาม

"ข้าพเจ้าไม่เข้าใจวาจาของเซี้ยเอ็ย?"

"ชุยหงี ที่เราบอกเช่นนี้ เรามีหลักฐานอันมั่นคงอยู่ในมือแล้ว"

ชุยหงีไม่สามารถยิ้มได้อีกแล้ว เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"เมื่อค่ำวาน ท่านที่แอบอยู่นอกประตู ได้ยินเรื่องเล้งเง็กปอสูญเสียพลังฝีมือหมดสิ้น"

ชุยหงีมิส่งเสียงอีก เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"เกาตั๋วนั้ง เชิญเล้งเง้กปอไปพักในห้องต้อนรับที่กรมเมืองนั้น ท่านก็อยู่ร่วมฟังด้วย นี่ย่อมเป็นประโยชน์ต่อแผนการของท่านอยู่อย่างใหญ่หลวง"

ในที่สุด ชุยหงีผงกศีรษะรับคำ ซึ่งเท่ากับยอมรับว่าผู้ฆ่าคนคือตัวมัน

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"หากท่านไม่ทราบพลังฝีมือของมันสูญสลาย ท่านยังกล้าลงมือฆ่ามันหรือไม่?"

"ข้าพเจ้าไม่กล้า"

"โอ...คาดคิดมิถึง วาจาเพียงประโยคเดียวของเรา ถึงกับสูญเสียชีวิตคนไปผู้หนึ่ง?"

"มีเรื่องมากหลายที่ท่านคิดไม่ถึง"

"ท่านยินยอมบอกกับเรา?"

"ไม่ยอม"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้นบ้าง

"ไม่ยอมก็ต้องยอม"

ชุยหงีร้องอ้อ เอี้ยสิ่งกล่าวต่อ

"ท่านตอนนี้ไม่มีทางหนี..."

"จ้งโป้วเท้ากล่าวเช่นนี้ก็ผิดแล้ว คนแม้จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายปานนี้ อย่างน้อยที่สุด ยังมีทางเหลือให้อีกสายหนึ่ง"

"ทางใด?"

"ทางมรณะ"

วาจาพอขาดคำ ร่างล้มฮวบลงไป

มิทราบมือขวาของมันกำมีดสั้นอยู่อีกเล่มหนึ่งตั้งแต่เมื่อใด ตอนนี้มีดสั้นปักอยู่หว่างกลางทรวงอกของมัน

วาจาชุยหงีพอเปล่งมา เซี้ยฮู่ฮวยก็ทะยานออกจากที่ วาจาชุยหงีมิทันขาดคำ เซี้ยฮู่ฮวยก็ยืนอยู่ข้างกายมันแล้ว

ร่างของเซี้ยฮู่ฮวยมีความรวดเร็วไม่ผิดกับเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง

แต่เสียดาย เมื่อชุยหงีกล่าวไม่ทันจบคำ มีดสั้นก็ปักเข้าไปในทรวงอกมันแล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยจึงได้แต่เหม่อมองดูร่างชุยหงี ที่งอตัวแล้วล้มลงกับพื้น ส่ายหน้าถอนใจกล่าว

"ท่านนับเป็นข้าทาสที่ดีอย่างยิ่ง แต่เสียดาย แม้ใช้ความตายมาปิดปากยังคงไม่เป็นคุณประโยชน์ต่อเรื่องราว"

คนอื่นๆพากันวิ่งปราดเข้ามาบ้าง เกาเทียนลกจ้องมองเซี้ยฮู่ฮวยพลางถาม

"เซี้ยเฮียอาศัยเค้ามูลใด ระบุแน่นอนว่ามันเป็นฆาตกรฆ่าเล้งเจ็กปอ?"

"หากแม้นเล้งเง็กปอมิใช่สูญเสียพลังฝีมือ มีผู้ใดกล้าบังอาจไปฆาตกรรมมันภายในห้องพักของกรมเมือง?"

"เชื่อแน่ว่าไม่มี"

"แสดงแน่ชัด เรื่องพลังฝีมือของเล้งเง็กปอสูญสลายนี้ ถูกปกปิดเป็นความลับสุดยอด มิเช่นนั้น มันอย่างน้อยต้องตายไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยครั้งแล้ว ในเมื่อฆาตกรไม่ลงมือมาก่อน แต่ในค่ำคืนที่ข้าพเจ้าเปิดเผยความลับ ว่าพลังฝีมือเล้งเง็กปอสูญสลาย ก็มาลงมือปลิดชีวิตมันทันที จึงเป็นที่แน่แก่ใจได้ ฆาตกรต้องได้ยินวาจาเหล่านั้นของข้าพเจ้า ในตอนนั้น นอกจากพวกตั๋วนั้งแล้ว ก็มีชุยหงีอีกเพียงผู้เดียว ผู้ต้องสงสัยที่สุด ย่อมเป็นตัวชุยหงีนี่เอง"

เกาเทียนลกผงกศีรษะกล่าว

"ตอนที่เราเสนอให้เล้งเง็กปอเข้าพักในกรมเมือง ชุยหงีก็ร่วมฟังอยู่ด้วย"

"เพียงอาศัยข้อมูลสองสถานนี้ มาระบุแน่ชัดว่า มันเป็นฆาตกร ออกจะเกินความจริงไปบ้าง แต่ทว่า มันอย่างไรยังไม่คร่ำโลกเพียงพอ ถูกขู่ก็ว้าวุ่นสับสนจนสารภาพมาอย่างง่ายดาย"

เกาเทียนลกส่ายหน้าตอบ

"นึกไม่ถึง เบาะแสสายนี้เพียงถูกท่านขู่ก็ยอมฆ่าตัวตายเพื่อปิดปากไป พวกเราเห็นทีไม่มีปัญญาสืบสาวร่องรอยเบาะแสอีกแล้ว"

"ไม่แน่"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบมิทันจบคำ ร่างพลันหันควับ ก้าวออกไปโดยเร็ว

เกาเทียนลกรีบถาม

"ท่านยังมีความคิดเห็นอย่างไร?"

"ไปในสถานที่สอง หาบุคคลที่สอง"

"บุคคลที่สองอยู่แห่งหนใด?"

"โรงเตี๊ยมฮุ้นไล้"

"ครั้งนี้หาผู้ใดอีก?"

เซี้ยฮู่ฮวยเน้นทีละคำ

"ซีซังฮ้อ"

.....

เมื่อขบวนมาถึง เซี้ยฮู่ฮวยเป็นผู้ไปทุบประตูเอง

เสียงประหลาดพิกลของซีซังฮ้อถาม "ผู้ใด?" ออกมา เซี้ย

ฮู่ฮวยจำได้จึงตอบ

"ข้าพเจ้าเซี้ยฮู่ฮวย"

ประตูเปิดออกทันที ซีซังฮ้อโผล่ศีรษะออกมา

กลิ่นสุราพลุ่งเข้าใส่ใบหน้าเซี้ยฮู่ฮวยจนฉุนเฉียวยิ่ง

มือขวาของซีซังฮ้อมีกระปุกสุราใบหนึ่ง แสดงว่ามันกำลังดื่มสุราอยู่ เซี้ยฮู่ฮวยจึงจ้องมองมันแน่วนิ่ง

ตาที่มีเส้นโลหิตผ่อยแดงฉานของซีซังฮ้อ ก็จ้องมองเซี้ยฮู่ฮวยแน่วนิ่งเช่นกัน พลันแยกเขี้ยวแย้มยิ้มทักทาย

"เป็นเซี้ยได้เฮี๊ยบจริงๆ ยินดียิ่งที่มาเยี่ยม"

"มิได้ ข้าพเจ้ามาหาคน"

"หาผู้ใด?"

"ผู้ที่เมื่อคราก่อนเคยเป็นสหายรัก"

"ที่นี้มีข้าพเจ้าอยู่ผู้เดียว"

"ที่ข้าพเจ้าต้องการหาก็คือท่าน?"

ซีซังฮ้อมีสีหน้างุนงงสงสัย

"ข้าพเจ้าไฉนเป็นสหายรักของท่านได้?"

"ตอนนี้ไม่ใช่จริงๆ"

"หรือก่อนนี้จะใช่?"

เซี้ยฮู่ฮวยเน้นเสียงด้วยสีหน้าเคร่งเครียดเย็นชา

"ชุยเฮีย จนบัดนี้แล้ว ท่านยังจะมารยาไปไยกัน?"

คำ "ชุยเฮีย" พอเปล่งไป ผู้คนทั้งหลายต่างตระหนกจนตะลึงลาน

สีหน้าและประกายตาของซีซังฮ้อก็แปรเปลี่ยนเป็นประหลาดจนพิกลยิ่ง

เซี้ยฮู่ฮวยเขม้นมองแน่วนิ่งพลางเน้นเสียงต่อ

"ท่านสวมหน้ากากหนังมนุษย์ไว้ จะปลดออกเองหรือให้ข้าพเจ้าช่วยท่านปลด?"

ซีซังฮ้อเขม้นมองเซี้ยฮู่ฮวยแน่วนิ่งเช่นกัน จนเนิ่นนานจึงได้กล่าว

"เซี้ยฮู่ฮวย ท่านร้ายกาจ"

วาจามิทันขาดคำ ใบหน้าของซีซังฮ้อถึงกับแตกปริ ร่วงหล่นลงมาทีละแผ่นทีละชิ้น

มาตรว่าเป็นเวลากลางวันแสกๆ เมื่อเห็นสภาพนี้ กระทั่งเซี้ยฮู่ฮวยยังต้องขนลุกเกรียวด้วยความหวั่นหวาด

เบื้องหลัง "ใบหน้า" ที่หลุดร่วงลง เป็นอีกเค้าหน้าหนึ่ง!

สองมือของซีซังฮ้อปัดไปมา ปัดเศษผิวหน้าที่ยังร่วงหล่นไม่หมดสิ้น โฉมหน้าที่ซ่อนอยู่หลังหน้ากากหนังมนุษย์ จึงปรากฏออกมาถนัดชัดเจน ใบหน้านี้นอกจากเซี่ยวเห็งเซี่ยวท้อ ผู้อื่นต่างรู้จักคุ้นตายิ่ง

และก็นอกจากเซี่ยวเห็งเซี่ยวท้อ ผู้อื่นต่างพากันอ้าปากตาค้างไปสิ้น!

เซี้ยฮู่ฮวยย่อมนอกเหนือจากกฎนี้ ถลึงจ้องใบหน้านั้นแน่วนิ่งด้วยสีหน้าที่กลับกลายไปๆมาๆจนสับสน โดยมิทราบเป็นโศกเศร้ารันทด? หรือกระไรกันแน่?

ไม่มีผู้ใดส่งเสียง พริบตานั้น คล้ายดั่งกระทั่งลมหายใจก็ยังชะงักงันลง

ทั่วทั้งบริเวณนั้น จึงจมเข้าไปในความเงียบวังเวงที่สุดแสนประหลาดพิกล

เนิ่นนานให้หลัง เกาเทียนลกเป็นผู้ส่งเสียงคล้ายครวญครางขึ้นก่อน

"ซุยปักไฮ้"

เค้าหน้าที่ซ่อนอยู่หลังหน้ากากเค้าซีซังฮ้อถึงกับเป็นโฉมหน้าของชุยปักไฮ้จริงๆ!

ซีซังฮ้อถึงกับเป็นตัวจำแลงชุยปักไฮ้!

นับเป็นเรื่องที่ผู้คนยากจะเชื่อถือได้จริงๆ

เอี้ยสิ่งเขม้นมองชุยปักไฮ้แล้วโพล่งขึ้น

"ท่านมิใช่ตายไปแล้ว...?"

ชุยปักไฮ้ไม่สนใจเอี้ยสิ่ง เพียงแต่จ้องหน้าเซี้ยฮู่ฮวยแน่วนิ่งพลันหัวร่อกล่าว

"จนวันนี้ ท่านจึงสังเกตโฉมหน้าแท้จริงของข้าพเจ้าออก?"

เซี้ยฮู่ฮวยมิได้ปฏิเสธ ชุยปักไฮ้ถามอีก

"ข้าพเจ้าเปิดเผยพิรุธใด?"

"ความจริงแล้ว พอแรกเริ่มท่านก็มีพิรุธให้ถูกจับได้"

"ที่ใด?"

"ในกระดาษเขียนภาพที่ท่านบันทึกเหตุการณ์สิบสี่ม้วนนั้น"

ชุยปักไฮ้ร้องอ้อเป็นทีสงสัย เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวเสียงเย็นชาต่อไป

"ท่านยังจำกระดาษทั้งสิบสี่ม้วนนั้น เป็นสีใดหรือไม่?"

"เป็นสีเขียวมรกต"

"สองฟากข้างห้อยพู่ไหมสีแดงปานโลหิต?"

"ใช่ แล้วนั่นจะมีความเกี่ยวข้องใดกัน?"

เชี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"นัยน์ตากับปีกของคิบฮ้วยง้อเหล่านั้นเป็นสีใด?"

"นัยน์ตาสีแดงปานโลหิต ปีกสีเขียวราวมรกต"

เชี้ยฮู่ฮวยเน้นเสียงช้าๆ

"คนที่กลัวมุสิก กระทั่งสีสันที่คล้ายมุสิก ส่วนมากชิงชังรังเกียจยิ่ง กระทั่งยังอาจขนลุกเกรียวขยะแขยงจะอาเจียน นี่เป็นตัวอย่างเท่านั้น อื่นๆเช่น คนมีความชิงชังรังเกียจของใดหรือสัตว์ใด ก็ต้องมีความรู้สึกเช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นสัญชาตญาณธรรมดาของมนุษย์เรา หาใช่ยากต่อการเข้าใจไม่"

เชี้ยฮู่ฮวยหยุดเล็กน้อยแล้วกล่าวต่อ

"ในเมื่อท่านชิงชังคิบฮ้วยง้อถึงปานนั้น หวาดกลัวคิบฮ้วยง้อถึงปานนั้น ไฉนจึงจะใช้กระดาษภาพวาดที่มีสีเช่นเดียวกับปีกคิบฮ้วยง้อ มีพู่เป็นไหมสีแดงฉานปานโลหิตคล้ายนัยน์ตาคิบฮ้วยง้อมาบันทึกเรื่องราว ดังนั้น พอแรกเริ่มข้าพเจ้าก็สงสัยบันทึก

นั้น ใช่จะเป็นความสัตย์จริงหรือไม่?"

ชุยปักไฮ้ถอนใจกล่าว

"ท่านกลับสังเกตได้ลึกซึ้งสุขุมยิ่ง"

เอี้ยสิ่งอดมิได้ต้องโพล่งถามบ้าง

"อย่างนั้น ก็ไม่มีที่ว่าปิศาจผีเสื้อ ผีเสื้อดูดเลือดแล้ว?"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"เท่าที่ในสมองของพวกเรา มีความคิดเรื่องผีเสื้อหลงเหลืออยู่ ล้วนเพราะเกิดจากบันทึกนั้นมาแทรกซึมเกาะกุม บันทึกเหล่านั้นเป็นมันเขียนเอง"

เอี้ยสิ่งร้องอ้อ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ไม่เป็นที่ปฏิเสธได้ มันนับเป็นอัจฉริยะในทางเขียนนิทาน และเป็นอัจฉริยะในทางฆ่าคน หินก้อนเดียวได้นกห้าตัว อุบายความคิดเช่นนี้ มันก็อุตส่าห์คิดออกมาจนได้"

หยุดถอนหายใจแล้วเซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"จวบจนอัญมณีเหล่านั้นสูญหาย ข้าพเจ้าจึงได้สงสัยว่ามันยังไม่ตาย"

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้น

"นั่นเพราะสาเหตุใดอีก?"

เซี้ยฮู่ฮวยตอบ

"นอกจากมัน ยังมีผู้ใดสามารถเปิดปิดกลไกห้องศิลาใต้ดิน ลำเลียงอัญมณีออกไปจนหมดสิ้นง่ายดายปานนั้น?"

เอี้ยสิ่งผงกศีรษะ แต่แล้วรีบสั่นศีรษะกล่าว

"ท่านเมื่อครู่บอก หินก้อนเดียวได้นกห้าตัวกระไรกัน? ข้าพเจ้ายังคงไม่เข้าใจ"

"เมื่อคืนข้าพเจ้าครุ่นคิดตลอดคืน จึงคิดเรื่องราวนี้ได้ปรุโปร่งแจ่มชัด ตอนนี้ข้าพเจ้าจะบอกข้อคิดสันนิษฐานของตัวเองออกไป หากมีที่ใดผิดพลาดบกพร่อง ท่านพอจะเสริมเพิ่มเติมให้ได้"

กล่าวในสองประโยคสุดท้าย สายตาเซี้ยฮู่ฮวยเบือนไปที่ใบหน้าชุยปักไฮ้ แสดงว่าสองคำนั้น เป็นกล่าวให้แก่ชุยปักไฮ้ฟัง

ชุยปักไฮ้ไม่มีการแสดงออกอย่างไร

เมื่อทุกผู้คนเข้านั่งในห้องโถงของโรงเตี๊ยมแล้ว เซี้ยฮู่ฮวยจึงได้กล่าวต่อ

"เรื่องราวจะต้องเท้าความไปถึงเหตุการณ์เมื่อสามปีก่อน ในตอนนั้นพวกเราสหายรักทั้งสี่คน ช่วงชิงขุมทรัพย์กิมเตียวเม้ง

มาจากมือของพวกเล้งเง็กปอ โดยตอนแรกตกลงกันไว้ ขายเป็นเงินทองซื้อเสบียงอาหารไปช่วยผู้ประสบอุทกภัยของสองฝั่งน้ำฮวงโหในปีนั้น ไหนเลยจะคาด เมื่อข้าพเจ้าปลีกตัวมาก่อน สหายรักท่านนี้ของข้าพเจ้า ถึงกับฮุบสมบัติทั้งมวลไว้เป็นของลำพังตัว ลอบลำเลียงหลบหนีมา"

หยุดถอนใจยาวแล้วกล่าวต่อ

"นี่ก็คือสาเหตุซึ่งเราสองสะบั้นสัมพันธ์ สิ้นไมตรีที่คบกันมานานกว่าสิบเก้าปี"

ชุยปักไฮ้ผงกศีรษะรับคำ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"เล้งเง็กปอจะต้องหยั่งทดสอบในวิธีต่างๆ ด้วยความเปรื่องปราดหลักแหลมเช่นดั่งท่าน ไหนเลยจะไม่รู้ตัวได้? ผลที่สุดท่านจึงดำเนินการชิงลงมือเอาเปรียบก่อน โดยลอบสังหารง่วนเกี้ยเพ้งเสีย"

ชุยปักไฮ้มิได้ปฏิเสธ

"ใช่ ง่วนเกี้ยมเพ้งเป็นข้าพเจ้าฆ่าเอง"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"แต่ท่านกลับไม่กล้าลงมือต่อเล้งเง็กปอ"

"เนื่องเพราะข้าพเจ้ายังมีความสำนึกตัว"

"ท่านสำนึกตัวมิใช่คู่มือมัน?"

"ใช่ มิเช่นนั้น คนแรกที่ข้าพเจ้าต้องการฆ่าคือมัน"

"ท่านย่อมวิตกมันจะตามมา?"

"ไม่วิตกจึงประหลาด"

"ตอนนั้น ในใจท่านยังกังวลอีกเรื่องหนึ่ง"

"ท่านว่าเป็นเรื่องใด?"

"เรื่องก้วยพกกับเอียะเต็กกุน"

หางตาชุยปักไฮ้กระตุกขึ้นวูบหนึ่ง เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อไป

"ท่านตอนนั้นจะต้องสืบได้แน่ชัดแล้ว พรหมจารีของเอียะเต็กกุนได้มอบให้แก่ก้วยพกก่อน ด้วยนิสัยของท่าน ย่อมไม่ยินยอมเลิกรายุติโดยเด็ดขาด"

หยุดเล็กน้อย เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"เล้งเง็กปอในตอนนั้น ต้องยิ่งสืบยิ่งเข้าใกล้ท่านทุกขณะ จะรับมือกับศัตรูเช่นนั้น วิธีประเสริฐสุด ไม่มีใดดีกว่าแสร้งตาย และจากการแสร้งตาย ยังพลอยได้คิดไปถึงโอกาสทำร้ายเอียะเต็กกุนกับก้วยพกด้วย และเพราะการแสร้งตายนี้ เป็นชนวนให้ท่านได้คิด

ไปถึงการเขียนพินัยกรรม โดยขุดหลุมพรางไว้ที่ในพินัยกรรม พลอยลากข้าพเจ้าเข้าร่วมรับเภทภัยอีกผู้หนึ่ง เนื่องเพราะข้าพเจ้าเป็นผู้รู้เรื่องราวของท่านมากที่สุด เท่ากับเป็นผงในดวงตาของท่าน"

ชุยปักไฮ้กล่าว

"ข้าพเจ้าย่อมต้องคิดเขี่ยผงในดวงตานี้ออกไป"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"เมื่อวางแผนทั้งมวลเรียบร้อยแล้ว ท่านก็ดำเนินตามแผนทีละก้าว...อันดับแรก ท่านปั้นเรื่องคิบฮ้วยง้อที่พิสดารจนมหัศจรรย์...จากนั้น ในค่ำคืนวันเพ็ญ ยังได้สร้างซากศพปลอมให้แก่ตัวเอง..."

เอี้ยสิ่งอดมิได้ต้องสอดคำถาม

"ความจริงซากศพนั้นเป็น..."

เซี้ยฮู่ฮวยสอดคำขึ้นบ้าง

"เป็นซากศพของซีซังฮ้อ!"

เอี้ยสิ่งอุทานด้วยความตระหนก เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ซีซังฮ้อต้องฝังใจ ไม่ลืมเรื่องที่เกิดในกาลก่อน ครุ่นคิดหาทางล้างแค้นต่อชุยปักไฮ้อยู่ตลอดเวลาอย่างแน่นอน"

ชุยปักไฮ้รับคำ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ท่านต้องทราบซือซังฮ้อมีความตั้งใจนี้ จึงพาลกำจัดมันไปเสีย ใช้ซากศพมันเป็นตัวแทนของท่าน"

ชุยปักไฮ้รับคำ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ท่านลอบลำเลียงซากศพมันไปไว้ที่ชั้นบนของห้องเก็บของ เมื่อถูกพบเห็นก้วยพกกับเอียะเต็กกุนยากยิ่งจะไม่ถูกเภทภัยทำร้าย จนเข้าคุก อย่าว่าแต่ ก่อนหน้านี้ท่านได้ปลอมตัวในคราบของก้วยพก ออกไปสร้างหลักฐานที่เป็นภัยต่อมันอยู่มากมายหลายสถาน เพียงมิได้พบสามปี วิชาปลอมแปลงโฉมของท่าน ยิ่งร้ายกาจกว่าเดิมมากแล้ว"

ชุยปักไฮ้กล่าว

"ยกย่องเกินไป"

เซี้ยฮู่ฮวยแค่นเสียงต่อ

"หลังจากนั้น ท่านเข้าไปในคุก ฆ่าเอียะเต็กกุนกับก้วยพก ทิ้งคิบฮ้วยง้อไว้ตัวหนึ่ง เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ มันสองคือปิศาจผีเสื้อจริงๆ"

ชุยปักไฮ้ยอมรับโดยดุษฎี เซี้ยฮู่ฮวยจึงถาม

"อาศัยตัวยาปลอมแปลงโฉม?"

ชุยปักไฮ้ตอบ

"ยังมีกลิ่นธูปหอมสลบอีกด้วย"

เซี้ยฮู่ฮวยถามอีก

"ต่อนั้น ท่านเข้าไปในคราบของบุคคลใด?"

"โอ้วซาปวย"

"ถามจริงๆเถิด ท่านจัดการกับก้วยพกและเอียะเต็กกุนสถานใด?"

"สังหารพวกมันไป"

"โยกย้ายซากศพไปไว้ที่ใด?"

"สุสานร้างทางตะวันตกของเมือง"

เซี้ยฮู่ฮวยถอนใจยาวๆ แล้วกล่าว

"เรื่องราวดำเนินถึงขั้นนี้ เท่ากับยุติลงช่วงหนึ่งได้แล้ว ภายหลังก็เป็นข้าพเจ้ากับเล้งเง็กปอออกโรงในเมื่อเล้งเง็กปอสืบเสาะความเป็นมาของท่าน ไหนเลยไม่พลอยสืบเสาะข้าพเจ้าด้วย อัญมณีหายไป ข้าพเจ้ากับมันย่อมมิอาจไม่เกิดแตกหัก ฉีกหน้าเข้าหากัน ประหัตประหารจนพ่ายแพ้บาดเจ็บทั้งสองฝ่าย"

"นี่เป็นความหวังของข้าพเจ้าอยู่"

"แต่ท่านจำต้องผิดหวังแล้ว ตามความจริง เมื่อเล้งเง็กปอตายไป เรื่องราวกลับเปลี่ยนแปรเป็นง่ายดายยิ่งขึ้น"

ชุยปักไฮ้ต้องโพล่งถามด้วยความตระหนก

"เล้งเง้กปอตายแล้ว?"

มันคล้ายไม่ทราบเลยจริงๆ เซี้ยฮู่ฮวยไม่รู้สึกประหลาดใจสักน้อยนิด ยังคงกล่าว

"นี่เพิ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเช้าวันนี้เอง"

"ผู้ใดมีความสามารถไปฆ่ามัน?"

"ชุยหงี"

"ไฮ้! ชุยหงีมีความสามารถนี้?"

"ท่านน่ากลัวก็ทราบ เล้งเง็กปอเคยต่อสู้กับตั๊กทังจื้อมา?"

"ข้าพเจ้าทราบ ดังนั้น จึงยิ่งกังวลมันจะมาหา?"

"แต่ท่านกลับไม่ทราบ มันถูกพิษโง้วตั๊กซั่วของตั๊กทังจื้อมิเพียงทำลายเค้าหน้าไปเท่านั้น ยังทำลายพลังฝีมือมันจนสูญสลายหมดสิ้นด้วย"

ชุยปักไฮ้กระทืบเท้าถอนใจยาว เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"แต่ท่านก็มิต้องทอดถอนใจ ชุยหงีพอทราบความลับนี้ก็ได้ฝ่าราตรีไปฆ่ามันแทนท่านแล้ว"

ชุยปักไฮ้ยังคงถอนใจกล่าว

"มันเป็นข้าทาสที่จงรักภักดีได้โดยมิต้องสงสัย เพียงแต่ว่าเมื่อทำดั่งนี้มีคุณประโยชน์ใดต่อเรา?"

"แต่สำหรับข้าพเจ้า กลับมีคุณประโยชน์สถานหนึ่ง"

ชุยปักไฮ้จึงกล่าวแทนเซี้ยฮู่ฮวยทันที

"สะกิดใจให้ท่านยิ่งแน่ใจว่าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะรับคำ

"ตามความเป็นจริง เรื่องราวตั้งแต่เริ่มต้นจนบัดนี้ จะครุ่นคิดให้เข้าใจกระจ่าง หาใช่ยากเข็ญอย่างไรไม่ เพราะพบเห็นมีที่น่าสงสัยอยู่มากมายหลายสถาน"

กลืนน้ำลายอีกหนึ่งแล้ว เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"เกี่ยวกับประการนี้ โต้วเซี่ยเทียนและเอี้ยสิ่งต่างได้พาดพิงมาก่อน"

ชุยปักไฮ้กล่าว

"ข้อคิดสันนิษฐานในตอนก่อนๆของพวกท่านล้วนมีเหตุผล

สมจริงโดยมิต้องสงสัย แต่เนื่องเพราะมีคิบฮ้วยง้ออยู่ จึงก่อกวนให้พวกท่านไม่กล้าแน่แก่ใจ"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าว

"นี่ก็เป็นความจริง ตั้งแต่แรกเริ่ม ข้าพเจ้าก็สงสัยคำบันทึกในกระดาษวาดภาพเหล่านั้นแล้ว มีความเห็นตลอดมา ข้อคิดสันนิษฐานของทางบ้านเมืองต่อคดีรายนี้ มิใคร่ถูกต้องตรงความจริง เพียงแต่ข้าพเจ้ามิได้บอกไปเท่านั้น...สมมุติเช่นพวกมันเคยเข้าใจ คิบฮ้วยง้อคือภูตผีปิศาจ สามารถเปลี่ยนแปรเรื่องราวใดๆได้ และเป็นก้วยพกกับเอียะเต็กกุน จับจุดอ่อนที่ท่านมีความหวาดกลัวผีเสื้อกดดันจิตใจท่านให้มีความหวาดหวั่นสยองขวัญตลอดวันคืน คุกคามจนประสาทของท่านตึงเครียดคล้ายวิกลจริต จึงเกิดมายาภาพหลอนตาต่างๆนานาโดยไม่ทราบ หากแม้นการเปลี่ยนแปรในเรื่องต่างๆของคิบฮ้วยง้อตอนนั้น กระทั่งท่านก็มิได้เห็นเช่นกันไยมิใช่เป็นแง่คิดในอีกสถานหนึ่ง?"

ชุยปักไฮ้กล่าว

"เนื่องเพราะท่านมีความเห็น นั่นเป็นเพียงข้อความในบันทึกที่บ่งบอกไว้ โดยมิได้หลักฐานอันมั่นคงอยู่ในมือเสมอมา?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะถอนใจกล่าวต่อ

"แต่ข้าพเจ้ากลับมิอาจปฏิเสธได้ ท่านเป็นผู้ปราดเปรื่องหลักแหลม เป็นอัจฉริยะ...ก้วยพก ซีซังฮ้อ ชุยปักไฮ้คนเดียวถึงกับแปลงร่างเป็นสามคน นับเป็นเรื่องที่ผิดคาดหมายอย่างยิ่งโดยเฉพาะตัวท่านกับก้วยพก ผู้หนึ่งเขียนบันทึกคิบฮ้วยง้อที่น่าสะพรึงกลัว แต่อีกผู้หนึ่งกลับเลี้ยงคิบฮ้วยง้อจำนวนพันๆ ซึ่งเป็นบุคลิกที่ผิดกันจนตรงข้าม ไม่มีทางที่จะหยิบยกขึ้นว่ากล่าวพร้อมกันได้เลย"

เอี้ยสิ่งอดมิได้ต้องสอดคำถามบ้าง

"แต่โลหิตของคิบฮ้วยง้อเหล่านั้น..."

เซี้ยฮู่ฮวยสอดคำ

"ใช่ นั่นเป็นเลือดของคิบฮ้วยง้อจริงๆ"

"เลือดคิบฮ้วยง้อไฉนจึงคล้ายเลือดคน?"

"เนื่องเพราะมีของเช่นนี้บันดาล"

เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวแล้วล้วงห่อเล็กๆที่เซี่ยวเห็งคืนมาให้ออกจากอกเสื้อ

เอี้ยสิ่งรีบมองห่อนั้นพลางถาม

"ในห่อเป็นของใดกันแน่?"

เซี้ยฮู่ฮวยสะบัดห่อออก ดอกไม้เล็กๆสีเหลืองสดใส และใบสีเขียวขจีใบหนึ่ง ร่วงหล่นลงสู่พื้นทันที

เอี้ยสิ่งโพล่งขึ้น

"นั่นมิใช่ดอกใบของดอกไม้ที่อยู่หลังโรงเตี๊ยมหรือไร?"

เซี้ยฮู่ฮวยรับคำแล้วกล่าวช้าๆต่อไป

"ดอกไม้พันธุ์นั้น กระทั่งข้าพเจ้ายังไม่รู้จัก และปลูกไว้จำนวนมากมายถึงปานนั้น ความจริงก็เป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่งอยู่ ดังนั้น เมื่อคืนนี้ข้าพเจ้าจึงให้เซี่ยวท้อเซี่ยวเห็ง นำมันไปให้แก่สหายผู้หนึ่งของข้าพเจ้า ที่มีการศึกษาค้นคว้าในเรื่องรุกขชาติจนแตกฉานเชี่ยวชาญดู"

เอี้ยสิ่งสวนคำทันที

"สหายของท่านรู้จักหรือไม่?"

เซี้ยฮู่ฮวยผงกศีรษะตอบ

"มันได้เขียนเท่าที่รู้มาให้โดยละเอียด มอบแก่นางนำกลับมาให้ข้าพเจ้าแล้ว"

เซี้ยฮู่ฮวยเบือนสายตาไปที่ชุยปักไฮ้พลางกล่าวต่อ

"ดอกไม้พันธุ์นั้นมีนามว่าโซวปั้ง (ต้นฝาง) เกิดขึ้นเองตาม

ธรรมชาติ ลำต้นมีหนาม ดอกเป็นสีเหลืองในรูปขนนกซ้อน หาก ลอกเปลือกไม้นำไปต้ม ก็จะได้น้ำสีแดงคล้ายโลหิต บ้างเรียกมันว่าน้ำโซวปั้ง คนพื้นเมืองใช้มันเป็นสีย้อมผ้า คิบฮ้วยง้อเหล่านั้น ความจริงกินพืชเป็นอาหาร เมื่อต้องกินน้ำโซวปั้งทุกคืน เลือดของมันจึงกลายเป็นสภาพเช่นนี้ไปเอง"

ชุยปักไฮ้กล่าว

"สหายผู้นั้นของท่านใช่เตียกังแจหรือไม่"

"ถูกแล้ว ที่เตียกังแกบอก ใช่เป็นความจริงหรือไม่?"

ชุยปักไฮ้รับคำ เซี้ยฮู่ฮวยกล่าวต่อ

"ทางด้านของคิบฮ้วยง้อ นับว่าท่านทุ่มเทปัญญาความคิดลงไม่น้อยทีเดียว"

ชุยปักไฮ้กล่าว

"จะให้ผลงานพร้อมสมบูรณ์ จำต้องปรับปรุงเครื่องมือมีประสิทธิภาพก่อน"

เซี้ยฮู่ฮวยถอนใจกล่าวต่อ

"ท่านเป็นอัจฉริยะ หรือเป็นคนวิกลจริตกันแน่?"

ชุยปักไฮ้ยังหัวร่อออกมาได้แล้วกล่าว

"เป็นทั้งสองประเภท หากข้าพเจ้ามิใช่ชาญฉลาดเป็นอัจฉริยะ ต้องไม่สามารถกระทำเรื่องนี้เด็ดขาด แต่หากข้าพเจ้ามิใช่คนวิกลจริต ไหนเลยจะเขียนบันทึกและดำเนินแผนที่น่าหวาดหวั่นสยองขวัญนี้มาได้?"

เซี้ยฮู่ฮวยฝืนยิ้ม ชุยปักไฮ้หัวร่อถาม

"ชุยหงีตอนนี้เป็นอย่างไร?"

"มันฆ่าตัวตายปิดปากไปแล้ว"

ชุยปักไฮ้อึ้งอยู่เป็นครู่ใหญ่จึงกล่าว

"กระทั่งข้าพเจ้ายังคิดไม่ถึง ท่านจะมีความร้ายกาจปานนี้ ชุยหงีย่อมคาดคิดไม่ถึง มิว่ามันจะเป็นหรือตาย ไม่กระทบกระเทือนต่อความเป็นจริงของเรื่องราว ในที่สุด บั้นปลายของมันก็ต้องเป็นบั้นปลายดั่งที่ปรากฏในตอนนี้อยู่นั่นเอง"

มันทรงกายขึ้นช้าๆ

เอี้ยคุณกับโป๊วเปียที่ทางซ้ายขวา กระโดดควับออกไปในบัดดล คนหนึ่งถือโซ่เหล็กเส้นยาว คนหนึ่งชักทวนคู่ออกมา

ชุยปักไฮ้กระทั่งหางตายังไม่เหลือบแลพวกมัน จับตามองเซี้ยฮู่ฮวยพลางกล่าว

"อัญมณีอยู่ที่ห้องใต้ดิน ท่านจะติดตามข้าพเจ้าไปดูหรือไม่?"

"เพียงไปดูอัญมณีเหล่านั้น?"

"ยังสะสางบุญคุณ ความแค้นระหว่างเราให้เด็ดขาด ห้องใต้ดินนับเป็นสถานที่เหมาะต่อการใช้กระบี่อย่างยิ่ง"

จบคำหันกายเดินออกไป

เซี้ยฮู่ฮวยถอนใจเบาๆ ในที่สุด ทรงกายขึ้นเดินตามหลังชุยปักไฮ้ออกไปบ้าง

เนื่องเพราะเซี้ยฮู่ฮวยทราบ เรื่องนี้ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้อีกแล้ว

.....

ชุยปักไฮ้ชักกระบี่ออกมาจากซอกหินเล่มหนึ่ง

ชิกแซเจ๊าะเมี่ยเกี่ยม (กระบี่เจ็ดดาวสะบั้นชีวิต) !

ดวงตาชุยปักไฮ้เป็นประกายวาวราวสายฟ้า เน้นเสียงถาม

"กระบี่ของท่าน"

เซี้ยฮู่ฮวยชักกระบี่ออกมาทันที ชุยปักไฮ้กล่าวต่อ

"หลายปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้ามิใช่คู่มือของท่านเสมอมา ในตอนนี้ นอกเสียจากเป็นปรากฏการณ์พิสดาร มิเช่นนั้น ยังคงมีผลเพียงประการเดียว"

หยุดเล็กน้อยแล้ว เน้นทีละคำ

"ข้าพเจ้ายินยอมรับผลนี้"

เซี้ยฮู่ฮวยเข้าใจ

ชุยปักไฮ้พลันกระโดดขึ้นอากาศ

เซี้ยฮู่ฮวยก็ทะยานตามติดไปในอากาศ

เบื้องบนอากาศ พลันมีสายฟ้าแลบขึ้นสองสาย ใต้แสงจันทร์ พลันมีดาวปรากฏเพิ่มมาอีกเจ็ดดวง

"ดวงดาวที่มีประกายแวววับวูบวาบ

เสียงโลหะกระทบกันที่คล้ายอสนีบาตฟาดลั่นผ่านไปครั้ง หมู่ดาวร่วงพร่างพรายดั่งสายฝน

สายฟ้าแลบขึ้นวูบเดียวก็หายวับ ร่างกลางอากาศละลิ่วลู่สู่พื้น แต่เปลี่ยนที่ทางกันไป

ดาวทั้งเจ็ดบนกระบี่เจ็ดดาวสะบั้นชีวิตของชุยปักไฮ้ก็เปลี่ยนที่ไป ต่างย้ายเข้าฝังในตัวกระบี่ของเซี้ยฮู่ฮวยจนหมดสิ้น

ใบหน้าชุยปักไฮ้เผือดขาวราวซากศพ เขม้นมองเจ็ดดาวบนตัวกระบี่เซี้ยฮู่ฮวยแน่วนิ่ง พลันส่งเสียง

"ประเสริฐ ประเสริฐมาก"

เซี้ยฮู่ฮวยสงบปากคำมิตอบโต้

ประกายกระบี่กรีดผ่านอากาศอีกสายหนึ่ง

กระบี่ของชุยปักไฮ้

กระบี่กรีดจากล่างขึ้นหาบน เพียงกระบี่เดียว มันก็แทบจะฟันครึ่งท่อนบนของร่างมันให้แบะออกเป็นสองเสี่ยง

ห่าโลหิตปลิวกระจาย

ในโลหิตสดๆที่สาดกระจาย เป็นประกายเจิดจ้าใน "แสงจันทร์" ที่นวลใย

เสียงพึ่บพั่บอันถี่เร็วรุนแรง แทบจะทำลายความวังเวงของวิกาลไป ฝูงคิบฮ้วยง้อที่โบยบินวนเวียนอยู่รอบจันทร์เพ็ญคล้ายดั่งคลุ้มคลั่งฟั่นเฟือนไปแล้ว พากันโถมลงยังโลหิตสดๆของชุยปักไฮ้สาดกระจายอยู่นองพื้น แล้วในห้องใต้ดินมีเสียงที่เซี้ยฮู่ฮวยมิเคยได้ยินมาก่อนดังขึ้น...ผีเสื้อดูดเลือด!

หรือข้อคิดสันนิษฐานของเซี้ยฮู่ฮวยต่างผิดพลาดโดยสิ้นเชิง?

คิบฮ้วยง้อเหล่านี้ ดูดกินเลือดเนื้อของคนจริงๆ?!

ตลอดร่างของเซี้ยฮู่ฮวยเย็นเฉียบ ราวถูกผลักตกลงไปในหล่มน้ำแข็ง

.....

ในห้องใต้ดินเป็นวิกาลมีจันทร์เพ็ญ ทางนอกโรงเตี๊ยมยังเป็นกลางวันแสงอาทิตย์เจิดจ้า

แสงอาทิตย์อบอุ่น

เดินอยู่ใต้แสงอาทิตย์ที่อบอุ่น หัวใจของเซี้ยฮู่ฮวยยังคงเย็นเยียบดังก้อนน้ำแข็ง และมิเคยส่งเสียงเลย

เซี่ยวท้อ เซี่ยวเห็ง กระหนาบอยู่ที่ซ้ายขวา พลอยสงบปากคำมิส่งเสียงเช่นกัน ใบหน้าของทั้งสองต่างซีดขาว และมิทราบไปเป็นระยะไกลเพียงใด เซี้ยฮู่ฮวยจึงได้เหลียวมองกลับไปแวบหนึ่ง

โรงเตี๊ยมฮุ้นไล้ลับหายไปจากสายตาแล้ว

เซี้ยฮู่ฮวยรู้สึกคล้ายอยู่ในความฝัน...ฝันร้าย!

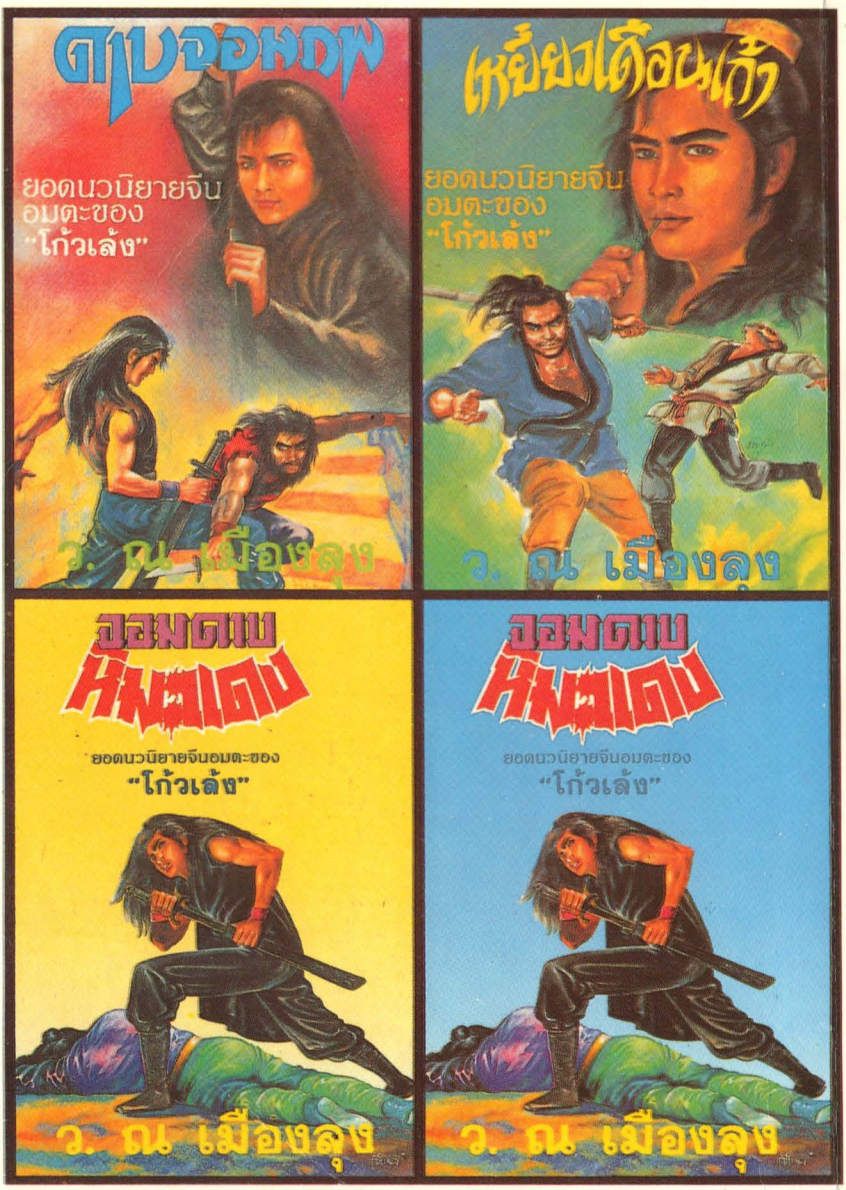
ในที่สุด ฝันร้ายได้ผ่านพ้นไปแล้ว

ภายหน้า ไข่ยังจะมีฝันร้ายเช่นนี้หรือไม่?

เขี้ยฮู่ฮวยไม่ทราบ และไม่มีผู้คนทราบ ฝันที่ร้ายเยี่ยงนี้ มีครั้งเดียวก็รู้สึกมากเกินพอแล้ว!

จบบริบูรณ์.

ยอดนวนิยายจีนอมตะของ

"โก้วเล้ง"